

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

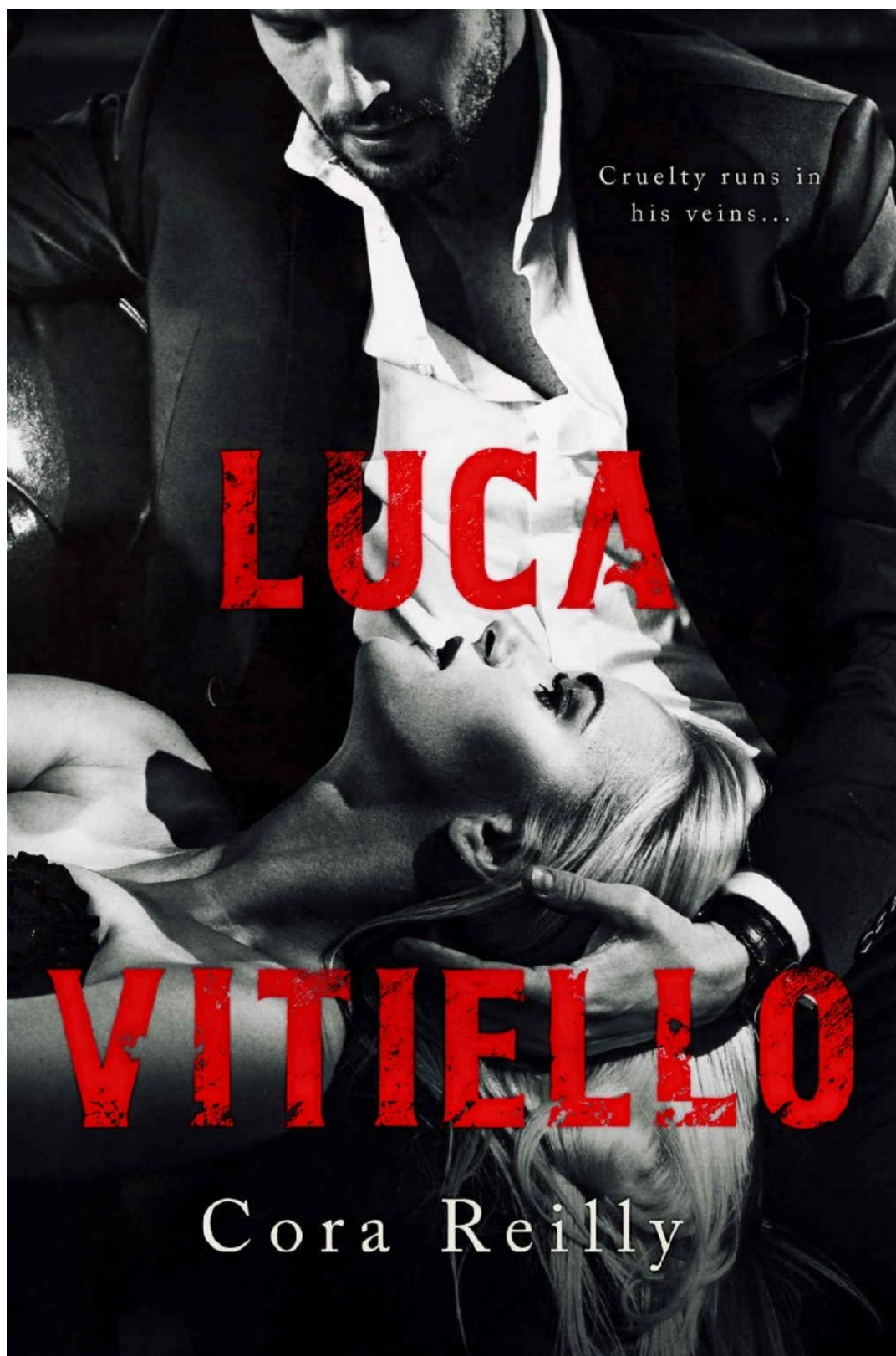
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cruelty runs in
his veins...

LUCA

VITIELLO

Cora Reilly

LUCA

VINIELLO

Donna Reilly

Telif Hakkı ©2019 Cora Reilly

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, işletmeler, olaylar ve yerler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Cora'nın haber [bültenine](#) abone olarak yeni kitaplarını, bonus içerikleri ve çekilişleri öğrenin!

Inkstain Design Studio tarafından e-kitap
tasarımı Romantic Book Affairs Design
tarafından kapak tasarımı

İÇİNDEKİLER

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Cora Reilly'den Daha Fazla](#)

[Kitap Yazar Hakkında](#)

YAZARIN NOTU

Bu, Luca'nın bakış açısından BOUND BY HONOR. Birkaç yeni sahne olsa da, esas olarak kitaptaki olayları tekrarlıyor. Eğer Luca'nın kafasından neler geçtiğini öğrenmek istiyorsanız, bu kitap tam size göre!

LUCA VITIELLO

PROLOGUE

Ben 11 yaşında ilk adamını öldüren çocuktum.

On yedi yaşında kuzeninin boğazını sıkan genç bendim.

Düşmanlarının kanında en ufak bir vicdan azabı duymadan yıkanan, onların çılgınlıklarından sanki Mozart'ın sonatıymış gibi zevk alan bir adamdım.

Canavarlar doğmaz, yaratılır.

Saçmalık.

Ben bir canavar olarak doğdum. Zalimlik damarlarımda zehir gibi akıyordu. Her Vitiello erkeğinin damarlarında dolaşıyordu, babadan oğula geçiyordu, sonsuz bir canavarlık sarmalı.

Ben doğuştan bir canavardım, babamın bıçakları, yumrukları ve sert sözleriyle daha da kötü bir canavara dönüştüm.

Capo olmak, merhamet etmeden hükmetmek, hiç düşünmeden vahşet uygulamak için yetiştirildim.

Başkalarını kırmak için yetiştirildim.

Aria bana evlenmek üzere verildiğinde herkes nefesini tutmuş, babamın kadınlarını kırdığı gibi onu ne kadar hızlı kıracağımı görmek için bekliyordu. Onun masumiyetini ve nezaketini zalimliğimin gücüyle, acımasız bir vahşetle nasıl ezeceğimi.

Onu kırmak çok az çaba gerektirecekti. Bana doğal geldi.

Canavar olarak doğmuş, canavar olarak yetiştirilmiş, Capo olmak için canavar olmaya mahkum edilmiş bir adam.

Memnuniyetle herkesin korktuğu

canavardım. Ona kadar. Aria'ya kadar.

Onunlayken karanlığımı örtmek zorunda değildim.

Onun ışığı benim karanlığımdan daha parlaktı.

Onunlayken canavar olmak istemedim. Onu doğamın bu kısmından korumak istedim.

Ama ben bir canavar olarak doğdum. Başkalarını

kırmak için yetiştirildim. Onu kırmamanın bir

bedeli olacaktı.

Benim gibi bir canavarın ödemeyi göze almaması gereken bir bedel.

BÖLÜM 1

LUCA, 9 YAŞINDA

Matteo ve ben yemek masasında oturmuş, gözlerimiz kapıya dikilmiş, annemi bekliyorduk. Akşam yemeği için zil uzun zaman önce çalmıştı.

Dadımız Marianna duvara yaslanmış, önce büfedeki saate, sonra da bize bakıyordu. Babam bizimle nadiren yemek yerd, ama annem her zaman yerd - en azından akşam yemeğinde, ayakta zor durduğu zamanlarda bile. Babam gelmeye karar verirse diye her zaman vaktinde gelirdi.

Neredeydi?

Hasta mıydı?

Dün, yüzünde ve kollarında babamın onu terbiye ettiği mavi ve sarı lekeler dışında bembeyaz görünüyordu. Sık sık yanlış şeyler yapardı. Babama karşı yanlış yapmamak çok zordu. Dün iyi olan bir şey bugün yanlış olabilirdi. Matteo ve ben sık sık birini diğeriyle karıştırır ve ceza alırdık.

Matteo bıçağını aldı ve püreyle kaplı bıçağı ağzına götürmeden önce buharı kesilmiş patates püresi dolu kâseye sapladı.

Marianna dilini şaklattı. "Bir gün kendini keseceksin."

Matteo bıçağı tekrar püreye soktu ve çenesini inatla dışarı çıkararak tekrar yaladı. "Yapmayacağım."

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. Yemek yenmeden kalkmak yasaktı ama babam evde değildi, Matteo benden iki yaş küçük olduğu için evin reisi bendim.

Masanın etrafında yürüdüm. Marianna bana doğru bir adım attı. "Luca, yapmamalısın..." Yüzüme bakarken sözlerini yarıda kesti.

Babama benziyordum. Bu yüzden benden Matteo'dan daha çok korkuyordu. Bir de Capo olacağım için. Yakında, yanlış şeyler yapan herkesi cezalandıracak kişi ben olacaktım.

Antreden geçip merdivenlerden yukarı çıktığımda beni takip etmedi. "Anne? Yemek hazır."

Cevap vermedi. Sahanlığa çıktım, sonra annemin yatak odasına yaklaştım. Kapı aralıktı. En son böyle bir şey olduğunda onu yatağında ağlarken bulmuştum ama içerisi sessizdi. Kapıyı iterek açtım, yutkundum. Çok sessizdi. Açık banyodan ışık sızıyordu.

Alt katta babamın sesini duydum. İşten eve gelmişti. Muhtemelen yemek masasında oturmadığım için kızgındı. Aşağı inip özür dilemeliydim ama ayaklarım beni ışık kaynağına doğru götürdü.

Banyolarımız beyaz Carrara mermeriydi ama nedense odaya pembe bir parıltı yansıyor. Kapı çerçevesine doğru adım attım ve donakaldım. Zemin kanla kaplıydı. Onu tanıyacak kadar sık görmüştüm ve kokusu, bir miktar bakır ve tatlı bir şey, annemin parfümüyle karıştığından bugün daha da tatlıydı.

Gözlerim kan nehrini, ardından beyaz küveti boyayan kurumuş kırmızı şelaleyi takip ederek gevşek bir kola ulaştı. Beyaz et parçalanmış, yerini koyu kırmızıya bırakmıştı.

Kol anneme aitti. Yabancı gibi görünse de o olmalıydı. Maske gibi ve sert, gözleri donuk kahverengiydi. Bana bakıyorlardı, üzgün ve yalnız.

Birkaç adım daha yaklaştım. "Anne?" Bir adım daha. "Anne?"

Tepki vermedi. O ölmüştü. Ölmüştü. Gözlerim yerdeki bıçağı fark etti. Matteo'nunkilerden biri idi, siyah bir Karambit bıçağı. Kendi silahı yoktu.

Kendini kesmişti. Bu onun kanıydı. Ayaklarıma baktım. Çoraplarım kırmızı sıvıyla ıslanmıştı. Tökezledim ve kaydım, geriye düştüm, ağladım. Kıçım sertçe yere çarptı ve giysilerim onun kanını emerek tenime yapıştı.

Ayağa fırladım ve ağzım açık, başım zonkluyor, gözlerim yanıyor bir halde dışarı fırladım. Bir şeye çarptım. Kafamı kaldırdığımda babamın öfkeli yüzünün bana baktığını gördüm. Yüzüme sertçe vurdu. "Bağırmanı kes!"

Dudaklarım kapandı. Çığlık mı atmıştım? Gözlerimi kırıştıtarak babama baktım ama bulanıktı.

Yakamdan tutup beni sarstı. "Ağlıyor musun?"

Emin değildim. Ağlamaya izin verilmediğini biliyordum. Hiç ağlamadım, babam canımı yaktığında bile. Bana daha da sert vurdu. "Yüksek sesle konuş."

"Annem öldü," diye mırıldandım.

Babam kıyafetlerimdeki kana bakarak kaşlarını çatı. Beni geçip yatak odasına doğru ilerledi. "Gelin," diye emretti. Koridorda bizimle birlikte iki korumasının olduğunu fark ettim. Gözlerinde anlam veremediğim bir bakışla beni izliyorlardı.

Hareket etmedim.

"Gel Luca," diye tısladı babam.

"Lütfen," dedim. Bir başka yasak şey: yalvarmak. "Onu bir daha görmek istemiyorum." Babamın yüzü öfkeyle çarpıldı ve kendimi hazırladım. Üzerime geldi ve kolumu kavradı. "Bir daha asla. O kelimeyi bir daha asla söylemeyeceksin. Ve

gözyaşı dökmek yok, iğrenç bir gözyaşı daha dökmek yok, yoksa sol gözünü yakarım. Bir gözünle bile hâlâ Yaratılmış Adam olabilirsin.

göz."

Hızlıca başımı salladım ve elimin tersiyle gözlerimi sildim. Babam beni banyoya geri götürdüğünde karşı koymadım ve yine ağlamadım, sadece küvetteki cesede baktım. Sadece bir cesede. Göğsümdeki kükreme yavaşça sustu. O sadece bir cesetti.

"Zavallı," diye mırıldandı babam. "Zavallı fahişe."

Kaşlarını birbirine çatıldı. Babamın evde olmadığı zamanlarda tanıştığı kadınlar fahişeydi ama annem öyle değildi. Onun karısıydı. Fahişeler babamla ilgilenirdi, böylece annemi o kadar incitmezdi. Bana böyle açıklamıştı. Ama işe yaramadı.

"Bir!" Babam böğürdü.

Korumalardan biri içeri girdi. Adı Bir değildi, ama Babam düşük rütbeli askerlerin isimlerini öğrenme zahmetine katlanmadı ve onlara numara verdi.

Biri arkamda durdu ve babam zalim bir gülümsemeyle annemi daha yakından incelediğinde omzumu sıktı. Bunu neden yaptığını, ne anlama geldiğini merak ederek ona baktım ama bakışları bana değil, babama odaklanmıştı. "Bu pisliği temizlemesi için birini bul ve Bardoni'yi çağır. Bana yeni bir eş bulması gerekiyor."

Beynim söylediklerine takıldı. "Yeni eş mi?"

Babam gri gözlerini kısmıştı. Benimkiler gibi gri. "Kıyafetlerini değiştir ve lanet olası bir erkek gibi davran, bir çocuk gibi değil." Durakladı. "Ve Matteo'yu getir. Annesinin nasıl korkak bir fahişe olduğunu görmesi gerek."

"Hayır," dedim.

Babam bana baktı. "Ne dedin sen?"

"Hayır," diye tekrarladım küçük bir sesle. Matteo annemizi çok severdi. Bu onu incitebilirdi. Babam hâlâ omzumda duran elime, sonra da korumasına baktı.

"Bir,

ona biraz akıl ver."

Biri elini çekti ve yüzüme kısa bir bakış attıktan sonra beni dövmeye başladı. Dizlerimin üzerine çöktüm, annemin kanının içinde çöelmeye geri döndüm. Darbeleri hissetmedim bile, sadece beyaz mermer üzerindeki kırmızıya baktım.

"Dur," diye emretti babam ve darbeler durdu. Başım zonkluyor, sırtım ve karnım yanıyordu, tekrar ona baktım. Uzun bir süre gözlerimin içine baktı ve ben de ona baktım. Hayır. Hayır. Hayır. Matteo'yu alamayacaktım. Beni dövmeye devam etse de etmese de yapmayacaktım. Acıya alışmıştım.

Ağzı inceldi. "İki!" Koruma İki içeri girdi. "Matteo'yu getirin. Luca sadece pahalı İran halılarını kana bulayacak."

Neredeyse gülümseyecektim çünkü ben kazanmıştım. İki'yi durdurmak için ayağa fırlamaya çalıştım ama Bir kolumu sıkıca kavradı. Mücadele ettim ve neredeyse kendimi kurtarıyordum ama sonra Matteo kapıda belirdi ve ben de gevşedim.

Matteo'nun kahverengi gözleri önce annemizi ve kanı, sonra da küvetin yanındaki bıçağı görünce kocaman oldu. Babam anneme işaret etti. "Annen seni terk etti. Kendini öldürdü."

Matteo sadece baktı.

"Bıçağını al," diye emretti babam.

Matteo tökezleyerek içeri girdi ve One'ın kolumdaki tutuşu sıkılaştı. Babam önce bana, sonra da titreyen elleriyle bıçağı alan kardeşime baktı.

Babamdan nefret ediyordum. Ondan çok nefret ediyordum.

Ve bunu yaptığı, bizi onunla bıraktığı için annemden nefret ediyordum. "Şimdi ikiniz de temizlenin."

Matteo kıpırdamadan durmuş, kanlı bıçağına bakıyordu. Kolundan tuttum ve onu dışarı çektim, tökezleyerek peşimden geldi. Onu önce yatak odama, sonra da banyoya götürdüm. Hâlâ bıçağına bakıyordu. Bıçağı elinden alıp musluğun altına tuttum ve kurumuş kandan kurtulmak için sıcak suyla temizledim. Gözlerim diken diken oldu ama yutkundum.

Gözyaşı yok. Bir daha asla.

"Neden benim bıçağımı kullandı?" Matteo sessizce sordu.

Suyu kapattım ve bir havluyla kuruladıktan sonra havluyu ona uzattım. Bir süre sonra başını salladı, duvara çarpana kadar geri çekildi, sonra da poposunun üzerine çöktü. "Neden?" diye mırıldandı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Ağlama," diye tısladım, babamın yatak odama girme ihtimaline karşı banyo kapısını hızla kapattım.

Matteo çenesini dışarı çıkarmış, hüngür hüngür ağlamaya başlarken bile gözlerini kısmıştı. Gerildim ve kardeşimin önünde diz çökmeden önce temiz bir havluyu kavradım. "Ağlamayı kes, Matteo. Kes şunu," dedim sessizce. Havluyu yüzüne doğru ittim. "Yüzünü kurula. Baban seni cezalandıracak."

"Umurumda değil," diye boğuldu Matteo. "Ne yapacağı umurumda değil." Sözlerinin yanlış olduğu, sesindeki titrek dehşet notasıyla kanıtlandı.

Ayak sesleri duyduğumdan endişelenerek kapıya baktım. Babam bizi gözetlemediği sürece sessizdi ama muhtemelen annemin cesediyle ilgilenmekle meşguldü. Belki de Consigliere Bardoni'ye onu Hudson Nehri'ne bırakmasını söylemiştir. Ürperdim.

"Havluyu al," diye emrettim.

Matteo sonunda yaptı ve bıçağı kızarmış gözlerinin üzerine kabaca sildi. Bıçağı ona uzattım. Eleştirel bir gözle baktı. "Al şunu."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Matteo, onu almak zorundasın." Babam ondan kurtulmasına izin vermedi. Küçük kardeşim sonunda bıçağa uzandı ve parmaklarını sapına doladı.

"Sadece bir bıçak," dedim ama ben de sadece üzerine bulaşmış olan kanı görebiliyordum.

Başını salladı ve cebine soktu. Birbirimize baktık. "Artık yalnızız."

"Ben varım," dedim.

Kapı çalındı ve Matteo'yu hızla ayağa kaldırdım. Kapı açıldı ve Marianna içeri girdi. Bize bakarken gözleri kırıştı. Genellikle topuz yaptığı kahverengi saçları, sanki saç filesini koparmış gibi dağılmıştı. "Efendi, hazırlanıp hazırlanmadığınızı görmem için beni gönderdi. Yakında Consigliere'i burada olacak." Sesinde tanımadığım garip bir nota vardı ve gözleri Matteo ile benim aramda gidip gelirken dudakları titriyordu.

Başımı salladım. Yaklaştı ve omzuma dokundu. "Çok özür dilerim." Geri çekildim, dokunuştan uzaklaştım. Gözlerimi diktim, çünkü bu ağlamamayı kolaylaştırıyordu.

"Değilim," diye mırıldandım. "O zayıftı."

Marianna bir adım geri çekildi, Matteo ve benim aramda bakıştı, ifadesi düştü. "Acele et," dedi gitmeden önce.

Matteo elini benimkinin içine soktu. "Onu özleyeceğim."

Ayaklarıma, kanla kaplı çoraplarıma baktım, bir şey söylemedim çünkü bunu yapmak zayıflık olurdu. Zayıf olmaya iznim yoktu. Hiçbir zaman.

Cesare karnıma sert bir darbe indirdi. Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm. Marianna keskin bir nefes alarak örgü şişlerini yere bıraktı. Kafama bir darbe indirmeden yuvarlanıp ayağa kalktım ve yumruklarımı havaya kaldırdım.

Cesare başıyla onayladı. "Bir daha dikkatin dağılmasın."

Dişlerimi sıktım ve saldırdım, üstten keser gibi yaptım, sonra yumruğumu böğrüne indirdim. Homurdandı ve geri sıçradı. Cesare bana üç yaşımdan beri dövüş dersleri veriyordu.

Cesare benden bir adım geri çekildi. "Büyüdüğünde yenilmez olacaksın."

Artık yenilmez olmak istiyordum, böylece babamın bize zarar vermesini engelleyebilirdim. Zaten okuldaki diğer çocuklardan çok daha uzun ve güçlüydüm ama daha da güçlü olmam gerekiyordu. Eldivenlerimi çıkarmaya başladım.

Cesare boks ringinin kenarında oturmuş, bacaklarını göğsüne doğru çekmiş, alnında derin bir çatıklık olan Matteo'ya döndü. "Sıra sende."

Kardeşim tepki vermedi, boşluğa bakıyordu. Boks eldivenimi ona fırlattım. Nefes nefese kaldı, başının yan tarafını ovuşturarak kahverengi saçlarını karıştırdı, sonra kaşlarını çatı. "Sıra sende," dedim.

Ayağa kalktı ama suratının asık olduğu her halinden belliydi. Nedenini biliyordum ama bunu kendine saklamasını umuyordum.

"Neden annemin cenazesinde değiliz?"

Marianna bize doğru geliyordu. İkinci eldivenimi ona fırlattım. "Kapa çeneni."

Ayağını yere vurdu. "Hayır!" Boks ringinden atladı ve spor salonunun kapısına doğru yürüdü. Ne yapıyordu ki?

"Matteo!" Peşinden koşarak bağırdım.

"Ona veda etmek istiyorum! Yalnız olması hiç adil değil."

Hayır, hayır, hayır! Neden etrafta başkaları varken böyle bir şey söylemek zorundaydı?

Cesare ve Marianna'ya dönüp bakmadım ama her kelimeyi duyduklarını biliyordum.

Çıkıştan kısa bir süre önce Matteo'nun kolunu tuttum ve onu geri çektim. Beni silkelemeye çalıştı ama ben ondan daha güçlüydim. Ağlamaklı gözlerle bana baktı. "Ağlamayı kes," diye fısıldadım sertçe.

"Veda etmek istemiyor musun?" diye homurdandı.

Göğsüm sıkıştı. "O da bize veda etmedi." Matteo'yu bıraktım ve tekrar ağlamaya başladı.

Marianna elini onun omzuna koydu ama benimkine değil. Öğrenmişti. Son birkaç gün içinde beni her teselli etmeye çalıştığında onu terslemiştim. "Üzgün olman sorun değil." "Hayır, değil," dedim kararlılıkla. Anlamıyor muydu? Babam

Matteo'nun annemizin ardından ağladığını öğrenirse, özellikle de Cesare etraftayken, onu cezalandırırdı. Belki de bana yapmakla tehdit ettiği gibi gözünü çıkarırdı. Bunun olmasına izin veremezdim. Birkaç adım geride duran Cesare'ye baktım.

Bileğini.

"Annemiz bir günahkârdı. İntihar günahıdır. Bizim üzüntümüzü hak etmiyor," diye babamla kiliseye gittiğimizde papazın bana söylediklerini tekrarladım. Bunu anlamamıştım. Öldürmek de günahı ama papaz babama bu konuda hiçbir şey söylememiştir.

Marianna başını salladı ve üzgün gözlerle omzuma dokundu. Bunu neden yapmak zorundaydı ki? "Sizi yalnız bırakmamalıydı çocuklar."

"Daha önce de hiç yanımızda olmamıştı," dedim içimdeki duyguları toparlayarak.

Marianna başını salladı. "Biliyorum, biliyorum. Annen..."

"...zayıftı," diye tısladım, dokunuşundan geri çekildim. Onun hakkında konuşmak istemiyordum. Sadece var olduğunu unutmak istiyordum ve Matteo'nun o aptal bıçağa onu öldürecekmiş gibi bakmaktan vazgeçmesini istiyordum.

"Yapma," diye fısıldadı Marianna. "Baban gibi olma Luca."

Büyükanne Marcella ölmeden önce böyle demişti.

Büyükanne zayıf ve küçük görünüyordu. Cildi vücuduna göre çok büyük görünüyordu, sanki kendisinin iki katı büyüklüğünde birinden ödünç almış gibiydi.

Bana hiç kimsenin gülümsemediği bir şekilde gülümsedi ve yaşlı elini uzattı. Ben de tuttum. Teni kâğıt gibiydi, kuru ve soğuktu.

"Gitme," diye ısrar ettim. Babam yakında öleceğini söylemişti. Bu yüzden beni onun odasına göndermişti, ölümü anlamam için ama ben zaten anlamıştım.

Büyükannem elimi hafifçe sıktı. "Seni cennetten izleyeceğim." Başımı salladım. "Yukarıdayken bizi koruyamazsın."

Kahverengi gözleri nazikti. "Yakında artık korunmaya ihtiyacın kalmayacak."

"Herkesi hükmedeceğim," diye fısıldadım. "Sonra da babamı öldüreğim, böylece artık Matteo ve anneme zarar veremeyecek."

Büyükannem yanağıma dokundu. "Baban Capo olabilmek için onun babasını öldürdü."

Gözlerim büyüdü. "Bunun için ondan nefret mi ediyorsun?"

"Hayır," dedi. "Büyükbaban zalim bir adamdı. Salvatore'u ondan koruyamazdım." Sesi daha da kısıldı ve çok sessizleşti, bu yüzden onu duyabilmek için yaklaşmak zorunda kaldım. "Bu yüzden seni babandan korumaya çalıştım ama yine başarısız oldum."

Göz kapakları titredi ve elimi bıraktı ama ben elime yapıştım. "Büyükbaban ve baban gibi olma Luca."

Gözlerini kapattı. "Büyükanne?"

Kaşlarımı çattım, sonra kollarını kavuşturmuş beni izleyen Cesare'ye baktım. Marianna'nın söylediklerini duymuş muydu? Babam ona kızacaktı. Çok kızardı. Topuklarımın üzerinde döndüm ve ona doğru yürüdüm, tam önünde durdum ve gözlerimi kısıtım. "Hiçbir şey duymadın."

Cesare'nin kaşları kalktı. Şaka yaptığımı mı düşünüyordu?

Yapabileceğim pek bir şey yoktu. Tüm güç babamın elindeydi. "Kimseye bir şey söylemeyeceksin, yoksa babama onun hakkında kötü konuştuğunu söylerim. Ben onun varisiyim. Bana inanacaktır."

Cesare kollarını indirdi. "Beni tehdit etmene gerek yok, Luca. Ben senin tarafındayım."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve soyunma odasına gitti. Babam her zaman etrafımızın düşmanlarla çevrili olduğunu söylerdi. Kime güvenebileceğimi nasıl bilebilirdim ki?

LUCA, 11 YAŞINDA

Çığlıklar kâbusumu yırttı, beyaz mermer üzerindeki kırmızı derelerin görüntülerini yırttı. Bağırışları ve silah seslerini dinleyerek kafam karışmış bir halde doğruldum.

Ne oluyordu? Koridorda ışık parladı, muhtemelen hareket sensörleriydi. Kapı açıldığında yatağımın kenarına doğru yuvarlandım. Daha önce hiç görmediğim uzun boylu bir adam

Silahını kafama doğrultmuştu.

Dondum kaldım.

Beni öldürecekti. Yüz ifadesinden bunu anlayabiliyordum. Gözlerinin içine baktım, gerçek bir erkek gibi başım dik ölmek istiyordum. Küçük bir gölge adamın arkasından hızla ilerledi ve bir savaş çığlığıyla Matteo adamın sırtına atladı. Silah ateşlendi ve sıcak bir acının orta yerimi kesmesiyle sarsıldım.

Kurşun olması gerekenden çok daha aşağıya gitti. Matteo olmasaydı beni öldürebilirdi. Gözlerim yaşardı ama yataktan sendeleyerek kalktım ve komodinden silahımı aldım. Adam namluyu Matteo'ya doğru kaldırdı. Silahımı kaldırdım, Cesare ve One'ın bana öğrettiği şekilde kafasına doğrulttum ve tetiği çektim. Kan her yere sıçradı, hatta Matteo'nun şoktan genişlemiş yüzüne bile. Bir an için her şey durmuş gibiydi -kalp atışlarım bile- ve sonra her şey hızlandı.

Adam öne doğru yuvarlandı ve son anda geri sıçramasaydı kardeşimi de beraberinde götürecek, hâlâ sersemlemiş görünüyordu. Bana göz kırptı, sonra cesede baktı. Yavaşça bakışlarını tekrar yukarı çekerek karnıma dikti. "Kanaman var."

Yan tarafımdaki yarayı tuttum, acının şiddetinden titriyordum. Silahı tuttuğum elim titriyordu ama düşürmedim. Silah sesleri ve çığlıklar alt katta hâlâ çınılıyordu. Dolabıma doğru başımı salladım. "Oraya saklan."

Matteo kaşlarını çattı.

"Yap şunu," dedim

sertçe. "Hayır."

Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, vücudumdaki keskin acıdan neredeyse bayılacaktım. Matteo'yu pijamasının paçasından kavradım ve dolaba doğru çektim. Debelendi ama onu içeri ittim ve kilidi çevirdim.

Matteo içeriden kapıya vurdu. "Çıkarın beni!"

Endişe ve acıyla titreyerek aşağıya, seslerin geldiği oturma odasına doğru süründüm. İçeri girdiğimde, babamın bir kanepenin arkasına çömelmiş iki adamla atış talimi yaptığını gördüm. İkisinin de sırtı bana dönüktü. Babamın

Gözleri bana kaydı ve bir an için hiçbir şey yapmamayı düşündüm. Ondan nefret ediyordum, Matteo'yu, beni ve hatta yeni karısı Nina'yı incitmesinden nefret ediyordum.

Yine de elimi kaldırdım ve adamlardan birini vurdum. Babam diğerinin icabına baktı. Adam omzunu tutarak yere düştü. Babam silahı tekmeleyerek uzaklaştırdı ve adamı iki ayağından vurdu. Evin içinde bir yerde daha fazla silah sesi duydum, sonra ağır adımlar. Biri tökezleyerek içeri girdi, kafasındaki yaradan kan akıyordu.

Babam kaşlarını çattı. "Herkesi öldürdünüz mü?" Bir başını salladı.

"Evet. İki'yi aldılar."

"O kadar uzağa gelmemeliydiler," diye mırıldandı Baba. Hiçbir uyarıda bulunmadan silahını Bir'e doğrulttu ve tetiği çekti. Adam yanımda yere yığılırken şaşkınlıkla haykırdım. Onu hayatım boyunca tanımıştım.

Bacaklarım tutmuyor, yaram zonkluyordu. Babam telefonunu kaldırıp konuşurken bana baktı. "Doktoru çağır ve Durant'la birlikte buraya gel. Ben farelerin kim olduğunu öğrenene kadar başka kimse gelmesin."

Babam bana doğru yürüdü ve beni kabaca ayağa kaldırdı. Beni dik tutarak elimi kanayan yaramdan uzaklaştırdı. Yaramı dürttü ve ben acı içinde sarsılırken görüşüm karardı. Babam beni sarstı. "Kendine hakim ol. Benim yüzümden ölme."

Gözlerimi açtım. Babam başını salladı, sonra beni bıraktı ve ben tekrar yere çöktüm. Ellerimin üzerinde durdum, hırıltılı nefes alıyordum.

Babam odadan çıktı ve beni sürünerek uzaklaşmaya çalışırken inleyen saldırganla yalnız bıraktı. Babam geri döndüğünde elinde ip vardı. Adamı bağladı, sonra bıçağını çıkardı ve adamın ön koluna dokundurdu. Peder derisini etinden ayırmaya başladığında adam çığlık attı. *Elma soymak gibi bir şey.* Babam hep böyle derdi ama bir elma çığlık atıp yalvarmazdı.

Kanayan karnımı kucaklayarak, safranın boğazımdan yukarı tırmanışını bile izledim. Babam sürekli bana doğru bakıyordu. Başka tarafa bakarsam beni cezalandıracağını biliyordum. Çığlıklar kulaklarımda çınladı ve titredim. Kollarım çözüldü ve yanağım sert zemine çarptı. Kulaklarımdaki parazit kısa sürede çığlıkları bastırdı ve sonra her şey karardı.

Yardımcı Patronlar ve Kaptanlar konağımızın oturma odasında bekliyorlardı. Babam ortada durdu ve beni öne doğru çağırdı. Ona doğru yöneldiğimde odadaki tüm gözler beni takip etti. Daha uzun görünmeye çalışarak başımı dik tuttum. Yaşıma göre uzun boyluydum ama etrafımdaki erkekler hâlâ benden uzun boyluydu. Bana daha önce hiç görmedikleri bir şeymişim gibi bakıyorlardı.

Tam babamın önünde durdum. "Famiglia'nın gördüğü en genç inisiye," diye duyurdu sesi odada gürleyerek. "On bir yaşında ve şimdiden bir babanın isteyebileceğinden çok daha güçlü ve acımasız."

Gurur göğsümde kabardı. Babam benimle hiç gurur duymamış, benim ya da Matteo'nun bir yükten fazlası olduğumuza dair en ufak bir ipucu vermemişti. Omuzlarımı dikleştirdim, siyah takım elbisem ve pabuçlarımda içinde bir erkek gibi görünmeye çalıştım.

"Düşmanlarımız korku içinde senin adını fısıldayacak, oğlum. Benim *kanımdan*. Varisim."

Bir bıçak çıkardı ve ne olacağını bildiğim için elimi uzattım. Babam avucumu kestiğinde irkilmedim. Beni güçlü kılmak için daha önce de birçok kez kesmişti.

Bu gün için. Her irkildiğimde beni tekrar kesiyor ve acımı gizleyene kadar yarama limon suyu ya da tuz damlatıyordu.

"Kanla Doğdum, Kanla Yemin Ettim. Canlı girerim ve ölü çıkarım," dedim kararlılıkla. "Sen Famiglia'nın bir Made Man'isin Luca. Benim adıma öldürecek ve sakatlayacaksın.

Kırılacak ve yanacaksınız."

Bir adam odaya sürüklendi. Onu tanıımıyordum, ne yaptığını da bilmiyordum. Her tarafı yara bere ve kan içindeydi. Şişmiş gözleri benimkilerle buluştu ve bana yalvardılar. Hiç kimse bana böyle bakmamıştı, sanki tüm güç bendeymiş gibi.

Babam başıyla onayladı ve bıçağı bana uzattı, annemin kendini öldürdüğü bıçağın aynısıydı. Bıçağı ondan aldım ve adama doğru ilerledim. Babamın yeni korumalarının tutuşuna karşı mücadele etti ama onu bırakmadılar. Parmaklarım sapın etrafında sıkılaştı. Herkes beni izliyor, bir zayıflık belirtisi bekliyordu ama ben babamın oğluydum ve bir gün Capo olacaktım. Elimi hızla yana doğru açarak bıçağı boğazına doğru çektim. Kesik dağınıktı ve kan fışkırarak ayakkabılarıma ve gömleğime sıçradı. Adamın gözleri irileşirken bir adım geri attım. Yere yığıldı, kasılırken ve boğulurken dehşete düşmüş gözlerle bana bakıyordu.

Hayatının tükenişini izledim.

İki gün sonra, hayatımın en önemli sözleri göğsüme kazındı ve beni ömür boyu bir Made Man yaptı. Hiçbir şey Famiglia'dan daha önemli olamazdı.

BÖLÜM 2

LUCA, 13 YAŞINDA

Foxy'ye girdiğimizde babamın omzumdaki tutuşu sıkıydı. Daha önce müdürle konuşmak zorunda kaldığında birkaç kez içeri girmiştım. Sahip olduğumuz en pahalı genelevlerden biriydi.

Fahişeler barın önünde sıralanmıştı ve müdür de onların yanında duruyordu. Babama başını salladı ve bana göz kırptı. Babam gitmesini işaret etti.

"On üç yaşındasın Luca," dedi babam. Doğum günümün bugün olduğunu hatırlamış olması içimi bir şaşkınlık kapladı. Daha önce bundan hiç bahsetmemişti. "On sekiz aydır Yaratılmış Adam oldun. Hem bakire hem de katil olamazsın."

Kızardım, gözlerim kadınlara kaydı, babamın sözlerini duyduklarını biliyordum. Hiçbiri gülmedi, muhtemelen ondan çok korkuyorlardı. Omuzlarımı dikleştirdim, beni de onu izledikleri gibi dikkatle izlemelerini istedim.

"İçlerinden ikisini seçin," dedi Peder fahişelere doğru başıyla işaret ederek.

Neden burada olduğumu anladığımda şok geçirdim. Yavaşça kadınlara doğru ilerledim, sinirlerim midemi bulandırsa da sakın görünmeye çalışıyordum. Neredeyse 1.70 boyumla on üç yaşına göre zaten çok uzundum, bu yüzden kadınlar yüksek topuklu ayakkabılarıyla benimle göz hizasındaydı. Fazla bir şey giymiyorlardı, sadece kısa etekler ve sütyenler. Gözlerim göğüslerine takıldı. Hepsinin büyük göğüsleri vardı ve bakmaktan kendimi alamıyordum. Striptiz kulüplerimizde birkaç çıplak kız görmüştüm ama hep geçerken görmüştüm, hiç bu kadar yakından bakmamıştım. Hepsi çok güzeldi. Kahverengi saçlı bir kadını ve sarı saçlı bir kadını işaret ettim. Babam başıyla onayladı. Kadınlardan biri elimi tuttu ve beni arka kapıya doğru götürdü.

Diğeri hemen arkamdaydı. Sonunda Foxy'nin arka tarafındaki büyük bir süitte onlarla yalnız kaldım. Ne olacağını biliyormuş gibi görünmeye çalışarak yutkundum. Porno izlemiş ve diğer Made Men'lerin anlattığı hikâyeleri dinlemiştim ama bu çok farklı hissettiriyordu.

Sarışın kadın yavaşça soyunmaya başladı, her yerine dokunuyordu. Baktım ama pantolonumun daraldığını hissettiğimde gerildim. Kahverengi saçlı kadın sahte bir gülümseme takındı ve bana doğru ilerledi. Daha da gerildim ama göğsüme dokunmasına izin verdim. "Şimdiden koca adam olmuşsun, aman Tanrım," dedi.

Hiçbir şey söylemedim, onu yakından izliyordum. Sonra gözlerim tekrar amına dokunmaya başlayan sarışın kadına kaydı. Ağzım kurumaya başladı. Kahverengi saçlı kadın elini boxerımın içine kaydırıp ve titrek bir nefes aldım. "Bence bu iş çok iyi olacak, sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım, sonra beni ortadaki büyük yuvarlak yatağa doğru sürüklemesine izin verdim.

LUCA, 17 YAŞINDA

"Babamdan uzakta olduğum için çok mutluyum ama keşke doğum günümü kutlamak için Junior'a gitmek zorunda olmasaydık," diye mırıldandı Matteo, gömleğini pantolonunun içine sokup yansımasını kontrol ederken. Bu denediği dördüncü gömlekti. Lanet olsun, nasıl bu kadar kibirli bir piç olmuştu? Her yıl daha da kötüleşiyor gibiydi. Şimdi on beş yaşındaydı ve neredeyse çekilmez biriydi.

Cesare bana bir bakış fırlattı. O, Romero ve ben son otuz dakikadır Matteo'nun hazırlanmasını bekliyorduk.

"Kuzenin senin için bir parti düzenlerken onun davetini reddetmek onursuzluk olurdu," dedi Romero, sesi yaşının iki katı gibi çıkıyordu. Dönmüştü

Birkaç gün önce on dört yaşındaydı ve babası birkaç ay önce öldüğünden beri Made Man'di. Ailesinin paraya ihtiyacı vardı ama birbirimizi uzun yıllardır tanıyorduk.

"Ona güvenmiyorum," diye mırıldandı Cesare. "O ve ailesi çok hırslı."

Amcam Gottardo ve onun en büyük oğlu Gottardo Junior, babamdan sonra benim Kaptan olmamı kesinlikle istemiyorlardı ama bu tüm amcalarım için söylenebilir. Kendilerinin daha iyi Kaptan olacaklarını düşünüyorlardı. "Birkaç saat kaldıktan sonra buraya geri döner ve kendi partimizi veririz. Ya da New York'a geri döner ve kulüplerimizden birine gideriz."

"Gerçekten New York'a dönecek kadar ayık olacağımızı düşünüyor musun? Hamptons'dan buraya uzun bir yol var," dedi Romero kaşlarını çatarak.

Matteo kıkırdadı. "Nasıl oluyor da kurallara bu kadar bağlı olabiliyorsun?" Romero kızardı.

"Gel, Matteo. Tişörtün kimsenin umurunda değil," diye homurdandım, sanki başka bir tişört denemeyi düşünüyormuş gibi görüldüğünde.

Gottardo Amca'nın malikanesi bizimkinden çok uzakta değildi, biz de oraya doğru yürüdük. Bir muhafız bizim için kapıları açtı ve biz de uzun araba yolundan Gottardo Junior'ın beklediği giriş kapısına doğru ilerledik. Bizi görünce kaşlarını çattı. "Yanınızda daha fazla insan getirmenizi beklemiyordum."

"Romero ve Cesare her zaman yanımızda," dedim elini sıkarken, o da kardeşime dönüp onu tebrik etti. Hepimiz giriş salonuna adım attık. Yaşam alanından yüksek sesle müzik ve sesler geliyordu. Silahımı ve bıçağımı çıkardım ve beklediği gibi büfenin üzerine bıraktım. Matteo, Romero ve Cesare de kuzenimi partiye doğru takip etmeden önce aynısını yaptılar. Adamların çoğunu uzaktan tanıyordum çünkü Junior ve kardeşi Angelo'nun Washington'dan arkadaşlarıydılar.

"Sen nasıl geldin buraya?" Etrafımızda birkaç yarı çıplak kız dans ederken alkollü içeceklere doğru yöneldiğimde sordum. Junior onlar için direk bile kurmuştu.

"Birkaç gün izne ihtiyacım vardı. İşler ruhumu emiyor."

Başımı salladım. Bratva son zamanlarda hepimize sorun çıkarmıştı.

Junior genişçe gülümsedi. "Şimdi, hadi eğlenelim!"

Birkaç saat sonra hepimiz zil zurna sarhoştuk. Matteo ve ben dört kızdan oluşan bir grupla dans ettik. Uzun bir gece olacaktı. Fahişelerden biri tam önümüzde twerk yapmaya başladı, kıcının yanakları parlıyordu, tangası ince bir şerit gibiydi. Romero arka odada başka bir fahişeyle ortadan kaybolmuştu. Belki de sonunda sikilecekti. Cesare koltuğuna yığılmış, gözleri yarı kapalı bir kadın onu bir profesyonel gibi beceriyordu.

Matteo dansçının kıcına vurdu ve dansçı ciyakladı, sonra dönüp adamın kasıklarına vurdu. Etrafımıza daha fazla kız doluştu. Alkolün etkisiyle koltuklardan birine çöktüm ve kızlardan biri önüme çökerek pantolonumun üzerinden sikime masaj yapmaya başladı. İkincisi arkamdan geldi ve ellerini göğsümde gezdirdi. Tam arkamda durduğu için ona bağıracaktım ki öne düştü, kesik boğazından gömleğime kan sıçradı. "Siktir!"

Sikime masaj yapan fahişe kocaman gözlerle yukarı baktı. Kendimi koltuktan ittim ve aynı anda döndüm, tam Junior bıçağını indirdiği sırada kolumu kaldırdım. Bıçak ön kolumu sıyrarak kesti. Etrafımızdaki fahişeler çığlık atmaya başladı. Matteo neredeydi?

Junior bıçağı bana tekrar sapladı ve omzumu göğsüne çarptım, sonra boğazını tutup onu duvara ittim. Homurtular ve çığlıklar etrafımızda çınladı. Sonra ilk silah sesi duyuldu.

Sadece Junior'a odaklanmıştım. Onu ezip toz haline getirecektim. İkinci elimi de boğazına doladım ve olabildiğince sert bir şekilde sıktım. "Seni lanet olası hain," diye hırladım. Beni öldürebileceğini mi sanıyordu?

Gözleri şişmeye başladı ve ben daha da sert sıktım, ta ki lanet olası gözbebeklerindeki damarlar patlamaya başlayana ve kemikleri tutuşumun gücü altında buruşana kadar. Son bir kez sarsıldı ve ben de onu yere düşürdüm. Parmaklarım onun kanıyla kaplanmıştı. Yavaşça döndüğümde Matteo'yu başka bir saldırganın tepesinde, boğazını kesmek üzereyken buldum. "Hayır," dedim. Emrettim ama artık çok geçti. Matteo herifi kesip açmıştı.

Sertçe nefes alarak etrafımızdaki karmaşayı inceledim. Cesare bir duvara yaslanmış, hafif sersemlemiş görünüyordu. Boynunun yan tarafında bir kesik vardı ve önündeki cesede bakıyordu. Romero sert bir şekilde nefes alıyordu, üzerinde sadece boxer şortu vardı ve elinde bir silah vardı. İki fahişe ölmüştü ve diğerleri ağlıyor ve bana şeytanmışım gibi bakıyorlardı.

Onların yanından Romero ve Cesare'ye doğru yürüdüm. Romero'nun omzundaki bir yaradan kan akıyordu. Matteo sendeleyerek ayağa kalktı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, neredeyse ateşler içindeydi. Öldürmenin heyecanını çok iyi biliyordum. "Onun boğazını çıplak ellerinle parçaladın!"

"Babam mutlu olmayacak," dedim ve sonra ellerime baktım. Pek çok kişiyi öldürmüştüm ama bu farklı hissettirmişti. Daha kişisel, daha heyecan vericiydi. Hayatının tükendiğini hissetmek, kemiklerinin avuçlarımda kırıldığını hissetmek... Kahretsin, buna bayılmıştım.

Cesare yüzüme baktı. "İyi misin?"

Ağzım kıvrıldı. Kuzenimin boğazını ezmenin beni rahatsız ettiğini mi düşünüyordu? "Babamı ara." Biraz sarsılmış görünen Romero'ya döndüm. "Ne kadar kötü?"

Omuz silkti. "Önemli bir şey değil. Kurşun doğrudan içeri girmiş. Junior'ın arkadaşlarından biri silahını benimle aynı zamanda aldı."

Başımı salladım ama zihnim kuzenimin ölümünü canlandırmaya devam etti. Gözlerim yaralanmamış fahişelere takıldı, içlerinden herhangi birinin bu işe karışıp karışmadığını merak ediyordum.

Matteo yanıma geldi. "Lanet olsun. Kendi kuzenimizin bizi öldürmeye çalıştığına inanamıyorum." "Bıçağın vardı," dedim.

"Onsuz hiçbir yere gitmediğimi biliyorsun," dedi Matteo rahatsız edici bir sırıtışla. "Lanet olası silahlarımı bir daha asla yere bırakmayacağım."

Romero yaklaştı, biraz titrek görünüyordu. "Sence amcan ve diğer kuzenin de bu işin içinde mi?"

"Muhtemelen," diye mırıldandım. Junior'ın bu planı tek başına yaptığından şüpheliydim. Kendi hayatını riske atmak yerine oğullarından birini bu işe ikna etmesi Gottardo'nun karakterine uyuyordu. Korkak herif.

"Neden riske girdi ki? Bizi öldürmeyi başarsaydı bile, yine de baban olacaktı ve senin intikamını alacaktı," dedi Romero.

"Hayır," diye homurdandım. "Eğer Matteo ve ben Junior tarafından öldürülecek kadar aptal olsaydık, babam bizi zayıf halka olarak görürdü. Nina'nın çocuk sahibi olmasına izin verirdi ve böylece yeni bir varisi olurdu. Hikayenin sonu."

Matteo yüzünü buruşturdu çünkü gerçek buydu. İkimiz de biliyorduk.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye homurdandım fahişelerden birine doğru. Bara doğru koştu ve bana getirmeden önce bir viski doldurdu. Bir yudum alırken ona dikkatle baktım ve o da gözlerini indirdi. "Biliyor muydun?"

Başını sarsakça salladı. "Hayır. Bize bunun bir doğum günü partisi olduğu ve dans etmemiz gerektiği söylendi. Hepsi bu."

İçkimi alıp koltuklardan birine doğru yürüdüm ve yere çöktüm. Junior'ın boğazını kestiği fahişe bir kan birikintisi içinde onun yanında yatıyordu. Sonunda Matteo, Cesare ve Romero karşıma oturup babamla adamlarını beklemeye başladılar. Yapacak başka bir şey yoktu. Junior ve arkadaşlarını öldürmüştük, bu yüzden onları sorgulayamazdık ve Gottardo ile Angelo Washington'a kadar gitmişlerdi. Romero ve Cesare'nin bana saygı ve şok karışımı bakışlarını yakaladım.

Matteo başını salladı. "Lanet olsun. Bu günü böyle geçirmek istemezdim."

Babam, Consigliere Bardoni ve birkaç asker yaklaşık bir saat sonra geldi.

Babam kuzenime yönelmeden önce bize doğru zar zor baktı. Küçük Gottardo'dan geriye kalanları incelerken, "Boğazını mı parçaladın?" diye sordu. Sesinde bir gurur belirtisi yakaladım. Onun lanet onayını istemiyordum.

Başımı salladım. "Silahım yoktu çünkü ailemden biri olduğumu ve lanet olası bir hain olmadığımı sanıyordum. Hain kanında boğuldu."

"Mengene gibi," diye yorumladı Matteo.

"Luca, Mengene," dedi babam garip bir gülümsemeyle.

Uzun lanet bir gün, uzun lanet haftalar, birbiri ardına gelen çileler olmuştu. Amcalarımın her birini tek tek öldürmek istiyordum. Matteo ve ben Küre'nin girişine doğru ilerlerken, "Bana çocukmuşum gibi davranmalarından bıktım," dedim.

Matteo sırtıttı ve yüzüncü kezmiş gibi görünen bir hareketle elini saçlarında gezdirdi. Bir gün onu bayılıp saçlarını kazıyacak ve bu sinir bozucu gösterişini durduracaktım. "On yedi yaşındasın Luca. Henüz bir erkek değilsin." Gottardo Amca'nın sesini sinir bozucu bir mükemmellikte taklit ediyordu, ses tellerini boğazından sökmek istememe neden olan burun tonu da dahil.

Gözlerindeki korkuyu görmüştüm; Junior'ın boğazını parçaladığımdan beri pek çok insanın gözlerinde gördüğüm korkuyu. Gottardo'nun bu saçmalıkları söyleyebilmesinin tek nedeni amcam olarak kendini güvende hissetmesiydi. Babamın ona ve Angelo'ya inandığına inanamıyordum... Belki de inanmıyordu ve onların yalvarmalarından hoşlanıyordu. O günden beri güvenliği ve korumaları kesinlikle artırmıştı, yani aramızda hâlâ hainler olduğunu biliyordu.

"Ben hepsinden daha erkeğim. Daha çok adam öldürdüm, daha çok kadın siktim ve daha büyük taşaklarım var."

Matteo kıkırdayarak, "Ego konusunda dikkatli ol," dedi.

"Alnında bir sivilce var," diye mırıldandım. Bu bir yalandı ama Matteo'nun kibri göz önüne alındığında, bu günlerde çekilmez bir pislik olduğu için ona borcumu ödemek için en iyi bahsin bu olduğunu biliyordum.

Tahmin ettiğim gibi, Matteo hemen kusurlu yer için derisini yokladı, sonra gözlerini kısarak elini indirdi. Kıkırdayarak gözlerimi devirdim. Sphere'in fedaisinin önüne vardık. Bizi başıyla selamladı ve içeri girmek için bekleyen uzun kuyruğun önündeki adam bağırdığında geçmemize izin vermek için geri çekildi. "Hey, buraya ilk biz geldik! Ve bu adam bir kulübe girecek kadar yaşlı değil."

Matteo ve ben ikimiz de aptala baktık. Matteo'dan bahsediyordu ve tabii ki haklıydı. On beş yaşında olan Matteo'nun böyle bir gece kulübünde bulunmasına kesinlikle izin verilmiyordu ama benim de öyle - sadece cüsemenden dolayı herkes benim daha büyük olduğumu varsayıyordu.

Matteo ve ben bakiştık ve Koca Ağız'a doğru yürüdük. Tam önünde durduğumda kabadayılığının bir kısmı uçup gitti. "Bir sorun mu var?"

"Yasalar var," dedi.

Matteo son zamanlarda ayna karşısında geçirdiği uzun saatlerden sonra mükemmelleştirdiği köpekbalığı sırtışını parlattı. "Belki senin için."

"Ne zamandan beri erkeklerin kulüplere girmesine izin veriliyor? Bu balo falan mı?" Koca Ağız bizim fedaiye dedi ki.

Matteo herkesin önünde bıçağını çekmek üzereydi ve sıradaki bir kadın konuştuğunda ona eğlence olsun diye izin vermeyi aklımdan geçiriyordum. "Bana hiç erkek gibi görünmedi," dedi Matteo'ya doğru flört edercesine.

Yanındaki kız gülümseyerek, "Ve sen de benim bir sonraki fetihim gibi görünüyorsun," diye ekledi.

Ben.

Kaşlarımı kaldırdım. Matteo güneşli çocuk cazibesiyle her zaman kızları mıknatıs gibi çekerdi, ama benim daha sert yırtıcı cazibemin de kesinlikle avantajları vardı. Her iki kadın da uzun boylu, sarışın ve seksiydi.

"Bırakın girsinler," dedim fedaimize. Bariyeri açtı, böylece içeri girebildiler. "Ve o ve arkadaşlarının Küre'ye girmesi yasaklandı," diye ekledim.

Protestolarının sesi bizi kulübün içine kadar takip etti ama umurumda değildi. Kolumu yanımdaki sarışına doladım, o da popomu sıktı ve bana baştan çıkarıcı bir gülümseme verdi.

Matteo ve kız arkadaşı çoktan dil güreşine başlamışlardı.

"Sevişebileceğimiz bir yer var mı?" Sarışın bana sordu, kendine doğru bastırarak Ben.

Sırıttım. En çok bunu severdim. İşe yaramayan kadınlar, kolay yatmalar, hayır sorular sordu. "Elbette," dedim ona, kendi kışına uzanıp onu sıkarken.

Onu arka kapıdan bir depoya götürürken, "Aletin de geri kalanın kadar büyük mü?" diye sordu.

"Kendin öğren," diye homurdandım ve o da öğrendi. Kapı kapandığı anda dizlerinin üzerine çöktü ve beynimdeki tüm akli başında düşünceleri emdi. Beni bir profesyonel gibi emerken ruju sikimi kırmızıya boyadı. Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım.

"Siktir," diye tısladım beni ağzının derinliklerine sokarken. Birlikte olduğum fahişelerin çoğundan daha iyiydi ve o kadınlar zanaatlarını mükemmelleştirmek için yıllarını harcamışlardı. Kapıya doğru gevşedim, döllerimi boğazından aşağı dökmeye gittikçe yaklaşıyordum. Şüphelerimi artıracak şekilde kıpırdandı ve gerildi. İçgüdülerim gözlerimi açmamı sağladı, bir an önce kalçama doğru bir şey salladı. Koluna vurmak için hamle yaptım. Şıngayı düşürdü ve tekrar almak için çabaladı. Boğazını tutarak onu kendimden uzağa fırlattım. Başının arkası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla depo raflarına çarptı ve yere yığıldı. Sertçe nefes alarak ona baktım.

şırıngaya baktım. Bana ne tür bir şey enjekte etmeye çalıştı?

Pantolonumu yukarı çektim ve sendeleyerek ona doğru yürüdüm. Nabzına bakma zahmetine girmedim; boynu, ölümü hakkında hiçbir şüphe bırakmayacak bir açıyla bükülmüştü. Üzerine eğildim ve pantolonunu aşağı çekerek kalça kemiğini ortaya çıkardım. Birinin bir dövmeyi yakıp yok ettiği yerde bir yara izi vardı. Derisinde ne tür bir işaret olduğunu biliyordum: lanet olası Bratva'nın, fahişelerinin her birinin derisine işledikleri çapraz Kalaşinkoflar.

"Siktir," diye hırladım. Bu bir tuzaktı ve ben doğrudan tuzağa düşmüş, aletimin düşüncelerime hükmetmesine izin vermiş, gardımı indirmiştım. Kuzenimle yaşadığım olayın bana daha iyi öğretmesi gerekmez miydi?

Sarsılarak doğruldum. Matteo. Lanet olsun. Koşarak odadan çıktım ve diğer arka odaları aradım. Ne ondan ne de diğer hain fahişeden bir iz vardı. Dans pistini hışım ile geçip kalabalığın içinde kardeşimden bir iz aradım ama onu hiçbir yerde göremedim. Neredeydi?

Bekleyen kalabalığı geçerek dışarı çıktım ve Sphere'in arkasındaki küçük arka sokağa ulaşana kadar köşeyi döndüm. Matteo başını almakla meşguldü. Onun da gözleri kapalıydı. Biz lanet olası aptallardık. Hiçbir lanet olası oral seks bizim dünyamızdaki ilk kuralı unutmaya değmezdi: kimseye güvenme.

Fahişe çantasındaki bir şeye uzandı.

"Matteo!" Silahımı çekerek bağurdum. Gözleri fal taşı gibi açıldı, kadının elinde ne tuttuğunu fark edene kadar yüzünde kızgınlık ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Bıçağına uzandı ve o da vurmak için şırıngayı kaldırdı. Tetiği çektim ve kurşun doğrudan kafasını delip geçerek geriye fırlattı. Yana düştü, şırınga avucundan yuvarlandı.

Matteo elinde bıçak, siki hâlâ kalkmış halde kadına bakıyordu. Ona doğru ilerledim ve kalça kemiğinin üzerindeki yanık deriyi ortaya çıkardım.

"Keşke beni öldürmeye çalışmadan önce gelmemi bekleseydi," diye mırıldandı.

Doğrudum, sonra yüzümü buruşturdum. "Neden pantolonunu yukarı çekmiyorsun? Artık aletini göstermene gerek yok."

Pantolonunu bacaklarından yukarı çekti ve kemerini bağladı, sonra bana baktı. "Kıçımı kurtardığın için teşekkürler." Bana bir sırıtış attı, ama yüzünde bir ifade yoktu. "Fethettiğin kişi seni sonsuza dek bitirmeye çalışmadan önce en azından mutlu sonunu yaşadın mı?"

Başımı salladım. "Bratva neredeyse bizi yakalıyordu. İkimiz de aptal gibi davrandık, o aptal fahişelerin bizi azgın gençler gibi siklerimizden tutup gezdirmesine izin verdik."

Matteo bıçağını kınına sokarken, "Biz azgın gençleriz," diye şaka yaptı. Ölü kadınlara ters ters baktım.

"Diğer fahişe de mi öldü?" Matteo sordu. Başımı salladım. "Boynunu kırdı."

"İlk iki kadının," dedi biraz temkinli bir ifadeyle, gözleri yüzümü tarıyor, Tanrı bilir ne arıyordu. "Suçlu mu hissediyorsun?"

Betonu boyayan kana ve kadının cansız gözlerine baktım. Vücudumda hakim olan duygu öfkeydi. Kolay bir hedef olduğum için, güzel bir kadının tehdit olmadığını düşündüğüm için kendime öfke duyuyordum. Ve Bratva'ya beni ve daha da kötüsü Matteo'yu öldürmeye çalıştıkları için öfke duyuyordum.

"Hayır," dedim. "Pişman olduğum tek şey, birkaç soruya cevap vermeden onları öldürmüş olmam. Şimdi birkaç Bratva pisliğinin peşine düşüp onlardan bilgi almamız gerekecek."

Matteo şırıngayı eline alınca gerildim, zehirin bir kısmının kazara derisine bulaşmasından endişe ediyordum. İçinde her ne varsa onu dayanılmaz bir ölüme götüreceğinden hiç şüphem yoktu. "İçinde ne olduğunu bulmamız gerek."

"Öncelikle, misafirler ya da polis bulmadan önce iki cesetten kurtulmamız gerekiyor." Telefonumu kulağıma götürdüm ve Cesare'yi aradım. "Sphere'de sana ihtiyacım var. Çabuk ol."

"Pekâlâ. Bana on dakika ver," dedi Cesare, sanki onu uyandırmışım gibi bir sesle.

Cesare babamın askerinden çok benim adamımdı ve gerektiğinde çenesini kapalı tutacağına güveniyordum. "Babam bundan memnun olmayacak," dedim.

Matteo bana meraklı bir bakış attı. "Bir tuzağa düşmemiz mi yoksa Bratva'nın bizi öldürmeye çalışması mı?"

"Birincisi ve belki de ikincisi."

"İnsanların bizi öldürmeye çalışmasından bıktım artık," diye mırıldandı Matteo, sesi ilk kez ciddiye.

Derin bir nefes aldım. "İşte böyle. Her zaman da böyle olacak. Birbirimizden başka kimseye güvenemeyiz."

Matteo başını salladı. "Babama baksana. Kimseye güvenmiyor. Nina'ya bile."

Karısına davranış biçimini göz önünde bulundurarak ona güvenmemekle iyi etmişti. Dünyamızdaki evlilikler, bırakın sevgiyi, nadiren güvene yol açmıştır.

BÖLÜM 3

LUCA, 20 YAŞINDA

Asansöre girdiğimiz anda, müzik ve kahkaha sesleri bize k a d a r ulaştı.

"Görünüşe göre bu parti zaman ayırmamıza degecek," dedi Matteo, kapıların yansımada kendi görünüşünü kontrol ederken. Genel yüz hatlarımız dışında birbirimize benzemiyorduk. Ben hâlâ babamın tıpatıp aynısıydım, aynı soğuk gri gözler, aynı siyah saçlar, ama asla onun yaptığı gibi iğrenç bir şekilde arkaya taramazdım.

"Bu bir artı olurdu ama burada olmamızın asıl nedeni bağlantılar."

Daire, eşiyile birlikte iş seyahatinde olan Senatör Parker'a aitti. Oğlu Michael, bu fırsatı bir parti vermek için kullandı ve New York'ta önemli olan hemen hemen herkesi davet etti.

Matteo ve ben koridora çıktığımızda Michael açık kapıda bekliyordu. Parker Junior'ı ilk kez takım elbisesiz görüyordum, çünkü babasının izinden gitmeye çalışıyordu. Çoktan sarhoş olmuş bir halde çarpık bir gülümsemeyle bize el salladı.

Ona başımı salladım. Bir an için, pek çok insanın herkese yapma eğiliminde olduğu gibi bana sarılmak ister gibi baktı ama sonra vazgeçti. Aferin ona. "Gelebilmene çok sevindim," diye mırıldandı. "Bir içki al. İstedğin kokteyli hazırlayabilecek birkaç barmen ayarladım."

Çatı katı konuklarla doluydu ve ritim şakaklarımda zonkluyordu. Matteo ve ben fazla içki içmezdik. Şimdiki kalabalık bir tehlike oluşturmaya bile geçmişteki hatalarımızdan ders almıştık. Çoğu, Matteo ve benim Made Men olduğumuzdan beri yaptıklarımızın yarısını bilseler altlarına işerlerdi. Zaten sadece söylentileri biliyorlardı. Resmi olarak, iş adamı, emlak kralı ve kulüp sahibi Salvatore Vitiello'nun varisleriydik.

İçeri girdiğimiz anda insanlar fısıldaşmaya başladı. Her zaman aynıydı. Michael barı ve büfeyi işaret etti ama ben pek dinlemedim. Gözlerim, parti için mobilyalar kaldırılmadan önce oturma odası olması gereken geniş açık alanın ortasına kurulmuş olan dans pistine takıldı. Diğer politikacıların oğullarıyla dans eden birkaç kız bize doğru bakışlar fırlatıyordu. Matteo ve ben birbirimize baktık. Heyecan arayanlar üzerimize çullanmak üzereydi.

İyi ailelerden gelen, şımartılmış ve tamamen sıkıcı olan bu tür kızlar bizim ana avımızdı. Sonunda bizi öldürmeye çalışmazlardı.

Kızlardan biri, sahte göğüsleri ve vücuduna ikinci bir deri gibi yapışan kıyafeti olan uzun boylu sarışın bir seks bombası, hemen beni gözleriyle becermeye başladı. Dans partnerini dans pistinde şaşkın şaşkın dururken bıraktı ve yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde bana doğru kaydı.

Michael inledi. Ona doğru baktım.

"O benim küçük kız kardeşim, Grace."

Kaşlarımı çattım. Bu planlarımı zorlaştırabilirdi. Michael önce yüzüme, sonra Grace'e baktı. "Ona bir hamle yapman umurumda değil. O zaten ne isterse onu yapar. Her zaman bir sonraki fethi için tetiktedir ama hardal kavanozuna birçok sosis batırılmıştır, ne demek istediğimi anlarsın."

Kaşlarım kalktı. Grace'in New York'un erkek nüfusunun yarısını sikmiş olması umurumda değildi. O sikişmek ve emmek içindi, başka bir şey için değil. Ama bir kız kardeşim olsaydı, Michael'ın aksine böyle davranmasına kesinlikle aldırılmazdım.

Michael başını salladı. "Ben gidiyorum. Buna tanık olmak istemiyorum."

Bara doğru ilerledi ve Matteo da onu takip etti, ama bana göz kırpmadan önce değil.

Grace dans ederek bana yaklaştı ve sonra göğsüme dokundu. "Organize suçlara karıştığını duydum," diye mırıldandı kulağıma. Eli aşağı kaydı, gözleri hevesli ve flört ediyordu. Kesinlikle onun için gitti.

Elini uzatsaydı, tişörtümün altına gizlenmiş belimdeki kılıfta duran silahı hissedebilirdi. "Duyduğun bu mu?" Onun gibi kızları heyecanlandıran o gülümsemeyle sordum. Onun sıkılmış-zengin-kız kişiliğine seslenecek kadar karanlıktı ama onu korkutup kaçırarak gerçek karanlık tarafıma yakın değildi.

Bana karşı titredi. "Bu doğru mu?"

"Ne düşünüyorsun?" Hırladım, onu kendime doğru çektim ve sertliğimin bir kısmının ortaya çıkmasına izin verdim. Dudakları aralandı, yüzünde korku ve şehvet karışımı bir ifade vardı.

Ağzını kulağıma bastırdı. "Sanırım sikilmek istiyorum."

"Güzel," dedim karanlık bir sesle, "çünkü şimdi seni becereceğim. Yolu göster."

Heyecanlı bir gülümsemeyle elimi tuttu ve beni yanına çekti. Matteo bana sırtı ama bir saniye sonra dilini esmerin boğazına sokmaya geri döndü. Grace ve ben onun yatak odası olduğunu tahmin ettiğim yere girdik. Onu makyaj masasına doğru ittim ve yukarı kaldırdım, bu sırada rujlarının yarısını yere düşürdüm. Büzüştü dudaklarını. "Ortalığı karıştırıyorsun."

Ona karanlık bir gülümseme verdim. "Umurumda gibi mi görünüyorum? Siktiğimin rujlarının geri kalanı seni siktiğimde dökülecek."

Dudakları aralandı. Hayatında hiç yumruk sallamamış, zayıf kıçlı zengin oğlanlara alışkındı. "O zaman onları daha sonra almak zorunda kalacaksın."

Beni test mi ediyordu? Geçmişteki tiki erkek arkadaşları gibi itilip kakılabilecek biri olup olmadığımı mı görmeye çalışıyordu?

Eteğini aşağı çekerek kalça kemiklerindeki lekesiz teni kontrol ettim. Bu gereklilikten çok alışkanlıktı. Kesinlikle bir Bratva suikastçısı değil.

"Hiçbir şey yapmayacağım Grace, anladın mı?" Elimini eteğinin altına sokup tangasını kenara iterken hırladım ve onu ıslak buldum. "İnsanlar ben ne dersem onu yaparlar, tersini değil. New York benim lanet şehrim," diye ekledim iki parmağımı içine sokarken. Gözleri hayranlıkla parladı.

Hakkında hiçbir şey bilmediği halde tehlikeden çok etkilenmişti.

o.

Onu sertçe parmakladım. "Boğ beni" diye fısıldadı.

Onlardan biri.

Parmaklarımı boğazına kapattım ve onu makyaj masasının üzerine bastırdım. makyajının geri kalanını yere döktü. Zevkle ürperdi. Tutuşumun arkasına neredeyse hiç baskı uygulamadım; bir adamı böyle öldürdüğümü bilseydi, bu ellerle ne kadar kötü şeyler yaptığımı bilseydi, benden bunu yapmamı istemezdi, ama onun için bu bir oyundu, heyecan verici bir sapkınlıktı. Bütün kızlar için de aynıydı. Ben onların en karanlık fantezilerinin gerçeğe dönüşmüş haliydim.

Onun için karanlık bir rol oynamadığımı, bunun benim karanlık tarafım olmadığını, hatta yakın bile olmadığını, ancak toplum içinde göstermeme izin verilen tek tarafım olduğunu anlamadı.

Matteo ve ben iki saatten az uyumuştuk ki babamız bizi yatağımızdan çağırdı ve kahvaltıya gelmemizi emretti. Ama önce benimle yalnız konuşmak istedi. Asla iyi bir şey değildir.

"Sence ne istiyordur?" Babamın ofisine doğru ilerlerken Matteo sordu. "Kim bilir?"

Kapıyı çaldım.

Babam beni neredeyse beş dakika beklettikten sonra, "İçeri gel," dedi.

"İyi şanslar," dedi Matteo çarpık bir sırıtişla. Onu görmezden geldim ve odaya yöneldim. Beni her çağırdığında koşarak gelmek zorunda olmaktan nefret ediyordum. Bana emir verebilecek tek kişi oydu ve bundan zevk alıyordu. Her şeyden çok nefret ettiğim o narsist gülümsemesiyle masasının arkasına oturdu. "Beni çağırmışsınız baba," dedim, umurumda değilmiş gibi görünmeye çalışarak.

Gülümsemesi genişledi. "Sana bir eş bulduk, Luca."

Tek kaşımı kaldırdım. Onun ve Chicago Outfit'in aylardır olası bir birleşmeyi tartıştıklarını biliyordum ama babam hiçbir zaman açık sözlü olmamıştı. Benim üzerimde böyle bir güce sahip olmayı seviyordu. "Outfit'ten mi?"

"Elbette," dedi, parmaklarını masaya vurarak ve beni izleyerek. Ona kim olduğunu sormamı istiyordu, bunu uzatmak istiyordu, kıvrandığımı görmek istiyordu. Siktir et onu. Ellerimi ceplerime soktum ve bakışlarıyla doğrudan karşılaştım.

Yüz ifadesi karardı. "Outfit'in sunduğu en güzel kadın o. Gerçek bir afet. Altın sarısı saçları, mavi gözleri, soluk teni. Fiore'nin deyimiyle yeryüzüne inmiş bir melek." O kadar çok güzel kadın sikmişim ki. Daha dün gece Grace'i odasındaki her yüzeyde sikmişim. Bana güzel bir eş bulduğu için gerçekten hayrete düşeceğimi mi düşünüyordu? Bana kalsa yakın zamanda evlenmezdim.

"Umarım onun kanatlarını kırmaktan keyif alırsınız," diye ekledi babam.

"Ama "yı bekledim. Babam kendinden çok memnun görünüyordu, sanki nefret edeceğimi bildiği bir şeyi saklıyormuş gibiydi.

"Belki a d ı n ı duymuşsunuzdur. Adı Aria Scuderi. Consigliere' in kızı ve birkaç ay önce on beş yaşına girdi."

Şokumu gizlemek için yeterince hızlı değildim. *On beş* mi? Benimle dalga mı geçiyordu? "Düğünün bir an önce yapılmasını istediklerini sanıyordum," dedim dikkatle.

Babam arkasına yaslandı, gözleri bir zayıflık belirtisi arıyordu. "Öyle. Hepimizin var."

"Lanet olası bir çocukla evlenmeyeceğim," diye homurdandım, iyi davranmaktan bıkmıştım. Oyunlarından bı k m ı ş t ı m .

"Onunla evleneceksin ve onu becereceksin, Luca."

Sonradan pişman olacağım bir şey söylemeden ya da yapmadan önce nefesimi verdim. "Lanet bir sübyancı gibi davranırsam erkeklerimizin beni örnek alacağını mı sanıyorsun gerçekten?"

"Saçmalama. Bize saygı duyuyorlar çünkü bizden korkuyorlar. Ve Aria o kadar da genç değil. Bacaklarını açıp onu becermen için yeterince büyük."

Kafasına bir kurşun sıkmayı ilk kez düşünmüyordum. O benim babamdı ama aynı zamanda dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim sadist bir piçti. "Kız planına ne diyor?"

Babam bir kahkaha attı. "Henüz bilmiyor ve duyguları da önemli değil. O kendisine söyleneni yapacaktır, siz de yapmalısınız."

"Babası kızını reşit olmadan bana vermekte bir sakınca görmüyor mu?"

"Yok."

Scuderi ne tür bir piçti? Babamın öfkemin ne kadar hoşuna gittiğini görebiliyordum. "Ama Dante Cavallaro bu fikre sıcak bakmadı ve düğünü ertelemeyi önerdi.

düğün."

Başımı salladım. En azından bir kişi aklını kaçırmamıştı.

"Elbette, ne yapacağımıza henüz karar vermedik. Karar verildikten sonra size haber vereceğim. On beş dakika içinde yemek odasında olacağım. Nina'ya beş dakikalık yumurta istediğimi söyle. Bir saniye bile fazla değil."

Kovulduğumu bilerek oradan ayrıldım. Matteo, babamın ofisinin karşısındaki duvara yaslanmıştı. Vücudumda yanan öfkeyle başa çıkmaya çalışarak yanından geçtim. Birini öldürmek istiyordum, tercihen babamızı. Doğruca evin oturma odasındaki bar alanına doğru gittim.

"Sadist babamız şimdi ne yaptı?" Matteo yanına yaklaşırken sordu

Be

n. Ters ters baktım. "Benden lanet olası bir çocukla evlenmemi istiyor."

"Sen neden bahsediyorsun? Sana bir şeyler ayarlamaya çalıştığını sanıyordum. Lanet olası Outfit'in en güzel kadını," dedi Matteo alaycı bir şekilde.

"Orada güzel kadın kalmamış olmalı, çünkü on beş yaşındaki Aria Scuderi ile evlenmemi istiyorlar."

Matteo ıslık çaldı. "Vay anasını. Akıllarını mı kaçırmışlar? Zavallı kız böyle bir kaderi hak edecek ne yaptı?"

Onun şakalarını dinleyecek havada değildim. Bir şeylere sertçe vurmak istiyordum. "Consigliere'in en büyük kızı ve Fiore Cavallaro'ya inanırsanız yeryüzüne inmiş bir meleğe benziyor."

"Böylece onu şeytanla evlendirdiler. Cehennemde yapılmış bir eşleşme."

"Beni kızdırmaya başlıyorsun, Matteo." Barın tezgahına uzandım ve babamın özel günler için sakladığı en pahalı viski şişesini kavradım. Dudaklarıma götürdüm ve derin bir yudum aldım.

Matteo şişeyi elimden kaptı ve bana geri uzatmadan önce kehribar renkli sıvıdan hatırı sayılır bir miktar içti. Matteo tekrar konuşmadan önce bir süre bu şekilde gidip geldik. "Seni gerçekten o kızla evlendirecekler mi? Yani, sapıkça şeylerden hoşlanırım ama on beş yaşında biriyle yatmak benim için bile fazla ürkütücü."

"Göt herif babası yarın onu bana teslim eder. O piçin umurunda değil gibi görünüyor."

"Peki ne yapacaksın?"

"Babama bir çocukla evlenmeyeceğimi söyledim."

"Ve sana bir çift büyümeni ve Capo'nun sana söylediklerini yapmanı söyledi."

"Düğün için kızın neden daha yaşlı olması gerektiğini anlayamıyor. Tek y a p m a s ı gereken benim için bacaklarını açmak."

Matteo bir şeyi anlamaya çalışırken yaptığı o sinir bozucu hareketle gözlerini kıstı. "Peki ya sen?"

"Ne yapardım?" Ne demek istediğini biliyordum ama bunu sormak zorunda kalması beni çok rahatsız etti. Bu soruyu herkesten beklerdim ama ondan değil. Benim bile aşmak istemediğim bazı sınırlarım olduğunu biliyordu. Henüz. Hayat acımasız olabiliyordu, özellikle de mafyanın içindeyseniz, bu yüzden 'asla asla deme'nin yaşanacak bir slogan olduğunu öğrenmiştim.

"Onu becerir misin?"

"Ben bir katilim, pedofil değil, seni aptal pislik."

"Gerçek bir hayırsever gibi konuştun."

"Siktir git, sözlük okumayı da bırak."

Matteo sırtıttı ve ben de sırtarak başımı salladım. Bu herif beni nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu.

Matteo uçaktan indiğimizden beri konuşmayı neredeyse hiç kesmemişti ve Scuderi malikanesinde olduğumuzdan beri de böyle bir niyeti olmadığı açıktı. Boğazına yumruk atmama saniyeler kalmıştı. "Surat asmayı bırak Luca. Mutlu olmalısın. Bugün nişanlınla tanışacaksın. Nasıl görüldüğünü merak etmiyor musun? Çirkin olabilir."

O değildi. Babam Outfit'in bizi böyle kandırmasına izin vermezdi. Ama internette bir fotoğrafını bulamamıştım. Scuderi ailesini halkın gözünden uzak tutuyor gibiydi. "Hizmetçinin bizi takip etmemesine şaşırdım. Potansiyel düşmanların gözetim olmadan evin içinde dolaşmasına izin vermek riskli gibi görünüyor. Bu beni meraklandırıyor.

Tuzak," dedi Cesare omzunun üzerinden bakmaya devam ederken.

"Bu bir güç oyunu. Scuderi varlığımızdan endişe duymadığını göstermek istiyor," dedim hizmetçinin bizi işaret ettiği yöne doğru ilerlerken.

İnsanların bize doğru koştuğunu duyabiliyordum. Elim silahıma gitti. Köşeyi döndüğümüzde Cesare ve Matteo da aynısını yaptı. Kargaşaya neyin sebep olduğunu görünce rahatladım. Çocuklar birbirlerini kovalıyor, bize doğru savruluyorlardı. Çocuk durmayı başardı ama genç bir kız kollarını sallayarak bana doğru koştu ve vücuduma çarptı. Onu yakalamak için ellerimi uzattım. Onu omuzlarından tuttuğumda kocaman gözlerle bana baktı.

"Liliana," diye bağırdı diğer kızlardan biri. Gözlerim önce ona, sonra altın sarısı saçlarına kayd ve onun kim olduğunu anladım. Aria Scuderi, müstakbel eşim. Grubun en yaşlısıydı ama lanet olsun, çok genç görünüyordu. Yani, yetişkin bir kadın beklemiyordum ama on beş yaşında olduğunun bu kadar belli olmamasını umuyordum. O yaşta zaten bir erkek gibi hissediyor ve davranıyordum. Cavallaro ve babam on sekiz yaşına gelene kadar bekleme konusunda anlaşmasalardı ne yapardım emin değildim.

Çocuksu bir güzelliği vardı ama genç yüz hatlarının altında nefes kesici bir güzellik vaat ediyordu. Ufak tefekti ama benim ölçülerimde çoğu kadın öyleydi. Birkaç yıl içinde karım olduğunda, baş döndürücü olacaktı. O zamana kadar duygularını daha iyi saklamayı öğrense iyi olur. Çok korkmuş görünüyordu. İnsanların bana bu tür bakışlar atmasına alışkındım ama kadınlar söz konusu olduğunda hayranlık ve şehveti her zaman dehşete tercih ederdim.

"Liliana, buraya gel," dedi. Güçlü ve yetişkin görünmeye çalıştığı çok açıktı. Sesi titremese ve gözlerindeki o taşlaşmış parıltı olmasa daha inandırıcı olabilirdi. Sanki şeytan peşindeymiş gibi Aria'ya doğru koşan kız kardeşini kavrayışımı gevşettim. Bu kızlar hiç başka erkeklerle tanışmamışlar mıydı? Scuderi muhtemelen onları altın bir kafeste tutuyordu, bu da bana çok uygundu.

"Bu Luca Vitiello!" diye geveledi kızıl saçlı biri ve gerçekten de burnunu kırıştırdı bana. Bu kadar kabalığa alışık değildim. İnsanlar bana saygısızlık etmeyeceklerini iyi bilirdiler. Ancak Scuderi'nin veletleri öyle değildi.

Bir tıslama duyuldu ve çocuk bana doğru ateş etti ve aslında bana saldırdı. "Aria'yı rahat bırak! Onu alamazsın!"

Cesare sanki bir cüceye karşı yardıma ihtiyacım varmış gibi araya girmek için hamle yaptı.

"Hayır, Cesare." Gözlerimi çocuğa diktim. Bu kadar beyhude olmasaydı coşkusu neredeyse takdire şayandı. Ellerini tuttum.

Aria sanki önce kardeşinin sonra da kendisinin boynunu kıracağımı düşünmüş gibi bana doğru yaklaştı. Kahretsin, ailesi ona benim hakkımda ne söylemişti? Yalan söylemiş olmalı. Bir şöretim olduğuna biliyordum ve bununla gurur duyuyordum ama Aria'nın bunu bilmesine gerek yoktu, henüz.

"Ne kadar sıcak bir karşılama. İşte Outfit'in meşhur misafirperverliği," dedi Matteo, her zamanki gibi koca ağzını serbest bırakarak.

"Matteo," diye uyardım daha fazlasını söylemeden önce. Bunlar çocuklardı, hatta müstakbel eşim bile, ve onun renkli kelime dağarcığını duymalarına gerek yoktu.

Cüce elimde kıvranıyor, vahşi bir köpek gibi hırıliyordu. "Fabiano," dedi Aria, gözleri bir milisaniye kadar bana dikildi, sonra kardeşinin kolunu tuttu. "Bu kadar yeter. Misafirlere böyle davranmayız."

Kırılabilir görünümüne rağmen, Aria kardeşleri üzerinde bir güce sahip gibi görünüyordu. Kardeşi çırpınmayı bıraktı ve ona sanki dünyasının merkeziymiş gibi baktı. "O bir misafir değil. Seni kaçırmak istiyor, Aria."

Üzgünüm dostum, bu lanet olası anlaşmanın hiçbir benim fikrim değildi. Yine de itiraf etmeliydim ki, Aria'yı gördükten sonra, dünyadaki hiçbir şey için onun elimden kayıp gitmesine izin vermezdim. O artık benimdi. Kardeşine büyük bir nezaketle gülümseyerek beni hayrete düşürürken ona baktım.

Matteo kıkırdadı. "Bu çok iyi. Babamın beni gelmeye ikna etmesine sevindim."

"Sana emretti." Babamız kimseyi ikna etmeye çalışmazdı. O emretti, rüşvet verdi ya da Şantaja uğradım.

Aria bakışlarına karşılık vermekte zorlandı; ilgimden utandığı belliydi. Yanaklarına derin bir kızarıklık yayılmıştı. Kardeşini serbest bıraktım ve onu koruyucu bir şekilde vücuduna sardı. O kadar utangaç ve korkmuştu ki, kardeşine doğru bir hamle yaparsam bana karşı çıkmaya cesaret edip edemeyeceğini merak ettim. Bunu asla yapmazdım. Çocuklara ve kadınlara saldırmanın hiçbir onuru yoktu.

"Özür dilerim," dedi Aria güçsüzce. "Kardeşim saygısızlık etmek istememişti."

"Ben yaptım!" diye bağırdı çocuk. Aria'nın eli fırladı ve çocuğun ağzını kapattı. Neredeyse gülecektim. Bir kadın kazara bile olsa beni güldürmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Özür dileme," diye tısladı kızıl saçlı kız. "Onun ve korumalarının koridorda bu kadar yer kaplaması bizim suçumuz değil. En azından Fabiano doğruyu söylüyor. Diğer herkes onun kışına şeker üflemleri gerektiğini düşünüyor çünkü o

Capo-

Matteo'ya bir bakış gönderdim. O kız da onun gibi huysuzdu.

Biraz daha didiştikten sonra, Aria sonunda kardeşlerini gönderdi. Gittiklerini gördüğüme sevindim. Sinirlerimi bozuyorlardı. Scuderi'nin kızlarını mümkün olduğunca çabuk evlendirmek istemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Aria bana bakarken kıvrandı. "Kız ve erkek kardeşlerim adına özür dilerim.

Onlar-"

"Seni koruyorum," diyerek çıkmasına yardım ettim. "Bu benim kardeşim, Matteo."

Aria ona doğru zar zor baktı ama o da benimle göz göze gelmiyordu.

Başımla yan tarafımı işaret ettim. "Bu da benim sağ kolum Cesare."

Göz kırptı. Ona doğru bir adım atarsam kaçacakmış gibi görünüyordu. "Kardeşlerimin yanına gitmeliyim." Döndü ve sarışın kafası gözden kaybolana kadar aceleyle uzaklaştı.

"Sende hâlâ o yetenek var Luca. Sert cazibenle sağlı sollu kızları korkutuyorsun," dedi Matteo.

"Hadi gidelim. Scuderi neden bu kadar geciktiğimizi merak edecektir." Scuderi tanışmak isteyeceğim son kişiydi, tabii bu tanışma bıçak, silah ve kan banyosu içermiyorsa. Onunla hiç tanışmamış olmama rağmen ondan nefret ediyordum. Nasıl bir baba Aria gibi bir kızı benim gibi bir adamla evlendirirdi? O bir meleğe benziyordu, bir melek kadar utangaç ve masumdu ve benim ne olduğuma dair hiçbir yanılsamam yoktu: en iyi günlerde soğuk bir piç, geri kalan zamanlarda ise bir canavar. En azından, karanlığımın onun hayatını mahvetme şansına sahip olmadan önce üç yılı daha vardı.

Dünyada Scuderi ve Fiore Cavallaro'nun varlığını daha katlanılabilir kılmaya yetecek kadar içki yoktu. Boğazlarını kesip açmaktan ve kan kaybından ölmelerini izlemekten başka bir şey istemiyordum. Matteo bana yan gözle baktı, muhtemelen tam olarak ne düşündüğümü biliyordu. Bıçaklarını çekmesini istesem bir saniye bile tereddüt etmezdi. Matteo kendisini rahatsız eden bir sonraki kişiye bıçağını saplamaya her zaman hazırды.

Scuderi gururla, "Gerçekten çok güzel bir kız Luca," dedi. "Seçiminden pişman olmayacaksın." Aslında benim açımdan bir seçim söz konusu değildi, ama sözlerimi kendime sakladım. Bir tartışma başlatmanın anlamı yoktu, özellikle de babam beni bir şahin gibi izlerken. "O tamamen saf. Onsuz hiçbir yere gitmesine izin verilmez. korumalar. O sadece senin."

Zorla gülümsedim. Bunu takdir etmediğimden değil. Birinin Aria'ya dokunabileceği fikri kanımın damarlarımda öfkeyle zonklamasına neden oldu. Ona karşı sahiplenici hissediyordum. İlişkiye girdiğim kızların başka erkeklerle yatmasını hiç umursamamıştım ama Aria söz konusu olduğunda ona yan gözle bakmaya cüret eden herkesi öldürebilirdim.

"Onları alıştırmaktan daha iyi bir şey yok," dedi Aria'nın kuzeni Raffaele. Benden bir kafa daha küçüktü. Eğer bu gece kan gölüne dönerse, en son öldürecekim kişi o olacaktı, böylece onunla acele etmeyecektim. Bakalım bıçağım göz çukurundan çıkarken hâlâ o çirkin sırtışı yapabilecek miydi? Dante askerine sert bir bakış gönderdi ve Raffaele hızla içkisine geri döndü. Dante ilk kez duygusal bir tepki gösteriyordu. Karısı kısa bir süre önce ölmüştü.

Fiore resmi olarak hala Outfit'in patronuydu, ama gösteriyi yöneten adamın Dante olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Biri kapıyı çaldı.

Kapı açılıp Aria arkasını bize dönerek içeri süzülürken kaskatı kesildim. Dün gördüğüm kıza hiç benzemiyordu. Uzun, ince bacakları, kaymak gibi teni ve güzel poposunu ortaya çıkaran dar bir elbise giymişti. Lanet olsun. Sonunda döndüğünde, ön tarafının da aynı güzellikte olduğunu gördüm. Sonra gözlerim daha yukarılara gitti. Aria başını eğmiş, gözlerini yere dikmişti ve korkudan titrediğini görebiliyordum.

Rahatsızlık. Koruyucu ve öfkeli bir şey göğsümde başını kaldırarak beni ürküttü. O benimdi. Annesi onun bu kıyafetle dolaşmasına nasıl izin verebilmişti? Sol topum üzerine bahse girerim ki Aria o lanet olası şaka gibi elbiseyi seçerken söz sahibi olmamıştı. Daha dar elbiseler giyen kızlarla da yatmışım ama bu benim müstakbel karımdı ve daha on beş yaşındaydı. Ailesi onu korumalıydı, ona böyle davranmamalıydı. Sonunda risk alarak yukarı baktı ve bakışlarımla buluştu. Tanrı aşkına, ağlamak istiyormuş gibi görünüyordu. Eğer elime fırsat geçerse Scuderi'yi öldürürdüm ve bundan zevk alırdım. Bardağımı duvara fırlatmadan önce yere bıraktım.

Aria'nın gözleri endişeyle etrafta geziniyordu. Odadaki diğer erkekler gerekli saygıyı göstererek onu izliyorlardı ama Raffaele denen herif gözleriyle onu soyuyordu. Eğer New York'ta olsaydık, onu bir daha hiçbir şey görmeme yükünden kurtarırdım. Ve belki de yakında bakmayı kesmezse bunu yine de yapardım.

Raffaele'nin saygısızlığını umursamayan Scuderi, Aria'yı bana doğru yönlendirdi. Sanki Aria yüzünden çenemin yere düşmesini bekliyormuş gibi bana baktı. Çok güzeldi ve üç yıl sonra böyle giyinmesini takdir edebilirdim, ama şimdi Scuderi'nin Aria'nın bundan nefret ettiği ortadayken onu seks bombası gibi göstermeye çalışması beni sadece sinirlendiriyordu.

"Bu benim kızım Aria," dedi Scuderi, sahibinin sopa atmasını bekleyen bir Alman çoban köpeği gibi hevesli bir bakışla.

Fiore bana kendinden memnun bir sırıtış attı. "Çok fazla söz vermedim, değil mi?" Siktir git. "Vermedin."

Aria'nın küçük kardeşi ona yaklaştı ve elini onunkinin içine soktu. Gözlerim bir an için bacaklarına kaydı ama sonra onları geri çektim.

"Belki müstakbel gelin ve kocası birkaç dakika yalnız kalmak isterler?" Babam çok iyi tanıdığım bir bakışla söyledi. Muhtemelen bana bir iyilik yaptığını düşünüyordu. Aria'nın paniklemiş yüz ifadesini ya da babasına bunu yasaklaması için gözleriyle adeta yalvarışını kaçırmadım.

Tabii ki Scuderi bilmiyordu. Muhtemelen düğünden önce bekâretini çalmadığım sürece onu gözünün önünde ellememe izin verirdi.

"Kalmalı mıyım?" diye sordu koruması.

Aria'nın yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi. Ne olduğuma dair hiçbir yanılsamam yoktu ama bu odada Aria'nın en az korkması gereken kişi bendim.

"Onları birkaç dakika yalnız bırak," dedi Scuderi ve Aria dondu kaldı. Ona ne yapacağını sanıyordu ki? Kanepede ırzına geçeceğimi mi? Babam bana göz kırptı. Belli ki on beş yaşındaki nişanlıma sarkıntılık edeceğimi düşünmüştü. Muhtemelen yapardı da. Herkes gitmeye başladı, sadece kız kardeşine korumacı bir şekilde sarılan küçük çocuk kalmıştı. Cücenin hakkını vermeliydim, Outfit'ten bir parça cesareti olan tek kişi oydu.

"Fabiano. *Hemen* çık oradan," diye tersledi Scuderi ve çocuk Aria'yı bırakıp gitmeden önce bana sert bir bakış fırlattı. Bu küstah veledi severdim.

Kapı kapandı ve Aria'yla yalnız kaldık. Dudağını ısırarak uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. Bu kadar korkmuş görünmek zorunda mıydı? Başkalarına nasıl göründüğümü biliyordum ve onun gibi minyon bir kız için muhtemelen onu ezmek üzere olan tehditkâr bir dev gibi görünüyordum, ama ne kadar lezzetli görünürse görünsün onu incitmek gibi bir niyetim kesinlikle yoktu. O kadar ahlaksız değildim. Kendimi asla bir kadına zorlamamışım ve Aria sadece bir kızdı. Nişanlım. *Benim nişanlım. Benim korumam gereken.*

Onu bariz dehşetinden uzaklaştırmak için "Elbiseyi sen mi seçtin?" diye sordum.

Sarsıldı, gözleri büyüdü. Kocaman mavi gözler, öylesine masumiyet doluydu ki günahlarımı bile temizleyebileceklerini hissettim. Ve o altın sarısı saçlar... Kahretsin, görüldüğü kadar ipeksi olup olmadığını öğrenmek için dokunmak istedim.

"Hayır, babam yaptı," dedi o yumuşak, kibar sesiyle.

Tabii ki yaptı. Soğuktan ve korkudan titrediğini görebiliyordum. Aria bayılmadan önce bu saçma buluşmayı kısa kesmeye karar verdim ve birkaç gün önce ona aldığım yüzüğe uzandım. Küçük nişanlım irkildi ve ruh halim daha da düştü. Onu rahatlatacağını umarak kadife kutuyu gösterdim ama sadece baktı. Onu biraz sarsmak istedim ama bu sadece korkularının haklı olduğunu kanıtlayacaktı. Kutuyu ona doğru ittim ve sonunda kutuya uzandı. Parmakları benimkilere değdiğinde bir solukla geri çekildi. Kızgınlığımı bastırmak zorundaydım - ona değil, ailesine, Cavallaro'ya ve bu karmaşayı başımıza açan babama. O çok gençti. Tek umudum önümüzdeki üç yıl içinde biraz özgüven kazanmasıydı. Önümde sinen bir eş istemiordum.

Yüzüğü kontrol ettikten sonra "Teşekkür ederim," dedi. Gözleri benimkilerle buluştu. Kolumu uzattım. Neredeyse hiç tereddüt etmeden tuttu ve onu oturma odasına, ona ihanet eden insanların yanına götürdüm.

Onu bıraktığım anda, sanki onu olacıklardan koruyabileceklermiş gibi kız kardeşlerinin ve annesinin yanına koştu.

Adamların yanına gittim.

"Ve?" Babam kendini

beğenmiş bir şekilde sordu.

Ne beklediğinden emin değildim. Aria ile yalnız kalma şansımı nasıl kullandığıma dair müstehcen bir yorum mu?

Matteo bana yandan bir bakış attı.

"Aria yüzüğü kabul etti," dedim kesin bir ifadeyle.

Scuderi'nin yüzü düştü. "Olması gerektiği gibi. Kızım itaatkâr olarak yetiştirildi. Göreceksiniz."

"Luca onun kendisine itaat etmesini sağlayacaktır. En güçlü erkekleri bile dize getirebilir. Zayıf bir kadın onun iradesine boyun eğecektir," dedi Peder küçümseyerek.

Akşam yemeği o anda servis edildi ve bizi bir kavgadan kurtardı. Yazık oldu. Çok keyif alabilirdim.

Geleneklere uygun olarak Scuderi'nin yanına oturdum. Matteo karşımda oturuyordu, yüzünde can sıkıntısından bir titreşim vardı. Sıkılmış bir Matteo her zaman saatli bir bombadır.

Fiore Cavallaro kadehini kaldırdı. Gözlerinin odaktan çıkma şekline bakılırsa, içkiyi bırakması gerektiğini söyleyebilirim. Yaşlı piç. Oğlu soğuk balık Dante'yle uğraşmayı tercih ederdim ama babası hâlâ komutada olduğu sürece bu bunak ihtiyarla yaşamak zorundaydım. "Uzun ve başarılı bir ortaklığa."

Kadehimi kaldırdım ve kırmızı şarabı yudumladım. Gözlerim yine Aria'yı buldu. Masanın diğer ucunda diğer kadınlarla birlikte oturuyordu. Sanki korkunç bir şeymiş gibi yüzüğüne bakıyordu. Tabii ki öyleydi. Onu bana bağlıyordu. Onu benim olarak işaretliyordu. Kafasını kaldırdığında gözlerimiz karşılaştı. Kızardı ve hızla arkasını döndü, kırmızılık narin boğazına doğru ilerliyordu.

Matteo sırtarak beni masanın altından tekmeledi. "Şimdiden çocuk gelininin peşine mi düştün?"

"Bekleyebilirim," dedim. "Kendimi eğlendiremeyecek değilim ya." Ama o günden itibaren, o benimdi.

—X—

Yemekten sonra içki ve sigara içmek için salona geçtik. Rocco Scuderi ve Fiore Cavallaro çekilmez birer gösteriş budalasıydı ve babam da kendi palavralarıyla onları gölgede bırakmaya çalışıyordu. Onların saçma sapan konuşmalarından kurtulmak için kulaklarımı sıcak balmumuyla tıkamak istedim. Aria buna değse iyi olur, zira Outfit piçleriyle geçirmek zorunda kaldığım her lanet saniyede barış daha az cazip geliyordu.

Matteo, Romero ve Cesare dışında herkes nihayet salonu terk ettiğinde dördüncü kadeh viskimi yudumluyordum. Babam Outfit'in en iyi genelevinden üst sınıf bir fahişeyle buluşmak için ayrılmıştı ama benim Bratva fahişesi olayının tekrarlanması riskini almaya hiç niyetim yoktu.

Kendimi şöminenin mermer çıkıntısına yaslayarak rahatlamaya bıraktım. Bütün gün tetikte olduğum için gözlerim ağırlaşmıştı ve Chicago'da olduğumuz sürece gardımı düşürme riskini göze alamazdım. Matteo sanki buranın sahibiymiş gibi bir koltuğa yayılmıştı. Sırtışı pek hayra alamet değildi.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Matteo, daha da geniş sırtarak. "Çirkin de olabilirdi. Ama, lanet olsun, küçük nişanlın bir hayalet gibi. O elbise. O vücut. O saç ve yüz." Matteo ıslık çaldı.

İçimde bir öfke kabardı. Matteo ve ben kadınlar hakkında sık sık böyle konuşurduk, hatta daha az olumlu kelimelerle, ama bu farklıydı.

"O daha çocuk," dedim kızgınlığımı gizleyerek. Eğer ona fırsat verirsem Matteo beni daha da sinirlendirecekti.

"Bana çocuk gibi görünmedi," dedi ve sonra dilini şaklattı. Cesare'yi dürttü. "Ne diyorsun? Luca kör mü?"

Cesare bana doğru dikkatli bir bakış atarak omuz silkti. "Ona yakından bakmadım."

"Peki ya sen Romero? Kafanda çalışan gözlerin var mı?"

Romero başını kaldırdı, sonra hemen içkisine döndü. Bir sırtımayı bastırdım.

Matteo başını geriye attı ve güldü. "Lanet olsun Luca, adamlarına o kıza bakarlarsa siklerini keseceğini söyledin mi? Onunla evli bile değilsin."

"O benim," dedim sessizce. Matteo'ya ters ters baktım. Adamlarım bana saygı duyuyordu ama Matteo savaşı kaybediyordu. Endişelenmeme gerek yoktu. Kadınıma asla elini süremezdi.

Matteo başını salladı. "Önümüzdeki üç yıl boyunca sen New York'ta olacaksın ve o da burada olacak. Her zaman ona göz kulak olamazsın, yoksa Outfit'teki her erkeği tehdit etmeye mi niyetlisin? Hepsinin çükünü kesemezsin. Belki Scuderi ona göz kulak olabilecek birkaç hadım biliyordur."

"Yapmam gerekeni yapacağım," dedim bardağımdaki içkiyi döndürerek. Matteo'nun daha önce söylediklerini düşünmüştüm ve bu bana pek de iyi gelmemişti. Aria'dan bu kadar uzakta olma fikri hoşuma gitmemişti. Üç yıl uzun bir süreydi. Güzel ve savunmasızdı, bizim dünyamızda tehlikeli bir bileşimdi.

"Cesare, Aria'yı koruması gereken iki salağı bul," diye emrettim.

Cesare hemen ayrıldı ve on dakika sonra Umberto ve Raffaele ile birlikte geri döndü.

Scuderi bir adım arkalarındaydı ve kızgın görünüyordu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Benim olanı korumak için seçtiğiniz adamlarla konuşmak istiyorum."

"İkisi de iyi askerlerdir. Raffaele Aria'nın kuzeni ve Umberto da neredeyse yirmi yıldır benim için çalışıyor."

İkisini de topladım. "Onlara güvenip güvenmeyeceğime kendim karar vermek istiyorum." Umberto'ya doğru bir adım attım. Benden neredeyse bir kafa daha küçüktü. "Bıçakla aranın iyi olduğunu duydum."

"En iyisi," diye araya girdi Scuderi. Onu sonsuza dek susturmak istedim.

"Söylentilere göre kardeşin kadar iyi değil," dedi Umberto, ona köpekbalığı sırtışını gösteren Matteo'ya başıyla selam vererek. "Ama bölgemizdeki diğer tüm erkeklerden daha iyi," diye itiraf etti Umberto sonunda.

Matteo bıçağı en iyi kullanan *kişiydi*. "Evli misin?" Sonra ben sordum. Evlilik bir erkeğin başka bir kadınla birlikte olmasını engellememişti.

Umberto başını salladı. "Yirmi bir yıldır."

"Bu çok uzun bir süre," dedi Matteo. "Aria *eski* karınla kıyaslandığında çok lezzetli görünüyor olmalı."

Matteo'ya bir bakış attım. Bir saniyeliğine çenesini kapalı tutamaz mıydı?

Umberto'nun eli belindeki kılıfa doğru bir santim seğirdi. Benim elim çoktan silahımın üzerine uzanmıştı. Umberto'nun bakışlarıyla karşılaştım. Boğazını temizledi. "Aria'yı doğumundan beri tanıyorum. O bir *çocuk*."

Bunu biraz da sitem ederek söyledi. Bunun beni suçlu ya da ona yakın bir şey hissettireceğini düşündüyse aptalın tekiydi. "Çok uzun süre çocuk kalmayacak," dedim.

"O benim gözümde her zaman bir çocuk olarak kalacak. Ve ben karıma sadığım." Umberto Matteo'ya ters ters baktı. "Eğer karıma bir daha hakaret edersen, onun onurunu korumak için babandan bıçaklı bir dövüşte sana meydan okumak için izin isteyeceğim ve seni öldüreceğim."

Bu Matteo'nun gününü güzelleştirirdi. Kanlı bir bıçak kavgasından daha çok hoşlandığı bir şey yoktu, muhtemelen bir kedi bile. "Deneyebilirsin," dedi Matteo dişlerini göstererek, "ama başaramazsın."

Umberto bir tehdit değildi. Ne Matteo için ne de Aria için. Onu babacan bir tavırla koruduğu belliydi. "Bence sen iyi bir seçimsin Umberto."

Raffaele'ye döndüm. New York'ta olsaydık çoktan kafasına bir kurşun sıkmıştım. Belki de kimsenin dikkatini çekmediğini düşündüğü zamanlarda Aria'ya attığı bakışları görmediğimi sanıyordu. Tam önüne çıktım. Bakışlarımı karşılamak için boynunu büktü. Havalı görünmeye çalıştı. Beni kandıramıyordu. Korku vardı. Güzeldi.

"O aileden biri. Gerçekten onu kızıma ilgi duymakla mı suçlayacaksın?" Scuderi yandan araya girdi.

"Aria'ya nasıl baktığını gördüm," dedim Raffaele'ye. Gözleri endişeyle kırıştı.

"Koparmak istediğin sulu bir şeftali gibi," diye araya girdi Matteo, bundan tamamen keyif alıyordu

Çok fazla.

Raffaele'nin gözleri korkak bir pısırik gibi Scuderi'ye kaydı. Onun gibi adamları tanırdım. Zayıfları, özellikle de kadınları avlamaktan zevk alırlardı, çünkü kendilerini güçlü hissetmelerinin tek yolu buydu.

"İnkâr etme. İsteddiğimi gördüğümde anlarım. Ve sen de Aria'yı istiyorsun," diye

hırladım. Raffaele inkâr etmedi. "Eğer ona bir daha öyle baktığını öğrenirsem...

Eğer onunla yalnız bir odada olduğunu öğrenirsem... Eğer onun eline dokunduğunu

öğrenirsem, seni öldürürüm." Raffaele kıpkırmızı oldu. "Sen Outfit'in bir üyesi

değilsin. Ona *tecavüz* etsem bile kimse sana bir şey söylemez. Onu senin için içeri

alabilirim. Belki filme bile alırım.

senin için."

Piçi yakaladım ve yere fırlattım. Yüzü sertçe yere çarptı ve dizimi sırtına sapladım. Omurgasını ikiye ayırmak ve taşaklarını koparmak istiyordum. O zaman bir daha 'tecavüz' ve 'Aria' kelimelerini aynı cümlede kullanmayı aklımdan bile

geçiremeyecekti.

Raffaele çırpındı ve küfretti. Rahatsız edici bir sinek gibiydi: zayıf ve iğrenç. Ayakkabılarımdaki kirden daha değersizdi. Aria'ya dokunmayı, onu kırmayı aklımdan bile geçirmeye cüret etmesi... Bileğini kavradım ve bıçağımı çıkardım.

Taşaklarını ve sikini kesmeliydim. Hak ettiği buydu. Ama burası benim bölgem değildi. Beni kızdırsa da izin almak için Scuderi'ye baktım.

Scuderi başıyla onayladı. Bıçağımı Raffaele'nin serçe parmağına indirdim, kemiği ve eti keserek amımdan gelen çığlıkların tadını çıkardım.

Bir kadın çığlığı duvarlarda yankılandı.

Raffaele'i bıraktım ve ayağa kalktım. Elini bir bebek gibi kucaklamıştı, hüngür hüngür ağlıyordu.

İğrenç. Romero ve Cesare silahlarını çekmişlerdi.

Scuderi gizli bir kapıyı açmaya gitti ve kızıl saçlı kız kardeş ile Aria ortaya çıktı.

"Elbette," diye tısladı Scuderi. "Yine sorun çıkarmanın sen olduğunu bilmeliydim." Kızıl saçlı kızı Aria'dan uzaklaştırıp salona götürdü, elini kaldırdı ve yüzüne sert bir tokat attı. Bıçağın üzerindeki parmaklarım sıkıştı.

Sonra herif Aria'ya doğru adım attı ve kolunu tekrar kaldırdı. Öfke içimi yaktı. *Benimkini.*

Bileğini yakalayıp onu durdurdum. Kanlı bıçağı karnına saplamamak ve bir domuz gibi kan kaybından ölmesine izin vermemek için tüm irademi kullandım.

Göz ucuyla Umberto'nun bıçağını çektiğini ve Scuderi'nin silahına uzandığını gördüm. Matteo, Romero ve Cesare de kendi silahlarını çekmişlerdi.

Bir sonraki konuşmamda söyleyeceğim sözlerden nefret ediyordum. "Saygısızlık etmek istemedim ama Aria artık senin sorumluluğunda değil. Onu nişanım yaptığında cezalandırma hakkını kaybettin. Artık o benim sorumluluğumda."

Scuderi Aria'nın parmağındaki, onu benim olarak işaretleyen yüzüğe baktı. Başıyla onayladı ve ben de onu serbest bıraktım.

"Bu doğru." Benden bir adım geri çekildi ve Aria'yı işaret etti. "O zaman ona akıl verme şerefine nail olmak ister misin?"

Gözlerimi Aria'ya çevirdim. Beti benzi atmıştı. Korku dolu gözleri kanla kaplı elimdeki bıçağa, sonra tekrar yüzüme kaydı. Donup kalmıştı. Ona karşı elimi kaldırma fikri gülünçtü. Ne tür bir adam bir kadına vurur? Ya Aria'ya? Hayır, sadece bu fikir bile dişlerimi kenetliyordu. Benim yarımından daha hafifti. Masum ve savunmasızdı. "Bana itaatsizlik etmedi."

Scuderi mutsuz görünüyordu. Sanki umurumdaydı. "Haklısın ama gördüğüm kadarıyla Aria düğüne kadar benim çatım altında yaşayacak ve onurum ona el kaldırmamı yasakladığı için *bana* itaat etmesini sağlamak için başka bir yol bulmam gerekecek." Aria'nın kız kardeşine ikinci kez vurdu, içimden yine müdahale etmek geldi ama bu benim kontrolüm dışındaydı.

Scuderi, "Yaptığın her yanlış için Aria, kız kardeşin senin yerine cezayı kabul edecek," dedi. Aria sanki ablası yerine onun kendisine vurmasını tercih ediyormuş gibi görünüyordu. Benim gibi biri için fazla masum ve nazikti.

Scuderi korumaya döndü. "Umberto, Gianna ve Aria'yı odalarına götür ve orada kaldıklarından emin ol." Umberto bıçağını kınına soktu ve onları dışarı çıkardı. Aria kız kardeşine yardım ederken bana bakmaktan kaçındı.

Raffaele'nin iniltisi dikkatimi tekrar ona çekti. Hâlâ elini tutuyor, pısırik gibi ağlıyordu. Matteo bir mendil uzattı. Onu aldım ve elimi ve bıçağımı kabaca temizledim. Tamamen kurtulmak için su ve sabuna ihtiyacım olacaktı. "Aria'yı erkeklerin ilgisinden koruyacağına inanıyorum," dedim soğuk bir ifadeyle ve Scuderi'ye sert bir bakış attım. "Onu Aria'nın yakınında istemiyorum. Eğer birinin Aria'ya bu kadar

Ona yanlış bir şekilde bakarsam, hiçbir şey beni Chicago'yu hayal edebileceğiniz en kanlı savaşa sürüklemekten alıkoyamaz. Benim olanı paylaşmam ve Aria benim. Sadece benim. Bugünden itibaren benim korumam altında."

Scuderi'nin ağzı açık kalmıştı ama Scuderi kendi kızını koruyamadığı için barış bozulursa Fiore çılgına dönerdi. "Merak etmeyin. O korunacaktır. Dediğim gibi, kızlar için bir Katolik okuluna gidiyor ve erkeklerle asla yalnız kalmıyor."

Raffaele'in yanına diz çöktüm ve gözlerinde dehşet parlayarak geri çekildi. Daha da yakınına eğildim. "Bu hiçbir şeydi," diye homurdandım. "Bu acı, bir daha Aria'nın yanına yaklaşırsan çekeceğin ıstırapın yanında şaka gibi kalır. Eğer onun vücudundaki tek bir kıla bile dokunursan," sesim daha da ölümcül bir hal aldı, öfkemden titriyordu, "tek bir kılına bile, bıçağımı kılına sokar ve kılından kan gelene kadar yavaşça sikerim seni. Anladın mı?"

Sarsıntılı bir şekilde
başını salladı.

"Duymak
istiyorum."

"Ona dokunmayacağım," diye bastırdı, her an ayakkabılarıma kusacakmış gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım ve geri çekildim, dudağım önümdeki korkaktan tiksintiyle kıvrıldı. "Burada işimiz bitti," dedim.

Scuderi kısık bir sesle, "Sizinle dışarıda görüşürüz," dedi.

Romero, Cesare, Matteo ve ben onu takip ettik. Ayrılırken el sıkışmadık. Bu tür sahte hoşluklar düğünüm kadar bekleyebilir.

Otelimize döndükten sonra bir içki daha içmek için barda toplandık. İçkisine neredeyse hiç dokunmayan tek kişi Romero'ydu, her zaman saygılıydı. Ona saygı duydum. Onu çocukluğumuzdan beri tanıyordum. Matteo'nun yaşına yakındı ve birlikte okula gitmişlerdi. İyi bir asker ve güvenilir bir adamdı.

Dikkatimi fark edince kaşlarını çatı. "Bir sorun mu var?" "Aria hakkında ne düşünüyorsun?"

Cesare ve Matteo sessizliğe gömüldü.

Romero bardağını yere bıraktı, vücudu gerildi. "O senin karın olacak." "Bariz olanı söylemeni istemiyorum. Onun hakkındaki izlenimlerini duymak istiyorum." "Utangaç ve itaatkâr. İyi huylu. Evde sorun çıkaracağını sanmıyorum.

önümüzdeki üç yıl." Sözleri dikkatle seçilmişti.

"Şu anda çok güzel. Üç yıl içinde dünyalar güzeli olacak. Onun koruması olacak birine ihtiyacım var, kendisine ya da başkasına ait olmayan şeylere dokunmayacağına güvenebileceğim birine."

Romero'nun gözleri büyüdü, sonunda yetişebilmişti. Matteo ve Cesare de şaşırmış görünüyordu. "Luca," dedi sessizce, "Aria'yı koruması için beni seçersen, yemin ederim güvende olacak. Ve onu uygunsuz bir şekilde düşünmeyeceğim bile."

Matteo homurdandı. "Bunun üzerine yemin etme. Aria hakkında uygunsuz düşüncelere kapılmamanın zor olacağını hissediyorum."

Romero'ya sert bir bakış attım. "Sana güvendiğimi ve en iyi askerlerimden biri olduğunu biliyorsun ama Raffaele'e söylediklerim ona dokunan *herkes* için geçerli." Gözlerim üç adamın üzerinde gezinirken sırttım ve kolumu kaldırarak barmenden bir içki daha istedim. Mesajı almışlardı.

BÖLÜM 4

NEREDEYSE 3 YIL SONRA

Matteo çatı katıma girdiğinde elindeki gazeteyi havada salladı. Kahve fincanımı yere bırakıp kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandan beri gazete okuyorsun?" diye sordum. Elbette siyasi olaylardan, özellikle de yasalardan haberdar olmamız gerekiyordu ama internet bunun için vardı. Matteo bunun onu daha iyi göstereceğini mi düşünüyordu? Brooklynli bir hipster gibi mi?

Moda olsun diye yanında bir gazete taşımamı yadırgamazdım. Cevap olarak sırtması şüphelerimi artırdı. "İnternette ilginç bir makale gördüm.

Bu sabah yatakta haberleri kontrol ettim ve bunu fiziksel olarak kanıtlamaya karar verdim." "Neyin kanıtı?"

Matteo mutfak barına çıktı ve gazeteyi önüme koydu.

Başlığı ve fotoğrafı gördüğümde kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

New York'un en çok aranan bekarını piyasadan kaçırın kadın bu!

Başlığın altında benim, onun yanında da Aria'nın bir fotoğrafı vardı. Bir an için donup kaldım. Nişanlanmamızdan bu yana geçen üç yıl boyunca Aria'yı hiç görmemiştim. Bunu yapmak için hiçbir neden yoktu. Ona Noel'de, nişanımızın yıldönümünde, Sevgililer Günü'nde ve sonuncusu dün on sekizinci yaş günü için olmak üzere doğum gününde hediyeler göndermiştim.

Aria acı verecek kadar güzeldi. Fotoğraf resmi bir fotoğraf değildi. Sanki paparazziler ondan habersiz çekmiş gibi görünüyordu, bu yüzden kameraya bakarken bakışları mesafeliydi. Chicago sokaklarında yürüyordu, elinde birkaç alışveriş çantası vardı ve Umberto ile ikinci koruması onu takip ediyordu. Kısa gri bir kışlık mont, büyük boy beyaz yün bir kazak, yürek hoplatacak kadar kısa ekose bir etek ve ince baldırlarını ve bacaklarını gösteren gri diz üstü süet botlar giymişti. Uzun sarı saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu ve Tanrım, yüzü... Makyaj yapıp yapmadığından bile emin değildim, ama göz kamaştırıcıydı.

"Ağzının suyu akıyor," dedi Matteo karşıma geçip eğilirken.

Gözlerim onunkilere kaydı.

"Ama o da öyleydi." Matteo fotoğrafta neredeyse boynunu kırıp Aria'nın arkasından bakarak onu inceleyen adamı işaret etti. Kim olduğunu öğrenip sırf heyecan olsun diye onu öldürme isteği duydum. Ama içimden bir ses nişanlıma göz koyan her adamı cezalandırırsam öldürmekten vazgeçmeyeceğimi söylüyordu.

"Beni New York'un en çok aranan bekarı olarak görmedikleri için biraz kırıldığımı söylemeliyim. Yani, bana bir bakın." Matteo geri çekildi, böylece onu kıyafetiyle hayranlıkla izleyebildim. Lanet olası motorcu botları, deri ceket ve yırtık kot pantolon.

"Artık bu konuda endişelenmene gerek yok. Buna göre artık piyasadan çekildim," dedim kuru bir sesle.

"Haberin basına sızdırılacağını biliyor muydunuz?"

Başımı salladım. Babam duyurunun tam olarak ne zaman yapılacağını söylememişti. Aria hakkında ne yazdıklarını görmek için makaleyi taradım.

Luca Vitiello'nun uzun fetihler dizisi, tahmini net değeri 600 milyon dolar olan varisin artık kapılmaya hazır olmadığını öğrenerek kesinlikle birkaç gözyaşı dökecektir.

"Makalelerinde seni mirastan bile mahrum bırakmışlar," dedim kardeşime. Babamın serveti ikimize de kalacaktı ve 700 milyon dolara yakındı, ama basın için yüz milyon aşağı yukarı neydi ki? Her zamanki gibi doğruluk kontrollerini minimumda tuttular.

Müstakbel eşi Aria Scuderi, beklendiği gibi İtalyan-Amerikalıdır ve restoran zinciri sahibi Rocco Scuderi'nin en büyük kızıdır.

Neredeyse homurdanacaktım. Rocco'nun kesinlikle birkaç restoran zincirinde parmağı vardı ama bu kesinlikle onun iş tanımı değildi.

Chicago yeraltı dünyasıyla bağlantıları söylentilere konu olmuş ancak hiçbir zaman doğrulanmamıştır. Aynı şey Vitiello'lar için de söylenebilir, bu da bağlantının nasıl kurulduğu sorusunu akla getiriyor. Salvatore Vitiello ve Rocco Scuderi yorum yapmayı reddetti. Aria Scuderi'nin Vitiello'nun varisini bekârlık hayatını bırakmaya nasıl ikna ettiğini merak etmemek elde değil.

Gazeteyi kapattım. Ne saçmalık.

Telefonum çaldı ve ekranda Grace'in adı belirdi. Genelde beni aramaması gerektiğini bilirdi. Buluşma isteyen bendim, tam tersi değil.

"Bu kızgın bir yüzük," dedi Matteo neşeyle.

Telefonu açtım ama daha bir şey söyleyemeden Grace'in sesi kulağımda çınladı.

"Bana ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" Sesi kızgın ve mızızdı. Matteo kıkırdadı ve kahvemin kalanını boşalttı.

"Sana ne söyleyeceğim?"

"Evleneceksin tabii ki!" "Bu seni ilgilendirmez."

"Ne?" diye çığlık attı. "Üç yıldır birbirimizi beceriyoruz. Sanırım hak ediyorum-"

"Bir boku hak etmiyorsun Grace. Senin de söylediğin gibi. *Seviştik* ve yanlış hatırlamıyorsam ikimiz de bu süre içinde başkalarıyla da seviştik."

Sessizlik. "Bana sorsaydın özel olmayı kabul ederdim." "Ben istemedim. Kimi becerdiğin umurumda değil."

Matteo sessizce gülüyordu ve bende telefonumu onun güzel kafasına fırlatma isteği uyandırdı.

"Yani evlendiğinde hiçbir şey değişmemiş gibi beni becermeye devam etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Birincisi, henüz evli değilim. İkincisi, daha önce de evli adamlarla yattın. Ve üçüncüsü, sen özel bir şey değilsin, bu yüzden seni becermeme izin verip vermemen umurumda değil." "Luca," sesi daha da mızızlaştı. "Ciddi değilsin. Neden buluşmuyoruz?"

Sonra da biraz eğlenelim mi?"

Telefonu kapattım. O kadında hiç gurur yoktu.

Matteo sırttı. "Majestelerinin draması günümü bir kez daha aydınlattı."

"Hadi dojo'ya gidelim. Güzel yüzünü yumruklarımla yeniden düzenlemek istiyorum." Matteo ellerini çırpı. "Pekâlâ."

Başımı salladım ve asansöre doğru onu takip ettim. İyi bir kavgaya ihtiyaç duymamın birkaç nedeni vardı ve Grace bunlardan sadece küçük biriydi. Asıl neden ise Aria'yı gördüğümünden beri vücudumda kıpırdanan bastırılmış arzuyu serbest bırakmam gerektiği idi.

O bedene dokunabilmem için hâlâ altı ay vardı. Altı lanet uzun ay.

ALTI AY SONRA

"Ee, gergin misin Luca?" Matteo sırttı.

"Hayır. Ben hiç gergin değilim."

"Ama Aria'yı üç yıldır görmedin. Ya şahsen seksi görünmüyorsa? Fotoğraflar aldatici olabilir. O zaman hayatının sonuna kadar çirkin bir kadınla yatmak zorunda kalırsın."

Her zamanki gibi Matteo'nun en sevdiği eğlence beni sinir etmekte. "Saçmalıyorsun." Üç yıl önce çok güzeldi. Şimdi ne kadar güzel olduğunu ancak hayal edebildim. Fotoğrafları hayal edebileceğim en kötü işkenceydi. Reşit olmadığı zamanlarda onu becerdiğimi hayal etmekten kendimi alıkoymayı başarmıştım ama bir süredir fotoğraflarına her baktığımda sikim taş gibi sertleşiyordu.

Aria'nın süitinin kapısına vardık. Durakladım, etrafta nöbet tutması gereken korumasını aradım. Orada değildi. Romero'ya "Seni yıllar önce Aria'yı koruman için göndermeliydim," dedikten sonra kapıyı çaldım.

Hafif adımlar bize doğru koştu ve kapı koyu sarı saçlı bir kız tarafından yırtılarak açıldı. Ucuz bir rockçı kız gibi giyinmişti. Belli ki belli belirsiz kalçaları ve orta boy göğsüyle beni etkilemeye çalışıyordu. Adını hatırlamakta zorlandım; küçük kız kardeşi olmalıydı.

"Merhaba Luca," dedi, cilveli bir şekilde gülümseyerek. Bir kıkırdamayı bastırmak zorunda kaldım. Gerçekten de ne kadar genç olduğunu görmediğimi mi sanıyordu? Sonra sonunda anladım. "Sen Liliana'sın, en küçük kardeş."

"Ben o kadar genç değilim."

"Evet, öylesin," dedi tanıdık yumuşak bir ses. "Gianna'ya git."

Ve işte oradaydı. Lanet olsun. Üç yıl önce umut vaat ediyordu, ama bugün gerçekleşmiş ıslak bir rüya gibi görünüyordu. Uzun sarı saçları, pürüzsüz teni, zayıf bacakları ve sıkı göğüsleri. Vücudunun her santimini görmek için sabırsızlanıyordum.

"Benim süitimde buluşacağımızı bilmiyordum," dedi biraz da onaylamaz bir ifadeyle. Ne sıcak bir karşılama.

"Beni içeri alacak mısın?"

Kenara çekildi. Geri kalanımız odaya girmeden önce Cesare'ye dışarıda beklemesini işaret ettim. Matteo doğruca kızıl saçlıya yöneldi. Her zamanki gibi baş belasından etkilenmişti. Gözlerim bir kez daha Aria'nın ateşli vücuduna takıldı. Sadece birkaç gün sonra benim olacaktı. Sabırsızlanıyordum.

"Burada bizimle yalnız kalmamalısın. Bu hiç uygun değil," diye mırıldandı Gianna.

Tabii ki değildi. Bu yüzden kapılarının önünde bir nöbetçi olması gerekiyordu. "Umberto nerede?"

Aria omuz silkti. "Muhtemelen tuvalet ya da sigara molasındadır." "Seni sık sık korumasız mı bırakıyor?"

"Oh, her zaman," dedi Gianna alaycı bir tavırla. "Görüyorsun ya, Lily, Aria ve ben her hafta sonu gizlice kaçıyoruz çünkü kimin daha çok erkek tavlayacağına dair iddiaya girdik."

Matteo bana sırtıttı. Nasıl böyle iğrenç bir şekilde iyi bir ruh halinde olabildiğinden emin değildim. Bu koca ağızlı kızıyla daha fazla vakit geçirmek zorunda kalırsam, kendimi kaybedecektim. "Seninle biraz konuşmak istiyorum, Aria," dedim.

Tabii ki Gianna yine araya girmek zorunda kaldı. "Şaka yapıyordum, Tanrı aşkına!" Velet gerçekten de Aria ile benim arama girmeye çalıştı. Neyse ki Matteo onu sürükleyerek uzaklaştırdı. Gözlerindeki hayranlık parıltısının sadece bundan ibaret olmasını umuyordum.

"Bırak beni, yoksa parmaklarını kırarım," diye hırladı Gianna. Matteo geniş bir sırıtışla ellerini kaldırdı. Bu ikisi en sabırlı azizin bile başa çıkabileceğinden çok

daha fazlaydı. "Haydi." Aria'ya döndüm ve beline zar zor dokundum. Yutkundu. ve gerildi. Benden duyduğu korkuyu hâlâ atlatamamış mıydı? "Yatak odan nerede?"

Hayır, kesinlikle görmemişti. Genelde düşmanlarımın yüzünde bu tür bir ifadeyi ancak onları ele geçirdikten sonra görürdüm. Aria sağ tarafımızdaki bir kapıyı işaret etti ve ben de onu o yöne doğru ittim, dokunuşumla titremesini görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu beni cidden rahatsız etmeye başlamıştı.

Tabii ki son sözü koca ağızlı söyledi. "Babamızı arayacağım! Bunu yapamazsın." Sanki Scuderi'nin umurundaydı.

Yatak odasına girdik ve kapıyı kapattıktan sonra korkudan kısılmış gözlerle bana bakan Aria'nın yüzüne baktım. "Gianna şaka yapıyordu. Daha kimseyi öpmedim bile, yemin ederim." Bunu söylerken nefis bir şekilde kızardı. Bu yüzden mi bu kadar korkmuştu? İtiraf etmeliydim ki bildiklerimi doğruladığını duymak göğsümdeki sahiplenici canavarın başını kaldırmasına neden oldu. "Biliyorum."

Öpülesi dudakları şaşkınlıkla aralandı. Lanet olsun. Onu kapıya doğru itip öpmek istedim. "O zaman neden kızgınsın?"

"Sana kızgın mı görünüyorum?"

Yüz ifadesi açık bir kitap gibiydi. Bu benim için işleri kolaylaştıracaktı.

"Beni çok iyi tanıyorsun."

Bana kızgın bir bakış fırlattı. "Bu benim hatam değil." Bu ondan gelen ilk gerçek meydan okuma işaretiydi ve bundan çok memnundum. Dehşete kapılmış bir eşle gerçekten yaşayamazdım. Çok hassas bir adam değildim ve Aria'nın etrafında kırılabilir gibi dolaşmak zorunda kalırsam sabrım çok çabuk tükenirdi.

Çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına aldım. Sertleşti ve meydan okumanın yerini endişe aldı. "Bir kurdun pençesindeki ürkek bir dişi geyik gibisin. Seni parçalamayacağım." Ona başka şeyler de yapardım ama o hepsinden zevk alırdı.

Dudaklarını birbirine bastırdı, belli ki bana inanmıyordu. Çok güzel görünüyordu ve teni parmak uçlarımda altında kadife gibiydi. Her santimi bu kadar yumuşak hissedilebilir miydi? Onu öpmek için eğildim, bana izin verip vermeyeceğini bilmek istiyordum. Kadınlar beni nadiren reddederdi ama Aria onlar gibi değildi.

Gözleri kocaman açılmıştı. "Ne yapıyorsun?"

Sanki onu karanlık bir sokakta tuzağa düşürmüş bir sapıkmışım gibi davranmak zorunda mıydı? "Endişelendiğin buysa, seni götürmeyeceğim. Birkaç gün daha bekleyebilirim. Ne de olsa üç yıl bekledim."

Güzel yüzünde öfke titreyordu ve ben bu görüntüye bayılmışım. "Geçen sefer bana çocuk demiştin."

Bunu hatırladı mı? Gözlerimin onun muhteşem vücudunda gezinmesine izin verdim, sonra sırtıttım. "Ama artık bir çocuk değilsin." Lanet olsun, onu daha önce hiçbir kadını istemediğim kadar çok istiyordum ama gözlerindeki dehşet dolu parıltı sikimin herhangi bir fikre kapılmasını engelledi. Daha da yaklaştım. "Bunu gerçekten zorlaştırıyorsun. Bana öyle b a k a r s a n seni öpemem."

"O zaman belki de düğün gecemizde sana o bakışı atmalıyım," dedi küçük cadalo. İki kişi bu oyunu oynayabilirdi.

"O zaman belki de seni arkadan götürmem gerekecek, böylece onu görmek zorunda kalmayacağım."

Onun mükemmel poposunun önümde dikilmesi fikri çok iyi olsa bile, bu bir şakaydı. Aria soldu ve duvara çarpmadan önce benden uzaklaştı. Tanrı aşkına, birlikte geçirdiğimiz ilk gecede onu yatağa atıp arkadan üzerine çıkacağımı mı sanmıştı? Onu önümde dört ayak üzerinde tutup içine girmeye niyetim olmadığından değil, ama bu daha sonraya kalacaktı. Korkulu ifadesine bakılırsa, bekaretini bir canavar gibi alacağımı düşünüyordu.

Kızgınlığımı bastırarak, olabildiğince sakın bir sesle, "Sakin ol. Şaka yapıyordum. Ben canavar değilim."

"Sen değil misin?"

Ne oluyor lan? Buraya beni aşağılamasına izin vermek için gelmemiştim. Eğer beni bir canavar olarak görmek istiyorsa, o zaman memnuniyetle öyle davranabilirdim. Ona ters ters baktım. "Seninle korunman konusunu görüşmek istiyordum. Düğünden sonra benim çatı katıma taşındığında, Cesare ve Romero senin güvenliğinden sorumlu olacak. Ama o zamana kadar Romero'nun senin yanında olmasını istiyorum."

"Umberto var," dedi kaşlarını çatarak.

Haklısın. Bu yüzden kimse beni durdurmaya çalışmadan odalarına girebildim. "Görünüşe göre çok fazla tuvalet molası veriyor. Romero şu andan itibaren yanından ayrılmayacak."

"Duş alırken de beni izleyecek mi?"

Hayatta olmaz. "Eğer istersem."

Meydan okuma tüm gücüyle geri döndü. "Başka bir adamın beni çıplak görmesine izin mi vereceksin? Bu durumdan faydalanmayacağı konusunda Romero'ya gerçekten güveniyor olmalısın." Kendini daha uzun göstermeye çalışıyordu ama yine de benden bir kafadan daha küçüktü.

"Romero sadıktır," dedim ve göz hizamıza gelene kadar eğildim. "Merak etme, seni çıplak gören tek erkek ben olacağım. Sabırsızlanıyorum." Gözlerimle onu soyduğumu gösterdim ve tabii ki kollarını kendine doladı, ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Ağlayan kadınlarla başa çıkamazdım.

"Peki ya Lily?" diye sordu sessizce. Bu kadar savunmasız görünmeyi bırakmazsa, onu teselli etme ihtiyacı hissedebilirdim ve bu benim için lanet bir prömiyer olurdu. Teselli edecek bir tip değildim. "O ve Gianna bu odayı benimle paylaşıyor. Lily'nin nasıl olduğunu gördün. Romero'yla flört eder. Onu kızdırmak için her şeyi yapar. Kendini neye bulaştırabileceğinin farkında değil. Onun güvende olduğunu bilmem gerek."

"Romero kardeşine dokunmayacak. Liliana oyun oynuyor. O daha küçük bir kız. Romero yaşı uygun ve istekli kadınları sever," dedim ona. Romero'ya güveniyordum. İşini ciddiye alıyordu ve Aria'nın küçük kız kardeşi ne kadar flört ederse etsin, bu onun bir çocuk olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti. O yaştaki bir kızıdan faydalanmakta tereddüt etmeyecek Made Men'ler olduğunu biliyordum, hatta o yaştaki kızları tercih edenler bile vardı ama o pislikler asla benim yakın çevremde yer almayacaktı.

Aria'nın gözleri yatağı buldu ve ne düşündüğünü merak ettim. Kendi kirli zihnim onunla yapmak istediğim her şeyi hayal etmeye başlamadan önce, "Başka bir şey daha var. Hap alıyor musun?"

"Tabii ki hayır." Sorumdan bu kadar rahatsız olması neredeyse şirin bir şeydi.

"Annen düğün hazırlıkları için seni buna zorlamış olabilir." Ben de Karımla prezervatif kullanmak gibi bir niyetim yoktu. Aramızda hiçbir şey olmadan sikimi Aria'nın amına gömmek istiyordum. Ona sahip olabilecek tek erkek bendim ve geçmişte becerdiğim kadınlarla her zaman prezervatif kullandığımdan emin olmuştum.

Aria'nın alt dudağı titredi. "Annem bunu asla yapmaz. Benimle böyle şeyler hakkında konuşmaz bile."

Aria'nın sadece benim olmasını seviyordum ama bu kadar deneyimsizliğe de alışık değildim. Yarı şaka, "Ama düğün gecesi bir erkekle bir kadın arasında neler olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum. Eğer ona seks konuşması yapmak zorunda kalırsam, birini öldürmem gerekirdi, yoksa cidden kendimi kaybederdim.

"Normal çiftler arasında ne olduğunu biliyorum. Bizim durumumuzda, aradığınız kelimenin tecavüz olduğunu düşünüyorum."

Öfke bedenimi sarmış, her şeye ve herkese saldırmak istememe neden olmuştu. Yıllar geçtikçe kendimi kontrol etme konusunda daha iyi olmuşum ama yine de ona hırlamayacağımdan emin olmak için bir an beklemem gerekti. "Hap almaya başlamanı istiyorum." Doktorun bana verdiği paketi ona uzattım.

"Doğum kontrolüne başlamadan önce bir doktora görünmem gerekmiyor mu?"

"Yıllardır Famiglia için çalışan bir doktorumuz var. Bu ondan. Hapı hemen almaya başlamanız gerekiyor. İşe yaramaya başlamaları 48 saat sürüyor."

"Peki ya yapmazsam?" diye meydan okudu. Öfke hâlâ derimin altında kaynıyordu, ama ne zaman kaynamazdı ki? "O zaman prezervatif kullanırım. Her iki durumda da, düşün gecemizde sen benimsin." Kapıyı açtım. Aria sendeleyerek dışarı çıktı. Onu korkutmak istememiştim ama buna alışsa iyi olacaktı. Ben nazik bir adam değildim.

BÖLÜM 5

Babam sanki bu düğün onun nihai zaferiymiş gibi ön sıralarda kendini beğenmiş bir ifadeyle oturuyordu. Aria'yla evliliğin Outfit'le sonsuz bir barışa yol açacağını düşünmemiştim. Belki bu birlikteliğin coşkusu bizi birkaç yıl daha idare ederdi ama hepsi o kadar.

Matteo, Aria'nın girişini duyuran yaylı çalgılar dörtlüsü ve piyano çalmaya başladığında daha yakına eğildi.

"Gergin mi? Bunlar özgür bir adam olarak geçireceğin son anlar."

Ona gözlerimi devirdim. Bir evlilik beni Aria'yı bağladığı gibi bağlamazdı. Peki ya özgür? Bu hiç olmadığım bir şeydi. Doğduğumdan beri Famiglia'ya bağlıydım ve ölene kadar da bu değişmeyecekti. Hayatımda önemli olan tek şey Famiglia'ydı.

Matteo kısık bir ısıklık çaldı ve ben de bakışlarını arkaya doğru takip ettim.

Aria koridorun sonunda duruyordu, beyaz ve altın sarısı. Gözlerim vücudunun her santimetresini görüyordu ama yüzünü bir peçe örtüyordu. Kendimi dizginlemeden önce midem sadece bir anlığına kasıldı.

Aria ve babası ön tarafa geldiklerinde, babası nihayet Aria'nın peçesini kaldırdı ve kısa bir an için, Aria bunu gizleyemedi, gözlerindeki korkuyu görebildim. Lanet olsun. Onu benimle evlenmeye zorladıkları için hepsine lanet olsun. Ama en çok da kendime lanet olsun, çünkü dünyadaki hiçbir şey onu benim yapmama engel olamazdı, ne artık ne de hiçbir zaman.

Elimi uzattım ve Scuderi babamın yüzünde taşıdığı neredeyse aynı kendini beğenmiş gülümsemeyi ona bana verdi. Aria bana bakmadı. Soğukkanlılığını korumak için savaşıyordu. Eli elimde soğuktu ve vücudundan bir titreme geçti.

Benden ne beklediğinden emin değildim.

Beyaz cüppeli rahip açılış duasına başlamadan önce önce bizi, sonra da konukları selamladı. Kilisenin kutsamasını almak bir gelenektir ama ben bir tanrıya inanmıyordum. Eğer bir tanrı olsaydı hepimizin burada olacağından şüpheliydim.

"Luca ve Aria," diye hitap etti rahip bize. "Buraya özgürce ve hiçbir çekince duymadan birbirinizle evlenmek için mi geldiniz? Hayatınızın geri kalanında birbirinizi karı koca olarak sevecek ve onurlandıracak mısınız?"

Aşk. Sanki bu evlilik aşkla ilgiliymiş gibi. Ben kimseyi sevmedim ve asla da sevmeyeceğim. Aşk bir zayıflıktı. Aria'nın eli sertleşti ve böyle bir şey umacak kadar aptal olup olmadığını merak ettim. Ona saygılı davranacaktım ve hatta belki de bir eş olarak ona tahammül edecektim, ama onu sevecektim? Neredeyse gülecektim. Famiglia, sahip olduğum tek sevgiydi. "Evet," dedim, çünkü bu bekleniyordu. Aria'nın evetinde hiç tereddüt yoktu.

Rahip memnun bir şekilde başını salladı. "Niyetiniz evlenmek olduğuna göre, sağ ellerinizi birleştirin ve Tanrı'nın ve Kilisesi'nin önünde rızanızı beyan edin."

Aria'nın ellerini ellerimin arasına aldım ve ona doğru döndüm. Peçesini kaldırdığından beri ilk kez gözlerimle buluştu. Yüzü hiçbir şeyi ele vermiyordu ama gözleri duygularını gizleyemiyordu. Korku. Çaresizlik. Umutsuzluk.

Öfke kemiklerimi doldurdu. "Ben, Luca Vitiello, seni, Aria Scuderi'yi eşim olarak kabul ediyorum. İyi günde, kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Sana sadık kalacağım."

seni seviyorum ve hayatımın her günü seni onurlandırıyorum."

Yüzüğü parmağına taktığımda titremesini görmezden gelmeye çalıştım. "Aria, bu yüzüğü aşkımın ve sadakatimin bir işareti olarak al. Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına."

O artık benimdi.

Yüzüğü parmağıma takma sırası Aria'daydı ama çok fazla titriyordu. Elini sabitledim. İnsanların onun benden ne kadar korktuğunu görmesine gerek yoktu. Matteo o lanet şahin gözleriyle elbette fark etti ve bana sırıttı. Bunun sonunu duymayacaktım.

Rahip, "Gelini öpebilirsiniz," dedi.

Aria'nın başı havaya kalktı. Daha da sertleşti ve gözlerinde endişe ve utanç vardı. Hay sikeyim. Ellerini sıktım. Neden olduğundan bile emin değildim.

Bu anı odadaki tüm sikicilerle paylaşmaktan nefret ediyordum. Pek çok kadını öpmüş, bir o kadarını da sikmişim ama karımın bu ilk tadı... paylaşmak istediğim bir şey değildi. Aria'nın daha fazla mahremiyeti tercih edeceğini biliyordum - elbette ederdi, bu onun ilk öpücüğüydü.

İlk lanet öpücüğü.

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. Hiçbir şey değildi. Dokunmaktan çok hava gibiydi. İkinci bir düşünceye değmezdi, ama lanet olsun, vücudum yine de canlandı. Aria benimdi. Yanaklarına bir kızarıklık yayıldı ve onu omzuma atıp hemen odamıza taşımamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Çıplak bedenini altıma almak, sikimi içine gömmek için sabırsızlanıyordum. Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi, Aria

Şiddetle ürperdim ve şehvetim buharlaştı.

Bu gece dokunuşuma aynı şekilde tepki verebileceği ihtimalini düşünmek istemedim. Hay sikeyim.

Elini tuttum ve koridorda ona eşlik ettim. Ailenin erkekleri alkışlarken bana başlarıyla selam verdiler. Bir garson avucunda şampanya bardaklarıyla dolu bir tepsiyi dengeleyerek hemen bize doğru yöneldi. Bir tane kendime, bir tane de Aria'ya aldım ve ona uzattım.

Aria narin parmaklarıyla bardağı kavradı ama başka bir tepki vermedi, bana doğru bakmadı bile. Çok geçmeden konuklarımız bizi kutsamak için etrafımıza doluştu. Tek istediğim karımla geçirdiğim ilk geceye hızlıca geri dönmek olsa da, bu kaçınamayacağımız gerekli bir gelenektir.

Aria'nın bakışları mesafeliydi, dudakları solgun yüzünde ince bir çizgiydi. Başımı ona doğru eğdim. "Gülümse. Sen mutlu gelinsin, unuttun mu?"

Sanki bir düğmeye basılmış gibi, Aria'nın yüzü sahte bir mutluluk maskesine dönüştü. Şampanyadan bir yudum aldım ve onun görünürdeki mutsuzluğu karşısında duyduğum hayal kırıklığını bastırdım. Bu evlilik benim fikrim değildi. Ben olsam hiç evlenmezdim. Hayatımı Famiglia'ya adamıştım ve bir kadının burada yeri yoktu.

İlk konuklar babam ve Nina olarak karşımıza çıktılar. Nina, babamın beklediği gibi onun bir adım gerisinde duruyordu.

Babam elini omzuma koydu. Benim boyumdaydı, partideki tek erkek oydu ve gözleri benimkilerle buluştu. Benim gibi gri gözlü ve siyah saçlıydı. Ama zalimlik yönümüzü göz ardı ederseniz, benzerliklerimiz bu kadardı. "Luca, en büyüğüm," dedi gür bir sesle ve çevredeki konukların dikkatini bize çekti. "Bugün senin ve Famiglia için özel bir gün."

Ona sıkı bir gülümseme verdim. Daha yakına eğildi ve sesini sadece benim duyabileceğim şekilde alçalttı. "Bu gece seni kıskanıyorum. Bir kadının gözlerinin içine bakıp, ona istediğin her şeyi yapabileceğini anladığında, o aptalca umutları yıkmak kadar güzel bir şey yoktur."

ve ruhlarını ve bedenlerini kırmak. Ve söylemeliyim ki, karınızın etkileyici gözleri var. Onlarda dehşeti görmek heyecan verici olacak."

Göğsümde karanlık ve acımasız bir şey kükredi ama bu kesinlikle yanımdaki savunmasız kadına yönelik değildi. Babama bir kez daha gülümsedim, düşüncelerimi açığa vurmaktan korktuğum için hiçbir şey söylemedim. Babam geri çekildi ve onu tebrik etmek için hareket ederken bakışları Aria'ya takıldı. Elini öptüğünde tüm vücudum gerginlikle doldu. Sonra Nina önümde belirdi ve yanağımı öpmek için eğilerek komplocu bir fısıltıyla, "Ah Luca, bu kız minyon. Birlikte geçireceğiniz ilk gecede onu kırma. Tadını çıkaracağın daha pek çok gece olacak."

Bilmesi gerekiyordu. Babam onu neredeyse her gün kırmaktan zevk alıyordu. Nina'nın kindarlığı ondan şiddetle nefret etmeme neden oluyordu ama sahip olduğu tek zırhın bu olduğunu biliyordum. Sonunda babam ve karısı izin isteyip diğer konukların öne çıkmasına izin verdiler.

Onurun gerektirdiği gibi, Aria'nın ailesiydi. Scuderi elimi sıkıp Aria'ya sarılırken Nobel ödülü kazanmış gibi görünüyordu. Annesi Ludevica yanıma geldi. Kısa bir süre gözlerimin içine baktı, sonra bakışlarını itaatkâr bir şekilde indirdi. Aria bu yüzden böyleydi. Ludevica bir an için bir şey söylemek ister gibi baktı, bakışları Aria'dan bana kaydı, yüzü endişeyle doldu ama sonra bunu gizlemeyi başardı. Sertçe yutkundu ve bir adım daha yaklaşıp ellerimi tutarak beni şaşırttı. "Aria iyi bir kızdır. Onu incitmen için sana hiçbir sebep vermeyecektir. İsteklerine uyacaktır..." Sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Ludevica, diğer konuklar sıralarını istiyor," dedi Scuderi sertçe ve karısı hemen benden uzaklaştı. Bana yalvaran son bir bakış atarak kocasının yanına gitti. Örtülü sözlerinin ne anlama geldiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Bu gece kızına vahşice davranmamam için bana yalvardı çünkü benim gibi bir adam bunu yapardı. Ona güvence verecek sözler söylemedim. Aria artık onun sorumluluğunda değildi. O artık benimdi. Babam yardımsever bir patron gibi geride duruyordu ama keskin gözleri her hareketimi izliyordu.

Zerre kadar zayıflık görmeyecekti. Ne bugün, ne de başka zaman.

Sırada Dante Cavallaro ve ailesi vardı. Dante'nin en önde olması beni şaşırtmıştı. Babası hâlâ resmi olarak patron olsa bile, bu onun yakında Outfit'in başına geçeceğinin açık bir işaretiydi.

Aria'nın elini öptüğünde yüzündeki ifade soğukkanlıydı, protokolü çiğneyerek önce beni değil onu selamladı. Ona yakından baktım, gözlerim kısılmıştı. Sonunda bana doğru adım attığında bakışlarımız kilitlendi ve hissettiğim aynı ihtiyat onun gözlerine de yansdı. Bu evliliğin barışı sağlaması gerekiyordu ama ne Dante ne de ben bu kırılgan ateşkese güveniyorduk. "Evliliğinizi tebrik ederim," dedi duygusuzca.

"Bana Outfit'in en güzel kadını verdiğin için teşekkür ederim, senin de bir eş ihtiyacın olduğunu düşünürsek." Dante'nin gözlerinde vahşi bir şey parladı, ama sözlerimin uyandırdığı tek duygu bu değildi. Soğuk maskesi geri dönmeden önce yüz ifadesinde bir keder ve acı titreşimi vardı. Dante ölmüş karısını özlüyordu. Bunun farkına varmak beni şaşırtmıştı. Daha sonra kullanmak üzere dosyaladım. Babam annem öldükten sonra Nina'yla evlenmek için çok beklememişti. Kadınlar onun için değiştirilebilir zevk nesneleriydi.

Fiore oğlunun yanına gelerek, "Oğlumun bir sonraki eşi konusunda kendine özgü zevkleri var," diye araya girdi.

Hiçbir şey söylemedim. Dante'nin gözleri zaten caniydi ve onu ve odadaki her Outfit piçini öldürmekten zevk alacak olsam da, bir düğün

doğru yer ya da zaman. Bayan Cavallaro, kocası ve oğlunun yanında yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bekliyordu. Neredeyse hiç konuşmuyordu. Belki de Fiore onu yasaklamıştı.

Gözlerim ellerini karnının önünde kavuşturmuş duran Aria'ya kaydı. Yüz ifadesi kibar bir ilgiyi ve sahte bir mutluluğu yansıtıyordu ama dışa dönük maskesinin altında gizlenen sayısız karanlık duyguyu görebiliyordum. Yakında annesi Nina ya da Bayan Cavallaro gibi mi olacaktı? Onu kıracak mıydım?

Bana doğru bakmadı ama bakışlarımı fark ettiğinden emindim.

Kuzeni Bibiana Aria'yla, ben de yaşlı ve şişman kocasıyla konuştuktan sonra karımın tavrı değişti. Nedenini tam olarak kestiremiyordum ama bana bakma riskini göze almaya devam ediyordu. Aria beni tekrar izlediğinde kaptanlarımdan biriyle konuşuyordum ve sonunda bakışlarını karşılamak için döndüm. Bakışlarında merak ve bir umut ışığı gördüm. Bizim dünyamızda ikincisi birincisinden daha ölümcüldü.

Sonra parlak kırmızı bir elbise ve rugan topuklu ayakkabılar dikkatimi çekti. Gözlerim iyi dilekte bulunanların sırasına döndü ve dilimde bir küfür öldü.

Senatör Parker ve ailesi. Kampanyalarına para ödediğimiz adama ya da aynı derecede hırslı olan oğluna neredeyse hiç dikkat etmedim. Onların arkasında düşünümde görmek isteyeceğim son kişi duruyordu: Grace.

Lanet elbisesinin içine dikildiğinden oldukça emindim. Yanıma gelmeden önce babasının ve erkek kardeşinin ellerini sıktım. Senatör Parker ona uyarı niteliğinde bir bakış gönderdi ama Grace her zamanki gibi mantıklı tavsiyeleri duymazdan geldi.

"Tebrükler Luca," dedi, gözleri resmen beni becermeye çalışıyordu. Yakında buna bir son vermezse, onu dışarı atmak zorunda kalacaktım.

"Grace," dedim sıkılmış bir sesle.

Çok yaklaştı, uygun olandan daha fazla yaklaştı ve büyük bir olaya neden olmasaydı onu itip uzaklaştırabilirdim.

"Sikin için çok ıslandım Luca. Dölünü ağzımda tatmak istiyorum," diye mırıldandı kulağıma. "Belki bu gece küçük sıkıcı karını becerirken beni düşünürsün. Benim yarım kadar bile iyi olamaz."

Kanım öfkeyle kaynıyor olsa da yüzümü nötr tuttum. Grace'in niyetinin bu olduğundan şüpheliydim. Aria'yla birlikteyken onu düşüneceğime gerçekten inanıyor muydu?

Aria muhteşemdi. Onurluydu. O benim karımdı. Grace hiçbir şeydi.

Tabii ki Aria yetenekleriyle aklımı başımdan alamazdı. Hiç kimseyle birlikte olmamıştı ama ona öğretecektim. Kahretsin, bunu yapmak için sabırsızlanıyordum.

Sonra Grace Aria'ya gerçekten sarıldı ve geri çekildiğinde Aria hasta olacakmış gibi görünüyordu. Grace ona ne söylemişti? Arkadan bıçaklayan bir yaratıktı.

Aria'nın eline uzandım ve o kadar şiddetli bir şekilde irkildi ki Grace'in daha zor maceralarımızdan birini ifşa etmiş olması gerektiğini anladım. Sanki Aria'ya da Grace'e davrandığım gibi davranacaktım. O fahişe asla davet edilmemeliydi. Lanet olası babam muhtemelen benimle uğraşmak için bunu bilerek yapmıştı.

Çile bittiğinde ve nihayet masalara doğru ilerlediğimizde, neredeyse rahatlayarak inleyecektim. Aria'nın aklından neler geçtiğini bilmek isterdim ama elini tuttuğum halde bana bakmıyor, orada değilmişim gibi davranmaya niyetleniyordu. "Beni sonsuza dek görmezden gelemezsin, Aria. Artık evliyiz."

Oturmak üzereyken kalabalıktan 'Bacio, Bacio' çığlıkları yükseldi. Aria hâlâ yanımda donup kalmıştı. Kızgınlığımı bastırarak onu kendime doğru çektim ve öptüm.

onu tekrar öpmek istedim. Öpüşmeyi derinleştirmekten, o tatlı ağzı sahiplenmekten başka bir şey istemiyordum ama bu kadar çok insanın önünde daha samimi bir öpüşmeyi deneyimlemekten nefret edeceğini biliyordum. Az önce öpüştüğümüz için zaten çok utanmıştı ve bu çok hafif kalmıştı.

Oturduğumuz anda kızıl saçlı baş belası Aria'nın yanına oturdu. Olay çıkarmamasını umuyordum. Öte yandan, belki de Matteo'nun kuşkusuz çıkaracağı sahneden dikkati dağıtabilirdi.

Kardeşim bana doğru eğilmeden önce şarabından büyük bir yudum aldı. "Kilise boyunca bıçağımı birkaç Outfit şerefsizine saplamaktan başka bir şey düşünemedim. Kanlı bir düğün bu saçmalaktan çok daha ilginç olurdu. Kanlı çarşaf geleneğimizi kastetmiyorum. En azından bu gece biraz kan dökeceksin." Matteo güldü ve ben de güldüm ama sonra tekrar ayıldım. Yıllar boyunca birkaç çarşaf sunumuna katılmışım. Matteo ve ben onlarla hep dalga geçmiştik. Gözlerim, kız kardeşinin kulağına fısıldadığı bir şeyi dinleyen Aria'yı buldu. Aria artık benim karımdı. Onu korumak bana düşerdi. Sabah çarşafı onun kanıyla donatma fikrinden nefret ediyordum. Çok utanırdı, orası kesin.

"Yüzünde tuhaf bir ifade var Luca. Kanamayacağından mı endişeleniyorsun?"

Gözlerimi Matteo'ya diktim. "Umarım Aria'nın onurlu biri olmadığını ima etmiyoursundur."

Matteo homurdandı. "Yapma lütfen, bir erkeğe hiç yaklaşmadığı çok açık, onların ve senin yanında nasıl davrandığına bakılırsa." Sırıttı. "Ama belki de bunu yapamazsın."

Ona inanmayan bir bakış attım. "Gerçekten mi? Sence herhangi bir şey ya da herhangi biri beni bu gece karımı almaktan alıkoyabilir mi?"

Matteo sıırıttı. "Hayır, bu odadaki tek bir adam bile seni durduramaz, hatta muhtemelen hepsi bile durduramaz. Ama belki o durdurabilir." Kız kardeşinin elini tutan, solgun ve küçük görünen Aria'ya doğru başını salladı.

"Sen aklını kaçırmışsın, Matteo. Beni bundan daha iyi tanımalısın. Onu becereceğim."

Matteo omuz silkti. "Belki de."

Herkes yerine oturduktan sonra Matteo sandalyesinden kalktı ve kalabalığı susturmak için bıçağını şampanya bardağına vurdu. Ona uyarıcı bir bakış gönderdim ama bu sadece sırtımasına neden oldu. Onu bir gün öldürecekim.

"Bayanlar ve baylar, eski ve yeni dostlar, bugün buraya kardeşim Luca ve onun büyüleyici güzellikteki eşi Aria'nın düğününü kutlamak için geldik..." Matteo ona doğru abartılı bir eğilme hareketi yaptı. Aria gergin bir şekilde gülümsedi ve Gianna kardeşime en iyi ölüm bakışını gönderdi. Sanki bu onu caydıracakmış gibi.

"Keşfedilmemiş topraklara. Taze kara basıp ilk izleri bırakmaktan daha iyi bir şey olamaz." Önce bana, sonra da Aria'ya göz kırptı. kalabalığa. "Eminim buradaki herkes aynı fikirdedir! Keşfedilmemiş topraklara!"

Adamlar güldüler ve bardaklarını bana doğru kaldırarak onun sözlerine karşılık verdiler.

Gülümseyerek başımı salladım. Matteo tam bir baş belasıydı. Aria'yı gördüğümde gülümsemem kayboldu. Cesur yüzünü takınmıştı ama teni utançtan kıpkırmızıydı ve gözleri endişeyi yansıtıyordu. Gianna bir elini tutuyordu ama diğer eli bembeyaz elbisesinin üzerinde yumruk şeklinde kıvrılmıştı. Nedense uzanıp parmaklarını açmak ve kendiminkilerle birleştirmek istedim. Bu asla uygulamayacağım saçma bir düşünceydi, özellikle de düşmanlarımla ve askerlerimin olduğu bir odada.

Babam ve Scuderi kadeh kaldırmayı bitirdiklerinde ve nihayet yemek servis edildiğinde çok sevinmişim. Sadece açlıktan ölmekle kalmıyordum, aynı zamanda saçma sapan konuşmalarından da bıkmışım.

Sunucular masaları mezelerle doldurmaya başladı.

"Nedimen olarak kadeh kaldırmak istedim ama babam bunu yasakladı. Ailemizi utandıracak bir şey söyleyeceğimden endişe ediyor gibiydi," dedi Gianna yüksek sesle.

Ona doğru baktım, sonra gözlerimi devirdim ve tabağımı mezelerle doldurdum. Aria şarabından büyük bir yudum aldı ve bir tane daha içmek için kadehini kaldırdı. Elimi onunkinin üzerine koyarak onu durdurdum.

"Bir şeyler yemelisin." Tabağı boştu ve şampanya resepsiyonu boyunca hiçbir mezeye dokunmamıştı. Dudakları inceldi ama bir parça ekmek aldı ve tabağına bırakmadan önce bir ısırık aldı. Ana yemek servis edildiğinde daha fazla yemedi ve özellikle daha fazla şarap içtiğinde hayal kırıklığına tutmak zorunda kaldım. Belki de babam ve Cavallaros beni Bratva hakkında bir sohbete sürüklediği için fark etmediğimi düşündü ama kör değilim.

Dans zamanı geldiğinde ayağa kalktım ve elimi uzattım. Elbette kalabalık Aria yanımda durduğu anda bir öpücük daha istedi. Onu kendime doğru çektim, sallandığında tutuşumu sıkılaştırdım. Bakışları olması gerektiği kadar odaklanmamıştı. Kesinlikle çok fazla alkol almıştı.

Onu dik tutmak ve tökezlemesini engellemek için dans pistinin üzerinde sıkı sıkıya tutarak yönlendirmek zorunda kaldım, bir yandan da öfkemle savaşıyordum.

Dans nihayet bittiğinde memnundum ama Aria'yı masaya geri götürmeden önce kulağına fısıldadım, "Masaya döndüğümüzde yemek yiyeceksin. Bırak düğün gecemizi, kutlamamız sırasında bile kendinden geçmeni istemiyorum."

Sarhoş olsaydı onu kesinlikle sikmezdim ve böyle bir şey olmayacaktı. Benim dikkatli bakışlarım altında Aria ana yemeğini yedi ve iki bardak su içti. Babam dans teklif etmek için Aria'ya yaklaştığında neredeyse ona hırlayacaktım ama duygularımı saklamak zorunda kaldım ve ona sıkı bir gülümseme verdim.

Gelenek olduğu üzere, babam karımla dans ederken ben de Nina ile dans etmek zorundaydım. Onu dans pistine götürürken Nina şaşırtıcı derecede sessizdi, ama yine de tüm dikkatimi babama ve Aria'ya vermişim. Aria'nın babamın elindeyken rahatsız olduğu belliydi - dans ettiğimizde de rahat değildi.

"Kıskanç mı?" Nina

sordu. "Hayır," dedim

soğuk bir şekilde.

Matteo diğer dansçıların yanından geçerek babamın omzuna dokundu ve Aria ile dans etmek istediğini söyledi. Karımı dans pistinin üzerinde döndürdüğü anda bana hızlı bir gülümseme gönderdi. Nina nihayet dans etmeye devam etti ve ben de önce Ludevica, sonra da Liliana ile dans ettim. Grace'in bana doğru geldiğini fark ettiğimde, hemen izin isteyip dans pistinden ayrıldım ve masaya doğru yöneldim. Grace'le dans etmemin imkanı yoktu. Erkek kardeşi kolundan tuttu ve Grace'in bariz dehşetine rağmen onu kendisiyle dans etmeye zorladı.

Matteo yanıma yaklaşırken, "Yakışıklı bir çift olabilirlerdi," dedi. Bakışlarını takip ettim ve gerildim.

Dante, Aria ile dans ediyordu.

"Outfit'te bazı insanlar onlara 'altın çift' lakabını takmıştı. Hatta Fiore'nin, oğlunun Aria'ya sahip olabilmesi için Aria ile olan nişanınızı iptal etmeyi düşündüğüne dair söylentiler bile vardı."

"Bu savaş anlamına gelirdi. Ben şahsen doğrudan Chicago'ya gider, Dante'nin boğazını sıkar ve Aria'yı yanımda eve götürürdüm."

Matteo kıkırdadı. "Kulağa bundan daha eğlenceli geliyor."

Onu orada bıraktım ve Dante ile karıma doğru yöneldim. Yeterince dans etmişlerdi. Aria'nın kollarıma dönme vakti gelmişti.

Dante önce beni fark etti. "Sanırım kocan seni tekrar kollarına almak için sabırsızlanıyor," diye sinir bozucu bir şekilde söylendi. Hesapçı bir ifadeyle geri çekildi ve ben de hemen Aria'nın elini tutup dansa başlamadan önce onu uzaklaştırdım.

"Cavallaro ne istedi?"

Aria cevap vermeden önce kısa bir an tereddüt etti. "Kutlamalar için beni tebrik etmek için."

Konuşukları tek şey kesinlikle bu değildi, ancak Matteo'nun bir işaretiyle müzik durdu ve konuklarımızı yüksek sesle alkışlayarak susturdu.

"Jartiyeri atma zamanı!"

Kalabalık hemen etrafımızı sardı. Bu geleneğe o kadar sık tanık olmuştum ki ne beklendiğini biliyordum. Dizlerimin üzerine çöktüm ve kaşlarımı beklentiyle Aria'ya kaldırdım. Annesinin ona geleneklerimiz hakkında bilgi verdiğini biliyordum. Kıyafet'te de aynı şeyin olup olmadığından emin değildim.

Aria elbisesini kaldırdı, beyaz yüksek topuklu ayakkabılar, ince baldırlar, sonra da muhteşem dizler ortaya çıktı. Hay sikeyim. Muhteşem dizlerin bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Aria'nın baldırlarını avuçladım, sıcak tenini hissedince bir iniltiyi bastırdım. Tanrı aşkına, onun bacaklarına ilk kez dokunuyordum. İlk kez bir erkek o bacaklara dokunuyordu. Kalçalarına ulaşana kadar avuçlarımı yavaşça yukarı kaydırardım. Dondu kaldı ve tüyleri diken diken oldu. Tepkisinin ardındaki duyguyu anlamaya çalışarak gözlerini aradım ama yüzünde mutlu gelin ifadesi vardı.

Şu anda onunla yalnız kalmaktan başka bir şey istemiyordum. Aria'nın kalçalarını hissedince daha yukarılara uzanmak, kıvrımlarının geri kalanını keşfetmek istedim ama parmaklarım sağ bacağındaki jartiyerine dokundu. Odadaki tüm erkeklerin onun kalçalarını görmesi fikri hoşuma gitmese de bir elimle elbisesini daha da yukarı iterek jartiyerini ortaya çıkardım.

Aria elbisesini kavradı, ben de kollarımı arkamda kavuşturup öne doğru eğildim ve yüzümü bacağına yaklaştırdım. Jartiyeri dişlerimle yakalamam gerekiyordu ama bunu yapmadan önce hemen altındaki teni öpmekten kendimi alamadım. Aria irkilerek nefesini içine çekti ve tatlı kokusu burnuma dolduğunda bir iniltiyi bastırdım. Gözlerim yukarı fırladı, ama ne yazık ki kıvrılmış kumaş külötünü görmemi engelledi.

Sonunda jartiyerin etrafındaki dişlerimi kapattım ve yere düşene kadar Aria'nın b a c a ğ ı n d a n aşağı sürükledim. Aria ayağını kaldırdı ve ben de giysiyi kaptığım gibi herkesin görebileceği şekilde elimde tutarak ayağa kalktım. Konuklarımız çılgınca alkışladılar.

"Bekârlar," diye bağırdım. "Toplanın. Belki bir sonraki evlenecek şanslı kişi siz olursunuz!"

Herkesin bir araya gelmesi ya da annelerin protestocu genç oğullarını ön tarafa sürüklemesi birkaç dakika sürdü.

Aria çan sesine benzer bir kakhaha attı. Ondan duyduğum bu ilk kaygısız ses karşısında afallayarak ona doğru baktım. Erkeklerin arasında kollarını kavuşturmuş duran küçük kardeşi Fabiano'ya gülümsüyordu. New York'ta benimle yaşarken hiç bu kadar mutlu görünür müydü?

Bu düşüncüyü bir kenara iterek kolumu kaldırdım ve jartiyeri adamlara doğru fırlattım.

Tabii ki kardeşim daha az motive olmuş birkaç kişiyi yolundan iterek atladi ve onu yakaladı.

"Ailelerimiz arasındaki bağı daha da ilerletmek isteyen istekli Outfit hanımları var mı?" diye gürledi kaşlarını oynatarak.

Kıkırdadım. Toplantımızda bu tür bir eğlence bulmanın zor olduğunu o da benim kadar iyi biliyordu. Kadın misafirlerin çoğu bizim dünyamızdan geliyordu ve yabancı değillerdi, bu yüzden kesinlikle yasak bölgedeydiler.

Kolumu Aria'ya doladım ve o irkildi. İyi ruh halim bir anda buharlaştı.

Yüzümü sakın kalmaya zorlayarak Matteo'nun, ilgi odağı olduğu için kendinden geçmiş görünen Liliana ile dans etmeye başlamasını izledim. Bir dans daha yapmamız beklendiği için Aria'yı kendime doğru çektim. Bu sefer neredeyse hiç gerilmedi. Sarı kafasına ve yüzünün erkek kardeşime ve kız kardeşine doğru eğilmiş haline baktım.

"Kardeşim kız kardeşinle evlenseydi, New York'ta bir ailen olurdu," dedim.

"Lily'yi almasına izin vermeyeceğim," diye mırıldandı Aria, sesindeki korumacı ton beni şaşırtmıştı.

"Onun istediği Lily değil," dedim, dans pistinin kenarlarında sinsice dolaşan Gianna'ya bakarak. Aria yorumum karşısında şok olmuş gibiydi. Ağabeyimin kız kardeşine attığı bakışları fark etmemiş miydi? Belki de bir erkeğin yüzündeki arzuyu tanı mıyordu. Bu yakında değişecekti.

Aria'yı yatağa atmamı öneren ilk bağırışlar duyulduğunda, ayağa fırlayıp onu omzuma atmamak ve odamıza taşımamak için kendimi zor tuttum.

"Onunla evlendin, şimdi yatağa at!" Matteo kollarını havaya kaldırıp bir sandalyeye çarparak bağırdı.

Kardeşimin maskaralıklarına güldüm ve sandalyemden kalktım. Aria da ayağa kalktı. "Çarşafı kırmızıya boyayın!" Babam müstehcen bir sırıtişla bağırdı.

Onu görmezden gelerek Aria'ya yol gösterdim.

Diğer misafirlerin alkışları ve bağırışları altında yatak odamıza doğru ilerliyorduk. Önerdikleri her şeyi eninde sonunda yapmaya niyetli olsam bile, bazı yorumları yüzlerine yumruk atma isteği uyandırdı bende. En son ne zaman arzudan patlamaya yakın hissettiğimi hatırlayamıyordum. Kendime söz verdiğim gibi kendimi tutabileceğimi umuyordum.

Aria ile birlikte yatak odamızın kapısının önünde durduğumda babam ve amcalarım omzumu ve sırtımı alkışladılar.

Aria yanımda sessizdi, yüzünü görememek için aşağıya bakıyordu. Onu ne kadar çok istediğimi gösterecektim. Kapıyı iterek açtım ve içeri süzüldü. Sonunda benim olmuştu.

BÖLÜM 6

Matteo Aria'yı nasıl sikebileceğime dair önerilerini sıralarken kapıyı suratına kapattım. Yapacak daha iyi işlerim olmasaydı, dışarı çıkıp Matteo'nun kışını tekmelerdim. "Kapa çeneni Matteo, git de sikecek bir orospu bul," diye bağırdım.

Sonunda o koca ağzını kapattı ya da belki de sızmıştı. İçtiği içkinin miktarına bakılırsa buna şaşırırmazdım. Aria arkamdan hızlı bir nefes verdi ve ben de ona döndüm, vücudum şimdiden arzuyla dolup taşıyordu. Bütün gece onu seksi elbisesi içinde izlemek zorunda kalmıştım, daha önce onu beklemek için harcadığım üç yıldan bahsetmiyorum bile. Ama bu gece, bekleyiş nihayet sona ermişti.

Çok güzeldi. Dar bel, pürüzsüz teni, pembe dudakları. Meme uçlarının da aynı renkte olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Hay sikeyim. Ona ihtiyacım vardı. Ceketimi koltuğun üzerine attım. Bu gece birden fazla sevişmeye hazır olmasını umuyordum. Sikimin bir turdan sonra tatmin olacağını sanmıyordum.

"Babam seninle evleneceğimi söylediğinde, Chicago Outfit'in sunduğu en güzel kadın olduğunu, hatta New York'taki kadından bile daha güzel olduğunu söyledi. Ona inanmamıştım," dedim. Babamın haklı olmasından nefret ediyordum ama kahretsin, bu olayda tam isabet etmişti. Aria'ya doğru yürüdüm ve belini kavradım. Tamamen durdu, bakışlarına karşılık vermedi. Eğildim, güzel kokusunu içime çektim. "Ama doğruyu söyledi. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve bu gece benimsin." Boğazını öpmek için eğildim ama beni görmezden gelmeye devam etti. Bu oynadığı bir tür oyun muydu? Genellikle oynadığım oyunların daha karanlık olduğunu ve her zaman kazandığımı bilmeliydi.

"Hayır!" diye tısladı ve tökezleyerek benden uzaklaştı, gözleri kocaman açılmış ve dehşete düşmüştü. Ne demek istiyordu? "Hayır mı?"

Ters ters baktı ama kabadayılığının ardında okuyamayacak kadar kızgın olduğum başka bir duygu vardı. "Ne? Daha önce hiç 'hayır' kelimesini duymadın mı?"

"Oh, bunu sık sık duyuyorum. Boğazını parçaladığım adam bunu tekrar tekrar söyledi, ta ki artık söyleyemez hale gelene kadar."

Geri çekildi. "Yani boğazımı da mı parçalayacaksın?"

Damarıma nasıl basacağını çok iyi biliyordu. Düğün gecemizde beni kızdırmanın doğru yol olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Onun için kendimi tutacağıma dair kendime yemin etmişim. "Hayır, bu evliliğimizin amacına aykırı olurdu, sence de öyle değil mi?"

"Bana zarar verirsen babamın mutlu olacağını sanmıyorum," dedi kibirli bir şekilde.

"Bu bir tehdit mi?" Nabzımın damarlarımda attığını hissederek sessizce sordum. Onu yatağa atma ve ona gerçekten ne yapmak istediğimi gösterme dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Belki de kız kardeşi Gianna'ya gösterdiğinden daha çok benziyordu. Belki de utangaç ve masum rolü göstermeliydi.

Ama sonra bakışlarını kaçırdı ve "Hayır" diye fısıldarken titrediğini görebiliyordum.

Öfkem hâlâ derimin altında kaynıyordu ve onu kolayca bırakacak havada değildim. "Ama benim olanı benden esirgiyorsun?"

"En başta almaya hakkın olmayan bir şeyi senden esirgeyemem. Bedenim sana ait değil. O benim," dedi şiddetle, gözleri bana doğru hançer fırlatıyordu. Onun cüretine inanamıyordum.

Beni çileden çıkaracak başka bir şey söylemeden önce onu bedenime çekmek ve bir öpücükle susturmak için omzuna uzandım, ama Aria şiddetle irkildi ve sanki bir darbe bekliyormuş gibi gözlerini yumdu. Tepkisi karşısında afallayarak elimi bıraktım. Ona vuracağımı mı sanmıştı? Neredeyse hiç sabrı olmayan vahşi bir adamdım ve acımasız şöhretim benden önce gelmişti ama karıma asla kötü davranmayacağıma dair kendime yemin etmiştim. İntihar etmeden önce babamın anneme tecavüz edişini ve onu dövüşünü izlemiştim. En azından bu konuda onun gibi olmak istemedim. Hayatımın diğer tüm alanlarında zaten ona çok fazla benziyordum. "İstediğimi alabilirim," dedim, çünkü başka ne yapacağımdan emin değildim. Aria'nın bunun boş bir tehdit olduğunu bilmesine gerek yoktu. Bunu kesinlikle yerine getirebilirdim ama asla yapmazdım.

Kendi kafa karışıklığımdan nefret ediyordum. Her zaman ne yapacağımı bilirdim ama Aria ile işler daha karmaşıktı.

O güzel gözleriyle bana baktı. "Yapabilirsin. Ve bunun için ömrümün sonuna kadar senden nefret ederim."

Bildiğim kadarıyla nefret, dünyamızdaki evliliklerin çoğunda hakim olan duyguydu. "Bunun umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Bu bir aşk evliliği değil. Ve sen zaten benden nefret ediyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum."

Bu tartışma zaten zaman kaybıydı. Geleneklerimiz vardı. Aria da ben de onlara bağlıydık. Beyaz çarşafı işaret ettim. "Babamın geleneğimiz hakkında ne dediğini duydun mu?" Saçma bir şeydi. Erkek sert davranmadıkça, ki bazı kocalar beklenen kan lekesini garantilemek için bunu yaparlardı, her kadın ilk seferinde kanamazdı. Ona karşı sert davranmaya hiç niyetim yoktu. Onu gereğinden fazla incitmeyecektim ama ben iri bir adamdım. Acıtacaktı ve kanayacaktı.

Aria benden uzaklaşıp yatağa doğru yürüdü, sanki onun kıyametiymiş gibi yatağa baktı. Geleneklerimiz olmasaydı beni evliliğimizi tamamlamaktan vazgeçirebileceğini mi düşünmüştü? O zaman beni çok iyi tanııyordu.

Ona doğru yürüdüm. Bir tanrıça gibi görünüyordu. Onu elbisesinden çıkarmak, her santimini tatmak için sabırsızlanıyordum. Ellerimi çıplak omuzlarına koydum. Sıcak ve yumuşaktı ama dönmedi. Varlığını kabul etmemesine duyduğum kızgınlığı bastırdım. Beni kışkırtsa bile sabırlı olacaktım. Ellerimi köprücük kemiklerinin üzerinden göğüslerinin yumuşak yükselişine doğru gezdirdim. Aletimin onun mükemmel tenine ve kışkırtıcı kokusuna tepki verdiğini hissedebiliyordum. Kahretsin, kendimi ona gömmek için yanıp tutuşuyordum.

Elime ıslak bir şey düştü. Gözyaşı olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu, lanet olası bir gözyaşı. Ağlıyordu. Omuzlarından tuttum ve parmağımı çenesinin altından geçirip yukarı kaldırmadan önce onu çevirdim. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlandı. Bazı kadınların istedikleri zaman ağlayabildiklerini biliyordum ama Aria'nın gözlerindeki ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Korkmuş ve umutsuzdu. İnsan karakteri konusunda iyi bir yargıcımdır, adamlarımı kontrol altında tutmak için öyle olmak zorundaydım. Onu yatağa doğru itip kıyafetlerini yırtsam ve onu alsam Aria bana karşı koymazdı. Arkasına yaslanır ve bunun olmasına izin verirdi. Ağlayacaktı ama beni reddetmeyecekti, artık değil. O artık benimdi. Onu almam, benim yapmam bekleniyordu. Gözyaşları kararlılığımı asla zayıflatmamıştı. Ama şimdiye kadar, bu gözyaşları asla karıma, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmem gereken kadına ait olmamıştı.

Dehşete düşmüş karımın görüntüsünün beni etkilediğine inanamıyordum. Küfrederek ve o kadar öfkeliydim ki doğru düzgün göremiyordum bile. Duvarı yumrukladım, eklemlerimi parçalayan kör edici acı beni toprakladığı için mutluydum. Birkaç yıl içinde Capo olacaktım. Öldürmüştüm, şantaj yapmışım, işkence etmişim ama karımın

bekaretini bozdu. Bu beni ne yaptı? Babam bana korkak derdi. Belki de karımı bile beceremezsem varisi olmaya uygun olmadığımı karar verirdi. Ama yumuşamadığımı biliyordum, genel olarak değil. Şimdi gidip Chicago Outfit'in her üyesini en ufak bir pişmanlık duymadan öldürebilirdim. Hatta şimdi gidip babamın boğazını bile kesebilirdim ve bundan zevk bile alırdım.

Tabii yine de herkesin Aria'yı becerdiğime inandığından emin olmamız gerekiyordu. Bunu yapmanın tek bir yolu vardı. Titreyen karıma döndüm ve bıçağımı çıkardım. Bu gece onun daracık amının içinde olma zevkinden mahrum kalmakla kalmayacak, aynı zamanda onun için kanımı da akıtacaktım.

Bu düşünce bana pek iyi gelmedi, kesik umurumda olduğu için de değil. Çok daha kötü yaralar almıştım ama bu hareketimin Aria'ya üzerimde çok fazla güç vereceğini düşünmeden edemiyordum. Ama kararımı çoktan verdiğimi biliyordum. Beni zar zor gizlediği bir korkuyla izliyordu ve ona doğru hareket ettiğimde irkildi. Yine. En kötüsünü bekliyordu çünkü ben bir canavardım. Kolumu kestim, bıçağımı masaya bıraktım ve birkaç damla kanı yakalamak için bir bardak aldım. Hâlâ kendime kızgın olmasaydım Aria'nın şaşkınlığı eğlenceli olabilirdi.

Kana birkaç damla su eklemek için banyoya yöneldim, böylece inandırıcı görünecekti. Daha önce hiç bakire biriyle birlikte olmamıştım. Zevklerim her zaman sert olana yönelmişti, bu yüzden deneyimli kadınlar daha iyi bir seçim gibi görünüyordu, ama birkaç tanesine tanık olmuştum

Yıllar boyunca çarşafın sunumlarını yaptım ve ne beklendiğini biliyordum.

Yatak odasına dönüp pembe sıvıdan birkaç damla sürdüğüm yatağa doğru ilerlediğimde Aria yerinden kıpırdamamıştı. Göz ucuyla bana dikkatle yaklaştığını görebiliyordum. Benden birkaç adım ötede durdu, güzel yüzünde umutla şaşkınlık birbirine karışmıştı. Bazı kızlar çirkin ağlayıcıları. Aria'nın daha az çarpıcı görünebileceğini hiç düşünmemiştim. Yanaklarındaki derin allık, zayıflığım yüzünden kendimden daha da nefret etmeme neden oldu. Bu gece onun güzel vücudunu altıma alabilirdim ama bunun yerine ailemin lanet olası öfkesi için kendi kanımla lanet olası bir resim çiziyordum.

"Ne yapıyorsun?"

"Kan istiyorlar. Kan alırlar." "Neden su?"

"Kan her zaman aynı görünmez."

"Yeterince kan var mı?"

Ailesindeki kadınlar ona ilk zamanlar hakkında ne söylemişti? "Kan banyosu mu bekliyordun? Bu seks, bıçaklı kavgaya değil."

Yine dudağını ısırды ve tutkunun sancıları içinde bunu yaparkenki görüntüsü aklıma geldi.

"Senin kanın olduğunu anlamayacaklar mı?" diye sordu sessizce. O lanet olası allık ve küçük, umutlu gülümsemesiyle çok güzel görünüyordu. O güzel kızarıklığının tüm vücuduna yayılmasını sağlayıp sağlayamayacağımı görmek istedim.

Bir içkiye ihtiyacım vardı. Bugün sevişemesem bile en azından sarhoş olurdum. Lanet olası bir gece kaybı. "Hayır."

Kan-su karışımı bardağa kendime viski doldurdum. Ben başımı arkaya atıp içkimi yudumlarken Aria gözlerini benden ayırmadı. Bana iğrenmiş bir bakış attı.

"DNA testine ne dersiniz?"

Ciddi miydi? "Sözüme inanacaklar. Yalnız kaldığımız anda bekâretini aldığımı dair kimsenin şüphesi olmayacak. Etmeyecekler, çünkü ben neysem oyum." I

bir ünü vardı. Yapmam gereken bir şeyi yapmaktan asla çekinmezdim. Öyleyse neden Aria'yı sikmek için elbisesini çıkarmıyordum?

Yüzünü korku kapladı ve sanki aklımı okumuş da kaçmayı düşünüyormuş gibi bir adım geri çekildi.

İşte nedeni buydu. Düşmanlarımın ve bazen de kendi askerlerimin yüzünde korku görmekten hoşlansam da, Aria'nın benzer bir ifadeyle altımda yatması fikri beni hiç heyecanlandırmıyordu. Benden korkmasını istemiyordum.

"Hayır," dedim. "Bu gece benden beşinci kez kaçıyorsun." Bardağımı yere bıraktım ve masadan bıçağımı alıp ona doğru yürüdüm. Kaçacakmış gibi görünüyordu. "Baban sana canavarlardan korktuğunu saklamayı hiç öğretmedi mi? Kaçarsan seni kovalarlar."

Bir şey söylemedi ama bana bakarken titremeye başladığını görebiliyordum. Onu keseceğimi mi düşündü? Eğer gerçekten o tür bir canavar olsaydım, şu anda burada olmazdık. Yatağa yayılmış, onu becerdiğim için hüngür hüngür ağlıyor olurdu.

"Çarşaflardaki kanın bir hikâyeye ihtiyacı var," dedim onu sakinleştirmeyi umarak ama *yine* irkildi. "Altı kere oldu." Bıçağı elbisesinin kenarına getirdim, bıçağın lekəsiz tenine değmediğinden emin oldum. Elbise sonunda parçalanıp topuklarının etrafında birikene kadar kumaşı yavaşça kestim. "Ailemizde gelini bu şekilde soymak bir gelenektir." Aria'nın üzerinde dar bir korse ve beyaz dantelli külottan başka bir şey yoktu. Lanet olsun. Bacakları üzerinde seks yapıyordu. Sonra *yine* irkildi. "Yedi," dedim, gözlerimi onun muhteşem vücudundan ayırmak isteyerek. Mükemmel küçük göğüslerinin yükselişi, dar beli, amını zar zor gizleyen külotunun ince kumaşı.

"Arkanı dön."

Sikelim. Aria'nın sırtı önünden daha da cezbediciydi. Giydiği şey neydi öyle? Mükemmel yuvarlak poposunun üzerinde lanet bir fiyonk vardı, resmen onu açmam için beni davet ediyordu. Çürük külotunu yırtmak ve kendimi ona gömmek çok kolay olurdu. Tatlı ve mükemmel kokuyordu ve o benimdi, sadece benimdi. Fiyonkunu çekiştirdim. Çok kolay olacaktı.

"Benim için zaten kanını akıttın," diye fısıldadı küçük bir sesle. "Lütfen yapma." Karım ona zarar vermemem için bana yalvardı. Belki de ben bir canavardım. Korsesini kesmeden önce parmak uçlarımı sırtının ipeksi derisinde gezdirdim, ona dokunmak istiyordum.

Göğüslerini görebilmem için kolumu tuttu. Kendi kolumu ona dolayarak onu kendime doğru çektim. Aletim sırtının alt kısmına girdiğinde nefesi kesildi ve sertleşti, yanaklarındaki kızarıklık daha da derinleşti.

"Bu gece seni bağışlamam için bana yalvarıyorsun, ama bir gün seni becermem için bana yalvaracaksın. Bu gece haklarımı talep etmediğim için benim olmadığını düşünme, Aria. Bana ait olana başka hiçbir erkek sahip olamayacak. Sen benimsin." Çabucak başını salladı. "Eğer bir erkeği seni öperken yakalarsam, dilini keserim. Eğer bir erkeği sana dokunurken yakalarsam, her seferinde bir tane olmak üzere parmaklarını keserim. Eğer seni siken bir adam yakalarsam, aletini ve taşaklarını kesip ona yediririm. Sana da izletirim." Şaka yapmadığını biliyordu. Yıllar önce kuzeninin piçine ne yaptığını görmüştü. Ve bu hiçbir şeydi.

Gitmesine izin verdim. Onun yakınlığı bana şu anda gerçekten ihtiyacım olmayan fikirler veriyordu. Sandalyeye doğru yürüdüm ve Aria banyoda kaybolurken kendime bir içki daha aldım. Kilidin yerine oturduğunu duydum ve gülmemek için kendimi zor tuttum. Karım

kilitli bir kapının arkasında benden saklanıyordu. Bu lanet malikanedeki herkes muhtemelen bu gece benden daha fazla aksiyon alıyordu. Lanet olsun.

Aria nihayet ortaya çıktığında üç bardak daha viski içmiştim. Bu tam bir işkenceydi. Üzerinde hiçbir şeyi gizlemeyen, şeffaf bir gecelik vardı. Şaka mı yapıyordu? "Seni becermemi istemediğinde bunu mu giymeyi tercih ediyorsun?"

Gözleri yatakla benim aramda gidip geliyordu. Bana hâlâ güvenmediğini anlamak için aklını okumama gerek yoktu. Bu kıyafetle, muhtemelen hiçbir erkeğe güvenmemekte haklıydı. "Bunu ben seçmedim."

Tabii ki yapmamıştı. "Üvey annem mi?" O kadın işgüzar, sadist bir kaltaktı.

Hızlıca başını salladı. Yüzündeki dehşet ifadesinden bıkmıştım. Bardağımyı yere bıraktım ve ayağa kalktım. Her zamanki gibi Aria irkildi. Bir yorum yapma zahmetine bile girmedim. Çok sinirlenmişim. Tek kelime daha etmeden banyoya girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. Kıyafetlerimi çıkardım ve duşa girdim. Ilık suyun altında, Aria'nın lezzetli vücudunun görüntüleriyle mastürbasyon yaptım. Kendimi ergen bir çocuk gibi hissediyordum ve o zamanlar bile odayı muhteşem bir kızla paylaştığımda asla elimi kullanmak zorunda kalmamıştım. Duş fayanslarına boşalmam beni tatmin etmedi ama en azından taşaklarım artık patlayacakmış gibi hissetmiyordu.

On beş dakika sonra yatak odasına geri döndüğümde Aria çoğunlukla battaniyenin altında gizlenmişti, sadece altın rengi saçları yastığın üzerinde bir hale gibi yayılmıştı. Işığı kapattım ve yatağa girdim. O kadar hareketsizdi ki, orada hiç bulunmasa da olurdu. Uyumadığını biliyordum. Nefes alış verişi kesilmişti. Korku çılgınlıkları atıyordu.

Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum ve karanlığa doğru baktım ve sonra onu duydum. Bir *hıçkırık*.

Kısa süre sonra bunu başkaları da izledi ve Aria ağlamanın şiddetiyle sarsılırken yatağın titrediğini hissedebiliyordum. Öfkeliydim, ama bunun ötesinde, yetenekli olduğumu düşünmediğim bir duygu vardı: merhamet. Onu teselli etmek istedim. Bu zayıf yanımdan nefret ediyordum. Bir Vitiello asla sempati göstermezdi ve kesinlikle bir kadının saçma kaprislerine boyun eğmezdi. Babamın Matteo'ya ve bana öğrettiği buydu.

"Bütün gece ağlayacak mısın?" Öfkemi serbest bırakarak sertçe sordum. Bu daha tanıdık bir seçimdi.

Aria cevap vermedi ama boğuk hıçkırıklarını hâlâ duyabiliyordum. "Seni alsaydım nasıl daha kötü ağlayabilirdin anlamıyorum. Belki de sana gerçek bir sebep vermek için seni becermeliyim." Babam beni böyle bir adam olarak yetiştirmişti. Öfkemi dışa vurmak her zaman iyi hissettirmişti, peki bu sefer neden hissettirmedi?

Aria kımıldadı ama ağlamaları daha da şiddetlendi. Işığı açtım ve doğruldum. Bir an için karımın yanımda cenin pozisyonunda kıvrılmış, omuzları koruyucu bir şekilde kıvrılmış ve vücudu hıçkırıklarla titreyen görüntüsü karşısında afalladım. Onu öyle görünce öfkeme hakim olmakta zorlandım. Bir kadın ağladığında ereksiyon olan erkekler vardı. Onları hiç anlamamıştım.

Sorun şu ki, ağlayan bir kadına ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Hayatımda hiç kimseyi teselli etmemiştim. Koluna dokundum. Belli ki doğru yol bu değildi, çünkü irkildi ve eğer onu kalçasından tutup kendime doğru çekmeseydim yataktan yuvarlanacaktı.

"Bu kadar yeter," dedim hayal kırıklığımı kontrol altında tutmaya çalışarak. Zaten korkudan aklını kaçırmıştı; eğer öfkemi ondan çıkarırsam, işler kesinlikle düzelmeyecekti.

Onu sırt üstü yatırdım. Kıpırdamadan yatıyordu, gözleri sanki ona doğru bir hamle yapmamı bekliyormuş gibi kapalıydı.

"Bana bak." Gözleri iri, mavi ve yaşlarla dolu bir şekilde açıldı. "Ağlamayı kesmeni istiyorum. Dokunuşumdan ürkmeyi bırakmanı istiyorum."

Bir kez gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. O anda her şeyi kabul edebilirdi. Bu bakışı daha önce başkalarının gözlerinde de görmüştüm. "Bu baş sallamanın hiçbir anlamı yok. Bana baktığında korkuyu tanımadığımı mı sanıyorsun? Işığı söndürdüğüm an, sanki sana tecavüz etmişim gibi ağlamaya başlayacaksın." Tecavüz, suçlu olmadığım çok az aşağılık şeyden biriydi ve bunu değiştirmeye kesinlikle niyetim yoktu. "Bu yüzden içini rahatlatmak ve seni susturmak için bir yemin edeceğim."

Umut yüzünü doldurdu ve onu daha da çarpıcı hale getirdi. Neden umursadığımdan bile emin değildim. Umursamamalıyım. Dudaklarını yaladı ve neredeyse inleyecektim. "Yemin mi?"

Küçük elini tuttum ve kalbimin üzerindeki dövmeyle bastırdım. Avuç içi sıcak ve pürüzsüzdü ve çok iyi hissettiriyordu. Yıllar önce kabul törenim sırasında söylediğim sözlerin bir kısmını söyledim. "Kanla doğdum, kanla yemin ettim, bu gece bekaretini çalmaya çalışmayacağıma ya da sana hiçbir şekilde zarar vermeyeceğime yemin ederim." Matteo şimdi beni görebilseydi, sonunu duymama izin vermezdi. Kesiğimi işaret ettim. "Senin için çoktan kanımı akıttım, yani bu işi bitiriyor. Kanla doğdum. Kanla yemin ettim." Elini kapattım, sonra kelimeleri söylemesini bekledim.

"Kanla doğdum, kanla yemin ettim," dedi usulca. Dudaklarında küçücük bir gülümseme vardı ve bunu görmek beni bu kadar... memnun hissettirmemeliydi. Onu bıraktım ve ışıkları kapattım. Bir daha ağlamadı. Sonunda nefesi derinleşti. Tabii ki uyanıktım ama odadan bile çıkamıyordum. Karımı becermem gerekirken biri beni etrafta koştururken görseydi, bu hiç iyi olmazdı. Kimse öğrenemezdi.

Aria'nın düzenli nefes alışını dinlerken bu gece bir parça olsun uyuyup uyuyamayacağımı merak ettim. Biriyle aynı odayı paylaşmak zorunda kaldığımda hiç uyumamıştım. Uykum hafifti, her zaman tetikteydim, birinin sırtına ya da gözüme bir bıçak saplamasını beklerdim ve etrafta başkaları varken gardımı düşürmem söz konusu bile olamazdı. Ama Aria benim karımdı. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbir açıdan tehdit oluşturmuyordu. Zayıf ve eğitimsiz olduğu için değil -beni gizlice zehirlese bile bunun bir önemi olmazdı- ama bana birini öldürmek bir yana, ciddi şekilde yaralayabilecek biri gibi gelmediği için. Bu onun doğasında yoktu.

Yavaşça kaslarım gevşedi. Aria'nın nefesi hiç kesilmedi. Sakindi, yumuşaktı, uykusu bozulmamıştı. Geçmişindeki hiçbir korku gecelerine musallat olmamıştı. Nasıl bir adam olduğumu bildiğimden, uykusunun olduğu gibi masum kalmasını umuyordum.

BÖLÜM 7

Yumuşak bir şey burnumu gıdıkladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve altın rengi saçlara baktım. Aria'nın küçük bedenini kaşıklıyordum, kolum dar beline dolanmıştı ve Aria kucağımda tamamen rahatlamıştı. Onun vücudu benimkine sarılıyken uyumuştum. Daha önce hiç bir kadının yatağımda uyumasına izin vermemiştim. Karımla aynı yatağı paylaşmak zorunda kaldığım için düzgün bir uyku çekebilmemin aylar alacağını düşünmüştüm.

Sikeyim. Aria benim karımdı. Ve hala bakirdi.

Kendimi dirseğime yasladım. Hiç kıpırdamadı. Solgun kirpikleri porselen tenine yaslanmış, dudakları hafifçe aralanmıştı. Lanet olası mükemmellik, işte buydu.

Huzurlu bir şekilde nefes alırken karnı avucumun altında inip kalkıyordu. Giydiği küçük şeylerin arasından sıcaklığını hissedebiliyordum. Elimini bacaklarının arasına kaydırmak, oradaki sıcaklığı hissetmek istedim. Parmaklarımı onun ve sikimin içine gömmek istedim. Hay sikeyim. Sikim canlandı.

Ona sahip çıkmak istedim, çünkü bu benim hakkımdı. O benimdi.

Karım. Ve bu yüzden. Onu korumak istedim, en zor görev olan kendimden bile.

Aria'nın nefes alış veriş değişti, midesi avucumun altında gerildi, sonra tüm vücudu kaskatı kesildi. Benden, yapabileceklerimden korkuyordu.

"Güzel, uyanmışsın," diye mırıldandım.

Daha da sertleşti ve yavaşça gözlerini açtı. Kalçasından tutarak yüzünü daha iyi görebilmek için onu ters çevirdim. Makyajsız, dağınık saçları ve uykulu haliyle bile Aria göz kamaştırıcıydı. Gözleri göğsümde oyalanırken yanaklarına bir allık yayıldı. Bir kadının yanında hiç uyumamış olsam da, onlarla yatakta yeterince zaman geçirmiştım ama Aria için bu, bir erkeğe ilk kez bu kadar yakın olduğu andı. Sabah güneşi saçlarını altın tonlarında parlatıyordu. Bir tutamına uzandım, ipeksiliğine hayret ettim. Onunla ilgili her şey yumuşak, pürüzsüz ve ipeksiydi.

-Dokunulmak, sahiplenilmek için can atıyor.

"Üvey annem, teyzelerim ve ailemin diğer evli kadınları çarşafı toplayıp yemek odasına taşımak için kapımızı çalana kadar çok geçmeyecek, şüphesiz herkes zaten bu lanet gösterinin başlamasını bekliyordur."

Kızarması derinleşti, gözlerinde keskin bir utanç parıldadı. Masumiyetin timsali, benden çok farklı ve yine de merhametimde. Kolumdaki kesiğe baktı.

Başımı salladım. "Benim kanım onlara istediklerini verecek. Hikâyemizin temeli bu olacak ama bizden detayları doldurmamız beklenecek. İkna edici bir yalancı olduğumu biliyorum ama düğün gecemizi anlatırken herkesin, hatta annenin bile yüzüne karşı yalan söyleyebilecek misin? Kimse ne olduğunu bilmemeli. Bu beni zayıf gösterir." Zayıf. İnsanlar benim hakkımda pek çok şey söyler. Zayıflık bunlardan biri değildi. Gerekeni yapmakta, başkalarını incitmekte ve kırmakta hiçbir sorunum yoktu. Aria'ya sahip çıkmakta tereddüt etmemeliydim, onun dehşetinden ve gözyaşlarından rahatsız olmamalıydim. I

Onu dizlerinin üzerine çöktürmeliydim, böylece korkusunu görmek zorunda kalmazdım ve onu arkadan becerebilirdim. İnsanlar benden bunu bekliyordu.

"Karına tecavüz etmek istemediğin için mi zayıfsın?" diye sordu sesi titreyerek.

Parmaklarım Aria'nın belinde gerildi. Tecavüz - ikimiz de dünyamızda kimsenin bunu bu şekilde görmeyeceğini biliyorduk. Aria'yı ne kadar acımasızca sikersem sikeyim, bunu benim tecavüzüm olarak göreceklerti.

ayrıcalık, benim hakkım.

Dudaklarım sıkı bir gülümsemeye dönüştü. "Benim olanı almadığım için zayıfım. Sicilya mafyasında kanlı çarşaf geleneği, kocanın acımasızlığının olduğu kadar gelinin saflığının da bir kanıtıdır. Peki, seni yatağında yarı çıplak, savunmasız ve bana ait bir şekilde yatırmış olmam ve yine de burada düğünümüzden önceki gibi dokunulmamış olman benim hakkımda ne söyleyecek sence?"

Aria'nın gözlerinde korku kaynıyordu. "Kimse bilmeyecek. Kimseye söylemeyeceğim."

"Sana neden güveneyim ki? İnsanlara güvenmek gibi bir alışkanlığım yok, özellikle de benden nefret edenlere."

Aria kolumdaki yaraya dokundu, gözleri öncekinden daha yumuşaktı. "Senden nefret etmiyorum."

Benden nefret etmek için her türlü nedeni vardı çünkü ona sahiptim, çünkü artık benim olduğu için onu asla serbest bırakmayacaktım. Pahalı bir altın kafese hapsolacak, kendime söz verdiğim için şiddetten korunacak ama sevgiden ve şefkatten yoksun yaşamaya mahkûm olacaktı.

"Ve bana güvenebilirsin çünkü ben senin karınım. Bu evliliği ben seçmedim ama en azından aramızdaki bağdan en iyi şekilde yararlanmayı seçebilirim. Güvenine ihanet ederek kazanacağım hiçbir şey yok, ama sana sadık olduğumu göstererek kazanacağım her şey var."

O haklıydı. Nafile bir çaba olsa bile güvenimi kazanmaya çalışması hayatta kalma içgüdüsünden kaynaklanıyordu. Benim merhametime kalmıştı ve benim gözüme girmesi gerekiyordu. Aria zeki bir kadındı ama hain amcalarımı ve kuzenlerimi benim kadar tanımiyordu.

"O oturma odasında bekleyen adamlar yırtıcılar. Zayıfları avlıyorlar ve on yıldan uzun bir süredir benden bir zayıflık işareti bekliyorlar. Birini gördükleri an, saldıracaklar."

Amcam Gottardo, oğlunun boğazını parçaladığım için beni asla affetmemişti. Benden kurtulmak için bir şans bekliyordu.

Aria'nın kaşları çatıldı. "Ama baban-"

"Babam Famiglia'yı kontrol edemeyecek kadar zayıf olduğumu düşünüyorsa, beni parçalamalarına memnuniyetle izin verecektir." Babam beni umursamıyordu. Ben onun soyunu sürdürme garantisiydim. Beni en güçlü, en acımasız seçeneği olarak gördüğü sürece, beni hayatta tutacaktı. Zayıfladığımı düşünürse, Capo olmaya uygun olmadığımı düşünürse, beni lanet bir köpek gibi öldürürdü.

"Peki ya Matteo?"

Babam hâlâ Matteo'nun benim yerime Capo olma şansını gördüğü anda kanın tadına bakacağına inanıyordu. Matteo ve benim düşman olmadığımızı, birbirimize sadece zorunluluk ve pragmatizmle bağlı olmadığımızı asla anlayamayacaktı. Kardeşim ve ben birbirimiz için ölebilirdik. Babam kardeşlerinden, onların kendisinden nefret ettiği kadar nefret ederdi. Onları hayatta tuttu çünkü onur bunu gerektiriyordu ve onlara Kaptanları olarak emirler vermek, ayaklarına kapanmalarını ve gözüne girmeye çalışmalarını sağlamak ona heyecan veriyordu.

"Matteo'ya güveniyorum ama çok sinirli. Beni savunmaya çalışırken kendini öldürtebilir."

Aria anlamış gibi başını salladı. Belki de anlıyordu. O bir kadındı, dünyamızdaki şiddetin çoğundan korunuyordu ama bu, bunları duymadığı anlamına gelmiyordu.

"Kimse benden şüphe etmeyecek," dedi. "Onlara görmek istediklerini vereceğim."

Aria'yı yalan söyleme becerisini ölçecek kadar iyi tanıımıyordum. Yavaşça oturur pozisyona geçtim, böylece karımı daha iyi görebildim. Sırtüstü yatıyordu, saçları başının etrafında dalgalanıyordu ve göğüslerinin hatları geceliğinin dayanıksız kumaşının arasından beni rahatsız ediyordu. Aria'nın gözleri merakla vücudumun üst kısmında geziniyordu ve kasıklarım onun pratik olmayan değerlendirmeleri karşısında gerildi. Gözleri nihayet benimkilerle buluştuğunda yanakları kızarmıştı.

"Harpiler geldiğinde bu gecelikten daha fazlasını giyiyor olmalısın. Vücudunu görmelerini istemiyorum, özellikle de kalçalarını ve üst uyluklarını. Sende iz bırakıp bırakmadığımı merak etmeleri daha iyi," dedim, gözlerim pembe dudaklarında gezinirken. "Ama yüzünü onlardan saklayamayız."

Daha da alçaldım, öpmek için Aria'nın yanağına uzandığımda gözlerini kapadı ve sanki ona vuracağını düşünmüş gibi irkildi. Karıma karşı elimi kaldırma fikri bile içimi tiksintiyle doldurdu.

"Bu sana vuracağımı düşündüğün ikinci sefer," dedim alçak bir sesle.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Dediğini sanmıştım..."

"Ne yani? Benimle geçirdiğin bir geceden sonra herkesin yüzünde morluklar olmasını beklediğini mi? Ben kadınlara vurmam."

Beni uçurumun kenarına sürükleme yeteneğine sahip olan Grace bile benim şiddetime maruz kalmamıştı. Çocukluğumu ve gençliğimi annemin ve o öldükten sonra da Nina'nın ağlamalarını dinleyerek geçirmiştım. Bir evlilikte istediğim şey bu değildi. Eğer insanları kırma ihtiyacı hissediyorsam, seçebileceğim yeterince düşmanım vardı. "Dokunuşumdan kaçıp dururken evliliğimizi tamamladığımıza herkesi inandırabileceğine nasıl inanayım?"

"İnan bana, irkilmen herkesin yalana daha çok inanmasını sağlayacak çünkü *senin olanı almış olsaydın* dokunuşundan irkilmekten kesinlikle vazgeçmezdim. Ne kadar çok irkilirsem, seni o kadar çok düşünmelerini istediğin canavar olarak kabul edecekler."

Kıkırdadım. "Sanırım güç oyununu oynamak hakkında beklediğimden daha fazla şey biliyorsun."

"Benim babam Consigliere," dedi. Aria sadece güzel değil, aynı zamanda zekiymi de.

Avucumu yanağına bastırdım. Bu sefer irkilmemeyi başardı ama yine de gerildi. Kızgınlık beni ele geçirmeden önce, kendime onun bir erkeğin dokunuşuna alışık olmadığını hatırlattım. Kocasını olmam, bu alışılmadık yakınlık karşısında onu sihirli bir şekilde rahatlatmayacaktı. "Demek istediğim, yüzün öpülmüş gibi görünmüyordu."

Aria'nın gözleri büyüdü. "Ben hiç..."

Hiç öpülmedim. Hepsi benim. Her zaman sadece benim.

Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım ve Aria'nın eli sanki beni itecekmiş gibi göğsüme doğru uçu, ama itmedi. Avuç içleri tenimde titriyordu. Onu korkutmak istemediğim için öpücüğümü yumuşatmaya çalıştım ama tek istediğim yanımdaki kadına sahip çıkmakken nazik ve yavaş olmak çok zordu.

Dilim dudaklarını araladı ve Aria tereddütle karşılık verdi. Mavi gözleri güvensizlikle titriyordu ama endişelenmesine izin vermedim. Önderliği ben aldım, ona bana teslim olmaktan başka seçenek bırakmadım. Onun hissi ve tadı içimdeki korkuları harekete geçirdi.

arzuyu azgın bir ateşe dönüştürdü. Ona doğru daha sert bastırdım, kendimi dizginlemeye çalışsam da öpücüğüm daha güçlü hale geldi. Parmaklarım yanağına doğru seğirdi, güneye gitmek istiyor, vücudunun her santimini okşamak ve keşfetmek istiyordu. Kontrolümü kaybetmeden önce geri çektim. Aria gözlerini kırıştıtarak bana baktı, neredeyse sersemlemiş bir halde dudaklarını yalıyordu. Yanakları kızarmış, dudakları kıpkırmızı olmuştu.

Onu istedim.

Şehvet dolu sersemliğimi bir kapı sesi bozdu. Yuvarlandım ve dikkatimin dağılmasına sevinerek ayağa kalktım. Aria'nın nefesi kesildi. Ona bir bakış attım ve onu açılmış gözlerle üzerimdeki kıyafete bakarken yakaladım.

"Bir erkeğin, gelininin yanında uyandığında ereksiyon olması gerekir, öyle değil mi? Bir gösteri istiyorlarsa, bir gösteri alacaklar." Teyzelerim, kuzenlerim ve özellikle Nina, sıkıcı hayatlarını biraz daha parlak hale getirecek yeni dedikodulara hevesliydi. Aria'yı sahiplenmediğimden şüphelenirlerse kana susamış sırtlanlar gibi üzerimize çullanırlardı. "Şimdi git ve bir bornoz kap," diye emrettim.

Aria hemen itaat etti, neredeyse yataktan fırlayıp banyoya koştu. Dün geceki mücadelecı ruhunun beni itaatinden daha çok memnun ettiğini itiraf etmeliydim.

Gözlerim çarşadaki sahte kan lekelerine takıldı ve içimi bir pişmanlık kapladı.

Famiglia'nın kanlı çarşaf geleneğinde ısrar etmesinin bir nedeni vardı, özellikle de babamın. Düşün gecesinden sonraki çarşafı hâlâ hatırlıyorum.

Nina'yla, ve ben o zamanlar sadece bir çocuktum.

İç çekerek masaya doğru yöneldim ve silahlarımı aldım. Kapı daha ısrarlı çalmaya başladı ama umurumda değildi. Aria uzun beyaz saten bir bornoz giymiş ve bir elinde kesilmiş korsesini tutarak döndü. Merakla bıçağımı ve silah kılıfımı çıplak bedenime takmamı izledi, kılıflardan biri ön kolumdaki küçük kesigi kapatıyordu. Kapıya yönelmeden önce ereksiyonumu daha da belirgin olacak şekilde kaydardım. Bu, ailemin öfkesine dedikodu yapacak bir şey verecekti. Aria'nın bakışları bir kez daha kasıklarımaya kayd ve yanakları yeniden kızardı.

Aria kollarını kendine sararak pencereye doğru ilerledi, kırılabilir ve mükemmel güzellikte görünüyordu.

Gözlerimi ondan ayırarak kapıyı açtığımda Nina, Cosima ve Egidia'nın hevesli yüzleriyle karşılaştım. Onların arkasında benim ve Aria'nın ailelerinden başka kadınlar da toplanmıştı.

Gözleri beni boydan boya dolaştı. Bazıları, evli oldukları çirkin ve yaşlı aptallar düşünüldüğünde, bu manzaradan hoşlandıkları açık olsa bile şok olmuş gibi davrandılar.

Sadece Nina soyunuk halimi görmezden geldi, ama onu tanıyordum ve gergin yutkunmasını yakaladım. Bir insanın mimik ve jestlerini bilmemek imkansızdı, eğer onu en kötü halinde görmüşseniz. Babamla evli olduğum için onun bu yönünü fazlasıyla görmüştüm. "Çarşafı almaya geldik," dedi her zamanki maskesini takarak, kindar bir şekilde gülümseyerek.

Girmelerine izin verdim.

Yatağa önce ulaşmak için neredeyse birbirlerini iterek yollarından çekildiler. Lekeyi gördüklerinde fısıldaştılar, sonra ilgileri altında kıvranan Aria'ya baktılar. Zaten çok utanmıştı. Bekâretini kaybettiğinin kanıtı olsalardı ne kadar kötü olurdu acaba?

Nina ve Cosima çarşafı kaldırdılar, başımı ağrıtabilecek kadar sahte bir şekilde kıkırdıyorlardı. "Luca," dedi Nina sahte bir öfkeyle. "Kimse sana bakire gelinine karşı nazik olmanı söylemedi mi?"

Yine o lanet kıkırdamalar. Nina'nın bakışlarını tuttum, ağzım soğuk bir gülümsemeye dönüştü. "Sen benim babamla evlisin. Oğullarına herhangi *birine* karşı nazik olmayı öğreten bir adam gibi mi görünüyor?"

Gülümsemesi daha da az dürüst hale geldi ve kahverengi gözlerinde saf hayvani bir korkunun titreşimi parladı. Bu odada muhtemelen hiç kimse onun nelere katlanmak zorunda kaldığını bilmiyordu.

"Bırakın geçeyim!" Gianna çılgık attı ve hışım ile odaya girdi. Evli olmayan bir kadın olarak burada olmaması gerekiyordu ama tabii ki kızın umurunda değildi.

Mavi gözleri Aria'ya doğru kaymadan önce çarşafına takıldı. Yüzü endişe ve korkuyu yansıtıyordu ve ona olan kızgınlığım biraz azaldı. Kız kardeşi için endişeleniyordu. Muhtemelen korkutmaya yönelik bir bakışla bana döndü.

Kaşlarımı ona doğru kaldırdım ve küçük kız kim bilir ne yapmak için bana doğru bir adım attı. Kız kardeşi gibi, sadece göğsüme ulaşıyordu ve benim yarımından daha az ağırdı, muhtemelen sahip olduğu tek dövüş deneyiminden bahsetmiyorum bile küçük cüce bir kardeş.

"Gianna," dedi Aria sertçe, gözleri kız kardeşiyle benim aramda gidip geliyordu. "Giyinmeme yardım eder misin?" Aria döndü ve banyoya doğru yürüdü, hareketleri sanki ağrıyormuş gibi sertti. Gösterisine duyduğum hayranlık ile numara yapması için bile bir neden olduğu gerçeği karşısında yaşadığım hayal kırıklığı arasında gidip geliyordum.

Bana bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra Gianna kız kardeşinin peşinden gitti ve kapıyı kapattı.

Nina başını salladı ve Ludevica Scuderi'ye döndü. "Gianna nasıl davranması gerektiğini bilmiyor. Müstakbel kocasının bu tür davranışları hoş göreceğinden şüpheliyim."

Rocco'nun kızlarının iyiliğini ne kadar az önemseydiğini düşünürsek, muhtemelen onu Gianna'yı dövüp şekilden şekle sokacak sadist bir piç kurusuna verirdi, ama bu beni ilgilendirmiyordu.

Nina katlanmış çarşafı avuçlarında tutuyor, kan lekelerini sergiliyordu. Ludevica ne onlara ne de bana bakıyordu.

"Bütün gün bekleyemem," dedim. "Neden aşağı inip gösteri için her şeyi hazırlamıyorsun?"

Kadınlar gitti ve ben de gittiklerine sevinerek kapıyı kapattım. Şüphelenmemişlerdi, bu çok açıktı ve neden şüphelensinler ki? Ben lanet olası Luca Vitiello'yum. Gelinimi bağışlamak kesinlikle itibarıma uymuyordu.

Banyoya yöneldim. İyi bir tıraşa ve soğuk bir duşa ihtiyacım vardı. Kapıyı iterek açtığımda bir dirençle karşılaştım ve Gianna'nın kızgın yüzü boşlukta belirdi.

"İçeri giremezsin," diye tısladı, gözlerini bana dikerek. Kaplanı korkutmaya çalışan bir kedi yavrusuydu.

"Ben onun kocasıyım, şimdi geri çekilin," dedim. Kapıyı iterek sorunsuzca açabilirdim ama bir kızı iterek yolumdan çekmek en sevdiğim seçenek değildi.

"Onun kocası olman umurumda değil," diye mırıldandı.

Tamam, dün gece tüm sabrımı Aria'ya vermiştim. Daha sert ittim ve Gianna geriye doğru tökezledi, gözleri öfkeyle parladı. Tükürük ateşi yoluma çıktı, beni durdurmaya çalıştı, ama gözlerim Aria'nın dönüp bize sırtını döndüğü duştaki harekete takıldı. Yüce Tanrım. O kadının sırtı beni bir kez daha erekte etmeye yetmişti bile.

"Git buradan." Gianna'nın tıslaması dikkatimi tekrar ona yöneltti.

"Hazırlanmam gerekiyor ve burada daha önce görmediğim hiçbir şey yok." Koca bir yalan, bugün çarşafı sunulduğunda tekrar tekrar söylemek zorunda kalacağım bir yalan.

Gianna'ya ters ters baktım. "Şimdi git, yoksa ilk sikini görürsün kızım, çünkü şimdi soyunacağım."

Boxerıma uzandım ama ne yazık ki boş bir tehditti. Scuderi, kızına -en azından benimle evli olmayan kızına- sikimi gösterirsem çıldırırdı. Muhtemelen Aria'ya ne yaptığımı umursamıyordu, çünkü Aria daha on beş yaşındayken onunla evlenmeme izin vermişti. Scuderi umurumda olduğundan değil ama bu onursuzluk olurdu.

"Seni kibirli pislik, ben-" Gianna başladı ve ben onurlu bir şey yapmayı unutmak üzereydim ki Aria kız kardeşine gitmesini söyledi ve sonunda kızıl saçlı kapıya doğru ilerledi. "Sen sadist bir domuzsun," diye mırıldandı kapıyı kapatmadan önce. Hiç kimse bana böyle hakaret edip de bir gün daha yaşayamamıştı ama o güvendeydi çünkü o bir kızdı ve Aria'nın kız kardeşiydi.

Öfkemi bastırarak lavaboya doğru ilerledim ama gözlerim Aria'da kaldı. Kapı kapandığında ve yalnız kaldığımızda gerildi. Onun için kan dökmüş ve yalan söylemiş olmama rağmen hâlâ benden korkuyordu. Güvensizliği için onu suçlayamazdım bile. Benim gibi bir adamdan en kötüsünü beklemek için her türlü nedeni vardı. Sonunda duşu kapattığında fırçamı aldım ve yüzüme tıraş kremi sürmeye başladım. Sonra döndü ve ben hareketlerimi durdurdum. Gözlerim onu içine çekti. Mükemmeldi. Teni parlıyor ve ipek gibi görünüyordu, hatta amı bile. Düşün gecesi için ağda yaptırmıştı, sadece küçük bir sarı üçgen kalmıştı, ama hiçbir şey kalçalarının arasındaki nefis kıvrımı gizleyemiyordu, dün gece sikimi içine sokabileceğim bir yerdı bu. Aria kıpırdamadan durarak onu hayranlıkla seyretmeme izin verdi, ama boğazı ve yüzü kızardı.

Fırçamı yere bıraktım ve ona doğru ilerlemeden önce askıdaki havlulardan birini aldım. Duş kabinini açıp havluyu küçük bir teşekkürle alırken Aria'nın gözlerinde güvensizlik vardı. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum ve o kadar yakından bakınca çıplaklığı içimdeki kötülüğü daha da yüksek sesle çağırıyordu, içimdeki canavar serbest bırakılmayı bekliyordu.

Aria havluya sarındı ve duştan çıktı. Bana doğru baktı. Ufak tefek, savunmasız, nefes kesici güzellikte ve kayıtsız şartsız bana aitti. "Eminim kararından şimdiden pişmanlık duyuyorsundur," dedi, gözleri benimkileri arıyor, tüm kadınların umduğu bir şeyi, şefkati, sevgiyi arıyordu. O yapmazdı Gözlerimde ya da kalbimde bu şeylerden herhangi birini bulmak.

Ona bunları veremezdim ve vermeyecektim de ama karım olarak, korumaya yemin ettiğim kadın olarak ona hak ettiği saygıyı gösterebilirdim. Bedenine saygı duyacak, 'hayır'ını kendiminki gibi onurlandıracaktım. Ona verebileceğim tek şey buydu.

Lavaboya döndüm ve tıraş fırçamı aldım. Aria yanımdan geçip gitti ve ben ona cevap verdiğimde neredeyse kapıdan çıkmak üzereydi: "Hayır."

Omzunun üzerinden bana baktı.

"Bedenine sahip olduğumda, altımda zevkle kıvrınmanı istiyorum, korkmanı değil." Aria'nın gözleri büyüdü, dudakları aralandı ve sonra hızla oradan ayrıldı.

Fırçayı tekrar yere bıraktım, lavabonun kenarına tutundum ve yansımama baktım. Canavar olmak gibi bir derdim yoktu -doğamda vardı ve bundan zevk alıyordum- ama Aria'yı gördüğüm anda, bu yanımlı ondan uzak tutmaya yemin etmişim. Yıllar boyunca becerdiğim kadınlar benim yakınlığımı aramışlardı çünkü heyecan arıyorlardı, hükmedilmek ve tehlikeli birine boyun eğmek istiyorlardı. Onlar için bu bir oyundu, onları ıslatan cinsel bir rol oyunu, çünkü o kadınlar bunun bir rol olmadığını, lanet bir oyun olmadığını anlamıyorlardı. Ben bir canavardım.

Onlarla birlikteyken oynadığım bir rol yoktu ve bu kesinlikle

işkence ettiğim ve öldürdüğüm bir rol. Aria tüm bunları biliyordu. İçimde barındırdığım canavarı biliyordu çünkü erkeklerin kadınları domine ettiği, onlara sahip olduğu, tecavüz fantezilerinin sadece bundan ibaret olmadığı bir dünyada büyümüştü. Evli kadınlar arasında fısıltıyla konuşulan korku hikayeleriydi. Kızların düğün gecelerinden önceki şekilsiz korkularıydı.

O bilgisiz kadınlarla sert olmaktan, onlara bok gibi davranmaktan zevk alıyordum, çünkü bundan heyecan duyuyorlardı ve en azından kısmen kendim olabilmemin tek yolu buydu, ama Aria ile başka biriymişim gibi davranmak zorunda değildim.

Ne olduğumu biliyordu ve bu nedense ona karşı iyi olmak, ona vahşetten daha fazlası olduğunu göstermek istememe neden oldu. En azından o söz konusu olduğunda.

BÖLÜM 8

Uzun bir süre duş aldım ve lanet olası bir ergen çocuk gibi otuz bir çektim. Bütün gece yatağımda muhteşem bir kadın varken, taşaklarımın morarmaması gerekirdi ama yine de buradaydım. Havluyu belime dolayarak banyodan çıktım. Aria makyaj masasının önündeki tabureye tünemişti, sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu ve kadınlar gözlerini vurgulamak için ne kullanıyorsa onu kullanıyordu - Aria'nın buna ihtiyacı yoktu. Beni gördüğünde gözleri şok içinde açıldı. Beni boylu boyunca izlediler, hayranlık yüzüne yansıyor. Onun masum değerlendirmesine karşı bir iniltiyi bastırarak gardıroba doğru yürüdüm ve birkaç giysi aldım. Hâlâ beni izlediğini bildiğim için havlunun yere düşmesine izin verdim. Nefesini içine çekti ve onun nasıl kızardığını hayal ederek sikim seğirdi. Külotumu ve pantolonumu giydikten sonra döndüm. Beklediğim gibi Aria'nın yanakları kızarmıştı. Tırnaklarını incelemekle meşgulmüş gibi davranıyordu, ama beni kandırmıyordu. Benimle yüzleşmeyecek kadar utanıyordu.

Bu benim için yeni bir şeydi. Onun gibi bir kızla hiç deneyimim olmamıştı. Geçmişimdeki kadınlar taleplerinde açık sözlü ve ilerlemelerinde pratiktiler. Aria öyle değildi ve onunla nasıl başa çıkacağımdan tam olarak emin değildim.

Silahları masadan aldım ve her gün yaptığım gibi, kendimi bildim bileli yaptığım gibi kılıflarıma yerleştirmeye başladım.

"Hiç silahsız bir yere gittin mi?" Aria taburesinde dönüp bana bakarak sessizce sordu. Altın kemerli uzun bir elbise ve altın sandaletler giymişti, saçları görüntüye uymasa da bana bir Mısır prensesini hatırlatıyordu. Onun gerçekten benim olduğunu, sonuna kadar benim olacağını düşünmek hâlâ garipti. Bu bir gecelik ya da birkaç haftalık akılsız bir zevk değildi. Bu bir bağlılık değildi. Bu sonsuza kadardı, ikimiz için de. O günden itibaren benim sorumluluğumdaydı. Babamın eşlerini, hem annemi hem de şimdi Nina'yı nasıl hayal kırıklığına uğrattığını hatırlayınca, bu imkânsız bir meydan okuma gibi görünüyordu.

"Eğer bundan kaçınabilirsem hayır. Silah kullanmayı ya da bıçak kullanmayı biliyor musun?" "Hayır. Babam kadınların kavgaya karışmaması gerektiğini düşünüyor."

"Bazen kavgalar size gelir. Bratva ve Triad kadın ve erkek arasında ayrım yapmaz." Triad sessizliğe gömülmüştü. Bölgelerinin çoğu Bratva tarafından ele geçirilmişti, bu yüzden endişelendiğimiz onlardı.

Aria başını eğdi. "Yani hiç kadın öldürmedin mi?"

"Ben öyle bir şey demedim." Aria'nın Bratva'nın beni neredeyse nasıl ele geçirdiğini bilmesine gerek yoktu. Bu insanların bilmesini istediğim bir şey değildi.

Aria sandalyeden kalktı, uzun elbisesini düzeltti. Yere kadar uzanan bir şey seçtiğine sevinmiştim. Bu işleri kolaylaştırıyordu. İnsanlar kalçasının üst kısmında iz bıraktığımdan şüphelenebilirlerdi. "İyi seçim. Elbise bacaklarını örtüyor."

"Biri eteğimi kaldırıp kalçalarımı inceleyebilir."

Dün birçok erkeğin dikkat etmediğimi düşündüklerinde ona nasıl baktıklarını görmüştüm. "Biri sana dokunmaya çalışırsa, elini kaybeder."

Aria'nın gözleri şok içinde açıldı. Benim sahipleniciliğime alışmak zorunda kalacaktı. "Gel bakalım." Onu koridora çıkarıp ana salona yaklaştırdım. Birkaç erkek konuk hâlâ lobideydi ama seslerin çoğu yemek salonundan geliyordu. Aria kaskatı kesildi. "Hepsi kanlı bir çarşaf görmek için mi bekliyor?" Cildi kızardı.

"Birçoğu, özellikle de kadınlar. Erkekler kirli detaylar öğrenmeyi umabilir; diğerleri ise iş konuşmayı, bir iyilik istemeyi ya da iyi tarafıma geçmeyi umabilir."

Aria merdivenlerden inmek için hiçbir hamle yapmadı, ben de onu hafifçe ittim. Birbirimize yakın yürüdük ve onun kısa bacaklarına uyum sağlamak için adımlarımı oldukça yavaşlatmak zorunda kaldım. Daha önce hiçbir kadınla el ele yürümemiştım, o yüzden bu yeni bir şeydi.

Romero bizi gülümseyerek karşıladı. "Nasılsınız?" diye sordu Aria'ya ve sonra dilini yutacakmış gibi baktı.

Bir geline ilk gecesinden sonra böyle bir soru sormak kesinlikle uygunsuzdu. Kıkırdadım ama toplanan erkekler bana göz kırpıp sırtınca keyfim kaçtı. Herkes geceyi büyüleyici karımı becererek geçirdiğimi sanıyordu. Aria bana yaklaştığında beni şaşırttı. Onların ilgisinden korunmak istediğini anlamam bir saniye sürdü. Kolumu beline doladım ve onlara uyarıcı bir bakış gönderdim. Gözlerini kaçırdılar.

Romero, "Matteo ve ailenin geri kalanı yemek odasındalar," dedi.

"Çarşafı mı inceliyorlar?"

"Sanki onları çay yaprakları gibi okuyabiliyorlarmış gibi," diye onayladı Romero, sonra Aria'ya özür dileyen bir bakış attı.

"Gel." Gerginliğine rağmen Aria'yı yemek odasına doğru yönlendirdim.

Çarşafın sunumu kaçamayacağımız bir şeydi. Herkes bizi bekliyordu ve içeri girdiğimizde sessizliğe gömüldüler. Babam, Famiglia Patronları, Cavallarolar ve

Scuderi yemek masasının etrafında toplanmışlardı. Yüksek rütbeli Outfit adamlarının çoğu bu sabah aileleriyle birlikte kendi bölgelerine dönmek üzere ayrılmıştı. Aria bu ilginin altında kıvrandı. Yakında gözlerini bir parça ete dikmiş aç köpeklerle benzeyen kadınlarla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Babam gözlerinde Aria'yı arkamdan itme isteği uyandıran bir bakışla bana doğru başını salladı.

Şükürler olsun,

Matteo o anı bize doğru yürümek için seçti, gözlerinin altındaki torbalar ve kirli sakallarıyla berbat görünüyordu. Onun için bu şık bir erimeye eşdeğerdi.

Espressosunu yudumlarken ona "Bok gibi görünüyorsun," dedim.

Matteo'nun gözleri benden Aria'ya kaydı. "Onuncu espressom ve hâlâ uyanamadım.

Dün gece çok içtim."

"Berbat durumdaydın. Eğer kardeşim olmasaydın Aria'ya söylediğin bazı şeyler için dilini keserdim."

Matteo Aria'ya sırtıttı. "Umarım Luca önerdiklerimin yarısını bile yapmamıştır."

Aria öfkeyle kızardı ve bir kez daha bana doğru eğildi. Güven vermek için yan tarafını okşadım. Kardeşimden çekinmesine gerek yoktu. Bana şaşkın bir bakış atarak kıpırdandı. Dürüst olmak gerekirse, neden onu teselli etme ihtiyacı hissettiğimden emin değildim. Matteo, "Bize oldukça güzel bir sanat eseri sundunuz," dedi ve başıyla

kanlı çarşafı, Aria'nın kucağında sertleşmesine neden oldu.

Matteo'nun yüzüne baktım, Aria'yı bağışladığımdan şüphelenip şüphelenmediğinden emin değildim. Çarşaf yüzünden olamazdı, çünkü çarşaflarda sahte görünen bir şey olsaydı beni uyarırdı.

Matteo'nun gözlerinde bilmiş bir parıltı vardı. Pislik herif beni çok iyi okuyabiliyordu. Babam ve Fiore yanlarına gelmemiz için bize el salladılar. Bir iniltiyi bastırarak Matteo'ya masaya geçmem gerektiğini işaret ettim. Matteo gülümsedi ama bir milim bile kıpırdamadı, belli ki onlarla konuşacak havada değildi.

Aria masaya doğru beni takip etti. Yüzünde endişe okunuyordu ve ben sadece bu maskaralığı sürdürebileceğini umabiliyordum. Adamlar ayağa kalktı. Babamın bakışları Aria'yı hemen dışarı sürüklemek istememe neden oldu ama bu bir seçenek değildi.

Scuderi kollarını açtı ve ben de Aria'yı kucaklayabilmesi için isteksizce onu bıraktım. Ne dediğini duyamadım ama Aria bu durumdan pek memnun görünmüyordu. Fiore gülümsedi ve elimi sıktı. "Görünüşe göre senin için yaptığımız seçimden hâlâ memnunsun."

Başımı salladım. Bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum. Aria'yı duymadıkları anda adamlar onunla geçirdiğim gecenin ayrıntılarını öğrenmeye çalışacaklardı.

Babam elini omzuma koydu, sonra Aria'ya ve bana o sahte yardımsever gülümsemesini verdi. "Umarım yakında küçük Vitiellos'ları bekleyebiliriz."

Aria şaşkınlığını gizleyemeden gözleri biraz açıldı. Babam iktidarda olduğu sürece yakın zamanda çocuk sahibi olmaya hiç niyetim yoktu. Henüz o kadar yaşlı değildi, ellili yaşlarının ortasındaydı ama yakında bir son bulacağını umuyordum. "Aria'nın tadını uzun bir süre tek başıma çıkarmak istiyorum. Ve Bratva yaklaşırken, endişelenmem gereken çocuklarım olsun istemiyorum."

Babam genç karımı bir süre huzur içinde becermek istediğini düşünerek bana bilmiş bir gülümsemeyle baktı. "Evet, evet, elbette. Anlaşılabilir."

"Bratva'nın bölgenize yeni bir Pakhan gönderdiğini duydum," dedim Fiore'ye, karım konusunu masadan kaldırmak istiyordum.

Fiore başıyla onayladıktan sonra kaşlarını çatan Dante'ye baktı. "Evet, Grigory Mikhailov. Hâlâ geçmişini kontrol etmeye çalışıyoruz. Yekaterinburg'da doğrudan Pakhan'a bağlı olarak çalışıyordu ve şimdi Chicago'da her şeyi ele geçiriyor. Öngörülemez ve acımasız. Ona Stalin diyorlar."

Aria bana baktı ve ben de ona olan bağlılığımı gevşettim. Bu onun endişelenmesini gerektirecek bir şey değildi. Zaten kadınlar ona doğru hevesli bakışlar fırlatıyorlardı. Hızla uzaklaşıp onlara doğru yürüdü ve annesiyle kız kardeşinin yanında durdu.

"Gözlerini karından alamıyor musun?" Babam kıkırdarak sordu.

Sadece soğuk bir şekilde gülümsedim. Ne kadar az konuşursam o kadar iyiydi. Nina çarşafı işaret etti ve kadınlar arasında kıkırdamalar yükseldi. Sadece Aria bütünüyle toprak tarafından yutulmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Scuderi bize döndü. "Kanlı çarşaf geleneğinizi aydınlatıcı bulduğumu söylemeliyim."

"Belki de Capo olduğunda yeniden başlatmak isteyeceğin bir gelenektir," dedi babam, ellerini ceplerine sokmuş, tamamen ilgisiz görünen Dante'ye. Temkinli mavi gözleri babamın üzerine yerleşti. "Geleceğe odaklanmayı ve geçmişin geleneklerini aramamayı tercih ederim."

Fiore oğluna işaret ederek, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

Babam bana bir bakış attı. O da Cavallaro'nun adamları arasındaki gerginliği fark etmişti. Belli ki Fiore, Dante konusunda mutsuzdu. Bunun, karısı öleli yıllar olmasına rağmen Dante'nin hâlâ evlenmemiş olmasıyla bir ilgisi olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Peki ya sen Luca? Capo olduktan sonra eski gelenekleri değiştirmeyi düşünüyor musun?" Dante sordu.

Sırıttım. "Famiglia gelenekler üzerine kurulmuştur," dedim ve babama sahte bir saygıyla başımı salladım. "Uzun bir süre Capo olmayacağım. Babam güçlüdür ve ben onun liderliğine güveniyorum."

Babamın cevap veren gülümsemesi, sözlerimi geri alıp onu burada ve orada bitirmek istememe neden oldu.

Dante başını salladı ama gözlerinde hesaplama vardı. Aramızdaki barışın bir son kullanma tarihi vardı.

"Bizden bir şey saklama Luca," dedi Durant. "Bize güzel karınla geçirdiğin ilk geceyi anlat."

Gottardo Amca kıkırdayarak ve göz kırparak, "İtiraf etmeliyim ki senin ve onun cüssesini düşününce daha fazla kan beklerdim," dedi. Gözlerinde, oğlunun boğazını ezdiğim gibi onun boğazını da ezmeyi düşündüren bir şey vardı. Dante'nin ağzı tiksintiyle kıvrıldı. Öte yandan Scuderi, birinin kızı hakkında böyle konuşmasını umursamıyor gibiydi. Eğer bir kızım olsaydı, onun hakkında bu şekilde konuşmaya cüret eden herkesin kafasını keserdim.

Her erkek önce Aria'ya sonra da bana baktı. Öfkemi ve sahipleniciliğimi maskeleye zahmetine girmedim. Sivil maskem bu tür sorulara yol açacaksa, amcalarım umduklarından daha fazla kana bulanmadan önce maskemi düşürmeyi tercih ederdim. "Düşmanlarım ve askerlerim arasında korkulan biriyim. Birilerinin saygısını kazanmak için karımı hazırlıksız yakalayıp daha fazla kanını akıtmama gerek yok *amca*."

Aria'yla aramızda hiçbir şey olmamış olsa bile bu sözler paylaşmak istediğimden çok daha fazlaydı. Babam güldü ama bakışları değerlendiriyordu. Tetikte olmam gerekiyordu. Matteo nereye gitmişti? Sarhoşluğunu sessiz bir odada uyuyarak mı atıyordu?

Göz ucuyla Liliana ve Fabiano'nun odaya girdiğini gördüm. İkisinin de toplantıya katılmaması gerekiyordu.

"Çarşaflarda neden kan var? Biri mi öldürüldü?" Fabiano iri gözleriyle çarşafı işaret ederek bağırdı.

Dante ve ben hariç etrafımdaki erkekler gülmeye başladı. Birbirimize baktık. Birbirimizden asla hoşlanmayacaktık ama belki birkaç yıl boyunca barışı korumak için bir saygı temeli oluşturabilirdik.

Aria aniden kolunu kız kardeşi Liliana'ya dolayarak odadan dışarı fırladı.

Karımı kontrol etmek için izin istedim, gözümün önünden ayrılmasından hoşlanmıyordum. Romero misafir banyosunun kapalı kapısının yanına eğildi ve ben de rahatladım. "Aria ve Liliana içeride," dedi.

"Sorun nedir?"

"Liliana hasta görünüyordu."

Kapı açıldı ve Aria dışarı süzüldü, biz içeriyi göremeden kapıyı hızla kapattı. "Kız kardeşin iyi mi?"

Aria saçının bir tutamını kulağının arkasına attı ve Romero ile benim aramda belirgin bir gerginlikle bakıştı. Bunun Aria için yeni bir şey olduğunu, ailesinden olmayan erkeklerin yanında ilk kez yalnız kaldığını kendime tekrar hatırlatmak zorunda kaldım. "Çarşaf midesini bulandırdı," dedi küçük bir omuz silkmeye.

Romero'nun ifadesi karardı. "Genç kızların böyle bir şeye tanık olmalarına izin vermemeliler. Bu onları sadece korkutur." Romero bana özür dileyen bir bakış attı ama bu geleneği eleştirmesi umurumda değildi. Benim de pek umurumda değildi ama kaldırılması en zor geleneklerden biriydi.

"Haklısın."

"Lily'nin çaya ihtiyacı var," dedi Aria bana bakarak ve mutfığa gidip bir çay hazırlamaya izni olup olmadığından emin olmadığını anladım.

Romero, "Onun için alabilirim ve onunla kalabilirim, böylece siz de misafirlerinize dönebilirsiniz," dedi.

Aria'nın gülümsemesi tereddütlüydü. "Bu çok hoş ama Lily onu görmeyi istemiyor."

Ne olduğunu merak ederek kaşlarımı çattım. Romero gerçekten de kadınları korkutacak biri değildi. Yeteneği sayesinde şiddetini neredeyse tamamen gizleyebilen az sayıdaki askerden biriydi. "Benden korkuyor mu?"

Aria güldü. "Sanki böyle bir ihtimal yokmuş gibi konuşuyorsun. Sen mafyanın bir askerisin. Korkulacak ne var ki?" Fısıltıyla devam etmeden önce kapalı banyo kapısına doğru baktı. "Ama hepsi bu değil. Lily senden çok hoşlanıyor ve onu bu şekilde görmeni istemiyor."

Romero'ya eğlenen bir bakış attım. "Romero, sende hâlâ iş var. Sağda solda on dört yaşındaki kızların kalbini fethediyorsun." Romero başını salladı, belli ki bütün bu olanlardan rahatsız olmuştu. Hâlâ gülümseyen, rahatlamış ve neredeyse mutlu görünen karıma döndüm. Sözlerimin bunu değiştireceğini biliyordum. "Ama geri dönmek zorundayız. Onlara tüm dikkatini vermezsen kadınlar çok gücenecek."

"Lily'ye ben bakarım," dedi Gianna.

Omzumun üzerinden baktığımda Aria'nın kız kardeşi ve erkek kardeşinin bize doğru geldiğini gördüm. Kızıl saçlı olan beni görmezden geldi ama cüce bana en iyi ölüm bakışını attı.

Aria'yı yemek odasına geri götürdüm. O sırada erkekler çarşafaların etrafında toplanmış, kadınlar da masanın etrafına üşüşmüştü. Harpilere geri dönebilmesi için Aria'yı isteksizce serbest bıraktım.

Adamlar Durant'ın söylediği bir şeye güldüler. Duymamış olmam muhtemelen en iyisiydi.

"İşte şanslı damat," diye mırıldandı babam, bana bir bardak viski uzatarak. İsteksizce aldım. Onun ve kardeşlerinin gülümsemesine bakılırsa, muhtemelen birden fazla içmişlerdi. Sadece Scuderi, Dante ve Fiore ayık görünüyordu, ki bizim bölgemizde oldukları düşünülürse bu pek de şaşırtıcı değildi.

Yanında durduğumda Gottardo'nun böcek gözleri meydan okuyordu. "Peki Luca, en azından dün gece kaç raunt başardığını bize söylemeyecek misin? En azından bu bilgiyi bizimle paylaşmayacak mısın?"

Durant öyle bir gülümsedi ki, sırtışının daha ne kadar genişleyebileceğini görmek için bıçaklarımı ağzının bir köşesinden diğerine kesmek istedim.

"Ben karımın en ufak bir parçasını bile paylaşmam," diye hırladım. Babam ve kardeşleri iğrenç birer pislikti. Aynı sadist çizgi onların kanına da bulaşmıştı. Bazen bu damarın benim damarlarımda da dolaştığından ve sadece tam potansiyelini göstermek için beklediğinden endişelenirdim. Zalim ve acımasızdım ama babam gibi değildim. Henüz değil.

Babam gürültülü bir kahkaha atarak başını salladı ama kahkahası gözlerine yansımadı. Dikkatli ve şüpheliydiler ve bir an için oynadığım maskaralığın farkına vardığından endişelendim. Ama babam her zaman şüpheliydi çünkü şüpheli olmak için bir nedeni vardı. Güvendiği kimse yoktu, haklı olarak da. Herkes ondan nefret eder ve korkardı. Güvenin temeli bu değildi. Güvendiğim çok fazla insan yoktu, kesinlikle çekincelerim olmadan değil. Matteo'ya ve bir dereceye kadar Romero'ya güveniyordum ama diğer herkes müttefik kılığına girmiş bir düşman olabilirdi.

Durant, "Oh ho, genç ve güzel gelinine karşı oldukça sahiplenici," diye kıkırdadı. "Onun güzelliği ve senin sahiplenme eğilimin düşünüldüğünde, onunla evlenmeden önce üç yıl beklemeyi kabul etmene şaşırdım." Aria diğer kadınlarla konuşurken lanet olası böcek gözleri Aria'ya kilitlenmişti ve o gözlerdeki bir şey bende bıçağımı onun gözüne saplama, sonra da o lanet şeyi boğazına sokup sümüksü kürede boğulmasını sağlama isteği uyandırdı.

"Ben yaşlı kadınları severim," diye homurdandım. Kan basıncımın yükseldiğini, öfkemden kendimi kontrol edemediğimi hissedebiliyordum. Sert içki için çok erken olsa da viskiden bir yudum aldım ve karıma doğru baktım.

Gülümsüyordu ama yüzünde bariz bir utanç ifadesi vardı ve yanakları pembeye boyanmıştı. Kadınların ne hakkında konuştuklarını çok iyi tahmin edebiliyordum. Dikkatimi fark etmiş gibi gözlerini bana dikti ve kısa bir an için dudaklarında küçük bir komplocu gülümseme belirdi, her zamanki temkinli ve itaatkâr korkusunun olmadığı bir an, güvendiği insanların yanındayken gerçek kişiliğine bir bakış. Bu onun daha fazla görmek istediğim bir yanıydı. "Criminella ile geçirdiğim ilk geceyi hâlâ hatırlıyorum," dedi Durant çarpık bir sırıtışla.

Daha sonra hepsi kendi düşün gecelerini anlatmaya başladılar.

Çile nihayet sona erdiğinde ve konukların çoğu gittiğinde ruh halim cinnet geçirmenin eşiğindeydi. Aria'yı yemek odasından çıkarıp toparlanması için yatak odamıza götürürken sırtına dokundum. Yanımda sessiz ve gergindi ve bunun çarşafların sunumundan mı yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığından emin değildim.

Kardeşim ortaya çıktığında neredeyse yatak odamıza varmıştık. Ona kaşlarımı çattım. Sunumda yardımına ihtiyacım olabilirdi, ama onun öfkesini bildiğim için, özellikle de dün gecedan kalma bir baş ağrısı varken, çekip gitmesi muhtemelen en iyisiydi.

"Siz iki muhabbet kuşu çiftleşme seansınızı ertelemek zorunda kalacaksınız. Seninle konuşmam gerek Luca," diye söylendi, birden açıklanamayacak kadar neşeli görünüyordu. Bu iyiye işaret değil. Aria bakışlarını belirgin bir belirsizlikle bana çevirdi ve yine sessizce ne yapmam gerektiğini sordu. "Devam et. Hizmetçilerin eşyalarını toplayıp toplamadığını kontrol et. Ben birazdan dönerim."

İkinci kez söylenmesine gerek duymadı ve yatak odamıza koştu. Kardeşimin ya da benim yanımda rahat değildi ve bunun sadece erkek olmamızdan kaynaklandığından tam olarak emin değildim.

Matteo bir kurt gibi sırttı. "Çarşaflar sahteydi, değil mi? Benim büyük kötü kardeşim küçük bakire gelinini başışladı."

Gözlerimi ona dikerek yüzüne baktım. "Lanet olası sesini alçalt." Koridorda yalnızdık ama bu durum her an değişebilirdi ve o zaman yapmam gereken bir sürü açıklama olurdu.

Matteo başını eğdi. "Ne oldu? İçkiyi fazla kaçırdın ve kaldıramadın mı?"

"Siktir git. Sanki alkol beni hiç durdurmadı," diye mırıldandım. Matteo ve ben geceleri eğlenirken, geceyi her zaman bir kıza çakarak bitirirdik.

"Sonra ne olacak?" diye sordu, sanki kendimi tutabilmem anlaşılmas bir şeymiş gibi dürüst bir merakla.

Aria'nın benden duyduğu boş korkunun ve umutsuz gözyaşlarının anısı gözlerimin önünden geçti. "Ağlamaya başladı," diye itiraf ettim, gözlerim bir an için ön koluma kaydı. Matteo elbette bunu fark etti ve bıçak tutacağını yana iterek yaramı ortaya çıkardı. Kolumu onun elinden çekip aldım ve deri tutucuyu yeniden yerleştirdim.

"Kendini kesmişsin," dedi yüzüme bakarak. Matteo beni en iyi tanıyan kişiydi ama yine de şaşırılmıştı. Ağzı seğirdi, sonra başka bir kıkırdamayla başını salladı.

"Biliyordum. Dün gece Gianna'ya Aria için endişelenmesine gerek olmadığını söyledim. Başı dertte olan genç kızlara karşı zaafın var."

Bu saçmalıktı. Hiç kimse için kendimi tutma dürtüsü hissetmemiştim. "Ben-" diye söze başladım, sözleri tam olarak yerine oturduğunda. "Gianna ile yalnız mıydın?"

Matteo hiç hoşlanmadığım bir gülümsemeyle başını salladı. Yatak odasından çıkarken onu takip etmemi işaret etti. Aria'nın kapının arkasında bizi gözletlediğinden kuşkuluydum.

"Onu öptüm ve tadı görüldüğünden daha güzel."

"Kendi düşün gecemde benden daha fazla aksiyon yaşadığına inanamıyorum."

Matteo bir elini saçlarında gezdirdi. "Kadınlar benim cazibeme karşı koyamazlar."

Bunu gerçekten komik mi buluyordu? Omuzlarından tuttum. "Bu bir şaka meselesi değil, Matteo. Etrafta dolaşp kızlarının bekaretini bozarsan Outfit bunu komik bulmayacaktır." Eğer böyle bir şey olursa babam Outfit'ten özür dilemek zorunda kalacaktı ve bu özür Matteo'nun Scuderi'ye bedenden ayrılması için teslim edilmesini içermeyecek miydi emin değildim. Ya da belki babam bana beklenen cezayı vermemi ve kardeşimi öldürmemi emredecekti. Babamı ve Matteo'yu öldürmek isteyen her pisliği öldürürdüm ama bu hepimizin hayatını kaybetmesine neden olurdu.

"Ben kimsenin bekaretini bozmadım. Onu öptüm," diye düşüncelerimi böldü Matteo. "Evet, sanki bu her şeyin sonuymuş gibi." Matteo'nun onu nasıl izlediğini fark etmişim.

Kızıl saçlı, ama onu gerçekten takip etmekten daha mantıklı olacağını ummuştum. "Onun bekaretini bozmak istiyorum. Ama ben aptal değilim."

Gerçekler farklı bir dil konuşuyordu. Evli olmadığı bir kadını öpmek, özellikle de Outfit'ten birini öpmek, hayal edilebilecek en büyük aptallıktı. Gianna birine söylerse, mahvolurduk. Onu durduran tek şey muhtemelen kendisinin de mahvolacak olmasıydı.

"Onunla evlenmek istiyorum."

Donup kaldım. "Bana şaka yaptığını söyle."

"Ben değilim. Bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Babam, Gianna'yı kin ya da intikamdan başka bir nedenle istediğimi düşünürse Scuderi'yle benim adıma konuşmaz. Onu tanırsın."

"Peki ne yapmamı istiyorsun?"

"Benden nefret ettiğine, bana hakaret ettiğine ve onu perişan etmek için onunla evlenmek istediğime onu ikna etmeme yardım et."

"Gerçek bu değil mi? Kız sana katlanamıyor ve sen de bu yüzden onu istiyorsun. Bunun babama anlatacağımız hikayeden ne farkı var?"

"Onu mutsuz etmek istemiyorum."

"Sonuç aynı olabilir. O kız seni delirtecek, bunun farkındasın, değil mi? Onu New York'ta istediğimden gerçekten emin değilim."

"Bununla başa çıkacaksın. Aria da kız kardeşi yanında olduğu için mutlu olacak."

Haklıydı ama sık sık birlikte olmalarını isteyip istemediğimden emin değildim. Gianna'nın etkisi Aria'yla olan evliliğimi daha az zorlaştırmayacaktı. Yürütmek için yeterince zor olacaktı. Ek komplikasyonlara ihtiyacım yoktu. "Bunu gerçekten düşündüğünü sanıyorsun, değil mi?" Dedim.

"Ben yaptım. Babam da yakında beni perişan edecek bir kaltak seçecek."

"Yani seni perişan edecek kendi kaltağını seçmeyi tercih ediyorsun."

Elimi itti, kızgın görünüyordu. "Gianna bir sürtük değil." "Onun yüzünden bana vurmak istiyorsun."

"Birçok nedenden dolayı sana vurmak istiyorum."

Matteo ciddiydi. Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu anlayabiliyordum, bu yüzden kötü bir fikir olduğunu düşünsem bile ona yardım etmem gerektiğini biliyordum. İlk çocuğu olarak babam benim sözüme Matteo'nunkinden daha çok değer verirdi. Tek umudum bunun Matteo'nun ve benim başımıza bela olmamasıydı.

Peder, Fiore ve Rocco ile Gianna hakkında konuşacağına söz verdikten sonra, özel bir konuşma için kalmamı istedi. Matteo, Peder'in ofisinden çıkmadan önce "iyi şanslar" diye mırıldandı.

Kollarımı göğsümün önünde kavuşturmuş, babamın konuşmasını bekliyordum. Bana dikkatle baktı ve bir an için çarşafların sahte olduğundan şüphelenip şüphelenmediğini merak ettim, ancak bu tür bir konuşma olsaydı, benimle yalnız kalmazdı. Güvenlik kameraları onun hayatını kurtarmazdı.

"Artık evli olduğuna göre, benimle ve Nina'yla birlikte malikaneye taşınmayı düşünebilirsin. Ne de olsa orası ailemizin evi."

Kelimeler ağzımda acı bir tat bıraksa da, "Bu çok nazik bir teklif," diye ısırdım. "Ama dediğim gibi, evliliğimin bu kadar başındayken karımın tadını olabildiğince çok çıkarmak istiyorum, nerede istersem, ne zaman istersem."

Babam koyu bir kahkaha atarak başını salladı ve öne doğru eğildi. "Bunu malikanede yapman umurumda değil."

Sanki bunu bilmiyordum. Ama bir daha asla babamla aynı çatı altında yaşamayacaktım, özellikle de Aria ile.

İsteksizliğimi fark eden babam, "Karına karşı bu kadar sahiplenici olmanı beklemiyordum. Bu senin yeni bir yönün." Arkasına yaslandı. "Pekâlâ. Şimdilik çatı katında kal." Parmaklarını masaya vurarak başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini beklememi sağladı.

Başını salladı. "Hepsi bu kadar."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve şakağımın damarlarımın zonkladığını hissederek dışarı çıktım. Babamın bana ne yapacağımı söylemesi, onun varlığına katlanmak her geçen gün daha da zorlaşıyordu.

Matteo Kawasaki'siyle eve döneceği için Matteo ve ben valizlerimizi arabama yükledik. Sonra Aria'nın kardeşleriyle vedalaşmasını bekledim. Gianna'ya yapışmıştı. "Sanırsın ki seninle yaşamaya değil de hapse gidiyor," diye mırıldandı Matteo, sonra da göz kırptı. "Sanırım pek bir fark yok."

Onu görmezden geldim ve sabırsızlığımı bastırmaya çalıştım. New York'a geri dönmek istiyordum. Çünkü babamla aynı çatı altında daha fazla zaman geçirmek istemiyordum ve katılmam gereken bir toplantı vardı. İş dünyası son üç gündür dinlenmişti ve şu anda bu süre çok uzundu.

Scuderi de benimle aynı anda sabrını yitirmiş gibiydi.

"Gianna, Tanrı aşkına! Seni almaya gelmek zorunda mıyım?"

Aria sonunda bana doğru geldi, içi geçmiş gibi görünüyordu. "Chicago dünyanın sonu değil," dedim ona. Kız kardeşleri ara sıra ziyarete gelebilirdi.

Aria başını salladı, sanki gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi dudağını ısırdı. "Öyle de olabilir. Kız ve erkek kardeşlerimden hiç ayrılmadım. Onlar benim bütün dünyamdı."

Matteo ve ben de hiçbir zaman uzun süre ayrı kalmamıştık ama yine de bu konuda neden bu kadar duygusal olduğunu anlamıyordum. "Gitmeliyiz. Bu akşam bir toplantım var."

Aria için kapıyı açık tuttum ve o da bindi. Kapıyı kapattıktan sonra arabanın

etrafında koştum.

"Arkanda olacağım," dedi Matteo ve motosikletine doğru yöneldi.

Direksiyonun arkasına geçtim ve motoru çalıştırdım. Matteo çoktan deli gibi araba yolundan aşağı doğru koşmaya başlamıştı.

"Koruma yok mu?" Aria kemerini bağlarken sordu.

"Korumalara ihtiyacım yok. Romero senin için. Ve bu arabada ilave yolcular için yer yok."

Aria hiçbir şey söylemedi, sadece pencereden dışarı baktı. Karımın mutsuz yüzüne bakarken, onunla birlikte yaşamın nasıl olacağını merak ettim. Dairemi hiç paylaşmamıştım. İstedğim gibi gelip gidiyordum, ama şimdi etrafta her zaman biri olacaktı.

7/24 rol yapmak zor olurdu. Aria istese de istemese de gerçek benliğimi görecekti. Buna katlanıp katlanamayacağını merak ediyordum. Çok kırılgan ve masum görünüyordu. Ya karanlığım onun için çok fazlaysa?

BÖLÜM 9

New York'a giderken hiç konuşmadık. Gerçekten umurumda değildi. Kadınlarla konuşmak hiçbir zaman öncelikli bir konu olmamıştı. Önemseydiğim tek konu mafyaydı ve kadınlar mafya hayatının gerçekleri hakkında sınırlı bilgiye sahipti, eğer varsa. Tek kelime etmeden arabadan indim ve bavullarımı aldım. Matteo yedek araba anahtarıyla çantasını daha sonra alabilirdi. Asansöre yöneldiğimde, Aria'nın hâlâ arabanın yanında, kollarını ortasına sarmış, korkuyla etrafına bakınmakta olduğunu fark ettim.

"Kaçmayı mı düşünüyorsun?"

Başını sallayarak sonunda bana doğru yöneldi. "Beni bulabilirsin."

"Arardım." Artık o benim olduğuna göre, onu tüm dünyada arayabilirdim. Asansör süzülerek açıldı ve ben bindim, hemen ardından Aria merakla etrafa bakınıp kat sayısını taradı.

"Asansör özeldir. Sadece binanın son iki katına çıkıyor. Benim çatı katım en üstte, Matteo'nun dairesi ise bir alt katta."

Aria bana döndü. "İstediği zaman çatı katımıza gelebilir mi?" Sesinin tonunu okuyamadım. "Matteo'dan korkuyor musun?"

"İkinizden de korkuyorum ama o daha dengesiz görünüyor, senin ise düşünmediğin bir şeyi yapacağından şüpheliyim. Sen her zaman kontrolü elinde tutan birine benziyorsun."

Sadece medeni tarafımı gösterdiğimde benden zaten korkuyorsa, beni en kötü halimle görürse ne olacağını bilmek istemiyordum. "Bazen kontrolümü kaybediyorum."

Aria evlilik yüzüğüne baktı ve onu çevirdi. En azından bana bakmasını isterdim, böylece duygularını ölçebilirdim.

"Matteo konusunda endişelenmene gerek yok. Ne zaman isterse benim evime gelmeye alışkın ama artık evli olduğum için işler değişecek. Zaten işlerimizin çoğu başka bir yerde gerçekleşiyor." Matteo'yla bu konuyu henüz konuşmamıştık ama Aria'nın bir noktada apartmanda çıplak dolaşabileceğini düşünürsek, kardeşimin habersiz gelmesini kesinlikle istemiyordum.

Asansör bip sesi çıkardı ve durdu, sonra kapılar birbirinden ayrıldı. Aria gerildi ve ben ona daireme girmesini işaret ettiğimde derin bir nefes aldı... bundan sonra *bizim* dairemize.

Alanıma bir kadının girmesine izin vermek garipti. Hizmetçim Marianna'yı bu durumda kadın olarak saymıyordum. Ne de olsa benim için çalışıyordu. Hiçbir ilişkimi ya da tek gecelik ilişkimi buraya getirmemiştik ve Nina bile sadece bir kez babama eşlik ederken içeri girmeyi başarmıştı. Ama burası artık Aria'nın evi olacaktı, sadece benim değil.

Onun çatı katımı incelemesini izlerken, muhtemelen bu yüzden bu kadar gergin görüldüğünü fark ettim. Beni seçmediği gibi burayı da seçmemişti ama bugünden itibaren buraya evi demek zorundaydı.

Hoşuna gidip gitmediğini merak ettim. Gösteriş ya da yumuşak renkler, pelüş yastıklar ya da kabarık halılar yoktu. İç mimarlardan burayı gri, beyaz ve siyahlarla işlevsel ve modern tutmalarını istemiştik. Tek renk tonu duvarlardan sarkan modern sanat tablolarıydı ve şimdi de Aria.

Fransız pencerelerine doğru adım attı. Parlak turuncu elbisesi ve uzun sarı saçlarıyla renksiz dairemde tam bir göz alıcıydı. Sonunda kendime geldiğimde ona ne kadar uzun süre baktığımdan emin değildim.

"Eşyaların üst kattaki yatak odasında. Marianna onları kendin yerleştirmek isteyip istemediğinden emin olamadı, o yüzden bavullarına bıraktı," dedim. Ailesi eşyalarının çoğunu birkaç gün önce New York'a göndermişti.

"Marianna kim?" Aria dönmeden sordu. Pencereden yüzünü görene kadar ona doğru yürüdüm.

Bir kez olsun ifadesi boştu, okumam imkânsızdı. "O benim hizmetçim. Haftada birkaç gün burada."

"Kaç yaşında?" Aria sordu. Sıradan görünmeye çalışıyordu ama boğazında gezinen narin kızarıklık sorunun nedenini ele veriyordu.

"Kıskandın mı?" diye sordum. Kalçalarına dokundum ve her zaman olduğu gibi kendini tutmadan önce bir anlığına dondu kaldı. Ona iyi davranmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama o hâlâ sanki ona zulmetmişim gibi davranıyordu. Kendimi hiç bu kadar babam gibi hissetmemiştim.

Aria benden uzaklaştı ve kapıya doğru ilerledi. Benimle yüzleştğinde ifadesi yine mükemmel bir şekilde kontrol edilmişti ve bundan nefret ettim. "Dışarı çıkabilir miyim?" diye sordu.

"Burası artık senin de evin," diye homurdandım, göğsümden dışarı çıkmakla tehdit eden karanlığı zapt etmeye çalışarak.

Aria dışarı çıktı ve doğruca tırabzanlara yöneldi. Onu takip ettim, aniden nedenlerinden şüphelendim.

"Atlamayı düşünmüyorsun, değil mi?" Yanına eğildiğimde sordum. Annemin babam ve nihayetinde Matteo ve benim için ölümü seçtiği gibi Aria'nın da benim için ölümü seçebileceği fikri mideme bir yumruk gibi inmişti.

Aria kaşlarını çatarak bana baktı. "Neden kendimi öldüreyim ki?"

"Dünyamızdaki bazı kadınlar bunu özgürlüklerini kazanmanın tek yolu olarak görüyor. Bu evlilik senin hapishanen." Bunu o da benim kadar iyi biliyordu. Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"Ben bunu aileme yapmazdım. Lily, Fabi ve Gianna'nın kalbi kırılır." Tabii ki üzülmelerdi ve tabii ki Aria onları düşünürdü. Onlardan ayrılmak zorunda kaldığı için çektiği ıstırapı hâlâ hatırlıyordum. "Hadi içeri dönelim," dedim, bu konuşmanın bitmesini istiyordum. Aria'yı daireye götürdüm, elim sırtının alt kısmındaydı.

Sürekli gergin olmasına rağmen ona dokunmadan duramıyordum. Bu beni çok rahatsız ediyordu. "Otuz dakika içinde bir toplantım var, ama birkaç saat içinde döneceğim. Seni götürmek istiyorum.

akşam yemeği için en sevdiğim restorana."

"Ah," dedi Aria, gözleri irileşerek. "Randevu gibi mi?"

Önerim beni de şaşırttı. Anlık bir karardı, Aria'ya New York'taki hayatın korktuğu kadar kasvetli olmayacağını göstermek istiyordum. "Öyle de diyebilirsin. Henüz gerçek bir randevuya çıkmadık," dedim kollarımı ona dolayarak. Aria her zamanki gibi gerildi.

"Benden korkmayı ne zaman bırakacaksın?" Sessizce sordum. İnsanlar benden hep korkardı ama önemli olan insanlar değil: Matteo ve Romero.

Aria alt dudağını ısırdı. "Senden korkmamı istemiyor musun?"

İçimde koyu bir eğlence yükseldi ama onu bastırdım. "Sen benim karımsın. Hayatımızı birlikte geçireceğiz. Yanımda sinmiş bir kadın istemiyorum."

Aria'nın yüzündeki gerginliğin bir kısmı kayboldu ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Dışarıda senden korkmayan insanlar var mı?"

"Birkaç tane," dedim. Gülümsediğinde onu öpmekten kendimi alamadım. Kısa bir süre dondu kaldı ama öpüşmemizi nazik tutmak için elimden geleni yaptım, dudaklarım bana açılmasını talep etmeden onunkini tattı. Çok zordu ama Aria'nın yumuşayan vücudu benim ödülüm oldu. Sonunda dudaklarını benim için ayırdı ve ben de diliyle alay ederek içine daldım. Boynuma dokundu, bu hareketiyle beni şaşırttı. Her zamanki gibi yumuşak bir dokunuştı. Çok yumuşak ve dikkatli. Avucunu göğsüme, tam Famiglia dövmemin üzerine koyduğunda içimde bir arzu dalgası oluştu ama hissettiğim tek duygu bu değildi. Hayatımda ilk defa bir öpücük bana yabancı bir aidiyet hissi verdi. Geri çekildim ve karımın kapüşonlu mavi gözlerine baktım.

Telefonumun cebimde titrediğini hissettim ve neredeyse inliyordum. Aria'nın şişmiş dudaklarını okşayarak, "Bu lanet toplantıyı iptal etmeyi düşünüyorum," diye mırıldandım, "ama bunun için daha sonra yeterince zaman var." Saatime bir göz attım. Famiglia'nın tüm alt patronlarıyla yapılacak toplantıya sadece yirmi dakika vardı. Düğün nedeniyle hepsinin bölgede olduğunu düşünerek bunu ben önermişim ama şimdi önerimden gerçekten pişmanlık duyuyorum. "Artık gerçekten gitmem gerekiyor. Ben gittiğimde Romero burada olacak. Etrafına bakmak ve rahat etmek için kendine zaman ayır."

Yumuşak vücudu ve baştan çıkarıcı kokusu geç kalmama neden olmadan önce Aria'dan hızla uzaklaştım. Karıma bir kez daha bakmadan asansöre yöneldim. Beni garaja götürdü ve katımızı sadece Romero'da olan bir kodla kilitledim. Telefonumu kontrol ettiğimde, beş dakika içinde burada olacağını söyleyen bir mesaj buldum. Bu birkaç dakika önceydi. Arabama yöneldim ve bindim. Dışarı çıkarken Romero'nun yanından geçtim. Hızlanmadan önce ona hızlıca bir baş selamı verdim.

Toplantı Vitiello konağında yapılacaktı. Babamın neden eve iş götürdüğünü hiç anlayamadım. Matteo'nun bisikleti çoktan ön tarafa, tahta kaldırımın üzerine park edilmişti ve o da bisikletin üzerine tünemiş, saçlarını geriye doğru düzeltiyor ve bir fotoğrafçının gelmesini bekliyormuş gibi görünüyordu.

Park ettim, sonra ona katıldım. "Henüz içeri girmedin mi?" "Moral desteği için bekliyordum."

"Bıçağını amcalarımızdan birine saplamanı engelleyen birini mi kastediyorsun?"

Köpekbalığı sırtışıyla, "Aile üyelerini öldürmek gibi bir geçmişim yok, o yüzden amcalarımızın boğazını sıkacak biri varsa o da sensin," dedi.

Ona parmağını göstererek merdivenlerden yukarı çıktım. Matteo arkamdaydı.

Şifreyi güvenlik paneline girdikten sonra içeri adım attım. Toplantı odasının bulunduğu evin arka tarafından erkek sesleri geliyordu. Odaya girdiğimizde herkes kendi yerine oturmuştu bile. Sadece babamın sağ tarafındaki iki sandalye boştu, yani bizim koltuklarımız.

Babam kaşlarını çatı. "Geç kaldınız."

Gözlerim saatime kaydı. Bir dakika gecikti.

"Eminim çocuğun dikkatini büyüleyici karısı dağıtmıştır," dedi Philadelphia'nın gizli patronu Mansueto Moretti çarpık bir gülümsemeyle. Babamdan birkaç yaş büyüktü, bu yüzden konuşmaya cesaret ediyordu ve yaşı da bana çocuk demeye devam etmesinin nedeniydi.

"Önceliklerini doğru belirlemeli. Bir fahişenin yeri doldurulabilir," dedi Peder ve içki dolabına doğru döndü.

Matteo bileğimi sertçe kavradı ve gözlerim ona doğru kaydı. Uyarıcı bakışları derin bir nefes almamı sağladı. Yüzümde ne gördüğünden emin değildim ama kötü bir şey olmalıydı. Toplanan adamlara geri döndüm, çoğu babama odaklanmıştı.

Kendine bir viski doldurdu ama Mansueto ve Gottardo Amca'nın gözleri benim üzerimdeydi. İlki beni ikincisi kadar endişelendirmiyordu.

Sandalyeme doğru yürüdüm ve yere çöktüm. Matteo yanıma oturdu, hâlâ ihtiyatla beni izliyordu. Bunu durdurabilirdi. Babamızı Underboss'larla dolu bir odada öldüremezdim. Philadelphia, Boston, Charleston ve Baltimore'daki Yeraltı Patronlarının, son şehir Egidia Teyzemin kocası Felix tarafından yönetiliyor olsa bile, benim tarafımda olacaklarından oldukça emindim. Kardeşinden nefret ediyordu ve kocası da kesinlikle bu duyguyu paylaşıyordu. Ama geri kalan adamlar benim tarafımda olmayacaktı. Babamın Consigliere'i Bardoni, iktidara geldiğim anda onu o pozisyonda tutmayacağını bildiği için ve diğer adamlar da ya babama sadık oldukları ya da kendileri Capo olmak istedikleri için.

Babam masanın başındaki yerini aldı ve viskisinden bir yudum aldı. Bize bir şey ikram etmedi ama ben de bunu beklemiyordum. Bu onun hepimize tebaası olduğumuzu gösterme yöntemi, biz tahta taburelere tünerken onun geniş deri koltuğa oturmasının nedeni de buydu.

Babam kadehiyle Consigliere'e doğru işaret etti, belli ki bu onun Bratva'nın bölgemizdeki son saldırıları hakkında rapor verme işaretiydi. Çoğunu zaten biliyordum. Ben en azından ayda bir kez Alt Patronlardan bilgi almaya özen gösterirken, babam bu işlere hiç karışmazdı. Özellikle son yıllarda işlerin kendisi için halledilmesini tercih ediyordu. Bu da bazı patronların, yani amcalarımın, kendi bölgelerinde istediklerini yapmalarına yol açıyordu. Ben iktidara geldiğim anda bu durum değişecekti ama babamı tanıyorsam, sonsuza kadar inadına yaşayacaktı.

Toplantı saatlerce sürdü ve nihayet evden çıktığımızda hava kararmaya başlamıştı.

Matteo bir nefes verdi. "Küre'de bir gece geçirmek istemezsin herhalde?" diye sordu orantısız bir sırtışla ama gözleri yorgundu.

"Kendin söyledin, özgür bir adam olarak geçirdiğim günler sona erdi. Aria ile bir randevum var."

Matteo başını salladı. "Seni bir koca olarak düşünmek garip. Neden onu da yanında getirmiyorsun? Eminim poposunu ritme göre sallayabilir."

"Kıçımı sallayacağı tek kişi benim," diye mırıldandım. Aria'nın kalabalık bir kulüpte, üstelik yanında ben varken olması fikri içime sinmemişti.

Matteo bisikletine bindi ve kaskını taktı. "Ben tuvalet kabininde anlamsız bir kaçamak için bir kız bulurken sen de karının keyfini çıkar." Güldü, sonra vizörünü indirdi ve hızla uzaklaştı.

Karımla eğlenmek, yapmak için can attığım bir şeydi... tabii bana izin verirse.

Birinin beni beklediğini bilerek eve dönmek garipti. Hayatımız boyunca beni bekleyecek biri.

Ama çatı katıma çıktığımda gördüğüm Aria değildi. Romero koltukta oturuyordu ama beni görünce ayağa kalktı. "Yukarıda, hazırlanıyor," dedi.

"Nasıl geçti?" Ona dikkatle bakarak sordum. Romero'ya güveniyordum, bu yüzden Aria'yla yalnız kalmasına izin veriyordum ama o hâlâ bir erkekti ve Aria da kelimelerle anlatılamayacak kadar güzel bir kadındı.

"Çoğu zaman üst kattaydı." Tereddüt etti. "Ne?"

"Sanırım ağladı ama onu kontrol etmedim."

Başımı salladım. "Matteo Küre'ye doğru yola çıktı. Neden ona katılmıyorsun?"

Romero saatine baktı. "Annem ve kız kardeşlerim beni akşam yemeğine bekliyor. İptal edersem gücenirler."

Romero gittikten sonra üst kata çıktım. Yatak odasının kapısı aralıktı ve içeri girdim. Aria banyodan çıktı, beyaz dökümlü bir etek, pembe kolsuz bir bluz ve pembe yüksek topuklu ayakkabılar giymişti. Bir tutam renk. Sonra gözlerim onun kırmızı gözlerini ve kapıdan daha uzaktaki komodinin üzerinde duran aile fotoğrafını fark etti. "Hangisinin senin tarafın olduğundan emin olamadım. İstersen diğer komodine taşıyabilirim.

istiyorum," dedi ve yatağı işaret etti.

Uyuduğum bir tarafım yoktu, çünkü hep yalnız uyurdum. Bütün yatak bendeydi.

"Hayır, sorun değil," dedim. Kapıdan en uzakta olan taraf iyi bir seçimdi çünkü bu, benim iznim olmadan çatı katına girmek neredeyse imkânsız olsa bile, kapıdan girecek olası bir saldırganla onun arasında olacağım anlamına geliyordu. İşkence bile bana güvenlik kodunu verdiremezdi.

"Toplantı iyi geçti mi?" Aria benden birkaç adım ötede durarak sordu. "Bunun hakkında konuşmayalım. Açlıktan ölüyorum." Elimi uzattım, aramızdaki mesafenin açılmasını istiyordum.

aramızdaki bağ kopmuştu. Aria elini benimkine koydu, ben de parmaklarımı gevşekçe onunkine doladım, benimkine kıyasla ne kadar küçük olduğuna hayret ettim. Onu sessizce yeraltı garajına götürdüm. Aklım sürekli babamda ve onun Bratva'yla savaşmak konusundaki ilgisizliğindeydi. Famiglia'yı ve İtalyan mafyasını üstün görüyor ve Bratva'nın bizi kendi oyunumuzda yenebileceğini düşünmüyordu bile. Kördü ve bir gün bu bize topraklarımızın bir kısmına mal olacaktı. Outfit ile ateşkes bunu değiştirmeyecekti.

Aria'ya, barış getirmesi gereken kadına doğru baktım. Eğer babalarımız evliliğimizi ayarlamamış olsaydı, onun benim düşmanım olması garip görünüyordu.

Aria bakışlarımı fark etti ve bana doğru döndü.

"Harika görünüyorsun," dedim. Harika kelimesi bunu karşılamıyordu bile. Aria nefes kesecek kadar güzeldi.

Bana küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkürler."

Arabamı, bölgeye geldiğimde her zaman kullandığım kapılı bir park alanına park ettim. Randevu için seçtiğim Kore restoranına giderken, erkeklerin bakışlarını yakaladım, Aria'yı gördüklerinde hayranlıklarını ve huşularını yakaladım. Karımı. Benim karım. Onlara attığım bakış, gözlerinin hızla uzaklaşmasına neden oldu.

Onu restorana götürdüğümde Aria'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Matteo da ben de Asya yemeklerini seviyorduk ve burayı birkaç yıl önce iş nedeniyle keşfetmiştik.

Garsonlardan biri hemen yanımıza geldi ve bizi arka taraftaki boş bir masaya götürdü. Mekan şık değildi. Beyaz masa örtüsü ve süslü peçeteler yoktu. Bunun yerine dar masalar vardı ve aralarında neredeyse hiç boşluk yoktu.

Aria çatık kaşlarla içki menüsünü tararken ben de özel içkilerinden biri olan liçi martini sipariş ettim. "Ben de aynısından alayım," dedi sonunda, biraz bunalmış ve restoran seçimim karşısında hâlâ şaşkın görünüyordu.

Garson gittiğinde "Şaşırmış görünüyorsun," dedim.

"Her şeyi göz önünde bulundurarak Asya yemeklerini tercih edeceğimi düşünmemiştim."

"Burası şehirdeki en iyi Asya restoranı ve bir Asya *zincirine* ait değil. Bağımsız." Triad son yıllarda o kadar güçlü değildi. Güçlerini Batı Yakası'na odaklamışlardı, bu da benim için gayet uygundu.

"New York'ta bağımsız restoranlar mı var?" Aria şaşıarak sordu.

"Birkaç tane, ama şu anda pazarlık halindeyiz." Ya bize koruma için para ödediler ya da Ruslara. Gerçekten başka seçenek yoktu.

Aria ofladı, gözleri hâlâ menüyü taramakla meşguldü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Seçenekler karşısında bunaldığı belli olunca sordum.

Aria mahcup bir gülümseme verdi. "Evet, Korece'yi hiç denemedim."

Ben de bundan şüphelenmiştim. Scuderi bana kendi konfor alanının dışına pek sık çıkan biri gibi gelmemişti. "Marine edilmiş ipek tofu ve bulgogi bifteği çok lezzetli."

Aria'nın gözleri büyüdü. "*Tofu mu* yiyorsun?" "Bu şekilde hazırlanırsa evet."

Aria beni farklı bir ışık altında görüyormuş gibi baktı. Belki de sonunda ne zaman yakınımda olsam irkilmeyi bırakacaktı.

"Sadece en iyi olduğunu düşündüğün şeyi sipariş et. Ben ciğer dışında her şeyi yerim," dedi Aria ve menüsünü kapattı.

Yemedikleri şeylerin listesi, yedikleri şeylerin listesinden daha uzun olan kadınlardan biri olmadığına sevinmiştim. "Salatadan daha fazlasını yiyen kadınları severim."

Garson masamıza geldiğinde, Aria yemek çubuklarıyla mücadele ederken ben ikimiz için de sipariş verdim.

"Daha önce hiç çubuk kullanmadın mı?" Garson gittikten sonra sordum. Aria'nın yüzündeki derin konsantrasyon ifadesi karşısında kahkahalarımı bastırmak zorunda kaldım.

"Ailem bizi sadece en sevdikleri İtalyan restoranına götürürdü ve benim tek başıma bir yere gitmeme izin verilmezdi."

Tabii ki öyle değildi. Rocco Scuderi beni durumdan haberdar etmişti. "Artık istediğin yere gidebilirsin."

Aria sarı kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Yalnız mı?"

Komşu masadakilerin beni duymaması için öne doğru eğildim. "Romero ya da benimle ya da Romero müsait olmadığına Cesare ile."

Aria'nın bu durumdan hoşnut olmadığı belliydi ama korumasız dolaşmasına izin vermemi bekleyemezdi. Dikkatini dağıtmaya karar vererek kendi yemek çubuklarımı aldım. "İşte, sana göstereyim." Aria'ya çubukları nasıl açıp kapatacağını gösterdim.

Dikkatini dağıtacak şekilde dudağını ısırarak, yine yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesiyle hareketleri taklit etmeye çalıştı. "New York kızlarının sürekli böyle yediklerine göre bu kadar zayıf olmalarına şaşmamalı."

"Sen hepsinden daha güzelsin," dedim hiç tereddüt etmeden.

Aria ciddi olup olmadığımdan emin değilmiş gibi başını kaldırıp baktı. Gözlerimin içine baktığı en uzun süreydi ve ne görmeye çalıştığını merak ettim. Çizgiyi aşmıyordum, onu rahat hissettirmeye ve aşk gibi saçma bir şey için

umutlandırmadan ona iyi davranmaya çalışıyordum.

Aria tamamen korunaklıydı; dünyamızın kurallarını ve benim nasıl bir adam olduğumu bilse bile. Saflığı ve masumiyeti onu asla olmayacak bir şey için umutlandırmaya devam ediyordu.

Bulgogi bifeğinden bir parça aldım ve Aria'ya uzattım. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. Dudaklarını ayırdı, sonra çubukların etrafında yavaşça kapattı ve neredeyse inleyecektim. Zihnimde ne tür görüntüler yarattığının farkında mıydı acaba?

"Lezzetli," dedi tatlı tatlı gülümseyerek.

Onun Kore yemeği yemek gibi basit bir şeyden duyduğu masum sevinci izlemek beni yeni bir takdirle doldurdu.

Aria dairemize döner dönmez gerginleşti ve hızla banyoya girdi. Gözlerimi yatağa dikerken bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. Bu bizim dairemizdeki, bu yataktaki ilk gecemiz olacaktı.

Aria'yı yemek sırasında eğlenirken izlemek ona olan arzumu yeniden alevlendirmişti. Onu okumak zordu. Neden bu kadar gergindi?

Banyonun kapısı açıldı ve Aria altın sarısı saçları ve soluk teniyle güzel bir tezat oluşturan uzun lacivert geceliğiyle dışarı çıktı. Gözlerim pürüzsüz kalçasının küçük bir parçasını gösteren yırtmacına takıldı.

Ne yazık ki Aria'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Onun yanından geçip banyoya girdim, serinlemeye ihtiyacım vardı. Yüzüme biraz soğuk su çarptım. Vücudum yatak odamdaki kadına sahip çıkma arzusuyla zonkluyordu. Hiç kendimi tutmamıştım, hiç istememiştim ama Aria'nın bana ihtiyacı vardı. Sikeyim. Külötumun içindeki ereksiyona bakarak lavabodan uzaklaştım.

Aria benim karımdı. Hâlâ bakire olmamalıydı. Belki bu gece hazırды. Belki de sadece düğün gecemizdeki baskı yüzünden korkmuştu.

Merak etmiyor muydu? Sinirlerime rağmen ilk seferimden önce ne kadar istekli olduğumu hatırladım.

Banyodan çıktığımda Aria'yı panorama pencerelerinin önünde, sırtı bana dönük, ufuk çizgisine doğru bakarken buldum.

Ona doğru ilerledim ve vücudunun nasıl gerildiğini fark ettim. Ona doğru uzandığımda daha da kötüleşti. Belirgin gerginliği dişlerimi kenetledi, çünkü onu nasıl rahatlatacağımı bilmiyordum. Teselli edici ya da güven verici sözler söylemek bana göre değildi. İlk içgüdüm ona gerilmeyi durdurması için bir emir vermektir ama bu pek de iyi gitmeyecekti.

Ona doğru uzandım ve daha da sertleşti, sanki onu yakalayacağımı, geceliğini yukarı iteceğimi ve onu pencerenin önünde becereceğimi düşünüyordu - ki bunu yapmak istiyordum ama o istemediği sürece asla yapmayacaktım. Parmak eklemlerimi yumuşak tenine dokundurdum ve omurgasında hafifçe gezdirdim, ona kendimi tutacağımı, ona karşı dikkatli olacağımı göstermeye çalıştım.

Tüylerinin diken diken olması dışında bir tepki vermedi. Belli ki kendi isteğiyle hareket etmeyecekti. Liderlik etmekte zorlanmıyordum; sorun şu ki benim liderlik tarzım genellikle hassas kadınlara göre değildi ve Aria kırılabilirdi.

Elimi ona uzattım, sessiz emirlerime uyacağını biliyordum çünkü itaat etmek üzere yetiştirilmişti. Sonunda bana döndü, ama bakışları

parmak uçlarıyla izini sürdüğü avucumdaki yara izine dokundu. Neredeyse hiç dokunmadığı için tenim karıncalandı. Bu kadar dikkatli davranılması garipti.

"Bu kan yemininden mi?" Başını kaldırıp nihayet bakışlarımla buluştu. Sık sık gözlerini kaçırırdı ve bunun ününden mi yoksa yetiştirilme tarzının ona bakışlarını kaçırmayı öğretmiş olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Bu mümkün olduğunca çabuk geçmesini istediğim bir şeydi.

"Hayır, bu," dedim ve ona diğer elimdeki yara izini gösterdim. Aria'nın hâlâ dokunmakta olduğu yaradan çok daha küçüktü. "Bu bir kavgada oldu. Bıçaklı bir saldırıyı elimle savuşturmak zorunda kaldım."

Aria'nın gözleri büyüdü, dudakları şaşkınlıkla aralandı. O ağzı öpmem gerekiyordu. Parmaklarımı bileğine dolayarak onu yatağa doğru götürdüm. Korkudan nabzının damarlarında attığını hissetmeme rağmen itaatkâr bir şekilde beni takip etti. Şimdilik bunu görmezden gelmeye karar verdim çünkü benim yanımda rahatlamasını beklersem bir yıl içinde hâlâ bakire olacağını hissediyordum.

Onu yatağa doğru çektim ve bacaklarımın arasına yerleştirdim. Onu öptüm, tadının ve taleplerime uyum sağlama şeklinin tadını çıkardım. Kendimi geriye bıraktım ve onu yanıma aldım, öpücüğüm daha sert, daha talepkâr hale geldi. Aria'nın vücudunun benimkinin üstünde olduğunu hissetmek sikimi uyandırdı. Belinin, göğüs kafesinin izini sürdüm ve göğüslerini avuçladım. O giysilerin gitmesi gerekiyordu. Onun tenini hissetmeye ihtiyacım vardı. Onun sıcaklığı, onun kokusu, bunlar benim için uyuşturucu gibiydi. Boğazını ve kulağını öptüm.

"Şu anda seni becermek istediğim kadar hiçbir kadını becermek istememiştim," diye homurdandım.

Onu tekrar öpmeye çalıştığımda Aria sertleşti ve yüzünü çevirdi. Doğrulamaya çalıştı. Bir an için onu sıkıca tutmayı düşündüm, ama sonra ruh halindeki değişiklik karşısında kafam karışarak onu bıraktım. Öpüşmemizden hoşlanmıştı. Eminim dokunuşum için ıslanmıştı. Neden geri çekildi?

"Bunu istemiyorum," dedi, sesi gerçekten iğrenmiş gibiydi ve yüzündeki ifade kendimi lanet olası babam gibi hissetmeme neden oldu.

İçimde bir öfke kabardı. Bunun bir oyun olduğunu sanıyorsa, bir daha düşünse iyi ederdi. Üzerimden kaydı ve yorganın altına girdi. Buna inanamıyordum. Daha önce hiçbir kadın tarafından reddedilmemiştim, hele iki kez, hele kendi karım tarafından hiç.

Hayal kırıklığımı bastırarak ışıkları kapattım. Aptal yerine konmak istemezdim. Eğer Aria'nın bunu gerçek bir evliliğe dönüştürmeye niyeti yoksa, öyle olsun. Hiçbir zaman evlenmek istememiştim ve o mesafesini korumayı tercih ediyorsa, ben de kendimi eğlendirebilirdim. Bu evliliğin yürümesine ihtiyacım yoktu. Zaten sadece gösteriş içindi.

Yataktan çıkmadan önce uykuya dalmasını bekledim. O uyanıkken ayrılmak saygısızlık olurdu. Kocaların bu kısmı eşlerinden uzak tutmaya çalışması sessiz bir onur kuralıydı, eşleri başka kadınları aramalarını tercih etse bile.

Aşağı inmeden önce telefonumu ve birkaç kıyafetimi aldım. Aria'nın tiksinti ve endişe dolu ifadesi zihnimde yanıp sönüyor, kendimi babam gibi hissetmeme neden oluyordu. Bu olmak istediğim son şeydi.

Kulüplerde kadın aradığım günler sona ermişti ve basın beni yakalaması riskini göze alamazdım. Ondan sıkılmaya başlamış olsam da Grace'e bir mesaj gönderdim. "Daire. Otuz dakika sonra."

Oraya zamanında varmak için acele etmesi gerekecekti. Çatı katından ayrıldım, Aria güvende olsun diye kapıyı kilitledim ve Grace'le sık sık sevişmek için buluştuğumuz daireye gittim.

Aria'nın azarlamasına duyduğum öfke Grace'e karşı öfkeye dönüştü, çünkü düğün günümüzde Aria'ya bir şey söylediğini biliyordum. Bu yüzden mi dokunmama dayanamıyordu?

Grace neredeyse tam zamanında içeri girdi, biraz nefessizdi ama her zamanki gibi ağır bir makyaj tabakası vardı. Ya yüzünde o bokla uyuyordu ya da benimle buluşabilmek için aceleyle sürmüştü. "İki dakika geciktin," dedim soğuk bir şekilde.

Kızardı. "Çok özür dilerim Luca. Elimden geldiğince çabuk geldim." Ceketini çıkardı, jartiyerleri, mini eteği ve göğüs uçlarının görüldüğü sütyeni ortaya çıktı. Genelde bu görüntü beni tahrik ederdi ve sertleşmeye başladım ama nedense farklı hissettiriyordu ve bu da canımı sıkıyordu. Eğer karımdan zevk alamıyorsam, en azından başka kadınlardan zevk almak isterdim, ama Aria'yla birlikte olduğum için bu bile imkânsız görünüyordu. Sikerim böyle işi. Öfkeme, içimdeki canavara odaklandım. "Ben kimseyi beklemem." Duvardan uzaklaştım, ama Grace hızla önüme geçip elimi tuttu.

Göğüs. Gözlerimi ona diktim.

"Bunu telafi edeceğim. Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Kukum senin sikin için damlıyor, Luca." Beni pantolonumun üzerinden kavradı ve sertçe sıktı. Sikim sarsıldı. İki haftadır bir kadınla yatmamıştım. Bu on üç yaşımdan beri yaşadığım en uzun kuraklık dönemi idi. Hepsi Aria içindi. Lanet olsun.

"O bakire amcığın seni eğlendiremeyeceğini biliyordum."

Grace'in boynunu sıkıca kavradım ve yüzlerimizi yaklaştırdım. "Bir daha karımdan bahsetme, anlaşıldı mı? Ve düğün günümüzde onunla saçma sapan konuştuğunu bilmediğimi sanma."

Grace irkildi ama sertliğim onu tahrik etti. Meme uçları büzüldü ve dudakları aralandı. İçimdeki lanet öfkeyi, Aria'ya duyduğum lanet arzuyu atmam gerekiyordu.

"Dizlerinin üzerine çok. Ağzını sikeceğim."

Grace titredi ve önümde diz çöktü. Fermuarımı açtım, saçlarını tuttum ve ağzını sikime doğru yönlendirdim. Dudaklarını sert ve hızlı bir şekilde becerdim, onu derin boğazladım. Birkaç kez sikimin etrafında inledi. Geri çektim, aniden onun inlemelerine, sikimin etrafında şapırdayan dudakların ıslak seslerine dayanamadım.

Gülümseyerek ayağa kalktı. "Prezervatif," dedim ona. Yanımda hiç yoktu. Düğünümünden kısa bir süre önce hepsini Matteo'ya vermişim çünkü bir daha ihtiyacım olmayacağını düşünmüştüm. Çünkü karımın benim dokunuşumu isteyeceğini ve bana Nina'nın lanet olası babama baktığı gibi bakmayacağını varsaymıştım. Onun gibi olabileceğim, Aria'nın benim öyle olduğumu düşünebileceği fikri bile beni çıldırtıyordu.

Grace başını salladı. "Buna ihtiyacımız yok," dedi baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve birlikte olduğum diğer erkeklerin hiçbirisiyle korunmasız ilişkiye girmedim."

Dudağım kıvrıldı. Gerçekten onu prezervatifsiz becereceğimi mi düşünüyordu? Ona zerre kadar güvenmiyordum. Çarpık zihninde, muhtemelen hamile kalırsa gerçekten onunla kalacağımı düşünüyordu. "Ben korunmasız yapmam, Grace."

Suratını astı. "Eminim karınla da yapıyorsundur."

Sertleştim. Başımı sallayarak pantolonuma uzandım. "Seni uyarmıştım."

"Luca, bekle!" diye bağırdı, elimi tutarak. "Hadi ama. Böyle yapma. Sik beni. Sana ihtiyacım var. Çantamda prezervatif var."

Onu silkeleyerek odada çırılçıplak bıraktım. Hay sikeyim. Neden sürekli Aria'dan bahsetmek zorundaydı ki? Ve neden umurumdaydı ki? Aria bunun gerçek bir evlilik olmasını istemiyordu. Benim yakınlığıma bile dayanamıyordu.

Eve döndüğümde, uyuyan karıma bakmadan doğruca duşa girdim ve sıcak spreyn altında kendimi temizledim. Yaptığım şeyden sonra Aria'yla yatağa dönmek bana yanlış geliyordu. Karanlığın içinden süzıldüm, ama loş ışıkta bile yastığın üzerindeki saçlarının altın halesini seçebiliyordum. Benim tarafıma doğru dönmüştü.

Dikkatlice yatağa kaydım. Aria kıpırdamadı. Gözlerim karanlığa alıştığında yüzünü ve çıplak omzunu seçebildim. Tatlı, çiçekli kokusu burnuma doldu ve aniden tekrar duş alma isteği duydum. Hay sikeyim. Asla evlenmek istememiştim, asla yanımda, hayatımda bir kadın istememiştim. Ama şimdi bir karım vardı, tek yapabildiğim ona dokunmayı düşünmekken dokunmamı istemeyen bir karım.

Ona sırtımı dönerek yuvarlandım. Aria'nın ne umduğundan emin değildim ama bunu elde edemeyeceğini biliyordum. Ve belli ki o da bana istediğini vermemeye kararlıydı.

Ertesi sabah karımla yüzleşmek istemediğim için erkenden yataktan çıktım. Nerede olduğumu fark edeceğinden endişelenmiyordum; Aria'nın erkeklerle deneyimi yoktu, bu yüzden davranışlarını gece ziyaretimle ilişkilendiremezdi, ama onun huzurunda olmaktan çekiniyordum çünkü ona bakmak zorunda kalmadan bile lanet olası vicdanım başıma bela olmaya başlamıştı. Aria'dan önce, zaten bir vicdanım olmadığına ikna olmuşum.

Hiç böyle hissetmemiştim ve mantıklı bile gelmiyordu. Aria bu evliliği istemiyordu.

Bu işe zorlanmıştı ve ne kadar isteksiz olduğunu açıkça belli etmişti.

BÖLÜM 10

Kendi çatı katımda davetsiz misafir gibi hissediyordum. Aria'dan kaçmaya çalışmak neredeyse imkânsızdı. Nereye gitsem kokusu burnuma geliyordu. Dairenin içinde parmak uçlarımda dolaşmaktan, karşımdaki kadınla nasıl başa çıkacağımı bilememekten yorulmaya başlamıştım. Başka birine karşı vereceğim tepki sertlik, hatta belki tehdit ya da şiddet olurdu. Babam eşlerinin yanında asla yumurta kabuğu üzerinde yürümezdi. Tek bir kelime bile etmeden önce, her talebini tahmin edene kadar onları kırırdı.

Elinde bir kitapla kanepeye uzanan karımı takip ettim. O benden uzak duruyordu, ben de öyle ama lanet olsun, ona bakmaktan kendimi alamıyordum. "Bütün gün yapacak işlerim var," diye bilgilendirdim onu. Sanki umurundaymış gibi.

"Tamam," dedi basitçe.

Hayal kırıklığımı bastırarak döndüm ve asansöre yöneldim. Romero bana neredeyse orada olduğuna dair bir mesaj göndermişti. Matteo'nun katında kapı açıldı ve o da bana katıldı. "Hâlâ şansın yok mu?"

Ne demek istediğini çok iyi anladığım için ters ters baktım. "Hayır. Benim dokunuşuma dayanamaz." Matteo bana merakla baktı. "Belki de sadece yanlış yaklaşımı deniyorsundur." "Peki ne tür bir yaklaşım öneriyorsun?" Dışlerimi sıktım.

Omuz silkti. "Karınızı ne tür bir yaklaşıma ihtiyacı olduğunu söyleyecek kadar iyi tanımıyorum. Belki de Romero'ya sormalısınız, ne de olsa onunla sizden daha fazla zaman geçiriyor." Matteo meydan okurcasına sırtıttı.

"Siktir git."

Yeraltı garajına girdiğimizde, asansöre binip çatı katına çıkmak üzere olan Romero'ya neredeyse çarpıyordum.

"Luca, Matteo," dedi küçük bir baş hareketiyle.

"Sokaklarında şüpheli teslimat kamyonları olduğunu bildiren uyuşturucu laboratuvarını kontrol etmek için bütün gün yokum ve gece yarısına kadar dönmeyeceğim. Aria'yı meşgul et."

Matteo kaşlarını oynatarak, "Evet, onu meşgul et," dedi.

Neredeyse onu yumruklayacaktım. Bugün bütün düğmelerime basıyordu. Romero bize merakla baktı. "Çok sık gidiyorsunuz."

Her saniyemi güzel karımı becermekle geçirmem gerekirken öyleydim.

"Fahişesi Grace'i becermekle meşgul," dedi Matteo.

Romero'nun yüzünde saklayamadığı bir onaylamama ifadesi belirdi. "Aria iyi bir kadın."

"O benim kadını ve seni ilgilendirmez Romero," diye hırladım. "Onu koruduğundan ve eğlendirdiğinden emin ol." Ona doğru yaklaştım. "Ve Grace hakkında ona tek kelime etme."

Romero başıyla onayladı. Başka bir şey söylemeden asansörün içine adım attı.

Matteo beni arabama doğru takip ederken kıkırdadı. Bisikleti hemen yanına park etmişti. "İnsanların senden nefret etmesini nasıl sağlayacağını biliyorsun. Aria, Romero..."

"Dediklerimi yaptıkları sürece benden nefret etmeleri umurumda değil. İkisi de lanet yeminleriyle bana sonsuza dek bağlılar."

Matteo bisikletine bindi. Beni çileden çıkaracak başka bir şey söylemesine fırsat vermeden arabama bindim.

O günün ilerleyen saatlerinde babamdan bir mesaj aldım.

Matteo bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi. "Acı bir hap yutmuş gibi görünüyorsun." "Babam bizi görmek istiyor."

Matteo yüzünü buruşturdu. "Yine mi?"

"Hadi gel. Oraya gidelim. Bu işi bir an önce bitirmek istiyorum." Matteo ve benim büyüdüğümüz Yukarı Batı Yakası'ndaki malikânenin önüne geldiğimizde, her zaman olduğu gibi içim daraldı. Bu lanet yerden nefret ediyordum, onunla bağlantılı anılardan nefret ediyordum. Dışarıdan bembeyaz görünüyordu ama sadece karanlığı barındırıyordu. Işık ne çocukluğumuzun ne de bugünümüzün bir parçasıydı.

Matteo çoktan çift kapıya çıkan merdivenlerin dibinde bekliyordu. Bisikletiyle her zaman daha hızlıydı. Yüzünde benim hissettiğim endişenin aynısı vardı.

Merdivenlerden çıkarken hiçbir şey söylemedik. Kamera bize doğru döndü. Alarm sistemini kapatacak kodu girdim ve kapının kilidini açtım. Gardiyanlar çoktan yüzümüzü görmüş ve evin arka tarafındaki odalarında kalmış olmalıydılar. Nina'nın çığlığı duyulduğunda Matteo ve ben giriş holünde donup kaldık.

"Özür dilerim, Salvatore. Lütfen..." Tekrar haykırdı.

Elim sıkı bir yumruğa dönüştü. "Baba, buradayız!"

Matteo başını salladı, ağzı sıkıydı. "Onu öldürmeliyiz," diye fısıldadı. "Sen daha iyi bir Capo'sun. Sen her şeyde daha iyisin."

"Şşşt," diye homurdandım. Matteo sessizce konuşmuştu ama babam paranoyaktı. Yaşlı adamın, evinde olup biten her şeyi duyabilmek için bir yerlere gizlenmiş mikroskopları olduğunu tahmin bile edemezdim. Babamı öldürmekten daha çok istediğim bir şey yoktu ama Famiglia baba katilliğini asla kabul etmezdi.

Babam sahanlıkta belirdi, üzerinde sadece bornoz vardı. Kapama zahmetine bile girmede ve iğrenerek yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum. Üstü başı kan içindeydi ve Nina'ya her ne yaptıysa hâlâ siki kalkıktı. Soğuk gözleri Matteo ve benim üzerime dikildi ve ağzı ürpertici, yardımsever bir gülümsemeye dönüştü. "Oğullarım, sizi görmek güzel."

Bizden bir tepki almaya çalıştığını, iğrenç yaşlı adam sikini görmememiz için bizi cesaretlendirdiğini biliyordum. Ama Matteo ve ben onun oğullarıydık. Çok korkunç şeyler görmüş ve yapmıştık. O piçin önünde zayıflık göstermemize imkân yoktu.

"Bizi çağırmışsınız," dedim basitçe. Matteo sessiz kaldı, ki bu en iyisiydi.

Babam kardeşime baktı ve bir şey söylemesi için ona meydan okuduğunu biliyordum. Kaslarım gerildi. Evin arka tarafında en az altı muhafızı vardı. Eğer Matteo kendini kaybederse ve babamızı ve adamlarını öldürmek zorunda kalırsak, işler çirkinleşebilirdi. Neyse ki Matteo sıkı bir gülümseme verdi. Sahteydi ama babam bunu bilemezdi.

Kendinden memnun sırtışı genişledi. "Seninle konuşmam gereken birkaç konu var. Duş alacağım ve giyineceğim. Nina'yı kontrol et ve hâlâ nefes alıp almadığına bak." Başımı salladım. İtaatimizden memnun olan babam arkasını döndü ve yatak odasına yöneldi. Matteo bakışlarımla karşılaştı ve gözlerindeki ifade beni

endişelendirdi. "Hadi kontrol edelim

Nina," dedim ona kararlı bir şekilde.

Tek kelime etmeden üst kata, Nina'nın uyuduğu yatak odasına doğru yöneldik. Babam onunla aynı yatağı paylaşmazdı; sadece sevişmek istediğinde ya da katılmaları gereken sosyal etkinlikler olduğunda onu arardı.

Kapı aralıktı. Derin bir nefes alarak ittim ve bir cesetten kurtulmak ya da Nina'nın nasıl öldüğüne dair saçma bir hikâye uydurmak zorunda kalmayacağımı ve böylece onu herkesin önünde gömebileceğimizi umarak kapıyı açtım.

İçeriden yumuşak bir hıçkırık sesi geldi. Gözlerim Nina'nın bağlandığı yatağa takıldı. Çürük, kanlı ve çıplaktı.

"Siktir," diye mırıldandı Matteo. Babam böyle bir şeyi ilk kez yapmıyordu. Bıçağımı çektim, Matteo da öyle yaptı. Matteo kollarını serbest bırakırken ben ayak bileklerindeki bağları kestiğimde Nina inledi. Oturmaya çalıştı ama bir süre bağlı kalmış olmalı ki bunu başaramadı.

Yere atılmış saten elbiseye uzandım ve onu oturur pozisyona çekmeden önce üzerine örttüm. Onunla göz hizasında olmak için eğildim. "Neden kaçmıyorsun?"

Nina Matteo'ya doğru baktı. "Seni benim peşimden gönderirdi." Matteo Famiglia'daki en iyi avcıydı. Birkaç haini avlamıştı.

"Matteo seni bulamaz," diye mırıldandım.

"Yapamam," dedi kararlılıkla. "Nereye gidebilirim ki? Ne yapardım? Burası benim dünyam."

Doğruldu. Nina babamın sadizmine tahammül ediyordu çünkü ona sunabileceği lüksü ve parayı seviyordu. Bunu anlamıyordum ve deneyecek sabrım da yoktu.

Adım sesleri duyuldu ve geri çekildim. Babam kapıda belirdi, koyu renk bir takım elbise ve yüksek yakalı bir gömlek giymişti.

"Salvatore," dedi Nina boyun eğerek.

Babam ona bakmadı, sadece bana ve Matteo'ya baktı. "Neden ona bir şans vermiyorsun? Onu oğullarımla paylaşmanın bir sakıncası yok."

Onu bize daha önce de teklif etmişti. Bunun bizi sınamanın başka bir yolu olup olmadığından ve kendisine ait olana dokunmamıza gerçekten izin verip vermeyeceğinden emin değildim. İçimi nefret kapladı. Babamın mantığını anlayamıyordum. O iğrenç bir canavardı. Onu korumak yerine, ona bok gibi davranıyordu. Ben Aria'yı asla böyle incitmezdim, hele birinin onu çıplak görmesine ya da Tanrı korusun ona dokunmasına asla izin vermezdim. Kadınımla üzerinde hakkı olduğunu düşünen herkesi öldürürdüm. Benden başka kimseye boyun eğmek zorunda kalmazdı.

"Luca'nın genç ve küçük bir karısı var. Beni neden istesin ki?" Nina sanki bunu gerçekten düşüneceğimi sanıyormuş gibi hızlıca söyledi. Geçen sefer düşünmemiştim ve düşünmezdim de. Babasının dokunuşuna katlanmak zorunda kalması yeterince kötüydü; onu daha fazla kıramazdım.

"Çok utangaç ve minyon. Onu kırmanın ne kadar eğlenceli olduğunu tahmin edebiliyorum, değil mi?" Nina sanki kendisinininkinin daha kolay olması için başka kadınların acı çekmesine ihtiyacı varmış gibi konuştu.

Ondan hem nefret ediyor hem de ona acıyordum.

"Peki ya sen, Matteo?" Babam sordu.

"Kadınlarımın genç ve güzel olmasını tercih ederim," dedi. Bu bir yalandı. Nina ikimizin de yatağımıza aldığımız kadınlardan çok daha yaşlı değildi ve uzun kahverengi saçları ve ince vücuduyla çok güzeldi.

Babam omuz silkti ve sonunda bornozunu giymeyi başarmış olan karısına döndü. "Muhafızlardan birini al ve kendine birkaç yeni ayakkabı ve elbise al."

Gülümsedi ve başını salladı.

"Ama makyaj yapınca bok gibi görünüyorsun," diye ekledi.

Topuklarımın üzerinde döndüm ve odadan çıktım, babamın beni hala orada isteyip istemediği umurumda değildi. Matteo arkamdaydı, gözleri öfkeyle yanıyordu. Benim hissettiğim öfkenin aynısı. Belki de onu öldürmeliydik. Onu bugün öldürmeli ve sanki başkası öldürmüş gibi göstermeye çalışmalıydık. Kimse onun öldüğünü görünce üzülmezdi. Bir Allah'ın kulu bile.

"Ofisime," diye emretti Peder bizi takip ederken.

Ofis koltuğuna oturup arkasına yaslanarak Matteo ve bana bakması zaman aldı.

"Gelininizden hâlâ memnun musunuz?" Babam ağzını kıvrarak sordu.

Memnuniyet şimdiye kadar evliliğimin bir parçası olmamıştı ama bu babamın öğrenemeyeceği bir şeydi.

Sırıttım. "Öyleyim. Dediğin gibi, Aria şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha güzel."

"Öyle," dedi babam garip bir sesle ve tüylerim diken diken oldu.

Matteo ondan bana baktı ve gözleri açık bir mesaj gönderdi. Benimle olacaktı. Eğer işaret verirsem o piçi indirecekti. Ve bunu ciddi ciddi düşündüm, çünkü anneme, Nina'ya ve diğer tüm kadınlara yaptıkları için ondan nefret ediyordum, çocukluğumuzu mahvettiği ve hâlâ elinden geldiğince hayatlarımızı mahvetmeye devam ettiği için ondan nefret ediyordum, ama şu anda ondan en çok Aria'dan bahsederken sesinin aldığı açgözlü nota yüzünden nefret ediyordum.

Babam gözlerini bana dikti. Cinayet düşüncelerim bir yana, sahiplenme duygumu gizlemek için yeterince hızlı davranmadığımı biliyordum. Kaslarım gerildi, onu öldürmenin en iyi yolunu düşünmeye çalıştım... köşedeki kamerayı vurmak ve sonra da takviye gelmeden önce muhafızları öldürmek. Babamın adamlarımız arasında nefret edildiğini biliyordum ama bana duydukları saygı bile beni Capo yapmaya yetmeyecekti, en azından birleşik bir Famiglia'nın. Babama sadık olan ya da işlerine geldiği için öyleymiş gibi davranan adamlarla benim destekçilerim arasında ikiye bölünecektik. Bu Famiglia'nın sonu olur. Outfit, ateşkes olsun ya da olmasın, zayıf anımızı saldırmak için kullanacaktı. Famiglia benim geleceğimdi, doğuştan hakkımdı.

Kendimi rahatlamaya zorladım. Onu başka bir gün, insanlar öğrenmeden bunu yapmanın bir yolunu bulduğumda öldürecektim. Babam gülümsedi. "Onu kırmaktan zevk alıyor musun?"

Gözlerinin içine baktım, gülümsemem sertleşti. "Karım hakkında konuşmayacağım, baba. O benim ve onunla aramda ne olursa olsun bunu sadece ben bilirim. Tek bir anımı bile kimseyle paylaşmayacağım. Yalnızca benim."

Babam kıkırdadı ama sonra ayıldı. "Güzel, güzel. Yeter ki ona olan sahipliğini başka bir şeyle karıştırma. Bir amcığın seni sikinden tutup sürüklemesine izin verme. Kadınlar sadece üç şey için iyidir." Bunların ne olduğunu söylememi bekledi.

Ellerim silahımı ya da daha iyisi bıçağımı almak için kaşınıyordu. Bu cinayet kişisel olmalıydı. Kanının parmaklarımın üzerinden akmasını, son nefesinin tenime değmesini istiyordum. O izlerken bağırsaklarını birbiri ardına deşmek istiyordum. "Sikişmek, emmek ve gösteriş yapmak," dedim.

Babam kıkırdadı.

"Sanırım Nina'yı senin için çözelim diye bizi çağırmadın?" Matteo kaşlarını kaldırarak sordu.

Ona ters ters baktım.

Babam gözlerini kıstı. "Hayır. Sicilya'daki Famiglia mücadele ediyor. Oradaki Camorra Amerika'da olduğundan çok daha güçlü."

Bu, kadınlardan daha güvenli bir konuydu ama öfkem hâlâ derimin altında kaynıyordu.

—X—

Aria beni görmezden gelmekten memnundu. Hiçbir zaman yakınlığımı istemedi ve geceleri yanımda mışıl mışıl uyurken ben onu izlemekten ve ona iyi davranacağıma yemin ettiğim halde neden bana babamışım gibi baktığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Sikeyim. Lanet bir korkağa dönüşüyordum.

Grace ile son görüşmemin üzerinden iki gün geçmişti ama bugün onunla tekrar karşılaştım ve fazla beklemedim. Grace bana iğrenerek bakmadı. Onun yanındayken, istediğim kadın olmasa bile, sadist piç babam gibi hissetmiyordum.

Gelmesinden birkaç dakika sonra, onu yatağın üzerinde dört ayak üzerine ittim ve arkadan beceriyordum.

Her itişte aklım Aria'ya kayıyordu. Grace'i daha da aşağı ittim, böylece sadece saçlarını görebildim -sarı ama karımın altın sarısı saçlarından çok farklıydı. Onun Aria olduğunu hayal etmeye çalıştım, çiçekli kokusunu hayal etmeye çalıştım, ama Grace'in tatlı parfümü burnumu tıkadı ve inlemeleri dikkatimi dağıtmaya devam etti.

Kalçalarını kavrayışım daha da sıkılaştı ve içine daha sert girdim, ama aslında onun lanet görüntüsü karşısında yumuşadığımı hissedebiliyordum. Bu daha önce hiç olmamıştı, kimseyle olmamıştı.

Önümdeki kadını görmek zorunda kalmamak için gözlerimi kapattım ve bunun yerine gerçekten istediğim kadının görüntüsü iç gözümün önünde oluştu.

"Evet! Daha sert!" Grace çılgık attı ve neredeyse çenesini kapatması için ona hırlayacaktım. Bunun yerine, kalçalarındaki tutuşumu sıkılaştırdım ve damarlarımı tüketen öfkeyle ona çarptım. Ne halt ediyordum ben?

"Tanrım evet," diye inledi.

Bir tahta gıcırdadı. Yanımdaki yatakta duran silahıma uzanmadan ve beni gafil avlamaya çalışan bir Rus piçini bekleyerek gözlerimi açmadan bir saniye önce içimde bir gerilim oluştu. Lanet olsun. Aria geniş, dehşete düşmüş gözlerle bana bakıyordu. Şok üzerime çöktü ve hareketsiz kaldım. Burada ne işi vardı? Burayı nasıl bulmuştu? Bir Bratva pususunu hiç bu kadar istememiştim. Her şey karımın yüzündeki incinmiş ifadeden daha iyiydi.

"Sorun ne Luca?" Grace kıcını geriye iterek sikimi daha da içine soktu ama ben çoktan yumuşamaya başlamıştım. Aria hâlâ kıpırdamamıştı, ben de öyle... Mavi gözleri yaşlarla doldu ve göğsüm rahatsız edici bir şekilde gerildi. Bunu asla görmemeliydi.

Ne yapacağıma ya da ne söyleyeceğime karar vermeden arkasını döndü ve koşmaya başladı. "Siktir!" Homurdandım.

Grace bana uzanmaya çalıştığında onu ittim. "Bırak gitsin."

Pantolonumu yukarı çektim, Grace'i becerirken neredeyse hiç soyunmadığım için çok mutluydum. Gömleğimin düğmeleri hâlâ iliklenmemiş ve fermuarım açıkken Aria'yı kovalamaya başladım, birinin görmesi umurumda bile değildi. Aria asansörün içinde kayboldu ve ben ona ulaşmadan kapılar kapandı ve asansör inmeye başladı. Lanet olsun. Gömleğimin düğmelerini iliklemeye çalışarak merdivenlerden indim. İnsan içine yarı çıplak çıkamazdım. Bu, lanet olası babama açıklamak zorunda kalmak istemediğim bir gazete haberi idi.

Hişimla binadan çıktım, Romero'nun Aria'nın peşinden koştuğunu ve metroya doğru merdivenlerden hızla indiğini gördüm. Ben de peşlerinden koştum. Lanet olsun. Yapmam gereken

Onu yakalamalıydim, aptalca bir şey yapmasını engellemeliydim, açıklama yapmalıydim. Siktir et hepsini. İnsanlar şaşkınlık içinde yolumdan çekildiler.

Tam kapılar kapanırken peronda sarsılarak durdum. Romero birkaç adım önümdeydi ama o da metroya binmeyi başaramamıştı.

Metro'nun içinde Aria'yla birlikte kayboluşunu izledim. Kalbim göğsümde çarpıyordu, sadece koşmaktan değil, karım için endişelenmekten de. Ağlayan, incinmiş karım.

"Siktir!" Hırladım.

Romero nefes nefese bana döndü. "Özür dilerim Luca. Nasıl öğrendi bilmiyorum. Beni kandırdı ve kaçtı."

Aria için o kadar endişeleniyordum ki kaçmasına izin verdiği için

Romero'ya kızamıyordum. El yordamıyla cep telefonumu buldum ve kulağıma götürerek Matteo'yu aradım.

Ağzından çıkan ilk söz "Grace'i becerdiğini sanıyordum," oldu. Arka planda kadınların kahkahalarını duyabiliyordum.

"Yardımaınıza ihtiyacım var. Aria beni yakaladı ve şimdi ortadan kayboldu. Başına bir şey gelmeden onu yakalamalıyız."

"Neredesin?"

Ona nereye gideceğimizi söyledim ve telefonu kapatıp Cesare'yi aradım. Romero çoktan telefonundan metro duraklarını kontrol ediyordu. "Nereden başlamalıyız?" diye sordu.

Aria'nın bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışarak derin bir nefes aldım ama karımı nereye gideceğini tahmin edecek kadar iyi tanıımıyordum ve o da New York'u favori noktaları olacak kadar iyi bilmiyordu. "Oraya geri dönme ihtimaline karşı çatı katına dönmeni istiyorum."

Romero itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı ama ona uyarıcı bir bakış gönderdim. Her şeyi berbat etmişti, benim kadar değil, neredeyse benim kadar değil ama yine de.

Arabama döndüm ve Metro'nun ilk durağına doğru sürdüm. Aria'nın burada indiğinden şüpheliydim ama nerede olabileceğini de bilmiyordum.

Matteo bisikletiyle yanıma yanaştı ve kaskını açtı. "Nereye gidiyor olabileceğine dair bir ipucu var mı?"

Başımı salladım.

"Gömleğinin düğmelerinin yanlış iliklendiğinin farkında mısınız?"

Yorumunu görmezden geldim. Aria nerede olabilirdi? Sorumluluk sahibiydi ve dünyamızın risklerinin farkındaydı. Halka açık bir yerde, muhtemelen Manhattan'da ya da belki Brooklyn'de bir yerde kalacaktı, ama yine de geriye milyonlarca seçenek kalıyordu. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Eğer ona bir şey olursa...

"Luca?"

Bana kaşlarını çatan Matteo'ya baktım. "Onu bulacağız. Aria kaçmaz. Eninde sonunda geri dönecek."

Eninde sonunda mı?

"Neden Gianna'yı aramıyorsun?"

Başımı salladım. Bu iyi bir fikirdi ama Gianna'nın bana ilk şeyi söyleyeceğinden şüpheliydim.

Telefonumu elime aldığımda kızıl saçlı kızın numarasının bende olmadığını fark ettim.

"Sende numarası var mı?" Kardeşime sordum. Ne de olsa onu öpmüştü, yani tükürükten daha fazlasını değiş tokuş edip etmediklerini kim bilebilirdi ki?

Matteo başını salladı.

"Scuderi'yi aramak söz konusu bile olamaz," diye mırıldandım. Aria'nın babası babamı arayacaktı ve sonra işler çirkinleşecekti.

Cesare arabasını durdurdu ve indi. New York'u araması gereken sadece üç kişiydik.

Aria'yı bulmak zorundaydık. Başka seçeneğimiz yoktu.

Neredeyse iki saattir Aria'yı arıyorduk ama hâlâ ondan bir iz yoktu. Şakağım zonkluyordu ve aslında Scuderi'yi aramayı düşündüm. Sonuçlarını boş ver. Önemli olan tek şey Aria'yı geri almaktı.

Telefonum çaldı ve hemen açtım. "Aria az önce eve geldi," dedi Romero.

Rahatlamıştım. "O iyi mi?" Romero tereddüt etmeden, "Evet," dedi.

"Ona göz kulak ol. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Matteo, Cesare ve ben on beş dakikadan kısa bir süre sonra çatı katına vardık. Romero bar taburesine tünemişti ama biz içeri girer girmez atladı. "Yukarıda duş alıyor."

Onun yüzü de benim hissettiğim rahatlamayı yansıtıyordu.

Yanından geçip üst kata çıktım. Kapının koluna bastım ama kilitliydi. Kapıyı çaldım. "Aria?"

Yanıt yok.

Daha sert vurdum. Hâlâ bir şey yoktu. Kapının arkasındaki hareketi duyabiliyordum.

"Aria, beni içeri al!" Yumruğumu bir kez daha kapıya vurdum. Onu kendi gözlerimle görmem, iyi olduğundan, zarar görmediğinden emin olmam gerekiyordu. "Beni içeri almazsan kapıyı tekmeleyeceğim."

Matteo ve Cesare yavaşça merdivenlerden yukarı çıktılar, endişeyle beni izliyorlardı. Umurumda bile değildi.

"Aria, aç şu lanet kapıyı!"

Sonunda kilit çevrildi ve kapıyı iterek açıp içeri girdim. Aria odanın ortasında duruyordu, üzerinde ipek bir gecelik vardı, gözleri şişmiş ve kızarmıştı. Ona doğru ilerledim ve kolunu tuttum, nerede olduğunu bilmek, gördüklerini açıklamak istiyordum.

"Dokunma bana!" diye çığlık atarak elimden kurtulmaya çalıştı.

"Nerelerdeydin?" Homurdandım. Koluna tekrar dokunmak istedim. Ona dokunmam gerekiyordu, sanki sadece onu görmek zarar görmediğini doğrulamak için yeterli değilmiş gibi. Aria geri sıçradı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Hayır! Bana bir daha asla dokunma. Aynı ellerini *fahişene dokunmak* için kullandığında olmaz."

"Herkes dışarı. Şimdi," diye homurdandım.

Adım sesleri duyuldu ve ardından asansörün tanıdık sesi duyuldu.

"Nerelerdeydin?" Nabzım çılgınca atıyordu. Aria ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu anlamıyor muydu?

Aria bana ters ters baktı ama öfkesinin ardında derin bir acı yatıyordu ve ben bunu anlamamıştım. "Endişelendiğin buysa seni aldatmıyordum. Bunu asla yapmam. Bence sadakat bir evlilikteki en önemli şeydir, bu yüzden şimdi kendini sakinleştirebilirsin - bedenim hala sadece senin. Sadece şehirde dolaştım."

Bratva'nın muhtemelen karımı ele geçirmek için ne kadar hevesli olduğunu bilseydi, bunu yapmazdı. "Gece New York'ta mı dolaştın? Tek *başına mı*?"

"Bana kızmaya hakkın yok Luca. Bugün gördüklerimden sonra olmaz. Beni aldattın."

Suçluluk duygusu göğsümde alevlendi ama onu bastırdım. Hiçbir konuda suçlu değildim. "Gerçek bir evliliğimiz yokken nasıl aldatabilirim? Kendi karımı bile beceremiyorum. Sen benim yakınlığıma dayanabileceğine karar verene kadar bir keşiş gibi yaşayacağımı mı sanıyorsun?"

Aria sertçe yutkundu. "Tanrı korusun. Kocamın bana sadık kalmasını beklemeye nasıl cüret edebilirim? Bir canavardan bu kadarcık bir dürüstlük beklemeye nasıl cüret edebilirim?"

Sadık mı? Bu gerçek bir evlilik miydi? Aria evet demiş olabilirdi ama karım olmak istiyormuş gibi davranmıyordu. Bana babammışım gibi baktı. "Ben bir canavar değilim. Sana saygılı davrandım."

"Saygı mı? Seni başka bir kadınla yakaladım! Belki de dışarı çıkmalı, yanımda rastgele bir adam getirmeli ve beni gözlerinin önünde becermesine izin vermeliyim. Bu sana nasıl hissettirir?" Aria tısladı ve içimde bir şeyler koptu.

Onu kalçalarından tutup yatağa kaldırdım, bileklerini başının üzerinde tutarken ağırlığımla onu aşağı doğru bastırdım. Kimse ona dokunamayacaktı. Benden başka kimse.

"Yap şunu. Beni al ki senden gerçekten nefret edebileyim," diye fısıldadı Aria sertçe, gözlerinde yaşlar parlıyordu. Gözlerini kapattı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Bakışlarım kızarmış teninde, titreyen alt dudağında, kirpiklerine yapışan gözyaşlarında gezindi. Korkmuştu. Benden korkuyordu. Lanet olsun. Aria. Benim karım. Korumak ve onurlandırmak için benim. Kendimi daha iyi kontrol etmem gerekiyordu. Başımı eğip omzuna bastırdım ve çiçekli kokusunu içime çektim. Öfkemi kontrol altına alarak nefes verdim. "Tanrım, Aria."

Bileklerini çözdüm ve başımı kaldırdım. Aria kıpırdamadı, kolları hâlâ başının üzerinde itaatkâr bir şekilde uzanıyordu. Teslimiyetinin görüntüsü ağzımda acı bir tat bıraktı. Yanağına dokunmaya çalıştım ama geri çekildi. "O üzerindeyken bana dokunma."

Haklıydı. Bunu hak etmemişti.

Ayağa kalktım. "Şimdi bir duş alacağım, ikimiz de sakinleşeceğiz ve sonra konuşmamızı istiyorum."

Aria başını kaldırıp bana baktı. "Konuşacak ne kaldı ki?" "Biz. Bu evlilik."

Yavaşça kollarını onu yatağa ittiğim yerden aşağı indirdi. "Bugün gözlerimin önünde bir kadını becerdin. Sence bu evlilik için hâlâ bir şans var mı?"

"Bunu görmeni istemedim," diye mırıldandım. Kahretsin, beni yakaladığında gözlerindeki bakış uzun süre aklımdan çıkmayacaktı, ne kadar çok şey yaptığım ve gördüğüm düşünülürse bu çok saçmaydı.

"Neden? Arkamdan huzur ve sessizlik içinde hile yapabilesin diye mi?"

Aria haklıydı, ama bu evliliği önemseyeceğine dair hiçbir ipucu vermemişti. "Bir duş alayım. Sen haklıydın. Sana bu şekilde dokunarak daha fazla saygısızlık etmemeliydim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece göğsümde bir bıçak gibi hissettiğim o hüznü gözlerle bana baktı. Döndüm ve banyoya yöneldim. Karıma dönebileceğimi, Grace'in parfümünün ve dokunuşunun tüm izlerini sildiğimi hissedene kadar sıcak suyun altında ne kadar durduğumdan emin değildim. Aria'nın gözyaşlarının vücudumda bıraktığı ağır his hoşuma gitmemişti. Daha önce hiç deneyimlemediğim ve daha sık yaşamak istemediğim bir duyguydu.

Belime bir havlu sardıktan sonra yatak odasına döndüm, Aria yatak başlığına yaslanmış oturuyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, sarı saçları zarif omuzlarından aşağı dökülüyordu.

Yatağında Aria gibi biri varken Grace'e gittiğim için kendimi daha da aptal gibi hissediyordum ama o beni hâlâ istemiyordu ve havlumu bıraktığımda beni görmeye dayanamıyormuş gibi hızla gözlerini kaçırınca bu bir kez daha ortaya çıktı. Matteo gibi kibirli değildim, hatta hiç değildim ama kadınların beni nasıl süzdüğünü biliyordum. Vücudum için çok çalıştım. Boxerımı giydikten sonra Aria'nın yanındaki yatağa uzandım. Bakışlarını onun şiş gözlerindeydi. Bu beni hâlâ hazırlıksız yakalıyordu. "Ağladın mı?" Daha iyi olan soru neden olduğuydu?

Çevremizdeki pek çok eş gibi onu yalnız bırakıp başka bir kadın ararsam mutlu olacağını düşünmüştüm.

Küçük bir kaş çatmayla başını bana doğru eğdi. "Umursamayacağımı mı sandın?"

"Bizim dünyamızda pek çok kadın kocaları fahişe kullandığında ya da metres tuttuğunda bundan memnun olur. Dediğin gibi, aşka dayalı çok az evlilik var. Eğer bir kadın

Kocasının dokunuşunu hissettiğinde, onun ihtiyaçlarını karşılamak için ilişkiye girmesine aldırmayacaktır." Ağzı inceldi. "*İhtiyaçları*."

"Ben iyi bir adam değilim, Aria. Asla aksini iddia etmedim. Mafyada iyi adam yoktur." Eninde sonunda başarısız olacağımı bildiğim halde ona karşı iyi olmaya çalışıyordum ama bunun bu kadar çabuk olmamasını umuyordum.

Bakışları göğsüme, kalbimin üzerindeki noktaya kaydı. "Biliyorum ama sana güvenebileceğimi ve beni incitmeyeceğini düşünmemi sağladın."

"Seni asla incitmedim." Ne kadar çabaladığımı anlamıyor muydu?

Aria fısıltıyla, "Seni *onunla* görmek canımı acıttı," diye itiraf etti, gözlerini kaçırdı ve sanki gözyaşlarına engel olmak zorundaymış gibi bir kez daha yutkundu.

Ona dokunma dürtüsü inanılmaz derecede güçlüydü ama kendimi tuttum. "Aria, benimle yatmak istediğin hissine kapılmadım. Sana dokunmazsam memnun olursun diye düşünmüştüm."

Aria başını salladı. "Bunu ne zaman söyledim?"

"Seni istediğimi söylediğimde geri çekildin. Tiksiniş görünüyordun." Yüz ifadesi son birkaç gündür aklımdan çıkmıyordu; nasıl olur da hatırlamazdı?

"Öpüşüyorduk ve sen beni diğer kadınlardan daha çok becermek istediğini söyledin. Tabii ki geri çekildim. Ben canın istediğinde kullanabileceğin bir fahişe değilim. Hiç evde olmuyorsun. Seni nasıl tanıyabilirim ki?"

Benim hakkımda önemli olan her şeyi biliyordu ve bilmediği şeyler de en iyisiydi.

Aria iç çekti. "Ne düşünüyordun ki? Ben hiçbir şey yapmadım. Öptüğüm tek erkek sensin. Evlendiğimizde bunu biliyordun. Sen ve babam bunun böyle olmasını sağladınız ve buna rağmen benden hiçbir erkeği öpmemişken senin için bacaklarımı

açmamı bekliyorsun. Ağırdan almak istedim. Rahatlayabilmek için seni tanımak istedim; birlikte yatmadan önce seni öpmek ve *başka şeyler yapmak istedim*."

Kahretsin, zihnim aşırı hızlandı. "Başka şeyler mi? Ne tür başka şeyler?"

Aria kaşlarını çatı ve arkasını döndü. "Bu işe yaramaz."

"Hayır, yapma," diye mırıldandım, yanağına dokundum ve nazikçe bana doğru döndürdüm. İsteksizce elimi bıraktım. "Anlıyorum. Erkekler için ilk sefer büyük bir olay değildir, ya da en azından benim tanıdığım erkekler için değildi." Aria'nın bir erkeğin dokunuşuna, benim dokunuşuma alışmak için zamana ihtiyacı olacağını düşünmemiştim. Hevesli ve meraklı olacağını ummuştum.

"İlk seferin ne zamandı?" Aria hemen sordu.

"On üç yaşımdaydım ve babam gerçek bir erkek olmamın zamanının geldiğini düşünüyordu, çünkü zaten kabul edilmiştim. 'Hem bakire hem de katil olamazsın. Söylediği buydu. Benimle bir hafta sonu geçirmeleri ve bildikleri her şeyi bana öğretmeleri için iki fahişeye para verdi." Foxy'de geçirdiğim iki günü hâlâ hatırlıyordum.

Aria yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç."

"Evet, sanırım öyle," dedim. Benim için beklenen buydu. "Ama ben kendini kanıtlamak isteyen on üç yaşında bir çocuktum. New York Famiglia'sının en genç üyesiydim. Büyüklerin beni bir çocuk olarak görmesini istemiyordum ve hafta sonu bittiğinde kendimi önemli biri gibi hissediyordum. Fahişelerin performansından çok etkilendiklerini sanmıyorum ama sahip oldukları en iyi sevgili benmişim gibi davranıyorlardı. Babam muhtemelen bunun için onlara fazladan ödeme yapmıştır. Size oral seks yaparken yüzlerine boşalmanızın tüm kadınların hoşuna gitmediğini anlamam biraz zaman aldı."

Aria'nın yüzünde iğrenme ifadesi belirdi ve ağzına boşaldığımda aynı tepkiyi göstermeyeceğini umarken bile gülmekten kendimi alamadım.

"Evet..." Saçının bir tutamını parmağımın üzerinde gezdirdim, ipeksi hissinin tadını çıkardım. Aria merakla beni izledi ama geri çekilmedi. "Bu gece gerçekten endişelendim," diye itiraf ettim.

"Senin olanı başkasının almasına izin vereceğimden endişeleniyorum," dedi Aria. Ses tonundaki kırılganlığı fark etmemiştim.

Aria'nın başka erkekler arayacağından endişelenmiş miydim? Asla. Aria öyle biri değildi. "Hayır, biliyordum, sadık olduğunu *biliyorum*. Bratva'yla işler kızışıyor. Seni ele geçirirlerse..."

Onu incitmişlerdi. Düşün gecemizde onu zorla da olsa yanıma almam, ona yaşattıklarının yanında hiçbir şeydi. Midem öfke ve endişenin karışımıyla sıkıştı.

"Yapmadılar."

"*Yapmayacaklar*," diye homurdandım. Ne pahasına olursa olsun Aria'yı koruyacaktım. Parmaklarımı Aria'nın boğazında gezdirdim ama o geriye yaslandı.

"Bunu gerçekten zorlaştıracaksın, değil mi?" Bana kızgın bir bakış attı.

"Bugün gördüklerin için özür dilerim," dedim. Özür dilemek yapmadığım bir şeydi. Babam beni bu konuda çok zorlamıştı ama burada tam da bunu yapıyordum.

"Ama yaptığın şey için üzgün değilim."

"Nadiren özür dilerim derim. Söylediğimde de ciddiymdir." Ve söyledim de. Aria onun yaptıklarını görmemeliydi ve ben de Grace'e gitmemeliydim. Babam gibi olmak istemiyorsam, bu konuda bile onun gibi davranamazdım.

"Belki de bunu daha sık söylemelisin."

"Bu evlilikten ne senin ne de benim için bir çıkış yolu var. Gerçekten mutsuz olmak istiyor musun?"

Neredeyse sabrımın tükenmesine neden olacak bir süre düşündükten sonra Aria başını iki yana salladı. "Hayır ama seni onunla hiç görmemiş gibi davranamam."

İç gözünün önünde ne tür görüntüler oynadığını ancak hayal edebilirdim. Aria hiç böyle bir şey görmemişti ve sonra beni Grace'i becerirken görmek zorunda kaldı. "Senden bunu beklemiyorum ama evliliğimizin bugün başladığını farz edelim. Temiz bir başlangıç."

Yüzünde bir özlem ifadesi belirdi ama yine de kuşkulu görünüyordu. "O kadar kolay değil. Ne olmuş ona? Bu gece onunla ilk kez birlikte olmadın. Onu seviyor musun?" O kadar savunmasız görünüyordu ki.

"Aşk mı? Hayır. Grace'e karşı bir şey hissetmiyorum." Hayatımdaki hiçbir kadına ya da Matteo dışında hiç kimseye karşı bir şey hissetmemiştim.

"O zaman neden onunla görüşmeye devam ediyorsun? Gerçeği söyle."

Umarım gerçeği kabul edebilirdi. "Çünkü nasıl sakso çekileceğini biliyor ve çünkü iyi sikişiyor. Yeterince dürüst mü?"

Aria'nın yanakları kızardı ve yine ısınan tenine dokunmam, onu hissetmem gerekti. "Ne zaman edepsiz bir şey söylesem yüzünün kızarmasına bayılıyorum. Sana edepsiz bir şey *yaptığımda kızarmanı* görmek için sabırsızlanıyorum."

"Eğer bu evliliğin gerçekten yürümesini istiyorsan, bana kirli bir şey yapma şansını istiyorsan, o zaman başka kadınlarla görüşmeyi bırakmalısın. Belki diğer eşlerin umurunda değil ama başka biri olduğu sürece bana dokunmana izin vermeyeceğim."

Haklıydı ve herhangi bir kadın ilgimi çekebilecek gibi değildi. Aria'yı sadece gazetede fotoğrafını gördüğümünden beri düşünüyordum, Grace'le birlikteyken bile. "Söz veriyorum. Bundan sonra sadece sana dokunacağım."

Aria bana kısık gözlerle baktı. "Grace bundan hoşlanmayacak."

Grace kesinlikle hoşlanmazdı. "Onun ne düşündüğü kimin umurunda?" "Babası sana sorun çıkarmaz mı?"

"Kampanyaları için para ödüyoruz ve onun izinden giden ve yakında bizim paramıza da ihtiyacı olacak bir oğlu var. Alışveriş yapmaktan ve sonunda zengin bir adamla evlenmekten başka bir işe yaramayan bir kızı neden umursasın ki?"

"Muhtemelen senin o adam olmanı umuyordu."

Tabii ki öyle. "Biz yabancılarla evlenmeyiz. Asla evlenmeyiz. O bunu biliyordu ve yattığım tek kadın da o değildi."

Aria gözlerini kırıştırdı, belli ki itirafım karşısında afallamıştı. "Kendin söyledin. İhtiyaçların var. Seninle yatmamı beklemekten sıkılırsan beni tekrar aldatmayacağını nasıl söyleyebilirsin?"

"Beni uzun süre bekletmek niyetinde misin?" diye sordum.

"Sanırım 'uzun bekleme' kelimesi ile ilgili çok farklı kavramlarımız var."

"Ben sabırlı bir adam değilim. Eğer uzun demek bir yıl demekse..." Bu son birkaç gün zaten cehennem gibiydi. Aylarca Aria'yla aynı yatakta yatmadan uyuma fikri... Bu düşünmek istediğim bir şey değildi.

Aria ters ters baktı.

"Ne söylememi istiyorsun, Aria? İnsanları öldürüyorum, şantaj yapıyorum ve işkence ediyorum. Onlara emrettiğimde aynısını yapan adamların patronuyum ve yakında Capo dei Capi, Doğu Yakası'ndaki ve muhtemelen ABD'deki en güçlü suç örgütünün lideri olacağım. Düğün gecemizde seni zorla alacağımı düşündün ve şimdi seninle yatmak için aylarca beklemek istemediğim için mi kızgınsın?"

Gözlerini kapatıp yatağa uzanırken Aria'nın yüzünde teslimiyet ifadesi belirdi. "Yorgunum. Geç oldu."

Ona doğru eğildim ve hafifçe beline dokundum. "Hayır. Anlamak istiyorum. Ben senin kocanım. Sen kaybedeceği erkeği seçebilen diğer kızlar gibi değilsin. Bugün gördüklerin yüzünden sana sert davranacağımdan mı korkuyorsun?"

Aria şüphelerimi doğrularcasına en ufak bir ürperti duydu ama korkmasına gerek yoktu. "Korkmayacağım. Sana altımda zevkten kıvrınmanı istediğimi söyledim ve bu muhtemelen seni ilk kez aldığımda gerçekleşmeyecek olsa da, ben içindeyken boşalana kadar dilimle ve parmaklarımla istediğin sıklıkta boşalmanı sağlayacağım. Yavaş gitmeyi umursamıyorum, ama ne için beklemek istiyorsun?"

Aria'nın gözleri fıldır fıldır açıldı ve gözlerindeki bakış ciğerlerimdeki nefesi çekip aldı. Nedenini bilmiyordum ama hoşuma gitmemişti. Bu kez parmaklarımı yastığın üzerindeki altın halenin içinde gezdirmemeyi başardım.

"Seni aylarca bekletmeyeceğim," diye fısıldadı Aria, sesi bitkin geliyordu. Gözlerini tekrar kapattı, bunu yaparken uyuyan bir kraliçe gibi görünüyordu. Yutkundum, bu evlilikte onu mutlu etmek için ne yapacağımdan emin değildim, denemeli miydim emin değildim.

Yanına uzandım ve uykuda çoktan dengelenmiş olan nefes alışını dinledim.

Yakın zamanda uyuyamayacağımı biliyordum.

BÖLÜM 11

İki saatten az bir uykunun ardından gün doğmadan uyandığımda kolum Aria'nın boynundaydı. Birkaç dakika öylece kaldım, uykusunda kucağımda rahatlamış olmasının keyfini çıkardım. Sonunda geri çekildim ve komodinin üzerindeki cep telefonuma uzandım. Matteo'ya hızlıca bir mesaj yazıp genelevlerimizden birinin müdürüyle yalnız konuşması gerektiğini söyledim, sonra da Romero'ya yazdım. Bugün Aria'yı korumak zorunda kalmayacaktı.

"İş mi?" Aria uykulu bir sesle sordu.

Ona doğru baktım ve başımı salladım. "O günkü planlarımı iptal ettim, böylece birlikte biraz zaman geçirebilir ve birbirimizi tanıyabiliriz."

Aria gözlerini kırptırdı, bir anda daha uyanık hale geldi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedim. Onu öpme isteğine direnerek bacaklarını yataktan dışarı salladım. "Ben hazırlanayım, sonra da bugün yapabileceğimiz bir şeyler düşüneyim."

"Tamam," dedi Aria küçük bir gülümsemeyle.

Otuz dakika sonra buzdolabına bakıyor, kahvaltı için ne yapabileceğimizi bulmaya çalışıyordum.

Marianna buzdolabını iyi stoklamıştı ama bugün yemek pişirmeye gelmeyecekti. Aria bacaklarını göstererek şortuyla merdivenden indi. "Yemek yapabilir misin?"

Aria bana doğru gelirken ofladı pufladı. "Sakın bana hiç kendine kahvaltı hazırlamadığını söyleme?"

"Marianna'nın burada olduğu ve benim için bir şeyler hazırladığı günler hariç, genellikle işe giderken bir şeyler atıştırırım." Onu incelemekten kendimi alamıyordum. "Bacaklarına bayılıyorum."

Aria yorumumu duymazdan geldi ve buzdolabına baktı. Kolunu benimkine dokundurdu ve ben de ona, başının altın sarısı tepesine ve burnunun düşünceyle kırıışmasına bakmak zorunda kaldım.

Aria buzdolabına uzanıp yumurta ve kırmızı biber çıkardı. Ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Bu ikimizden biri demekti. Geri çekildim ve yemek pişirmesini izlemek için tezgâha yaslandım ama Aria buna izin vermedi. Kaşlarını kaldırdı.

"Bana yardım etmeyecek misin? Biberleri doğrayabilirsin. Duyduğuma göre bıçak kullanmayı biliyormuşsun," dedi alaycı bir tavırla.

Bir bıçak kaptım ve yanına yaklaştım. Aria bana baktı. Göğsüme uzandı ve yine içimi bir koruma dalgası kapladı. Aria bana biberi uzattı ve tahta bir tahtayı işaret etti. Marianna'nın onu daha önce doğramak için kullandığını görmüştüm. Ben biberleri keserken Aria yumurtaları çırttı, sonra da sıcak bir tavaya döktü.

"Bunlara ne olacak?" Ona doğradığım biberleri gösterdim.

"Kahretsin," dedi Aria yüzünü buruşturarak, cızırdayan yumurtalarla biberlerin arasına bakarak.

"Hiç yemek yaptın mı?" diye sordum.

Aria biberleri aldı ve pişmekte olan yumurtaların içine attı. Yumurtadan önce biteceklerinden şüpheliydim. Bir kez daha tezgâha yaslanarak

Aria yumurtaları tavadan çıkarmaya çalışıyordu. Yüz ifadesi giderek daha da sinirli bir hal alıyordu.

"Neden bize kahve yapmıyorsun?" diye sordu sivri bir bakışla.

Kızgın görünmeye çalıştığında gerçekten çok sevimli oluyordu.

Aria yumurtaları kurtarmaya çalışırken ben de onu kırmadım ve kahve makinesinin başına geçtim.

Sonunda iki fincan kahveyi bara bıraktığımda, Aria yanmış yumurta dağınıklığını iki tabağa kaşıkladı. Çok şeyi mideye indirebilirdim ama bu yeni bir meydan okuma olacaktı. Ben bir bar taburesine çöktüm, Aria da yanımdakine tırmandı ve beklentiyle beni izledi. Burnuma kadar gelen yanık kokusuna rağmen çatalı elime aldım ve yumurtadan bir parça ağzıma attım. Şimdiye kadar yediğim en kötü omletti. Aria da bir ısırik aldı ve yüzünü buruşturdu, sonra kahveden büyük bir yudum içmeden önce yumurtaları hemen tükürdü. Sulu gözlerle bana baktı. "Aman Tanrım, bu iğrenç."

"Belki de kahvaltı için dışarı çıkmalıyız," diye önerdim. Aria bize başka bir şey pişirmeye kalkarsa ya gıda zehirlenmesi geçireceğimizi ya da çatı katını yakacağını hissediyordum.

Kahvesine bakarken Aria'nın yüzünde utanç ifadesi belirdi. "Omlet yapmak ne kadar zor olabilir ki?"

Göğsüm bastırılmış bir kakhahayla titredi ama gözlerim Aria'nın çıplak bacaklarına kayınca kakhaham dindi. Dokunabilecek kadar yakın oturuyorduk ve tepkisini ölçmek için avucumu dizine koydum. Aria elindeki fincanı dudaklarına götürerek durakladı. Beni itmedi ya da irkilmedi, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Başparmağımı hafifçe teninde gezdirdim. "Bugün ne yapmak istersin?"

Dizindeki elimle yüzüm arasında gidip gelirken Aria'nın kaşları birbirine yaklaştı. Bu dokunuş hoşuna gitmiş miydi? "Düğün gecemizin ertesi sabahı bana dövüşmeyi bilip bilmediğimi sormuştun, belki bana bıçak ya da silah kullanmayı, belki de kendini savunmayı öğretebilirsin," dedi.

Beklediğim bu değildi. Alışveriş ya da onun gibi bir şey, evet, ama dövüşmek?

"Onları bana karşı kullanmayı mı düşünüyorsun?"

Aria gözlerini devirdi. "Sanki adil bir dövüşte seni yenebilirmişim gibi." "Ben adil dövüşmem," diye takıldım.

"Peki bana öğretecek misin?"

"Sana pek çok şey öğretmek istiyorum," diye mırıldandım dizini kavrarken.

"Luca, ben ciddiym. Romero ve senin yanımda olduğunu biliyorum ama bir şey olursa kendimi savunabilmek istiyorum. Kendin söyledin: Bratva kadın olmamı umursamayacak."

Aria Bratva'yı tanımıyordu. Kendini savunabilse bile, bu pislikler ona yaklaşırlarsa yine de canını yakabilirlerdi. "Tamam. Çalıştığımız ve antrenman yaptığımız bir spor salonumuz var. Oraya gidebiliriz."

Aria genişçe gülümsedi ve tabureden atladı. "Ben egzersiz kıyafetlerimi alayım." Dövüşme ihtimali konusunda bu kadar heyecanlı olmasını beklemiyordum.

Aria ve ben Famiglia'nın spor salonuna girer girmez, salondaki tüm erkekler yaptıkları işi bırakıp karıma bakmaya başladılar. Bir bakışla hemen gözlerini kaçırdılar.

"Soyunma odalarımız sadece erkekler için. Genelde kadın ziyaretçilerimiz olmaz." Aria sırttı. "Kimsenin beni çıplak görmemesini sağlayacağını biliyorum."

"Emin olabilirsin." Adamlarımdan hiçbiri ona bakmaya cesaret edemezdi. Bakarlarsa onları ezeceğimi biliyorlardı.

Aria güldü, mutlu görünüyordu.

Onu soyunma odasına doğru yönlendirdim. "İçeride biri var mı diye bakayım," dedim. Aria'nın göreceği tek penis benimki olacaktı. İçeri ittim. Üç adam soyunmanın farklı aşamalarında. Bana döndüler ve saygıyla başlarını salladılar.

"Karımla birlikteyim ve üstünü değiştirmesi gerekiyor," dedim onlara soğuk bir gülümsemeyle.

Şaşırmış bakışlarla birbirlerine baktılar ve hemen spor kıyafetlerini giydiler. Onlar gittikten sonra Aria'yı içeri götürdüm.

Pis koku karşısında yüzü buruştu.

Tam bir kız. "Hassas kadın burunlarına hitap etmiyoruz," dedim sırtarak.

Aria çantasını elimden çekip aldı ve dolaplardan birine yöneldi. Ben de hemen arkasından gittim, sonra kendi çantamı bir banka bıraktım.

Aria gömleğinin eteklerini tuttu, sonra durdu. "Beni biraz yalnız bırakmayacak mısın?"

Ciddi miydi? Silah kılıfımı açtım ve yere koydum, sonra gömleğimi başımın üzerine çektim.

Aria'nın gözleri vücudumun üst kısmını inceledi, gözlerinde öfke parlıyordu.

Tişörtünü başından çekmeden önce bana sırtını döndü. Aria sütyenine uzandı, ama ben ondan önce davrandım ve tek parmağımla kopçasını açarak tenini okşadım. Onu çevirip öpmekten başka bir şey istemiyordum ama bir adım geri çekilip spor şortumu giydim ve bir yandan da Aria'nın pantolonunu indirişini pür dikkat izliyordum. İki mükemmel kışkırıcı ortaya çıktı. Üzerinde lanet bir tanga vardı ve şortunu almak için eğilmeden önce onu da aşağı çekti ve bu manzara beni neredeyse çözüyordu. Az önce bana nasıl bir manzara sunduğunun farkında değil miydi? Nefes verdim. Amının küçük bir görüntüsü sikime kan hücum etmesine neden oldu.

Minik koşu şortunu giydiğinde neredeyse rahatlamıştım. Aria arkasını dönüp bana baktığında gözleri pantolonumdaki şişkinliğe kaydı ve yanakları bir kez daha kızarıırken kaşları havaya kalktı.

"Kendini savunma dersleri için bunu mu giyiyorsun?" Şortu üst baldırlarını zar zor örtüyordu ve atleti gibi daracıkta.

"Başka bir şeyim yok. Koşuya çıkarken bunu giyiyorum."

"Sana yan bakan her erkeğin kışına tekme basmak zorunda kalacağımın farkındasın, değil mi? Ve böyle görüldüğünde, adamlarım sana ters *bakmamak için çok* zorlanacaklar."

"Kendilerini kontrol etmelerini sağlamak benim işim değil. Açık kıyafetler giyiyor olmam onları bakmaya davet ettiğim anlamına gelmez. Eğer kendilerine hakim olamıyorlarsa, bu onların sorunu."

Kendilerine çeki düzen verirlerdi.

Kapıya doğru başımı salladım ve elimi sırtına koyarak Aria'yı dışarı çıkardım. Birkaç adam önce yukarı, sonra hızla aşağı baktı. Aria'yı antrenman minderlerine doğru yönlendirdim, yaklaştığımız anda iki asker saygılı bir şekilde başlarını sallayarak minderleri boşalttı. Nereden

Duvarda asılı duran bıçak dizisinden yeni başlayanlar için iyi ve çok ağır olmayan bir tane seçtim, sonra onu şaşkın bir bakışla alan Aria'ya uzattım.

Minderde karşı karşıya geldik. "Bana saldır ama kendini kesmemeye çalış." "Sen de bıçak almayacak mısın?"

"Benim ihtiyacım yok. Bir dakika içinde seninkini alacağım." En büyük zorluğum Aria'ya zarar vermeden onunla dövüşmek olacaktı. Daha önce bir dövüşte hiç dikkatli olmak zorunda kalmamıştım ama o benimle kıyaslandığında çok küçüktü.

Aria'nın yorumumdan rahatsız olduğu belliydi ama gerçek buydu.

"Peki ne yapmam gerekiyor?" diye sordu, bıçağa belirsizce bakarak. Bıçağı tutuş şekline daha önce hiç bıçakla dövüşmediği belliydi.

"Vurmaya çalış. Eğer beni kesmeyi başarırsan, kazanırsın. Nasıl hareket ettiğini görmek istiyorum." Aria omuzlarını dikleştirmeden önce bir an etrafımıza baktı. İleri atıldı, bu kadar hızlı hareket edebilmesi beni şaşırtmıştı ama pratik yapmadan yaptığı saldırıyı kolayca savuşturdum. Bileğini ezmeden kavramak daha zordu ve Sonra sırtı önüme doğru baştan çıkarıcı bir şekilde bastırılana kadar onu döndürdüm. "Henüz bıçağın sende değil," dedi Aria nefes nefese.

Bileğindeki tutuşumu hafifçe sıktıktan sonra başımı kulağına doğru eğdim. "Onu almak için sana zarar vermem gerekir. Örneğin bileğini kırabilirim ya da sadece morartabilirim." Aria nefesini tuttu, nabızı parmaklarımın altında gümbürdüyordu. Onu serbest bıraktım ve o da bir kez daha benimle yüzleşmek için dönerek hızla elimden kaçtı.

"Yine," dedim.

Aria'yla dövüşmek eğlenceliydi ve bana vuramamaktan giderek rahatsız olduğunu söyleyebilirdim. Daha önce hiçbir dövüşte yenilmemiştim ve o adamlar yılların deneyimine ve Aria'nın iki katı ağırlığa sahip olan Made Men'lerdi.

Taşaklarım tekme atmaya çalıştığı anda ayağını yakaladım ve çekiştirdim. Hızını hafife almıştım ve sertçe sırt üstü yere düştü, nefesi kesildi ve bıçağı düşürdü.

Yanında diz çöküp karnına dokundum. "İyi misin?" Sakin görünmeye çalışarak mırıldandım çünkü askerlerim beni izliyordu.

Aria'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Evet. Sadece nefesimi toplamaya çalışıyorum." Arkamdan adamlarıma doğru baktı. "Benimle dövüşmek isteyecek 1.80 boylarında ve kendi gölgesinden korkan bir askerin yok mu?"

Etrafta Aria için daha kolay rakip olabilecek birkaç adam olduğu kesindi ama kimsenin onunla dövüşmesine izin vermezdim, şaka yollu bile olsa. "Adamlarım hiçbir şeyden korkmaz," dedim yüksek sesle, Aria'nın ayağa kalkmasına yardım edip onlarla yüzleşirken. "Karımla dövüşmek isteyen var mı?"

Birkaçı güldü, diğerleri ise hızla başlarını salladı. "Benimle dövüşmek zorunda kalacaksın," dedim Aria'ya.

Aria kesinlikle pes etmek istemiyordu ama yorulduğunu söyleyebilirdim. Onu bir kez daha vücuduma yaslamıştım ki pazumdaki keskin bir acı beni irkiltti. Tutuşumu gevşettim ve Aria kaçmayı başardı, ama bıçağı indiremeden bileğini yakaladım. Gözlerim üst kolumda diş izleri bıraktığı noktaya kaydı. "Beni ısırdın mı?"

"Yeterince sert değil. Kan bile yok," dedi dudakları eğlenerek bükülerek.

Midem sarsıldı ama kahkahalarımı tuttum. Aria'nın gözleri bana bakarken gururla parlıyordu. Hay sikeyim. Gülmek istedim ama adamlarım izlerken yapamadım. Yine de birkaç cılız kıkırdama kaçtı. Aria sırtıttı.

Başımı salladım. "Sanırım bir gün için yeterince zarar verdin."

Aria benim yanımda hiç eğitimimizden sonra olduğu kadar rahat olmamıştı. Fiziksel olarak yakınlaşmamızı sağlamış, bunun nereye varacağı konusunda endişelenmesine zaman bırakmamıştı. Eve dönerken, "Hadi dışarıdan bir şeyler alalım," dedim. "Canın ne istiyor?"

Aria dudaklarını büzdü. "Hiç suşi denemedim."

Kaşlarını havaya kalktı. "Hiç mi?"

Başını iki yana salladı. "Ama denemek istiyorum. Belki hoşuma gider."

Bir denese kesinlikle hoşlanacağı daha pek çok şey vardı ama tekrar gerilmesini istemediğim için kelimeleri yuttum.

En sevdiğim suşi mekanının önünden geçtim ve Aria'nın hoşuna gidecek bir şeyler bulabilmesi için her şeyden bir seçki seçtim, eve dönmeden önce yemeğimizi ve bir şişe şarabımızı alıp çatı terasına yerleştik. Aria her suşi parçasını hevesle denedi, başını sallayarak ve mırıldanarak onayladı. Onu izlemeye bayılıyordum.

"Şaşırdım," dedi Aria arkalığa yaslanırken. Kolumu onun çıplak omuzlarına yaklaştırmıştım. Neyi kastettiğinden emin değildim. "Gerçekten deneyeceğini düşünmemiştim."

"Sana yapacağımı söyledim. Ben sözümü tutarım," dedim. Bu evliliğin yürümesini istiyordum. "Eminim bu senin için zordur." Aria aramızdaki boşluğu işaret etti.

"Hiçbir fikrin yok. Seni öpmeyi gerçekten çok istiyorum."

Aria'nın gözleri dudaklarıma kaydı. Bardağıma tekrar masaya bıraktım ve daha da yaklaşarak beline dokundum. "Bana seni öpmemi istemediğini söyle."

Aria ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Yavaşça öne eğildim, geri çekilmesi için ona zaman tanıdım ama çekilmedi. Kendimi yavaş olmaya zorlayarak onu öptüm, ama kısa süre sonra öpüşmemiz daha ateşli bir hal aldı. Elimi belinde tutmak ve vücudunun geri kalanını keşfetmemek bir mücadeleydi. Başparmağıma gömleğinin altına soktum ve çıplak tenini okşadım. Aria usulca ağzıma doğru inledi. Fark edip etmediğinden bile emin değildim. Onu yavaşça arkaya doğru yönlendirdim, ta ki salonda uzanana kadar ve ben de yarı eğilmiş bir şekilde onun üzerinde durana kadar.

Dilim ağzını ele geçirdiğinde Aria'nın tadı çok tatlıydı. Uyluklarını birbirine sürtmesinden giderek daha fazla tahrik olduğunu anlayabiliyordum.

Kızarmış yüzüne bakmak için başımı kaldırdım.

"Sana kendini iyi hissettirebilirim Aria," dedim, parmaklarım kalçasında hevesle seğiriyor, güneye doğru gitmek istiyordum. "Gelmek istiyorsun, değil mi?"

Aria'nın gözlerinde çelişkiler dans etti ama sonra kararlı bir parıltı belirdi. "Ben iyiyim.

Teşekkür ederim."

Bastırılmış bir kahkahayla karnım seğirdi. "Çok inatçısın." Islak olduğunu biliyordum. Kendini içime bastırışından, inleyişinden... Kahretsin.

Dudaklarına bir kez daha yapıştım, dilim amına yapmak istediğim gibi onunkiyile alay etti, parmağım bel kemerinin hemen üzerinde daireler çizdi, bacaklarının arasında da hissedeceğini biliyordum, ama Aria nefes alıp inlese ve öpücüğümün altında titrese bile sözlerine sadık kaldı. Sonunda durmak zorunda kaldım, çünkü sikim pantolonumun içinde o kadar sertleşmişti ki, çok rahatsız edici olmaya başlamıştı.

Aria şaşkınlıkla bana göz kırptı.

"Artık dursak iyi olacak," diye inledim. "Pantolonum dar gelmeye başladı."

Aria aynı anda hem kendini beğenmiş hem de utanmış görünüyordu. Kıkırdadım, ağzına bir öpücük daha kondurdum, sonra ayağa kalktım ve Aria'yı yanıma çektim. Bir kez olsun elimi tutarak beni şaşırttı ve bu büyük bir zafer gibi hissettirmediyse ne olayım. Aria kollarımda uyurken bütün gece çektiğim acıya bile değdi.

BÖLÜM 12

Telefonum komodinin üzerinde vızıldayınca irkilerek uyandım. Aria'yı dikkatlice kendimden ayırdım ve o da yuvarlandı. Telefonu kaptığım gibi ayağa kalktım. Arayan Cesare'ydi. Hemen aramaya cevap verdim.

"Sorun nedir?"

"Bratva kimyagerlerimizden birini doğradı ve kalıntılarını Küre'nin dört bir yanına dağıttı."

"Biri onunla ilgileniyor mu?"

"Temizlik ekibi zaten orada."

"Tamam, elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Matteo'yu aradın mı?"

"Hayır."

"Ben yaparım o zaman."

Kardeşimi aradım, on beş dakika içinde buluşmak üzere anlaştık ve yatak odasına dönüp hızla kıyafetlerimi seçtim ve silahlarımı aldım.

Giyindikten sonra bir kez daha koridora çıktım ve Romero'ya daha erken gelmesi gerektiğini söyledikten sonra Aria'yı uyandırmak için yatak odasına gittim.

Ama o çoktan oturmaya başlamıştı. "Hemen gidiyor musun?"

Aslında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Bratva bizimkilerden birini aldı. Onu küçük parçalar halinde kulüplerimizden birinin etrafına bırakmışlar."

"Tanıdığım biri mi?" Aria sordu. "Polis bu işe karışacak mı?"

Yanına gittim. Karmakarışık sarı saçlarıyla çok sevimli görünüyordu. "Elimden gelirse olmaz," diye mırıldandım yüzünü okşayarak. "Eve erken gelmeye çalışacağım, tamam mı?"

Aria başıyla küçük bir selam verdi ve ben de onu öpmek için başımı eğdim. Dudaklarımız birbirine değdiğinde irkilmedi ya da geri çekilmedi. Bunun yerine benim için ayrıldı. Davetini kabul ettim, öpücüğü hevesle derinleştirdim, ama sonunda görev çağırdı. Geri çekildim ve hızla oradan ayrıldım.

Bratva'lar lanet olası Kalaşnikoflarını Küre'nin girişine grafitiyle yazmışlardı ve öldürdükleri tek kişi ölü kimyager değildi. En başarılı satıcılarımızdan biri de parçalara ayrılmış ve arka bahçesine bırakılmıştı, evinin ön cephesinde de aynı lanet grafiti vardı.

"Lanet olası Ruslar," diye mırıldandı Matteo.

"Bu da başka bir uyarı. İlaçlarını geri istiyorlar," dedi Cesare kaşlarını çatarak.

Bir grup Famiglia askeri, ilaç laboratuvarlarımızdan birine yaptıkları saldırının intikamını almak için Rusların son ilaç teslimatını çalmıştı.

Matteo, "Onlara bir yanıt göndermemiz gerekiyor," dedi.

Famiglia temizlik ekibi, çoğunluğu inisiyelerden oluşan bir grup, Kalaşnikof grafitilerini temizlemeye çalıştı. Duvarlardaki ve kaldırımlardaki kan lekelerinden zaten kurtulmuşlardı, ancak grafitiyi yıkamak daha zordu.

Babamı tekrar aradım, olası eylemler için onun onayını almam gerektiğinden nefret ediyordum.

On kez çaldıktan sonra açtı, her zamanki gibi beni bekletti. "Meşgulüm."

İş konusunda değil, bu çok açıktı. "Bratva'ya açık bir uyarı göndermeliyiz. Çok cüretkâr olmaya başladılar."

Babam sessizdi. Ruslara olan ilgisizliği bir noktada bize her şeye mal olacaktı. "Fiore'yi arayacağım."

"Fiore burada değil. New York'ta neler olup bittiğini bilmiyor ve muhtemelen umurunda da değil. Outfit bize yardım etmez. Onların kendi sorunları var. Şimdi harekete geçmeliyiz. Sen ve Fiore'nin her şeyi en ince ayrıntısına kadar konuşmanızı bekleyemeyiz. Ruslar bizi aptala çeviriyor."

Cesare, Capo'mla bu şekilde konuştuğum için aklımı kaçırmışım gibi bana baktı ama umurunda değildi. Famiglia'yı önemişiyordum ve eğer babam bunun için bir risk oluşturuyorsa, bunun farkına varması gerekiyordu.

"Henüz Capo değilsin Luca. Uzun bir süre Capo olamayacaksın ve eğer seni değersiz ilan edersem Capo bile olamayabilirsin, bunu unutma."

New York'taki askerlerin çoğu zaten benim kararına onunkinden daha çok güveniyordu. Ben bir şey söylemedim.

"Rusların hadlerini bilmeleri için ne yapılması gerekiyorsa yapın," dedi sonunda. "Yapacağım," dedim ve telefonu kapattım.

"Yüzündeki ifadeyi sevdim," dedi Matteo köpekbalığı sırtışıyla.

"Laboratuvarlarından birine saldıracağız. Lanet ilaçlarını geri mi istiyorlar? Daha fazlasını çalacağız ve birkaç Bratva pisliğini ezeceğiz."

Matteo sırtarak elini çırpı. "Bu tam bana göre bir eğlence." Cesare'ye döndüm.

"Bize katılacak on adam seç."

Bratva'nın uyuşturucu ticaretimizi yok etmesine izin veremezdik. New York bizim şehrimizdi.

Orası benim şehrimdi ve kimse onu benden alamazdı.

Saldırı kanlı, acımasız ve heyecan vericiydi ama Bratva sonunda bizi neredeyse gafil avlayacak olsa da başarılıydı. Gelecekteki olası saldırılar hakkında bilgi almak için Rus piçlerini saatlerce öldürüp işkence ettikten sonra, zihnimi bir karanlık perdesi kaplamış gibiydi, daha fazla şiddet, daha fazla kan ihtiyacı. Eve gitmeden önce kana bulanmış kıyafetlerimi çıkarma zahmetine girmedim. Sadece Aria'yı görmek istiyordum, onun yakınlığının mucizevi bir şekilde bana getirdiği o sakinliği ve aidiyeti hissetmek istiyordum.

Ama zar zor kendimdim ya da belki de o akılsızca kan dökme, sınırsız zalimlik anlarında gerçek benliğimdim. Bunu söylemek zordu. Daha çok canavar mı yoksa insan mı? Aria'dan önce cevap kolaydı.

Daireye girdiğimde Romero endişeyle bana baktı. "İyi misin? Yoksa kalmamı mı istiyorsun?"

"Git buradan," diye homurdandım, gözlerim kanepede yatan Aria'ya takılmıştı.

"Senin için endişelendiği için uyuyamadı, sonra kanepede uyuyakaldı ve ben de onu yukarı taşımak istedim."

Ona sert bir bakış attım ve sonunda asansöre binip gözden kayboldu. Yavaşça güzel karıma doğru yaklaştım. Üzerinde ince bacaklarını ve göğüslerinin baştan çıkarıcı kabarıklığını ortaya çıkaran saten geceliği vardı.

Benim. Sadece benim. Çok güzel.

Vücudumda karanlık bir açlık, önümdeki kadını nihayet sahiplenme ihtiyacı belirdi. Ellerimi sırtının ve bacaklarının altına kaydurdum, sonra onu kollarıma aldım. Kokuyordu

tatlı ve masum. Onu bozmak, tadına bakmak, becermek istiyordum. Onu benim yapmak istedim.

"Luca?" Aria'nın yumuşak sesi kulaklarımdaki gümbürtünün, saatlerce süren çığlıkların ve ateşin ardından üzerime çöken sisin arasından yankılandı.

Aria'yı odamıza taşıdım ve yatağıma yatırdım. Gözlerim karanlıkta onun vücudunu izledi. Odanın karanlığında bir ışık feneri gibiydi.

Hareket etti ve oda ışıkla doldu. Aria'nın gözleri benimkilerle buluştu. Geniş, korkulu.

Bakışlarım bir kez daha göğüslerinin kabarıklığına daldı, sonra dar beline ve kalçalarının arasındaki vadiye doğru devam etti.

"Luca?"

Bugün ölebilirdim. Yarın da ölebilirdim.

Karımın her santimini tatmadan, onu sahiplenmeden ölebilirdim.

Kana bulanmış gömleğimi çıkardım ve kemerimi çözdüm. Ellerim sabitti, her zaman sabitti, ne yaparlarsa yapsınlar. Tetiği çektiğimde, bir boğazı kestiğimde ya da bir pisliğin derisini yüzdüğümde titremiyorlardı.

"Luca, beni korkutuyorsun. Ne oldu?"

Pantolonumu indirdim ve dizlerimden birini Aria'nın bacaklarının arasına sıkıştırmadan önce yatakta diz çöktüm. Karımın üzerine eğildim, gözlerim göğüslerinin her nefeste nasıl yükselip alçaldığını izliyordu. Benim olacaktı.

Aria ellerini kaldırdı ve yanağıma dokundu, sıcak, yumuşak ve dikkatliydi.

Gözlerimi kırıştırdım, odağım yüzüne, korkuyla açılmış gözlerine, ifadesindeki zorlukla kontrol edilebilen dehşete kaydı. İnsan mı canavar mı?

Yüzümü boynunun kıvrımına daldırdım ve çiçekli kokusunu içime çektim, nabzının dudaklarımda attığını hissettim. Aria'nın avucunun yanağıma değdiği hissine odaklandım.

Aria benim karımdı. Korumam gereken. "Luca?"

Yüzüne baktım. Ona karşı bir canavar olmayacaktım. Onu ittim ve hızla banyoya girdim. Duşu buz gibi soğuğa çevirerek akıntının altına girdim, kanı ve karanlığın bir kısmını alıp götürmesini izledim ama geri kalanı böyle günlerden sonra sık sık olduğu gibi üzerime yapıştı.

Belime bir havlu sardıktan sonra yatak odasına doğru yürüdüm. Aria beni dikkatle izliyordu. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı, benim için bu lanet karanlıktan kurtulmasını istiyordum. Havluyu bıraktım, ama Aria beni çıplak görmesin diye hemen arkasını döndü. Yorganın altına girdim ve sıcaklığı içime sızana kadar ona yaklaştım. Yüzünü görmek isteyerek kalçasından tuttum ve onu ters çevirdim.

Karşı koymadı. Önümde sırt üstü yatarken ona baktım, gözleri yüzümü arıyordu. Ona daha da yakın olmak istiyordum. Daha yakın. Her zaman daha yakın. Geceliğine uzandım, aradaki engelin kalkmasını istiyordum, onu hissetmek istiyordum, ten tene.

Aria elime dokunarak beni durdurdu. "Luca." Sesinde endişe vardı ve bakışlarıyla karşılaştığımda aynı endişe gözlerine de yansıyor.

Artık korkmasına gerek yoktu. "Bu gece bedenini bedenimde hissetmek istiyorum. Sana sarılmak istiyorum."

Bunu itiraf etmek zayıf bir şeydi ama umurumda değildi.

"Sadece bana mı sarılacaksın?" diye sordu mavi gözleri sorgulayarak. "Yemin ederim."

Aria sonunda geceliğini başından çekmeme izin verdi ve üzerinde sadece beyaz külotu kaldı. Gözlerim güzel göğüslerini, pembe meme uçlarının büzülme şeklini taradı. Parmağımı külotunun bel bandında gezdirdim ama dondu kaldı ve muhtemelen haklıydı. O küçük bariyerin aramızda kalması daha iyiydi. Sırt üstü döndüm ve Aria'yı da yanıma alarak üstüme uzandım, dizleri belimin yanındaydı.

Göğüslerimiz birbirine değdi ama ağırlığıyla bana zarar verebileceğinden endişeleniyormuş gibi kendini askıda tuttu. Sırtını sıkıca kavrayarak onu kendime doğru bastırdım. Avuç içimi Aria'nın omurgası boyunca kıcının kıvrımına kadar takip ettim ve onu hafifçe okşamaya başladım. Başta gergindi ama onu zorlamayacağımı anlayınca yavaş yavaş gevşedi.

"Kesigine dikiş atılması gerekmiyor mu?" Aria sordu, sesi endişeyle sırlıslıydı. Benim için endişeleniyordu.

Ağızına yumuşak bir öpücük kondurdum ve vücudumdaki şiddetin biraz daha azaldığını hissettim. "Yarın." Bu yaraların hiçbir önemi yoktu, hem de hiç. Karımın tadına bakmak önemliydi. O mükemmel dudakları. Kıcını okşadım, parmak uçlarım külotunun çizgisini takip ediyor, ara sıra altına kayıyordu. Çok yumuşaktı.

Aria yarı kapalı gözlerle bakışlarımı tuttu. Parmak uçlarını boğazımda gezdirdi, kimsenin dokunmasına izin vermediğim bir yerdi. Çok savunmasızdı ama Aria'nın dokunuşu hoşuma gitti ve sonra oradaki küçük yaraya bir öpücük kondurdu. Çok şefkatliydi. Aria başını kaldırdı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Onu daha da yakınımda istiyordum. Elim kıcının yanağını kavradı ve hafifçe sıktı. Parmağım külotunun kumaşından kıvrımlarını sıyırdı.

Aria nefes nefese kaldı, üstümde gerildi. Hafifçe izini sürerken onu yakından izledim. Kısa süre sonra külotu sırlıslıkla olmuştı. Sikim kıpırdandı ama önceki karanlık açılığın yerini daha ölçülü bir ihtiyaç almıştı.

Çok ıslak.

Belirgin bir utançla gözlerini indirdi ve ben de gözlerini görme ihtiyacıyla hareketlerimi durdurdum.

"Bana bak, Aria," diye emrettim, sesim istediğimden daha sertti. Aria'nın gözleri yukarı fırladı, utanç içinde yüzüyordu. Vücudunun dokunuşuma verdiği tepki karşısında zafer çığlıkları atmak isterken nasıl utanabilirdi ki?

"Bundan dolayı utanıyor musun?" Parmaklarımı kıvrımlarında gezdirdim ve Aria kalçalarını oynattı, dudakları soluksuz bir iniltiyle aralandı. Çok duyarlıydı.

Onu dikkatle okşadım, dokunuşuma alışmasına ve kendimi tuttuğumu görmesine izin verdim. Omuzlarımdaki tutuşu sıkılaştı ve küçük sallanma hareketleri yaparken dudakları aralandı. Onu ilk orgazmına daha da yaklaştıran güzel yüzünü izlemek, suları külotunu ıslatırken, hayal edebileceğim en iyi şeydi.

Parmaklarım klitorisinin üzerinde gezinirken Aria titremeye başladı, nefes alış veriş düzeni bozuldu ve üzerime boşalırken gözlerimi bir saniye bile ondan ayırmadım.

Parmaklarımı amcığının üzerinde tuttum, kendimi sahiplenmiş hissediyordum ve keşke külot giymeseydi de kıvrımlarının uyarılmışlığıyla kayganlaştığını hissedebilseydim diyordum.

Aria yüzünü boğazıma bastırdı, nefesini tutmaya çalışırken bana sıkıca sarıldı.

Amı çok sıcak ve ıslaktı. Sikimi içine gömme düşüncesi neredeyse ezici geliyordu. Burnumu saçlarına gömdüm ve ihtiyaçlarımı geri ittim. Eğer şimdi onlara teslim olursam, işler kontrolden çıkacaktı. Karanlıktan, şiddetten çok fazla

enerji, hala yüzeye yakın yüzüyordu. "Tanrım, çok ıslaksın, Aria. Şu anda seni ne kadar çok istediğimi bilseydin kaçardın." İçimden sert bir kahkaha patladı. Bir yanım onun kaçmasını istiyordu, böylece onu kovalayıp yakalayabilecektim. Avin heyecanı, sahiplenme ihtiyacı. "Islaklığını neredeyse sikimin üzerinde hissedebiliyorum."

Aletim Aria'nın kalçasına süründü ve bir inilti boğazımda düğümlendi.

"Sana dokunmamı ister misin?" Aria sessizce sordu.

Bundan daha fazlasını istiyordum ve sorun da buydu.

"Hayır," dedim, bana çok pahalıya mal olsa da. Aria başını kaldırdı, incinmiş görünüyordu.

Sebebimi anlamadı. Anlayamazdı. "Henüz tam olarak kendimde değilim, Aria. Yüzeyde çok fazla karanlık, çok fazla kan ve öfke var. Bugün kötüydü. Bugün eve geldiğimde seni kanepede yatarken buldum, o kadar masum, savunmasız ve benimdin ki..." Arzum bir kez daha alevlendi, benim olanı sahiplenme ihtiyacı. "O an aklımdan geçen düşünceleri bilmediğine sevindim. Sen benim karımsın ve seni korumaya yemin ettim, gerekirse kendimden bile."

"Kontrolünü kaybedeceğini mi düşünüyorsun?"
"Bunu biliyorum."

"Belki de kendini küçümsüyorsun." Omuzlarımı okşadı, bir uyuşturucu gibi arzulamaya başladığım o dikkatli dokunuş. Aria'nın bana ne yaptığından, bana neler olduğundan emin değildim ama bu ikimiz için de tehlikeliydi.

"Belki de bana çok fazla güveniyorsun," diye mırıldandım, parmağımı omurgasında gezdirirken ürperdiğini hissettim - korkudan değil. "Seni kurbanlık bir kuzu gibi yatağa yatırdığımda kaçmalıydın."

Aria'nın ağzında *bir* gülümseme belirdi. "Bir keresinde biri bana canavarlardan kaçmamamı, çünkü peşlerine düşeceklerini söylemişti."

"Bir dahaki sefere kaçarsın. Ya da yapamazsan, dizini taşaklarıma geçirirsin." Eğer Aria'yı yapabileceğim şekilde incitirsem, bunun beni hiç tahmin etmediğim şekilde etkileyeceğini hissediyordum.

Aria başını salladı. "Eğer bunu bugün yapsaydım, kontrolünü kaybederdin. Kaybetmemenin tek nedeni sana kocam gibi davranmamdı, bir canavar gibi değil."

Dudaklarını ve yanağını okşadım, kalbim aynı anda hem sıkışıyor hem de gevşiyor gibiydi. "Benim gibi biriyle evlenemeyecek kadar güzel ve masumsun ama ben de seni bırakamayacak kadar bencil bir piçim. Sen benimsin. Sonsuza dek."

"Biliyorum," dedi Aria, ilk kez sesinde boyun eğmişlik yoktu. Kahretsin, Aria, seninle evlenmem gerekiyordu.

ateşkes için garantimiz olmalı, daha fazlası değil.

Başını göğsüme koydu. Nedense sanki böyle olması gerekiyormuş gibi hissediyordum, sanki Aria hep oraya aitti ve hep öyle kalacaktı - soğuk, acımasız kalbime yakın.

Işıkları kapattım, karanlığa baktım ve Aria'nın üzerimde uyuyakalırken ritmik nefes alışını dinledim. Karanlık beni her zaman çağırmıştı çünkü aşına olduğum bir şeydi, içinde büyüdüğüm bir yerdi. Hayatımda hiç ışık olacağını, hayatım olan karanlığı delebileceğini düşünmemiştim. Gözlerim Aria'nın başındaki altın taca kaydı; odanın karanlığında bile bir ışık feneriydi bu.

BÖLÜM 13

Sıcakla örtülmüştüm ama uzuvlarım hâlâ hareket edemeyecek kadar ağır ve ağırlıydı. Isı kaynağının doğasını anlamam bir anımı aldı: Aria. Üstümde yatıyordu. Telefonumun alçak sesi uykulu baloncuğumu patlattı. Sarsılarak doğruldum, nabız atışlarım hızlandı ve kolum karıma dolandı. Matteo'nun benim için başka kötü haberleri olmamasını umuyordum. Dün yeterince tren enkazı olmuştu.

Komodinden telefonumu aldım ama kulağıma götürüp aramayı cevaplayamadan sert bir nefes verdim. Sikim Aria'nın kalçalarının arasına sıkışmış, uzunluğu baştan çıkarıcı bir şekilde amına doğru uzanıyordu. İnce külotundan sızan sıcaklığı bana ihtiyacım olmayan tüm fikirleri veriyordu. Telefonu açtım ve şaşkınlıktan açılmış gözlerle bana sarılan karıma baktım.

Aria hareket etti ve ucum kış yanaklarını dürttü. İçimden zevk fişkırı. İnledim, vücudum kasıldı.

"Dün gece bok gibi görünüyordun. Bir güncelleme iyi olurdu," diye mırıldandı Matteo. "Ne kadar kötü?"

"Ben iyiyim Matteo," dedim. Yaralarım artık sorunlarımın en küçüğüydü. Beni öldürebilecek tek şey mavi toplardı.

"Sesin öyle gelmiyor."

Çünkü Aria amını sikime bastırıyor. "Ben iyiyim amına koyayım." "Seni kontrol etmesi için doktoru gönderebilirim."

"Hayır. Ben halledebilirim. Doktoru görmeme gerek yok. Şimdi bırak da uyuyayım."

Matteo başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdım ve telefonu yerine bıraktım. Aria bana baktı, gerginliği vücudundan dalga dalga yayılıyordu. Parmakları omuzlarıma batıyordu. İfadesindeki gerginlik arzusun bir kısmını yatıştırdı ve aramıza biraz mesafe koymak ve aşırı istekli sikimi kontrol altına almak için tekrar uzandım.

Aria hâlâ üzerimdeydi ama güzel göğüslerini koluyla çabucak kapattı, yanakları pembeyle dolmaya başlamıştı. Üzerimden kalkmaya çalışarak yer değiştirdi ve kalçası sikime değerek içime bir ihtiyaç dalgası daha gönderdi.

"Siktir," diye tısladım. Sonra Aria'nın yüz ifadesini gördüm. Geniş ve meraklı gözlerle sikime bakıyordu. Daha önce hiç sık görmediği o kadar belliydi ki. Parmaklarımı saçlarına dolamamak ve kendimi onun baştan çıkarıcı ağzına sokmak için başını aşağı doğru yönlendirmemek için tüm öz kontrolümü kullandım.

"Benim ölümüm olacaksın, Aria," diye mırıldandım.

Aria hemen başını kaldırdı, utancından neredeyse kıvranıyordu. Mavi gözleri benimkilerle buluştu ve ben sadece onu anlamsızca öpmek, yatağa bastırmak ve ona ne kadar iyi hissettirebileceğimi göstermek istedim. Daha önce de kadınları arzulamıştım ama bu kısa süreli bir ilgi patlaması, geldiği gibi sönen bir parıltıydı, ama Aria'ya olan ihtiyacım daha derin, daha şiddetli yanıyordu. Aria'nın bakışları göğsüme indi, sonra bir kez daha aşağı kaydı.

"Eğer sikime o şaşkın ifadeyle bakmaya devam edersen, yanacağım."

"İfadem sizi rahatsız ediyorsa özür dilerim ama bu benim için yeni bir şey. Daha önce hiç çıplak bir erkek görmedim. Yaşayacağım her ilk seninle olacak, o yüzden..." Aria savunmaya geçti.

Durumun gerçekliğinden ne kadar habersiz olduğuna gülmek istedim. Onun için ne kadar yanıp tutuştuğumun, onun ilki olma düşüncesinin beni ne kadar zorladığının farkında değildi.

Doğrudum ve yüzlerimizi yakınlaştırdım. "Bu beni rahatsız etmiyor. Bu çok ateşli ve benimle paylaşacağın her ilkten zevk alacağım," dedim başparmağımı Aria'nın sıcak yanağında gezdirerek. Gözlerini bana dikti ve o dayanılmaz ağzı beni her zaman etkileyen küçük gülümsemesine dönüştü. "Beni ne kadar tahrik ettiğinin farkında bile değilsin." Onu öptüm, tatlılığını tatmak istiyordum. Aria göğsümü okşayarak vücudumda zaten yanmakta olan arzuyu körükledi. Geri çektim. "Dün gece bana, seninle yatmak isteyip istemediğimi sordun. bana dokunman için."

Aria'nın dudakları aralandı. "Evet." Dudaklarını yaladı, içim daha da fazla ihtiyaçla gerildi. "Şimdi sana dokunmamı ister misin?"

Vermek istediği her şeyi ve daha fazlasını istiyordum. "Sikeyim evet. Her şeyden çok." Aria hâlâ kendini örtüyordu. Bileğini kavradım ama çekmedim, bunu kendi şartlarıyla yapmasını istiyordum. Bir ilk daha. "Seni görmeme izin ver."

Yüzünde güvensizlik ifadesi belirdi. Onun kadar güzel bir kızın kendini sunmaktan nasıl çekindiğini anlamıyordum. Vücudu erkekleri dize getirmeye yazgılıydı, sadece benim görebildiğim zaman bile. Sonunda elini kucağına indirdi. Gözlerim onu içine çekti ve arzum daha da alevlendi.

"Büyük olmadıklarını biliyorum," dedi Aria ve dikkatimi tekrar güvensiz yüzüne çekti.

"Çok güzelsin Aria," dedim ama aklım sürekli onun önceki sorusuna takıldı. "Şimdi bana dokunmak ister misin?"

Aria hızlıca başını salladı, o dayanılmaz dudaklarını yaladı ve parmak uçlarını sikimin üzerinde gezdirdi. Dokunuşu yok denecek kadar azdı ama lanet olsun, vücudumdaki her kası zıplattı ve göğsüm keskin bir nefesle daraldı. Bakışlarım Aria'nın yüzüne kaydı, dudakları ayrılmıştı ve gözleri hayranlıkla parlıyordu. Lanet olsun. Daha önce hiç kimse sikime böyle bakmamıştı. O kadar masumdu ki, o kadar güzel benim olmuştu ki. Parmak uçları sikimin ucuna dokununca sarsıldım, yukarı doğru bir hamleyi zar zor tuttum. Aria'nın elini sikketmek onu sadece rahatsız ederdi. Onun masumiyeti işkence ve zevkin birleşimiydi.

"Beni avucunun içine al" diye homurdanmadan önce dayanabildiğim kadar uzun süre beni keşfetmesine izin verdim.

Aria'nın sikimi tutuşu da dokunuşu gibi yok gibiydi. Elini çok nazikçe, çok yavaşça aşağı yukarı pompaladı. Yastığa yaslandım. Yanağı benim aralıksız ilgim altında pembeleşti. Belki başka tarafa baksaydım onun için daha kolay olurdu ama yapamadım.

"Daha sıkı kavrayabilirsin."

Aria'nın parmakları aletimin etrafında daha da sertleşti ama hâlâ istediğim ya da ihtiyacım olan kadar sert değildi. Bu tatlı bir işkenceydi.

"Daha sert. Düşmeyecek."

Aria'nın yüzünde bir utanç ifadesi belirdi ve elini çekerek gözlerini kaçırdı. "Seni incitmek istemedim," diye fısıldadı, sesi utanmış ve ağlamanın eşliğindeydi. Hay sikeyim. Beni gerçekten incitebileceğini düşündüğü için gülmekle, mavi taşaklarım yüzünden hayal kırıklığı arasında kaldım ama ikisini de bastırdım.

Aria'nın kollarından tutarak onu üstüme çektim ve bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Hey," diye mırıldandım, içim yanmak üzereyken sesimin bu kadar sakin çıkmasına şaşırılmışım. "Sana takılıyordum. Sorun yok." Onu öptüm, dudaklarım onunkileri okşayarak araladı,

tadına bakarak onu öpücüğün içinde gevşemeye zorladım ve çok geçmeden gevşedi. Vücudunu okşadım, elim yavaşça kıcının baştan çıkarıcı kabarıklığı üzerinde ilerliyordu. Parmaklarım kalçalarının arasına daldı. Parmak uçlarımı kasıklarının üzerinde gezdirdiğimde Aria durdu. Dokunuşumu hafif tuttum, bunun onun için yeni bir şey olduğunu kendime tekrar tekrar hatırlattım. Rahatladığında ve külotunun kumaşı ıslandığında, malzemenin altına girmeye cesaret ettim. Aria'nın ipeksi hissi karşısında boğazımda bir hırıltı düğümlendi. Parmaklarımı onun hassas etinde klitorisine doğru gezdirirken mavi gözleri ihtiyaç ve merakla benimkilere kilitlendi. Aria başka bir öpücük için eğilmeden önce en işkenceli iniltiyi çıkardı, ben onu okşarken parmaklarıma karşı hafifçe sallanırken kendi kendine derinleştirdiğinde beni şaşırttı.

Geri çekildim, nefesim kesilmişti. "Tekrar denemek ister misin?"

Çekingenliğini azaltacağını bildiğim için memesiyi alay etmeye devam ettim ve haklıydım. Aria'yı serbest bırakmaya yaklaştırdığımda, kendi eli vücudumdan aşağı kayarak sonunda sikime ulaştı. Eskisinden daha sert ama yine de çok nazıkçe kavradı. Parmaklarım Aria'nın amında çalışmaya devam ederken, diğer elimi sikimi kavrayan elime doladım ve sertçe sıktım. Tutuşum karşısında Aria'nın yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Sonra ona beni nasıl okşayacağını gösterdim. Ellerimizin sikimi okşamasını izlerken ben de onu izledim. Ergenlik çağındaki bir çocuk gibi ön sperm sızdırmaya başlamıştım bile.

Aria nefes nefese, amını neredeyse umutsuzca parmaklarıma bastırıyor, ellerimiz beni sert ve hızlı bir şekilde pompalarken orgazmını kovalıyordu.

Aria'nın gözleri büyüdü. "Luca." Ünlem doğrudan sikime gitti ve daha da şişti. Klitorisine fiske vurdum ve patladı, poposunu geriye atıp elime doğru itti. Bu manzara beni uçurumun kenarına getirdi ve lanet olası bir yılbaşı gecesi havai fişegi gibi sikimden boşaldı. Sanki hayatımın sikişini yapmışım gibi sarsıldım ve inledim, oysa bu sadece bir el işiydi. Lanet olsun. Aria yanıma yığıldı, karnımda yarattığım dağınıklığa bakıyordu. Parmaklarımı şişmiş amından isteksizce çektim ve kıcını okşadım.

Aria gözlerini kapatıp yanağını göğsüme yaslarken mutlu görünüyordu. Başının tepesine yumuşak bir öpücük kondurdum. Neden? Bunu daha önce hiç yapmamıştım, yapmak için hiç istek duymamıştım. Birinin saçlarının yüzümde ve dudaklarımda olması fikri kesinlikle bana hiç hitap etmemişti.

Kendi kafa karışıklığımdan rahatsız olarak birkaç peçeteye uzandım ve döllerimi temizledim. En son ne zaman bir kadının içine ya da üzerine boşalmadığımı bile hatırlamıyordum. Aria'ya bir demet kâğıt mendil verdim ve o da bakışlarıma karşılık vermeden elini sildi. Kaşları çatılırken yüzünü inceledim. O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu ama nedenini bilmiyordum.

Kolunu okşadım, dikkatini dağıtmaya çalıştım, lanet olası yeni bir şey daha. Neden bütün bunları yapma dürtüsü hissediyordum ki?

Aria sarsılarak oturma pozisyonuna geçti. "Kanaman var." Parmakları kaburgalarımdaki bir kesiğin üzerinde gezindi. "Acıyor mu?"

Aşağıya baktım. Bunu tamamen unutmuştum. Vücudum sıkıcı bir ağrıya zonkluyordu ama başa çıkamayacağım bir şey değildi ve bu kesik, herifin bana çok yaklaşmasına izin verdiğim için bana hak verdi. "Fazla değil. Önemli bir şey değil. Alıştım artık."

Yaranın altındaki deriyi okşarken Aria'nın kaşları birbirine çarptı. "Dikiş atılması gerekiyor. Ya enfeksiyon kaparsa?" Bana bakarken kirpikleri dalgalandı. Benim için endişeleniyor muydu?

"Belki şansın yaver gider ve genç bir dul olursun." Bu pek çok eşin hayaliydi ve Aria'nın birlikteliğimizden memnun olduğunu düşünerek kendimi kandırmadım. Benim gibi bir adama zincirlenmek pek çok kadının kaçmak için her şeyi

yapabileceği bir kaderdi.

Gözlerini bana dikti. "Bu hiç komik değil."

Yüz ifadesinden ya da ses tonundan bir hile sezmeye çalışarak ona baktım ama hiçbir şey bulamadım. Ciddi görünüyordu. Gerekçesini anlamak zordu. Belki de ben ölürsem bir sonraki canavarla evlendirileceğinden korkuyordu, gerçi benden daha kötü canavarlar olduğunu düşünemezdi. Ama canavarlıklarını gizlemeyen canavarlar da vardı.

Ona ölsem bile yeniden evlenmeyeceğini söyleyerek endişesini giderebilirdim. Eğer Matteo o zaman Capo olsaydı, onu zorlamazdı, bu çok açıktı. Ama babam? Nina'dan kurtulup Aria'yla evlenmesini beklemezdim.

"Eğer seni bu kadar rahatsız ediyorsa, neden banyodan ilk yardım çantasını alıp bana getirmiyorsun?" diyerek rahatsız edici düşünce zincirimi kırdım.

Aria yataktan fırlamakta tereddüt etmedi. "Nerede o?"

"Lavabonun altındaki çekmecedeyim." Bakışlarım banyoya doğru ilerlerken güzel kalçasını ve ince belini takip etti. Lanet olsun. Ölümden korkmuyordum ama Aria'ya en azından bir kez sahip olma şansını elde edemeden ölme fikrinden gerçekten nefret ediyordum. Ve bir kez bile genç karıma olan arzumu doyumak için tamamen yetersiz görünüyordu.

Aria ilk yardım çantasıyla döndü. Hayal kırıklığıma rağmen, yatağa tırmanmadan önce geceliğini giydi. Yarı kalkık sikimin yakınına bakmaktan kaçındı.

Başparmağımı kızgın yanağında gezdirdim. "Olanlardan sonra hâlâ bana bakamayacak kadar utangaçsın." Saten geceliğine dokundum. "Seni onsuz daha çok sevdim."

Aria yorumumu duymazdan geldi. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

Dudaklarını büzüştürme şeklinden aklıma hemen bir şey geldi. "Birçok şey."

Gözlerini devirdi, ama vücudundan geçen memnun ürpertiye yakaladım.

Aria yanımda daha rahat olmaya başlamıştı. "Senin kesiminle."

"Dezenfektan mendiller var. Yaramı temizleyin, ben de iğneyi hazırlayayım."

Ben iğneyi paketinden çıkarırken Aria yaramı silerek temizledi. Dezenfektanın keskin kokusu burnumu sızlattı ve tanıdık sızısı yaramı uyuşturdu. "Yanıyor mu?"

"Ben iyiyim. Daha sert sil." Yaralarımınla genellikle Matteo ya da Cesare ilgilenirdi, eğer kendim ilgilenmezsem ve kesinlikle Aria kadar dikkatli değillerdi.

Onun dikkatli bakışları altında kendimi diktim, ne düşündüğünü merak ediyordum. İşim bitince iğneyi attım.

"Üstünü örtmemiz gerek," dedi Aria, kitle bandaj ararken. Onu

durdurdum. "Nefes almasına izin verilirse daha hızlı iyileşir."

"Gerçekten mi? Emin misin? Ya içine kir girerse?"

Ona son on yılda sık sık yaralandığımı söyleseydim, sözüme güvenirdi. "Endişelenmene gerek yok. Bu eve son kez yaralı gelişim olmayacak."

Kollarımı açtım, henüz kalkacak havada değildim. "Gel."

"Gitmen gerekmiyor mu?" Aria'nın gözleri saate kaydı. Şimdiye kadar pek fazla sabahı yatakta birlikte geçirmemiştik ama bunu gerçekten değiştirmek istiyordum.

"Bugün değil. Bratva şimdilik halledildi. Öğleden sonra Famiglia'nın kulüplerinden birinde olmam gerekecek."

Aria'nın cevap gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve nefesimi ciğerlerimden söküp aldı. Bana yaklaştı, bir kolunu karnıma attı ve ben de hissettiğim duygu patlamasıyla sersemlemiş bir halde ona sıkıca sarıldım.

"Bu kadar mutlu görünmeni beklemiyordum," diye itiraf ettim, hemen ardından pişman olsam da. Ağzımdan kaçırdıklarına daha dikkat etmem gerekiyordu. Duygular bir silah olarak kullanılabilirdi ve Aria'nın böyle bir şey yapacağını düşünmesem bile dikkatli olmalıydım.

"Yalnızım," diye fısıldadı Aria. Benim yanımda hayat her zaman altın bir kafes olacaktı ve müstakbel Capo'nun karısı olarak arkadaş edinmek neredeyse imkânsızdı. İnsanların çoğu Aria'nın yakınlığını sadece bundan bir şeyler elde etmeyi umdukları için arayacaklardı. Kız kardeşleri muhtemelen her zaman onun tek gerçek arkadaşları olarak kalacaktı. Belki de Matteo'nun Gianna'ya olan saplantısı bir işe yarayacaktı. Aria'nın New York'ta bir kız kardeşi olacaktı. Sinir bozucu kızıl saçlı muhtemelen bana beladan başka bir şey getirmeyecek olsa bile bu onu mutlu ederdi. Ne yazık ki ona Gianna'dan henüz bahsedemezdim, her şey açıklanmaya hazır olana kadar olmazdı.

"Takılabileceğin birkaç kuzenim var. Eminim seninle alışverişe çıkmak hoşlarına gidecektir," dedim.

"Neden herkes alışverişe gitmek istediğimi düşünüyor?"

"O zaman başka bir şey yap. Bir kahve iç ya da spaya git, ne bileyim."

"Gelin partimde aldığım spa sertifikam hâlâ duruyor."

"Gördün mü? İstersen birkaç kuzenime sorabilirim."

Başını hızla salladı. "Cosima'nın yaptıklarından sonra kuzenlerinizden biriyle daha tanışmaya pek hevesli değilim."

Cosima en sevmediğim kuzenlerimden biriydi. Grace ile iyi arkadaştı ve ikisi de dırıldır etmek için yaşırdı. "O ne yaptı?"

Aria başını kaldırdı, gözleri farkına varmış gibi açılmıştı. İçimi kötü bir his kapladı.

"Beni sana ve Grace'e götüren mektubu bana o verdi," diye fısıldadı Aria, sesi titriyordu. Benden uzaklaştı ve bacaklarını vücuduna sardı, küçük ve incinmiş görünüyordu. Bu manzara, bu lanet manzara beni çok etkilemişti. Onu teselli etmek ve güvence vermek istiyordum ama her zaman olduğu gibi bunu nasıl yapacağımı bilemiyordum, özellikle de karım için duyduğum endişenin kuzenime duyduğum öfkeyle savaştığı şu anda. İçgüdülerime uyararak omzunu öptüm. "Cosima sana daireye gitmeni söyleyen bir mektup mu verdi?" Bunu kendi başına yapmış olamazdı. Grace ve o bir plan yapmışlardı.

O sürtüğü öldürecektim.

Aria titredi ve ben de başparmağımı yumuşak teninde gezdirerek beline dokundum. "Ve bir anahtar. Hâlâ çantamda," dedi sessizce.

"Lanet olası kaltak." Grace, Aria ile olan evliliğime çok kızmıştı. Beyinsiz budala muhtemelen bir sonraki Bayan Vitiello olmayı umuyordu. Sanki dışarıdan biriyle evlenecekmişim gibi, özellikle de benimle sadece göz önünde olmak ve acınası hayatlarına bir tekme atmak için birlikte olan lanet olası heyecan arayanlardan biriyle. Böyle bir kadın mafyaya bağlı olmanın ne demek olduğunu, bizim dünyamızın bir parçası olmak için ne tür fedakârlıklar gerektiğini asla anlayamazdı. Fedakârlık Grace gibi bir yaratık için yabancı bir kavramdı.

"Kim?" Aria sordu.

"İkisi de. Grace ve Cosima. Onlar arkadaş. Grace onu bu işe bulaştırmış olmalı. O amcık."

Aria öfkemle irkildi, gözleri irileşmiş ve şok olmuştu. Hay sikeyim. Bir kolumu ona doladım ve kendime çektim. Burnum saçlarında, kokusunu içime çektim. Bir anda öfkem söndü. Aria'nın benim acımasız, intikamcı tarafıma tanık olmaması gerekiyordu.

Aria sarıldığımda yumuşadı. "Grace beni küçük düşürmek istedi. Seni bulduğumda çok mutlu görünüyordu."

"Eminim," diye mırıldandım. Grace ve Cosima muhtemelen olaydan hemen sonra buluşmuş ve kahkahalarla gülmüşlerdi. Daha fazla gülemeyeceklerdi. "O bir kraliçeyi küçük düşürmeye çalışan lanet bir sıçan. O bir hiç."

Aria bir kraliçeydi ve kimse ona bundan daha azı gibi davranamazdı.

"Onu artık göremeyeceğini söylediğinde nasıl tepki verdi?" Aria merakla sordu.

Son sevişmemizden beri Grace'i görmemiş ya da onunla konuşmamıştım ve böyle bir niyetim de yoktu. İlişkimizin bittiğini ona söylemeyi hiç düşünmedim bile. Neden ki? Hiç çift olmamıştık, hatta bir ilişkimiz bile olmamıştı. Sevişmek istediğimde ona mesaj atardım ve o da her zaman koşarak gelirdi. Randevulara çıkmamıştık, hatta özel bir ilişkimiz bile olmamıştı. Tam tersine.

"Onu ya da başka kadınları bir daha görmeyeceğine söz vermiştin," diye fısıldadı Aria ve ben de yaptığım hatayı anladım. Kucağımdan kaçmaya çalıştı, vücudu titriyordu ama çekip gitmesine izin vermedim.

"Yaptım ve yapmayacağım. Ama Grace'le konuşmadım. Neden konuşayım ki? Ona bir açıklama borçlu değilim, tıpkı becerdiğim diğer sürtüklere bir açıklama borçlu olmadığım gibi." Aria elimde kaskatı kesilmişti, bana inanmıyordu. Yüzünü yukarı kaldırdım, böylece bakışlarımla buluşmaktan başka çaresi kalmadı. Bir sonraki sözlerimi kafasına sokması gerekiyordu. "İstedğim tek kişi sensin. Sözümü tutacağım, Aria." Lanet olası gerçek buydu. Aria'yı daha önce hiçbir kadını arzulamadığım kadar arzuluyordum; hem bariz bir şekilde, hem de bana hiç mantıklı gelmeyen daha derin bir şekilde.

Aria gözlerimi aradı. "Yani onu bir daha görmeyeceksin."

"Oh, onu tekrar göreceğim ve küçük numarası hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğim." Muhtemelen sonunda onu öldürecektim. Hayatımda hiç bu kadar öfkeli olmamıştım. Grace evliliğimi mahvetmeye çalışmıştı ve eğer buna bir son vermezsem henüz işinin bitmediğini biliyordum.

Aria koluma dokundu. "Yapma."

Şaşkınlıkla ona baktım. Sözlü olarak bitirmemi istediğini düşündüm.

"Onunla bir daha konuşmanı istemiyorum. Onu unutamam gitsin."

Grace'in beni nasıl kandırmakla kalmayıp karımı küçük düşürmeye çalıştığını unutacak mıydım? "Lütfen," diye yalvardı Aria, parmakları pazularıma batıyordu.

Hay sikeyim. Bana öyle bakarken onu nasıl reddedebilirdim ki? Yalvarmak bende işe yaramadı, ama Aria...

Hiçbir şey yapamayacağımı bilsem de başımı salladım. Sözümü tutacak ve Grace'le temasa geçmeyecektim ama olanları unutmayacağımdan da emindim. Bir dahaki sefere kampanyası için para vermek üzere babasını gördüğümde ona tam olarak aklımdan geçenleri anlatacaktım. Grace'in hiçbir işe yaramadığını biliyordu. "Bundan hoşlanmıyorum ama istediğin buysa..." "Öyle," dedi hemen. "Artık onun hakkında konuşmayalım bile. O yokmuş gibi davranalım." Aria bana küçük bir gülümseme verdi. Ayrılmış dudaklarına dokundum, dudaklarını sevdim. yumuşaklık.

"Dudakların çok öpülesi."

Aria utanç içinde gözlerini kaçırdı. Utangaç ve tatlı. Fiore Cavallaro ve babam gibi adamların benim için böyle bir kadını seçmiş olmaları bir mucizeydi, ama kesinlikle minnettar olduğum bir mucizeydi.

"Seninle konuşmak istediğim bir şey var," diye mırıldandı.

"Daha fazla kötü haber mi?" Dikkatlice sordum. Grace olayı sabahımı şimdiden zehir etmişti.

Aria omuz silkti. "Şey, sanırım bu senin bakış açına bağlı. Gianna'nın beni ziyaret etmesini istiyorum. Okulunun başlamasına daha iki hafta var ve onu özledim."

Bir iniltiyi bastırdım. "Onu görelim sadece birkaç gün oldu."

"Biliyorum." Aria'nın yüz ifadesi bir kez daha yalvaran bir hal aldı ve mahvolduğumu anladım. Matteo, Gianna'nın ziyarete geldiğini öğrenirse çok sevinecekti.

"Nerede kalacaktı?"

Neyin peşinde olduğunu hemen anladım.

"Bilmiyorum. Belki misafir odamızda?" O gülümsemeyle alt dudağını ısırды, gözleri o kadar umut doluydu ki ona hayır dememin mümkün olmadığını biliyordum ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Kız kardeşin tam bir baş belası," diye mırıldandım.

Aria daha yakına eğildi, yüz ifadesi yalvarır gibiydi.

Gözlerim geceliğinden aşağıya, güzel göğüslerine kaydı. "Anlaşmaya ne dersin?"

Aria'nın gülümsemesi düştü, endişesi baskın geldi. "Anlaşma mı?"

Sanki onu sikmeme izin vermesi için zorlayacakmışım gibi konuşuyordu. Sonunda onunla birlikte olmaktan, onu sahiplenmekten başka bir şey istemiyordum ama bu kadar korkmuşken olmazdı. "Bu kadar gergin görünme. Kız kardeşini görebilmek için benimle yatmanı istemeyeceğim. O kadar büyük bir pislik değilim."

"Hayır mı?" Aria sırtı, tüm yüzü değişmişti ve ben dayanamadım. Onu sertçe öptüm, o dudakların tadına bakmaya ihtiyacım vardı.

"Hayır ama vücudunu keşfetmek isterim," dedim, elim belinde ve kalçasında geziniyor, güzel memelerini ve amını tatmanın, bacaklarının arasına gömülmenin nasıl olacağını hayal ediyordum. Kahretsin, yine sertleşmeye başlamışım.

"Ne demek istiyorsun?" Aria sesini alçaltarak sordu.

"Bu gece, kulüpteki toplantıdan erken dönmeye çalışacağım ve biraz jakuzide ıslanmamızı istiyorum, sonra da arkana yaslanıp sana dokunmama ve istediğim her yerini öpmeme izin vermeni istiyorum." Dilimin ucunu kulağında gezdirdim ve ona o güzel amına ne yapacağımı gösterdim. "Buna bayılacaksın."

Aria nefes verdi, vücudu dokunuşumla gerildi. Merak ve endişe arasında gidip gelen gözleri yaşadığı çatışmayı yansıtıyordu.

Elimi kalçalarının arasına kaydırđım ve klitorisine baskı uyguladım. Aria'nın inlemesi ve kalçalarının seğirmesi beni gülümsetti. Zihni endişeliydi ama vücudu kesinlikle endişeli değildi. Külotu daha fazlasına duyduğu ihtiyaçla ıslanmıştı. O kadar harika bir şekilde tepki veriyordu ki. Sikimin etrafında ne kadar kaygan olacağı fikri beni neredeyse delirtiyordu.

"Bunu seviyorsun, Aria. Hoşlandığını biliyorum. Kabul et." Bu konuda gerçekten hiç şüphe yoktu. Vücudu açık bir mesaj göndermişti ve sırılsıklam dantel ihtiyacım olan tek cevaptı. Avucumun topuğunu tekrar klitorisine bastırdım ve bir nefes daha aldım.

Aria'nın yüzü kızarmıştı, gözleri kapalıydı. "Evet." Onu izlerken avucumu yavaşça üzerinde gezdirdim, şaşkın pantolonunun tadını çıkarıyordum. "Durma."

"Durmayacağım," diye boğazını sıktım. Eğer izin verirse hiç durmayacaktım. Beynini kapatmasına ve kontrolü bedenine bırakmasına izin vermesini diledim. "Peki, bu gece seninle birlikte olmama izin verecek misin? İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım."

"Evet."

Külotunun üzerinden amını okşarken boğazını öpüp dişledim, daha hızlı ve daha sert, umutsuz sallanışının ritmine uyarak. Dokunuşumla boşalırken kavis çizdi ve haykırdı.

Kapalı gözlerine, ayrık dudaklarına, pembe yanaklarına baktım. Nefes kesici derecede muhteşemdi.

Bakışlarıyla buluşmadan önce çenesinin ucuna kalıcı bir öpücük daha bıraktım. Aria'nın zihninin yine bir düşünceler kasırgası olduğu belliydi, endişeleniyor, merak ediyordu.

Başını omzuma yasladı ve pazularımı kavradı.

"Peki, Gianna'yı arayıp uçak bileti almasını söyleyebilir miyim?" diye fısıldadı tenime doğru.

İşimize dönelim, küçük fingerdek. "Tabii, ama anlaşmamızı unutma." Telefonumun vızıltısı anı tekrar mahvetti ve başka bir el işi ya da daha iyisi bir oral seks alma şansımı mahvetti. "Tanrı aşkına Matteo, şimdi ne olacak?" diye homurdanmadan önce ekrana bakmadım bile.

"Ruslardan bir mesaj daha aldık," dedi. "Ferris'in en iyi restoranının önüne domuz kafaları bırakmışlar."

Dilimin ucuna kadar gelen küfürleri bastırdım. İş, telefonda ayrıntılı olarak konuşmamız gereken bir şey değildi. Kendimi Aria'dan nazikçe ayırdım ve ayağa kalktım. "Onun arkasını kollayacağız. Bir restoranın daha Ruslara gitmesine izin vermeyeceğim."

"Babam onunla konuşmamızı istiyor."

"Evet," diye homurdandım. O kadarını tahmin etmiştim. Ferris'in restoran zinciri korumamız için yüklü bir para ödemişti. Onu kesinlikle Ruslara kaptırmak istemiyorduk çünkü tehditleri ona ulaşmıştı.

"En kısa sürede," diye ekledi Matteo.

"Evet. Otuz dakika içinde hazır olurum."

Karımla güzel, sakın bir sabahın tadını çıkarmak için çok fazla. Telefonumu komodinin üzerine bıraktım. En azından Bratva'ya olan kızgınlığım ereksiyonumu engellemişti.

"Bir restoran zincirinin sahibiyle konuşmam gerekiyor," dedim Aria'ya.

Dirseklerine dayanmış, saçları arkasından dağılmıştı. Ferris'i bizim kötü tarafımızda olmanın Bratva'nın düşmanı olmasından daha kötü olduğuna ikna etmektense yapmayı tercih edeceğim milyonlarca şey vardı.

Aria'nın yüzü düştü. "Tamam." Gidişimden dolayı gerçekten üzgün görünüyordu. Bunun farkına varmak bana garip bir tatmin duygusu verdi.

Ona doğru geri döndüm ve üzerine eğildim. "Kız kardeşini ara ve gelebileceğini söyle. Akşam yemeği için zamanında döneceğim, tamam mı? Mutfakta birkaç paket servis menüm var. Ne istersen sipariş et." Onu öptüm, onunla daha fazla zaman geçirme fırsatı bulamadığım için benim de hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim. Aria'nın yanında olmaktan hoşlanıyordum, sadece ellerimi ondan uzak tutamadığım için değil. "Romero seni müzeye ya da onun gibi bir yere götürsün."

Aria başıyla onayladı. Onu tekrar öptüm ve hızlı bir duş almak için banyoya yöneldim. Çıktığımda Aria küçük bir gülümsemeyle telefonuna yazıyordu, muhtemelen şirret kızıla ziyaretine izin verildiğini söylüyordu. Aria'nın mutluluğunu görünce, Gianna'ya birkaç gün katlanmak zorunda kaldığım için kızamadım bile.

Alnına hızlı bir öpücük kondurarak, "Bu gece için sabırsızlanıyorum,"

diye mırıldandım. "Dikkatli ol," diye fısıldadı Aria.

Kendimi geri çektim, sonra dönüp gittim, sözleri karşısında biraz afallamış hissediyordum. Daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti.

Matteo beni yeraltı garajında bekledi ve arabamı Ferris'in evine götürdük. New York ve New Jersey'de otuza yakın restoranı olan şık bir iş adamıydı. Ruslar onu kendilerine geçmesi için ikna etmeye çalışıyorlardı. Böyle bir şey olmayacaktı.

Matteo beni tarayarak, "Dün gecedен sonra düşündüğümden daha iyi görünüyorsun," dedi. "Daha kötülerini de yaşadım."

"Aria iyileşmene yardım etti mi?" Dudakları müstehzi bir sırıtışa dönüştü.

"O Bratva piçine yaptığım işkencenin videosu telefonunda var mı?" "Yani müstehcen detayları paylaşmak yok mu?"

"Matteo," diye homurdandım.

"Elbette. İşkence açısından en parlak saatlerinden biriydi. Tüm o bastırılmış cinsel hayal kırıklığı bir işe yarıyor ne de olsa. Zaten bu kadar usta bir işkenceci olmasaydım, birkaç gün bekar kalmayı düşünürdüm."

Gözlerimi devirdim.

Brooklyn'deki restoranın önüne geldiğimizde Ferris'in telefonu ile konuşarak kaldırımda volta attığını gördüm. İndik ve ona doğru yöneldik. Bizi gördüğünde yüzündeki tedirgin ifade öfkeye dönüştü. Çalışanlarından birkaçı bir zamanlar bembeyaz olan ön tarafı fırçalayarak kan lekelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Domuz kafaları çoktan gitmişti. "Yürütmem gereken bir işim ve korumam gereken bir itibarım var. Bu kabul edilemez. Eğer buna bir son vermezseniz, yeni bir işbirliği düşünmek zorunda kalacağım."

İşbirliği mi? Birlikte çalışmaya karar verebileceği bir tür iş girişimi olduğumuzu mu düşünüyordu? Soğuk bir şekilde gülümsedim. "Neden bunu halkın gözünden uzakta konuşmak için içeri girmiyoruz? Yanlış kişilerin dikkatini çekmek istemezsin," dedim zoraki bir sakinlikle. Kaşlarını çattı ve bana gerçekten inanarak restoranına doğru ilerledi. Lanet olası salak.

Matteo ve ben de peşinden içeri girdik. Ofisine vardığımız anda, hoş maskem hemen düştü.

Onu yakasından tutup kaldırdım ve kapıya doğru ittim. "Aklını mı kaçırdın sen? Arayacağım..."

"Polisi aramak mı?" Ölümcül bir mırıltıyla sözümü bitirdim. "Yarisından fazlasını biz ödüyoruz. Bu şehirde önemli olan insanlara da ödeme yapıyoruz. Ortaya çıkmasını istemediğin şeyleri de unutmayalım Ferris. Karının arkasından iş çevirdiğin küçük güzel bellboy gibi."

Onu yavaşça yere bıraktım ve Matteo'ya el salladım.

"Şimdi beni iyi dinle Ferris, çünkü bunu tam olarak bir kez söyleyeceğim. *İşbirliğimiz* biz bitirdiğimizde sona erecek, bir gün bile erken değil ve eğer sona ererse, güven bana, bundan hoşlanmayacaksın."

Matteo cep telefonunu Ferris'in yüzüne tuttu, sonra da Rus'u küçük parçalara ayırdığım videoyu oynattı. Çılgınlıkları hoparlörlerden duyuluyordu. Ferris kıvranıyor, kaçmaya çalışıyordu. Ona izin vermediğimde, gözlerini kapattı.

"Ya gözlerini açarsın ya da lanet göz kapaklarını sökerim."

Videoyu izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı ve yüzü terlemeye başladı. Kusmaya başladı ve ben de onu hızla kendimden uzaklaştırdım, böylece benim değil kendi ayakkabılarının üzerine kustu.

Matteo bana köpekbalığı sırıtışını gösterdi ve telefonunu arka cebine geri koydu. "Rusları biz hallederiz," dedim. "Sen sadece bize ödeme yapma konusunda endişelen. zamanında."

Matteo adamın sırtını sertçe sıvazladı. "Seninle konuşmak güzeldi."

Gittik.

"Neden hep kusuyorlar?" Arabama doğru giderken Matteo sordu.

"Cosima'yı ziyaret etmem gerekiyor," dedim.

Matteo bana meraklı bir bakış gönderdi. Cosimo'yla kendi isteğimle hiç konuşmamıştım. "İçimden bir ses bunun senin Grace fiyaskosuyla bir ilgisi olduğunu söylüyor."

"Öyle. Aria'ya beni nerede bulacağını söylemiş."

Matteo ısıklık çaldı. "Kaltak." Arabaya yerleşirken bana dikkatle baktı. "Ama Aria seni affetti?"

Kaşlarımı çattım. Onunla bu konu hakkında konuşmaktan kaçınmıştım. "Gerçekten başka seçeneği yok. Bu evlilik ikimizi de bağlıyor." Bu yarı doğruydı, ama Aria'yı ayrıntılı olarak tartışmak istemiyordum, özellikle de ne benim ne de onun duygularını. Beni affedip affetmediğinden emin değildim, muhtemelen affetmemeliydi de ama Aria bu evliliğin yürümesini istiyordu ve ben de bunun için minnettardım.

Cosima ve Giovanni'nin evinin önünde durduk. Cosima, Giovanni ile dört yıldır evliydi. Babası yüzbaşılarımızdan biriydi.

"Benim de gelmemi ister misin?"

Başımı salladım. "Bunu tek başıma halledeceğim. Uzun sürmez."

Konağa doğru yürüdüm ve zili çaldım. Kapıyı bir hizmetçi açtı, beni görünce gözleri telaşla büyüdü. "Beyefendi evde değil."

"Karısını görmem gerek," dedim ve bir adım öne çıkarak onu kapıyı daha geniş açmaya zorladım ve içeri girmeme izin verdi.

"Kim o? Sana kimseyi içeri alma demiştim, seni işe yaramaz inek!" Cosima koridorda belirerek çılgılık attı. Dondu kaldı. Üzerinde hâlâ bornozu vardı. "Giovanni burada değil," dedi çabucak.

Giriş kapısını kapattım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Buraya onun için gelmedim." Hizmetçiye döndüm. "Bizi yalnız bırakın."

Hızla oradan uzaklaştı. Cosima kollarını göğsünde kavuşturdu ama kara gözlerinde endişe parlıyordu. "Benimle yalnız kalamazsın. Bu uygun değil."

Ona soğuk bir gülümseme verdim ve üzerine yürüdüm. "Karımı Grace ile olan seks randevuma gönderdiğini biliyorum."

Cosima'nın yüz ifadesi bir an için değişti, sonra hemen sahte bir şokla bunu maskeleydi. "Ben hiçbir şey yapmadım. Beni nasıl böyle bir şeyle suçlarsınız?"

"Bana yalan söyleme," diye homurdandım ve geri çekildi ama duvara çarptı.

"Giovanni'yi arayacağım," dedi ve bornozunun cebindeki telefonuna uzandı kaldırmadan önce.

Kolundan tuttum. "Bu seninle benim aramda."

Boştaki eliyle cüppesini kavradı ve gözlerini indirdi. "Eğer onurumu kırarsan Giovanni ve babam mutlu olmaz."

Sanki yanmışım gibi onu bıraktım. "Siktir Cosima, sana öyle dokunmayacağım."

"Herkes babanın hikayelerini biliyor. Onun gibi değilmişsin gibi davranma. O bile bir aile üyesinin boğazını sıkmadı."

Kaşlarımı çatarak eğildim. "Seni sikmeden önce gırtlığını parçalayacağıma söz verebilirim."

Telefonuna doğru başımı salladım. "Giovanni'yi ara. O zaman onunla da konuşabilirim. Sana daha yakından göz kulak olmalı."

Onu aramadı. Onun yerine, kötü bir suçluluk duygusuyla bana baktı. "Bu benim fikrim değildi. Planı Grace yaptı. Seni geri kazanmak ve evliliğini mahvetmek istedi."

Karanlık bir kahkaha attım. "Karım benim malım, Cosima. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Bu evlilik acı sona kadar sürecek." Aria kaçtığında ne kadar çaresiz olduğumu kimse öğrenemeyecekti. "Çılgınca planının yaptığı tek şey beni öfkeliendirmek oldu ve inan bana benimle kötü olmak asla iyi bir şey değildir, sevgili kuzenim. Bir dahaki sefere Grace senden bir iyilik istediğinde hayır diyeceksin, yoksa kocan Kaptan olamayacak."

Rengi soldu. Cosima hırslıydı. Bir Underboss'la evlenmeyi hayal etmişti ama o pozisyonadaki bir erkeği cezbetmek için gereken güzelliğe sahip değildi. Giovanni sadece bir asker olarak kalırsa, bu onun yaşayamayacağı bir aşağılanma olacaktı.

Onu orada bıraktım. Bir daha bana karşı gelmeden önce iki kere düşünecekti.

BÖLÜM 14

Matteo arabamın kaputuna yaslanmış, görünüşe bakılırsa güneş banyosu yapıyordu. "Ve?" diye sordu, yüzü hâlâ gökyüzüne dönüktü.

"Arabaya bin," dedim.

Yolcu koltuğuna oturur oturmaz bir kaşını kaldırdı. "Umarım ortalığı dağıtmamışsındır."

"O bizim kuzenimiz."

"Bu seni Junior'la birlikte olmaktan alıkoymadı." "O bir kadın."

"Bu seni Bratva fahişeleri konusunda durdurmadı."

Ona kaşlarımı çattım. "Beni öldürmeye çalışmadı, mutlu musun?"

Matteo, "Belki bir dahaki sefere Grace karını zehirlemeye çalışır," diye şaka yaptı ama ben sarsıldığım için neredeyse bizi karşıdan gelen trafiğe sokuyordum.

Matteo şaşırarak, "Şaka yapıyordum," dedi.

Sözlerinin neden olduğu kargaşayı maskeleyerek çalışarak yutkundum. "Şimdi Küre'ye gidelim. Hâlâ muhasebecimizle görüşmemiz gerekiyor."

Birkaç saat sonra, Matteo Romero ile partiye giderken ben eve dönüyordum.

Telefonum çaldı ve gösterge panelinde babamın adı belirdi.

Telefonu açtım ve babamın sesi arabanın içinde yankılandı. "Nasıl geçti? Ferris'i bizimle çalışmanın avantajları konusunda ikna edebildin mi?"

"Matteo ve ben ona ne demek istediğimizi açıkça anlattık, evet," dedim.

Şu anda babamla konuşacak havada değildim. Sadece eve, güzel karımın yanına dönmek ve onun vücudunu ellerim ve dudaklarımla keşfetmek istiyordum. Gün boyunca beni ayakta tutan şey buydu.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Bence misilleme olarak birkaç Bratva mekânına daha saldırmalıyız. En popüler kulüpleri hangisi?"

"Pergola. Yüksek rütbeli Bratva üyelerinin çoğu buraya sık sık gelir. Ne yazık ki New York sosyetesinin Küre'ye gelmeyen yarısı da orada. Bir saldırı medyanın dikkatini gereksiz yere üzerimize çekebilir." Laboratuvarlara ya da genelevlere saldırmak daha güvenli bir seçenektir çünkü her ikisi de halkın gözünden uzaktır.

"Bir şeyler bul. Kanamalarını istiyorum," diye kestirip attı babam. Fiore'yle konuşup konuşmadığını merak ettim... ya da neden birdenbire Bratva'yı umursamaya başlamıştı?

Arabamı yeraltı garajına sokarken "Girecekler," diye söz verdim. "İstediğiniz başka bir şey var mı?"

"Karına mı gidiyorsun, yoksa neden beni başından savmak istiyorsun?"

Çünkü senden nefret ediyorum. "Uzun, berbat bir gün oldu."

"Senin, Matteo'nun ve Aria'nın mümkün olan en kısa sürede akşam yemeğine gelmenizi istiyorum. Tarih ve saati ayarlamak için Nina ile konuşun."

Cevap beklemeden telefonu kapattı, çünkü bu bir emirdi, rica değil. Babamın yanında gereğinden fazla bulunmak istemiyordum, ama en önemlisi, Aria'nın yakınında olmasını istemiyordum.

Asansöre adımımı attığımda kaslarım gerginlikle dolup taşıyordu. Yine berbat bir gündü. Bugün başımıza gelen onca şeye rağmen Aria'ya verdiğim sözü tuttum ve her zamankinden daha erken eve geldim. Dairemize girdiğimde,

Romero bir bar taburesine tünemiş, tabletinde çalışıyordu. Şüpheli davranışları tespit etme konusunda en iyisi olduğu için ona restorandaki güvenlik kamerasının fotoğraflarını göndermiştim. Belki o lanet mesajı kimin bıraktığını bulabilirdi, böylece onları bizzat öldürebilirdim. Brooklyn'de domuz kafası taşımak fark edilmemiş olamazdı.

Ayağa kalktı, tableti aldı ve asansöre bindi. "Bu gece bunun üzerinde çalışacağım."

"Aria hâlâ senin en önemli önceliğin, bu yüzden bütün gece çalışma."

Romero gülümsedi. "Beni bilirsin. Yarın iş için her zamanki gibi tetikte olacağım." Başımı salladım. O benim en iyi adamlarımdan biriydi.

Kapılar kapanmadan önce "Aria çatı terasında," dedi.

Telefonumu mutfak tezgahının üzerine bıraktım. Bu gece bir sorun çıkarsa Matteo halledebilirdi. Aria'yla bu akşamın tadını kesintisiz çıkarmak istiyordum.

Aria dışarıda mumlar, beyaz örtüler ve taze çiçeklerle masayı hazırlamıştı. Zarif, dökümlü sarı bir elbise giymişti. Batmakta olan güneşin son ışıklarıyla birlikte altın bir hayalet gibiydi. Kıyafet'in sunduğu en güzel kadındı. Babamın sözleri. Yanılmıştı, hem de çok yanılmıştı.

Aria hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Bu gezegende ondan daha güzel bir kadın olamazdı.

Aria beni fark etti ve bana küçük bir gülümseme verdi.

"Burada yiyebileceğimizi sanıyordum?" Masayı işaret etti.

Yemek için o kadar da aç değildim ama Aria masaya bir dizi sos, ekmek, samosa ve dumanı tüten bir köri koymuştu bile. Kolumu ona doladım ve hafifçe öptüm. Kirpikleri dalgalandı ve gülümsemesi daha az gerginleşti. "Hint yemeği sipariş ettim."

"Tek bir şeye açım," dedim kısık bir sesle, Aria'yı bu elbiseden çıkarma fikri kasıklarımın gerildiğini hissettiriyordu.

Aria gözlerini kaçırdı. "Hadi yiyelim." Kucağımdan çekildi ve yere çöktü. Belki yemek sinirlerini yatıştırmasına yardımcı olurdu. Neden bu kadar gergin olduğunu gerçekten anlamıyordum. Ona dokunacağımı ve öpeceğimi söylemiştim, onu becereceğimi değil. Kadınların duygularıyla başa çıkma konusundaki deneyimsizliğim Aria'ya doğru davranma konusunda kesinlikle bir sorundu. Onun karşısına oturdum. Saçlarının birkaç teli başının etrafında dönüyordu ve batan güneş Aria'nın elmacık kemiklerini parlatıyordu.

"Çok seksi görünüyorsun." Beynim ve bedenim tek yönlü bir yoldaydı. Bugün doğru dürüst düşünemiyordum. Kendimi Aria'da, onun muhteşem vücudunda, şehvette kaybetmek ve Bratva'yı unutmak istiyordum.

Aria bir parça naan ekmeği kopardı ve biraz sosla birlikte yedi. "Romero bugün beni Metropolitan'a götürdü. Muhteşemdi."

Ben de bir ısırık aldım ve Aria'nın dikkatimi dağıtmaya yönelik zayıf girişimine gülmekten kendimi alamadım. "Güzel." "Peki ya restoran sahibi? Onu, Famiglia'nın bu işi yapacağına ikna ettin mi? onu Ruslardan korumak mı?"

Bu, özellikle Aria ile konuşmak istediğim bir konu değildi. İş, onu uzak tutmak istediğim bir konuydu. "Elbette. On yıldan uzun bir süredir bizim korumamız altında. Şimdi bunu değiştirmek için bir neden yok."

"Elbette." Aria şarap kadehini aldı ve gözlerime bakmadan ısırıldı. Uzakta görünüyordu ama onu neyin rahatsız ettiğini tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu.

"Aria?"

"Hmm?" Hâlâ başını kaldırmadı.

"Aria," dedim ses tonumu daha da sertleştirerek ve beklendiği gibi başını kaldırdı. Mavi gözleri endişeyle parlıyordu. Bir kadının benimle birlikte olmaktan korkması yeni bir deneyimdi. Sandalyede arkama yaslandım ve durumu nasıl ele almam gerektiğini düşündüm. "Korkuyorsun."

"Değilim," dedi çabucak, ama yalan söylediği için yanakları kızardı. O kadar kötü bir yalancıydı ki. Bana doğruyu söylemesini isteyen bakışlarımı ona diktim. Yalan söylemek tahammül edebileceğim bir şey değildi. "Belki biraz, ama çoğunlukla gerginim."

Gergin. Gerginlikle çalışabilirdim. Korkudan çok daha iyiydi. Ayağa kalktım ve elimi uzatarak ona doğru yürüdüm. "Hadi gel."

Aria gözlerini benimkilere dikti, her zamanki gibi arıyordu ve her neyse bulmuş gibiydi çünkü elimi tuttu ve ben de onu yukarı çektim. Hâlâ bana bakıyordu. "Hadi jakuziye girelim, tamam mı? Bu seni rahatlatır," dedim sessizce, onu rahatlatmak için sesimi yumuşatarak. "Neden bikinini almıyorsun, ben de hazırlayayım?" Çıplak bir Aria'yla küvete girmeyi tercih ederdim ama bunun onu rahatlatacağından şüpheliydim.

Aria içeride kaybolmadan önce başıyla hızlıca bir selam verdi. İçimi çekerek şarabımdan bir yudum aldım. Sabır hiçbir zaman güçlü yanımla olmamıştı ve en azından Aria'nın yanındayken ne kadarına sahip olduğuma şaşırmıştım.

Jakuziyi açtıktan sonra karımı takip ettim. Yatak odasına vardığımda onun banyoda olduğunu duyabiliyordum. Kıyafetlerimi çıkardım ve siyah yüzme şortumu giydim. Bir an için Aria'nın banyoda benden saklanıp saklanmadığını merak ettim, ama sonra kapı açıldı ve noktalı beyaz bir bikiniyle dışarı çıktı. Neredeyse inleyecektim çünkü bir şekilde aynı anda hem seksi hem de masum görünmeyi başarmış, hem korumacı hem de yırtıcı tarafımı ortaya çıkarmıştı. Sikerim böyle işi.

Aria'nın kalçasına dokundum. "Sen mükemmelsin." Küçük bir gülümsemeyle ödüllendirildim ve onu yatak odamızdan çıkarıp çatı terasımıza geri götürdüm.

Aria'nın tüyleri diken diken olmuş, göğüs uçları ince bikini üstünü zorluyordu. Onu kollarımın arasına aldım ve o da bana doğru bastırarak esen rüzgârdan korunmaya çalıştı. Avuç içi hafifçe göğsüme, tam kalbimin üzerine yaslandı, sanki gerçekten de bir kalbim olduğuna dair kendini rahatlatmaya ihtiyacı varmış gibi. Bazen ben bile durumun böyle olduğundan emin olamıyordum.

Onunla birlikte sıcak suya girdim ve ikimizi de kürek kemiklerimize kadar ortecek şekilde indirdim. Aria boynuma sarıldı, dudakları tenime değiyordu. Sırtını okşadım, vücudunda dalgalanan gerginliği hissettim. "Korkman için hiçbir neden yok."

"Bunu çıplak elleriyle bir adamın boğazını ezen adam söylüyor."

"Bunun bizimle bir ilgisi yok, Aria. Bu bir iş." İyi bir adam değildim ve olabileceğimi düşünerek kendimi kandırmıyordum, kandırmak da istemiyordum. Olmak istediğim kişi olmak için ihtiyacım olan adamdım: Capo.

Aria iç çekti. "Biliyorum. Bu konuyu açmamalıydım."

Karıma baktım ama sadece Aria'nın saçlarını gördüm. Yüzünü benden saklıyordu. "Gerçekten sorun nedir?"

"Gerginim çünkü kendimi savunmasız hissediyorum, sanki anlaşıma yüzünden senin merhametine kalmışım gibi."

Aklımdan geçen ilk cevabı yutmayı başardım: Aria nişanlım olduğu andan itibaren benim merhametime kalmıştı. Eğer ısrar etseydim, babası bana on beş yaşındaki kızını verecekti ve o benim karım olduğundan beri,

Dünyamızdaki herkes onu benim malım olarak görüyordu. "Aria, anlamayı unut. Neden rahatlamaya ve bunun tadını çıkarmaya çalışmıyorsun?" Bana bakması için yüzünü kaldırdım.

Aria endişeyle dudaklarını yaladı. "Beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacağına söz ver," diye fısıldadı, sonra daha da yumuşak bir sesle devam etti, bakışları bir kez daha aşağıya kaydı. "Bana zarar vermeyeceğine söz ver."

Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Son birkaç günün Aria'ya ona iyi davranmaya çalıştığımı gösterdiğini düşünmüştüm -benim gibi bir adamın olabileceği kadar iyi. Belki de sorun buydu. Aria benim nasıl bir adam olduğumu biliyordu ve gerçek yüzümü ona göstermemi bekliyordu. Belki de temkinli olmak için bir nedeni vardı. Belki de bu yanımla başarısızlığa mahkûmdum. Belki de daha fazlası olmaya çalışan bir canavardım. Nazik tarafım içimde var olan bir şey miydi, yoksa sadece kendimi zorladığım bir şey mi?

"Seni neden inciteyim ki?" Düşüncelerimi kendime saklayarak sessizce söyledim. "Sen istemediğin sürece seninle yatmayacağımı söyledim."

Aria'nın gözleri endişeyle irileşti. "Yani birlikte uyuduğumuzda bana zarar mı vereceksin?"

Yaşadığı masum şok beni neredeyse güldürecekti. "Bilerek değil, hayır, ama bunun bir yolu olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım, kulağının altındaki yumuşak teni öperek. "Ama bu gece seni zevk içinde kıvrandırmak istiyorum. Güven bana."

Onun güvenini karşılıksız verdiği için değil, hak ettiğim için istiyordum. Onu kazanmak istedim.

Bu düşünceleri bir kenara iterek dilimi nabız noktasında gezdirdim ve Aria'nın tatlı kokusunu içime çektim. Tenini emerken onu sıkıca kavradım. Tadı ve hissi çok güzeldi ve bedenim onun yakınlığına tepki verdi. Aria'nın tatlı ağzına ulaşana kadar öpücüklerimi takip ettim ve ereksiyonumu poposuna bastırırken sert bir öpücük için onu talep ettim. Kahretsin, keşke çıplak olsaydık.

Aria geri çekildi ve ben hayal kırıklığıyla bir inilti çıkardım. Kendimi onun tadında kaybetmek istiyordum. "Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu usulca.

Sabırsızlığımı gizlemeye çalışarak arkama yaslandım. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" Ellerim kendiliğinden harekete geçmiş, Aria'nın çıplak sırtını ve belini okşuyordu,

Sonra bikini altlarına kadar indirdim. Parmaklarım kıkırda gezinirken nefesi kesildi.

"Annene ne oldu?" diye sordu, beni tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Ellerim dondu ve göğsüm sıkıca bir top haline geldi. "O öldü," diye kestirip attım.

Aria'nın şefkatli yüzüne sırtımı döndüm, böyle bir konuyu açtığı için sinirlenmişim. "Bu gece konuşmak istediğim konu bu değil."

Onun hakkında hiç konuşmak istemedim. O lanet olası bir geçmişti. Onun ölümü geçmişimi yeterince mahvetmişti; geleceğimi de mahvetmemeliydi.

Aria başıyla onayladı. Elimi kalçası boyunca kaydardım, hem kendimin hem de onun dikkatini dağıtmak istiyordum. Parmaklarımı bikinisinin altından geçirip am dudaklarının üzerinden geçirdim. Çok kadifemsi. Hay sikeyim. Diğer elimi göğüslerini üstünden kurtarmak için kullandım. Meme uçları soğukta nefis bir şekilde buruşmuştu. Aman Tanrım. Başımı eğdim ve sert bir çakıl taşını ağzıma aldım, önce yumuşakça, sonra daha sert emdim. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve onu kamburlaştırıp nefesini kestim. Dilimi meme ucunun etrafında döndürürken kendini bana doğru bastırdı. Zevke teslim olurken gözlerini Aria'nın yüzünden alamıyordum. Durmak bilmeyen ilgim karşısında yanakları kızardı ve gözlerini kaçırıldı.

"Hayır. Bana bak," diye emrettim ve gözleri tekrar bana kaydı. Ne yaptığımı görmesini istiyordum, benim olduğunu, her güzel santiminin benim olduğunu

hatırlamasını istiyordum.

Onu gözlerimle sabitleyerek meme ucunu ağızıma aldım, parmaklarım amını okşuyor, memesini ve kıvrımlarını okşuyordu. Dişlerimle Aria'nın meme ucunu sıyırdım,

Biraz acıdan hoşlanıp hoşlanmayacağını test ediyordu. Aria bir çığlık atarak kalçalarını oynattı, boşalırken vücudu gerildi. Manzara harikaydı ama bunun tadını çıkarmama izin vermedim. Aria'yı hızla jakuzinin kenarına çektim ve bacaklarını açtım.

Aria'nın gözleri şok içinde açıldı. "Luca, ne-"

Bikinisinin altını yırtıp bacaklarının arasına doğru ilerledim. Gözlerim pembe am dudaklarına kaydı ve sikim sarsıldı. Başımı eğdim, tadına bakmak istiyordum. Dilimi onun parlayan kıvrımları boyunca sürükledim. Kahretsin, karımın ilk tadını almak için çok uzun süre beklemiştim. Aria şaşkın bir çığlık attı. Yeni hislere teslim olurken bacakları pazılarına karşı yumuşamaya başlamıştı.

Aria'yı uzun uzun ve derin derin yaladım, ucum yarığı boyunca kayıyor, o işkenceli tatlılığın tadına bakıyordu.

"Siktir, evet." Onun ilk tadına baktığımda sızdığımı hissedebiliyordum. Pembe amına bakarken yeni bir sahiplenme dalgası beni vurdu. Sadece benim tadını çıkarmam için. Yumuşak bir kıvrımı ağzıma aldım, dudaklarım ve dilimle alay ettim. Aria'nın nefesi kesildi, gözleri yarı kapalı etrafımızı kontrol ediyordu.

"Bana bak," dedim ondan biraz geri çekilerek. Bir anlık tereddütten sonra, bariz utancına rağmen bakışlarımla buluştu. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı. Aria'nın onu yerken izlemesini istiyordum, ağzıma ilk kez boşaldığında o güzel yüzünü görmek istiyordum.

Yavaşça öne eğildim ve dilimi kıvrımları boyunca gezdirerek güzel memesini hafifçe dürttüm.

"Sen benimsin," diye mırıldandım, tadı dilimde dönerken kendi uyarılmamı körüklüyordu. Bir kez daha yaladım. "Söyle."

Aria'nın gözleri ihtiyaçla parladı. "Ben seninim."

Benimkini. Kabarık dudaklarını ayırdım, klitorisini ortaya çıkardım, o küçük düğmeyi emersem boşalacağını biliyordum. Gözlerimi onun muhtaç yüzüne sabitleyerek dilimi klitorisinin üzerinde gezdirdim. Aria'nın gözleri kocaman açıldı, dudakları bir iniltiyle birbirinden ayrıldı ve saçlarını çekerek amını yüzüme bastırdı. Bana karşı kenetlendi, o güzel kıvrımları orgazmının gücüyle seğiriyordu. İnanılmaz derecede duyarlıydı. Aria ağzıma karşı kıvrılırken başını geriye attı ve ben de onun sunduğu her şeyi aldım, uyarılmışlığını yaladım, onun bariz zevkenden o kadar tahrik oldum ki kendimi zor tuttum. Dilimi içine daldırdım, duvarların parmağımın etrafında ne kadar sıkı kenetlendiğini görünce ona karşı inledim.

Onu emdim, bundan ne kadar zevk aldığımı duyduğundan emin oldum ve vücudunun yüksek sesle takdirime cevap vermesi uzun sürmedi. Aria seslerden tahrik olmuştu ve bu beni daha da tahrik etmediyse lanet olsun. Ona daha büyük bir şevkle sokuldum ve sonra sevgili karım tekrar kamburlaştı ve beni bir başka güzel orgazmı ödüllendirdi. Geri çekildim, nefesim kesilmişti, sikim o kadar şiddetli zonkluyordu ki her an aklımı kaçıracağımdan emindim. Onun içinde olmalıydım, onun her bir parçasını sahiplenmeliydim. Bunu yapma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Bir parmağımı amına götürdüm,

Hızlı bir hareketle içine girdim.

Aria haykırdı, duvarları parmağıma kenetlenmişti. Bir an için pantolonumu indirip sonunda istediğimi almayı düşündüm, ama bu dürtü bir saniyeden az sürdü.

"Kahretsin, çok sıkısın Aria," diye homurdandım. Kanalı beni sıkıca kavradı ve parmak ucuma karşı daha fazla direnç hissedebiliyordum. Lanet olsun. Yakında onun o kısmına sahip çıkacak, onu sonsuza dek benim yapacaktım.

Aria hiçbir şey söylemedi, hareket etmedi. Şehvet sersemliğimden sıyrılarak başımı kaldırdım. Sırt üstü yatmış, kollarını iki yanına dayamış, çatık kaşlarıyla gökyüzüne bakıyordu. Beklediğim bu değildi. Yavaşça doğruldum ve ona doğru eğildim.

"Hey," diye mırıldandım, dikkatini çekmeye çalışıyordum. O mesafeli bakışın gitmesi gerekiyordu. Aria sonunda gözlerini benimkilere indirdi. Ağzı gergindi, kaşları hâlâ çatıktı ve onu incittiğimi fark ettiğimde kendimi bir pislik gibi hissettim.

"Daha yavaş girmeliydim ama çok ıslaktın," dedim, kendime izin verdiğim kadarıyla bir özüre yaklaşarak.

Aria başını eğdi, sonra hiçbir şey yapmadı. Tuhaf bir his göğsümü sıkıştırdı. Belki de suçluluk duygusuydu. Ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyordum. Onu öptüm ama hâlâ parmağımı içinden çekmemiştim. Kendini çok iyi hissediyordu. Her şeyini istiyordum. İsteddiğim bir şey için hiç beklemek zorunda kalmamıştım.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordum. Aria hareket ederek parmağının amının içinde kaymasını sağladı ve ben bir iniltiyi bastırdım.

"Rahatsız edici ve biraz yakıyor," diye itiraf etti.

Dilimi dudaklarının kenarında gezdirdim. "Bunu söylediğim için bir pislik olduğumu biliyorum, ama sikimin senin dar amının içinde olduğunu düşünmek beni çok sertleştiriyor."

Aria kaskatı kesildi, aşırı istekli sikime soğuk su çarptı. "O kadar korkmuş görünme. Sana bu gece denemeyeceğimi söylemiştim," dedim, izin vermesini dilediğim halde.

"Bana zarar vermeyeceğini de söylemiştin," dedi Aria, sesi küçük ve kırılgandı.

Lanet olsun. Göğsümü kanlı bir posa gibi sikan kesinlikle suçluluk duygusuydu.

"Öyle olacağını düşünmemiştim, Aria," diye mırıldandım. Parmağının onda en ufak bir rahatsızlık yaratacağı aklımın ucundan bile geçmemişti. Hiç bakire biriyle birlikte olmamıştım, bunun işleri ne kadar farklı hale getireceğini hiç düşünmemiştim. "Çok ıslak ve istekliydin. Parmağının sorunsuzca gireceğini düşünmüştüm. Dördüncü orgazmın için seni parmaklamak istedim."

İçinden bir ürperti geçti. Kalçasını hafifçe okşadım, sessiz bir özür diledim.

"Acıdı mı çünkü sen benim, bilirsin işte..." Aria kıvrandı, yanakları döndü

Kırmızı.

Vay anasını. "Bekaretin mi?" Kabaca söyledim. "Hayır, *principessa*. O kadar derinde değilim ve o kısma parmağım ile değil, sikimle sahip çıkmak istiyorum."

Az önce ona *principessa* mı demiştim? Nedeninden bile emin değildim. Daha önce kimsenin bir kadına böyle seslendiğini duymamıştım. Aria'nın gözlerinde umut parladı, orada olmaması gereken bir umut çünkü umduğu şey gerçekleşmeyecekti.

Parmağımı geri çektim ve ayırdığı dudaklarına götürdüm, içine daldırmadan önce üzerinde gezdirdim. Kendini tatmasını istiyordum ve Aria parmağımı bir lolipop ya da daha iyisi sikimi yalıyormuş gibi yalayarak beni şaşırttı.

Aletim pantolonumun içinde sarsıldı. Kesinlikle taşaklarım morarak ölecektim. Onu sertçe öptüm, tadına baktım ama hâlâ daha fazlasını istiyordum. Aria ile hep daha fazlası. Benim sorunumun ne olduğundan emin değildim. Belki de önce üç yıl boyunca onun reşit olmasını, şimdi de hazır olmasını beklemenin verdiği heyecandı. Belki de karıma bu kadar saplantılı olmamın nedeni buydu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim ve bu beni endişelendirmeye başlamıştı. Belki de onu sahiplendiğimde, bu yakıcı ihtiyaç nihayet azalacak ve normal benliğime dönebilecektim. Artık göğsüm sıkışmıyor ya da garip hisler hissetmiyordum.

Doğruldum. "Hadi içeri girelim. Seni tekrar yalamak istiyorum." Aria gözlerini kırıpıştırarak bana baktı. "Parmağımı tekrar içine sokmama izin verecek misin? Bu

sefer gerçekten yavaş olacağım."

Evet dediği anda havuzdan çıktım ve onu kollarıma aldım. Aria bacaklarını ortama doladı ve ıslak amını karın kaslarıma bastırdı.

Aceleyle içeri girdim, parmaklarım kışının yanaklarına batıyordu. Onu yatak odamıza yerleştirdikten sonra, bir havlu almak için banyoya gittim. Onu kurulamak için zaman harcadım. Omuzlarına ve kollarına masaj yaparken kirpikleri titreyerek kapandı, sonra sırtına ve karnına geçtim. Havluyu göğüslerinin üzerinden geçirdiğimde Aria'nın teninde tüyler diken diken oldu.

"Üşüdün mü?"

Aria gözlerini açtı ve hiç kimsenin bakmadığı bir şekilde bana baktı. Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim. Havluyu bıraktım ve çıplak kollarını okşadım.

"Biraz," dedi.

"Uzan. Seni ısıtayım." Aria yatağa tırmandı, sırt üstü uzanmadan önce bana kışının en iyi görüntüsünü verdi. Islak şortuma uzandım ve yatağı ıslatmak istemediğimden, ama bundan da öte, Aria'yı olabildiğince yakın hissetmek istediğimden onları aşağı ittim. Ereksiyonum zıpladı ve Aria'nın gözleri ona dikildi.

Yüz ifadesi değişti, önce endişeli sonra temkinli oldu. Yatak başlığına yaslandı ve bacaklarını göğsüne doğru çekerek kendini korumaya aldı. Ne oluyor be?

"Aria?" Bariz korkusuna nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için dikkatlice söyledim. Bacağına uzandım ama sarsıldı ve bacağını kendine daha da sıkı bastırdı.

Aria'yı bu şekilde görmek alışık olmadığım, uğraşmak istemediğim duyguları ortaya çıkardı. Duygular zayıflık demekti ve bir Capo zayıf olamazdı. "Şimdi ne olacak?" Mırıldandım, hem kendime hem de bende bu hisleri uyandırdığı için Aria'ya kızmıştım.

Sabırlı olmaya ve hayal kırıklığımı uzak tutmaya çalışarak yanına çöktüm. "Bir şey söyle."

Aria başını salladı. "Bu çok hızlı."

Çok mu hızlı? Düşün gecemizde herkesin beklediği gibi onu becermemiştim, hala becermemiştim ya da bir el işinden fazlasını yapmamıştım. Bu benim dünyamda hızlı değildi. Günün hayal kırıklığı, duygularıyla ilgili kafa karışıklığı beni yakalamaya başlamıştı ve buna izin veremeyeceğimi biliyordum. "Çıplak olduğum için mi?" Orta derecede sakın bir sesle sordum. "Sikimi daha önce de gördün. Hatta bana mastürbasyon bile yaptın."

Aria kızardı. "Sanırım beni manipüle etmeye çalışıyorsun. Eğer sana şans verseydim, bugün sonuna kadar giderdin."

"Elbette yaparım, ama manipülasyonun bununla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum," diye homurdandım. Benim nasıl bir erkek olduğumu ve benim gibi erkeklerin ellerinin altında güzel bir kadın, eşleri olduğunda genellikle ne yaptıklarını anlamıyor muydu? "Seni istiyorum. Bu konuda sana hiç yalan söylemedim. Vermek istediğin her şeyi alacağım ve sen de jakuzide istekliydin."

Aria'nın gözleri öfkeyle parladı. "Parmakla ilgili değil. Belki aynı şeyi seks için de denersin."

Onun bilgisizliğine güldüm. "Bu işe yaramayacak. Sikim o kadar kolay girmeyecek, inan bana ve çok daha fazla acıtacak."

Aria'nın yüzü kızardı. Sözlerim için kendimi tekmeleyebilirdim. Gerçek buydu ama bunu bilmesine gerek yoktu. Kalan sabrımı toplayarak daha yumuşak bir sesle devam ettim: "Bunu söylememeliydim. Seni korkutmak istememiştım."

Ama yapmıştım. Aria'nın yüzündeki ifade gün gibi ortadaydı. Yan tarafını okşayarak ona karşı hâlâ nazik olmaya niyetli olduğumu gösterdim. "Bana çatıda sana yaptığım şeyden hoşlandığını söyle."

"Evet."

Tanrıya şükür. Ona doğru eğildim. "En çok neyden zevk aldın? Dilimle seni sikmemden mi? Ya da dilimi amının üzerinde gezdirmemden mi? Ya da klitorisini emdiğimde mi?"

Aria'nın yüzündeki endişenin yerini arzu almıştı. "Bilmiyorum."

"Belki de sana tekrar göstermem gerekiyordur?" Dedim, sonra elimi bacaklarının arasına kaydardım ve avucumla amını kapattım. Aria uzanmak için hamle yaptı ama ben başımı salladım. Bu pozisyon mükemmeldi. "Hayır. Böyle kal." Onu kollarımın arasında tutarken okşamaya başladım. Bacaklarının hâlâ göğsüne doğru bastırılmış olması amına daha fazla baskı uyguladı ve kısa sürede gevşedi.

"Rahatla," diye cesaretlendirdim onu bir parmağımı açıklığına daldırmadan önce. Bu sefer ona girerken acele etmedim, böylece onun bu girişe alışmasına izin verdim. Parmağımın amının içine doğru kaydığını görmek en iyisiydi.

Gözlerimi yukarı kaldırdım ve Aria'yı elimi izlerken yakaladım. "Bana bak." Aria gözlerini yukarı kaldırdı.

"Çok ıslak, yumuşak ve sıkı. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini hayal bile edemezsin," dedim ona. Sikimin ucu kalçasına saplandı ve pürüzsüz teninin her tarafına pre-cum sızdırdı. Onu öptüm, hafifçe parmaklamaya devam ederken dilimi onunkiyle karıştırdım. Bu kez parmağımı çektiğinde Aria bir of çekti.

Kıkırdarak bacaklarının arasına diz çöktüm ve orta parmağımla içine girdim. Küçük parmağımın yaptığı gibi kolayca içeri kaydı. Duvarları parmağımı sararken Aria'nın yüzünü izledim. Dilimi klitorisinin etrafında döndürmeye başladığımda, Aria bacaklarını açarak bana daha iyi erişim sağladı. Amına karşı gülümseyerek, içine girip çıkarken onu yaladım ve emdim. Aria'nın kalçaları titremeye başladı ve sonra altımda sarsılarak beni serbest bırakarak ödüllendirdi. Onun parçalanma görüntüsü nefesimi boğazıma düğümlemeyecek miydi?

Hay sikeyim.

Ağzımı silerek tekrar ayağa kalktım, sevimli göbek deliğini öptüm ve yanına uzandım. Aria parmak uçlarını kaygan ucumun üzerinde gezdirdi.

Bir iniltiyle doğruldum. "Ağzını üzerimde istiyorum."

Aria bana sanki ondan kırık cam çiğnemesini istemişim gibi bir bakış attı. Neredeyse tekrar gülecektim, ama aklının isteğim hakkında endişelenerek saatte yüz mil hızla gittiğini söyleyebilirdim.

"Bunu yapmak istemediğin için mi, yoksa nasıl yapacağını bilmediğin için mi yapıyorsun?" diye sordum. "Geçen seferki gibi bana mastürbasyon yapabilirsin." Saçlarını okşadım, gözlerinde duyguları hakkında bir ipucu aradım. Ağzına boşalmayı gerçekten istiyordum ama bana paniklemiş gibi bakarsa olmazdı. Sanki onu taciz ediyormuşum gibi hissedirdim.

"Hayır, yani sanırım bunu yapmak istiyorum." "Sanıyor musun? Ama?"

Aria düşüncelere dalmış bir halde başını yana eğdi. "Ya hoşuma gitmezse?"

Gerçekten böyle olmamasını umuyordum. "O zaman yapmayacaksın. Seni zorlamayacağım."

Aria eğildi ve ağzını sikime yaklaştırdı. Saçlarındaki parmaklarım sıkılaştı ve başını aşağı indirmemek için tüm irademi kullandım. Aria küçük bir kahkaha atarak durakladı, bebek mavisi gözlerini utançla yukarı kaldırdı. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Siktir. Sikim seğirdi. Aria yine güldü, bu sefer kendini tutamıyordu ve ben de sırtımdan kendimi alamadım. "Masumiyetinle bana işkence etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Aria sikime doğru üfleyerek tekrar seğirmeme neden oldu. Kendimi lanet olası bir ergen gibi hissediyordum. "Buna bu yüzden oral seks denildiğini sanmıyorum, değil mi?" Aria alt dudağını şakacı bir şekilde ısırarak sordu, gözleri yaramazlık doluydu.

İçimden bir kahkaha patladı. Kendimi en son ne zaman bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyordum bile. "Beni öldüreceksiniz, *principessa*."

Tekrar, *prensese*. Aria'yla tatlı tatlı konuşmanın beni zayıf göstermesi umurumdaydı. Hâlâ eskisi gibi acımasız bir pislik olmadığımı düşünen herkes canavar tarafımın tadına bakacaktı.

"Gülmeyin. Yanlış bir şey yapmak istemiyorum."

"Sana ne yapacağını söylememi ister misin?" diye sordum. Aria başını salladı.

"Tamam," dedim, yastıklara yaslanıp rahatlamaya çalışarak. "Dudaklarını ucun etrafına kapat ve dişlerinle dikkatli ol. Biraz sert olması sorun değil ama çiğneme."

Aria şimdiye kadarki en onursuz şekilde homurdandı, ama sonra çok sessizleşti. Gergin olduğunu söyleyebilirdim, ki gerçekten de öyle olması gerekmiyordu. Hiç deneyimi olmadığını biliyordum ve becerileriyle aklımı başımdan almasını beklemiyordum. Taşaklarım şimdiden zonklamaya başlamıştı, muhtemelen dudakları sikime değdiği anda boşalacaktım.

Aria kımıldamayınca, başının arkasını kavrayana kadar kafa derisini okşadım. Yine geçmişteki seks arkadaşlarımla yaptığım gibi onu aşağı itme dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. Sonunda Aria dudaklarını ucumun etrafına kapattı. Sikimin onun ağzındaki görüntüsü şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi. Tek istediğim yukarı doğru itmek ve kendimi ona gömmektir.

"Şimdi dilini etrafında döndür." Aria kalın kafamın etrafında hareket etmeye çalışırken kaşları çatıldı. "Evet, aynen böyle." Yavaş yavaş alıştı ve ben de ona ihtiyacı olan zamanı verdim, bundan zevk almayı öğrenmesini istiyordum. "Ağzına biraz daha al ve başını aşağı yukarı hareket ettir. Şimdi hareket ederken em. Evet, sık." Bu harika bir histi, çünkü Aria'yı görmek beni hiç olmadığı kadar tahrik etmişti. Hiç düşünmeden yukarı doğru ittim. Boğazının arkasına vurduğumda Aria irkildi. Öksürdü, gözleri yaşardı.

"Kahretsin, özür dilerim," diye homurdandım. Bir kez daha arkama yaslanmadan önce Aria'nın dudaklarını okşadım. "Hareketsiz kalmaya çalışacağım."

Aria tüm uzunluğumu, dibinden ucuna kadar yalayarak beni şaşırttı. Durakladı. "Bu iyi mi?"

"Sikeyim evet."

Sikimi buzlu şeker gibi yalamaya başladı ve çok iyi hissettirdi. Taşaklarım gerildi. "Bu gerçekten çok iyi hissettiriyor, ama gerçekten boşalmak istiyorum."

Aria başını kaldırıp bana baktı. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni daha sert em ve o güzel gözlerinle bana bakmaya devam et."

Aria şimdi ciddi bir şekilde horozumu çalıştırmaya başladı, parmakları tabanımı sıkarken beni daha sert emerken yanakları çukurlaştı. Taşaklarımda zevk birikiyordu. Kahretsin, çok iyiydi. Daha fazla dayanamayacağım. "Eğer yutmak istemiyorsan, uzaklaşmalısın," diye çıktım.

Aria çekildi ve ben de karnıma ve kalçalarıma boşaldım. Düzensiz bir nefes alırken gözlerim kapandı, sikim hâlâ seğiriyordu. Parmak uçlarımı Aria'nın kafa derisine sürttüm, sonra bir mendile uzanmak için çekmeye başladım. Aria elimi tuttu ve dokunuşuma doğru eğildi.

Şaşkınlıkla gözlerimi açtım. Yanağını avucuma bastırmak iyi hissettirdi. Sanki onu reddedeceğimden endişelenmiş gibi gözleri endişeyle yüzümü aradı. Elmacık kemiğini okşadım ve yavaşça dudakları minnettar bir gülümsemeye dönüştü. Midem sıcaklıkla doldu. Bakışlarımı sevgili karımdan ayırdım ve yaptığım yapışkan pisliğe baktım. "Lanet bir duşa ihtiyacım var." En kötüsünü bir mendille sildikten sonra, döllerimi çarşaflara bulaştırmadan önce yataktan kayarak çıktım.

Aria yan dönerek kollarını ve bacaklarını örtecek şekilde yerleştirdi. Onu orada yatarken bırakacağımı mı sanmıştı? "Gel hadi. Yalnız duş almak istemiyorum." Aria hemen elimi tuttu ve ben de onu kendimle birlikte banyoya çektim.

Suyu açtım, sonra sıcak akıntının altına girdim. Aria'yı vücuduma doğru çektim ve başının tepesine bir öpücük kondurdum. Sanki ona pahalı bir hediye vermişim gibi bana gülümsedi. Onu yıkamaya başladım, ellerimin altında teninin verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Aria rahatladı, gözleri kapandı. Daha önce hiç başka birini yıkamamıştım, bunu yapma dürtüsünü hiç hissetmemiştim. Onu arkadan kucakladım, sonra ağzım kulağına yaklaşıp kadar eğildim.

"Peki senin için iyi miydi?"

Aria mahcup bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet."

Boğazına bir öpücük kondurdum, kollarım ortasına dolandı. "Sevindim, çünkü ağzının içinde olmaktan gerçekten keyif alıyorum."

Aria kızardı ama memnun olduğu belliydi. Hoşuma gitmeyeceğinden mi endişelenmişti?

Bana bakmak için başını eğdi. "Yutkunmadığım için kızgın mısın, bilirsin işte, yutkunmadığım için? Eminim şimdiye kadar birlikte olduğun kadınlar hep yutmuştur."

Haklıydı ama daha önce hiçbir kadını uyarmamıştım. Orgazmımın işaretlerini anlayabiliyorlardı ve isterlerse geri çekilebilirlerdi. Yine de hiç yapmadılar. "Hayır, kızgın değilim," dedim dürüstçe. "Yalan söylemeyeceğim, ağzına boşalmayı çok isterdim ama bunu istemiyorsan sorun değil."

Aria'nın bunu denemesini ve hoşuna gitmesini umuyordum.

On dakika sonra yatağa döndük. Saat gece yarısına yaklaşmıştı ve önümde erken bir gün vardı ama uykusuz kalmaya kesinlikle değermişti. Aria bana sokuldu ve yanağını göğsüme dayadı. Işığı kapattım ve kolumu ona doladım. Bu nasıl bu kadar doğru hissettirebilirdi? Sanki hiç farklı olmamış gibi?

Silahımı tam olarak nerede düşürdüğümünden bile emin değildim. Başkalarının yanındayken silahlarımı nereye koyduğumu hep bilirdim ama Aria'nın yanındayken... buna gerek duymuyordum.

"Baban sana benimle evlenmeni söylediğinde tepkin ne oldu?" Aria'nın sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Benden ne söylememi beklediğini merak ettim. "Bunu bekliyordum. Taktiksel nedenlerle evlenmek zorunda kalacağımı biliyordum. Geleceğin Capo'su olarak, duygularınızın ya da arzularınızın hayatınızın hiçbir bölümünü yönetmesine izin veremezsiniz."

Aria hiçbir şey söylemedi. Karanlıktan memnundum, çünkü gözlerimde yine bir şey arayacağını biliyordum, asla olmayacak bir şey. "Peki ya sen?"

Aria nefes verdi. "Çok korkmuştum."

"Daha on beş yaşındaydın. Elbette çok korkmuştun." O kadar genç ve masumdu ki. Benim için hâlâ çok masumdu.

"Evlendiğimiz gün hala çok korkuyordum. Beni korkutmadığından hala tam olarak emin değilim."

Bu yanıımı, Aria'nın görmesi gereken yanıımı, kimsenin görmemesi gereken bir yanıımdı. Olabildiğim kadar nazıktım ve o hâlâ benden korkuyor muydu? "Sana söyledim, benden korkman için bir neden yok. Seni koruyacağım ve sana bakacağım. Sana istediğin ve ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."

Sadece sorması yeterliydi. Ne kadar para harcadığım babamın umurunda değildi. Yeterinden fazlasına sahiptik ve yakında her şey benim olacaktı.

"Ama Famiglia her zaman önce gelir. İşi korumak için beni öldürmek zorunda kalsaydınız, öldürürdünüz."

Belindeki parmaklarım şok içinde kenetlendi.

Kanla doğmuş. Kanla yemin etti.

Famiglia'nın sloganı göğsüme kazınırken dövme iğnesinin acısını hissedebiliyordum.

Hayatımı Famiglia'ya adamaya yemin etmişim. Onların Capo'su olmak, adamlarıma liderlik etmek, uğruna yetiştirildiğim, uğruna yaşadığım gelecekti. Şimdiye kadar aldığım her nefes, sonlandırdığım her hayat, aldığım her yara beni hedefime daha da yaklaştırmıştı. Hayatımda başka hiçbir şey yoktu. Aria'dan önce, sabah kalktığımda ilk düşündüğüm şey işle ilgiliydi ve uykuya dalmadan önceki son düşüncem de öyle.

Bir şeyin ya da birinin Famiglia ile spot ışıklarını paylaşabileceğini, Yaratılmış Bir Adam olarak hayatıma kıyasla herhangi bir şeyin önemli olabileceğini hiç düşünmemişim.

Aşk, bir Capo'nun göze alamayacağı bir zayıflıktır. Babamın sözleri kafamın içinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınılıyordu. Babam bu sözleri söylediğinde hep gözlerimi devirmiş, bir kadına en ufak bir değer vermekten aciz olduğumu düşünerek bunların zaman ve çaba kaybı olduğuna ikna olmuşum.

Yine de kollarımdaki kadın düşüncelerime ve daha da kötüsü kalbime girmişti. Birden fazla kez iş için uzaktayken kendimi onu düşünürken yakaladım.

Bu aşk değildi. Ben aşık olacak kapasitede değildim. Bu... Emin değildim. Aria'yı önemsiyordum. Onu korumak istedim, hayatımdaki tek kadını güvende tutmak istedim.

Bu aşk değildi ama babamın tahammül edebileceğinden çok daha fazlasıydı. Eğer karımın benim için sadece bir sevişme aracı, etrafta caka sattığım güzel bir kupa olmadığını öğrenirse, o zaman risk olarak gördüğü şeyi hayatımdan sileceğinden emin olurdu.

Aria'nın vücudu sarıldığında yumuşadı ve nefes alış verişi düzleşti. Burnumu saçlarına gömdüm, vanilya kokusunu içime çektim. Ona soğuk davranırsam, benden nefret etmesini sağlarsam daha güvende olurdu. Nefretini kazanmak çok kolay olurdu. Hiçbir şey daha kolay değildi. Tek yapmam gereken benim olanı düşünmeden, umursamadan almaktı. Ama bunu yapma, Aria'nın beni annemin ve Nina'nın babamı izlediği gibi izlemesini sağlama fikri midemi buza çevirdi.

Sikeyim.

BÖLÜM 15

Zil sesim beni uykumdan uyandırdı. Kasvetli gözlerimi açtım ve komodinin üzerindeki telefonumu bulmaya çalıştım. Sonunda elime aldığımda ekrana bakmadan kulağıma götürdüm. "Başına ne geldiyse tek başına halledemez misin? İlğilenmem gereken lanet bir ereksiyonum var, Matteo."

"Günaydın Luca," dedi Nina.

İnledim. Aria başını kaldırdı, darmadağınık ve öpülesi görünüyordu.

"Nina, ne istiyorsun?"

"Salvatore seni yemeğe davet etmemi istedi."

Hay sikeyim. Aria ve beni ağırlamak için çok hevesliydi. O yaşlı piçten nefret ediyordum. "Fark etmediysen diye söylüyorum, Matteo ve ben Ruslarla uğraşmakla meşgulüz."

"Aşçılara bu gece için bir ziyafet hazırlatacağım. Yedide burada ol."

"Zamanım yok Nina," diye homurdandım. Sabahın bu erken saatinde üvey annemin tiz sesini duymak migrenimi azdırıyordu.

"Luca, baban seni ağırlamak konusunda çok kararlıydı," dedi. Bir an sessizlik oldu. "Gelecek misin?"

Sesi titriyordu ama hemen bir öksürükle bunu gizledi ve ardından boğazını temizledi. "Davetini geri çevirirsen senden memnun olmayacaktır."

Onunla mutlu olmazdı. Onu suçlayacak, en kolay işleri bile doğru yapmaktan aciz olduğunu söyleyecekti. "Orada olacağız," diye mırıldandım ve telefonu kapattım. "Siktir et."

Aria'nın gözleri büyüdü. "Neyin var?" Göğsüme dokundu. Neden her zaman bu kadar endişeli olmak zorundaydı? Benim için endişelenmesine gerek yoktu. Korumam gereken kişi oydu.

"Nina bizi bu akşam için yemeğe davet etti."

"Oh," dedi Aria kaşlarını çatarak. "Yani baban ve karısıyla birlikte mi yiyeceğiz?"

Başımı salladım. "Matteo da orada olacak." Bundan hiç hoşlanmayacaktı ama kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa kışını kaldırıp oraya gelse iyi olacaktı.

"Sesin mutlu gelmiyor," dedi dikkatle.

İç çekerek kendimi onun kucağından kurtardım ve yatağın kenarına tünedim. Bu hafif bir ifade oldu. "Babam... o..." Sadist bir tecavüzcü. Lanet bir psikopat. Ölmeyi hak eden katil bir pislik. "...zor bir adam."

Aria anlamış gibi başını salladı.

Bu konuda söz hakkım olsaydı yapamazdı, yapmazdı da. Kendini oturur pozisyona itti ve omzuma dokundu. "Sadece akşam yemeği. Her şey yoluna girecek."

O haklıydı. Her şey yoluna girecekti çünkü babamın hayatımdaki tek iyi şeyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Aria'nın telefonu bipledi. Karanlık bir şekilde kıkırdadım. "Görünüşe göre ikimiz de bu sabah huzur bulamayacağız."

Aria uzanıp telefonunu aldı ve mesajı hızla taradı. Tüm yüzü bir gülümsemeye dönüştü.

"Kız kardeşin mi?" Parlayan yüzündeki bir tutamı fırçalayarak tahmin ettim. Başını salladı. "İki gün sonra uçağı var!"

Aria'nın sırtışı her şeyi aydınlattı ve benim dudaklarım da bir gülümsemeye dönüşmek istedi, içimden bir şeyleri parçalamak gelse de kendimi tuttum. Ayağa kalktım, bu geceyi babam şüphelenmeden atlatmak istiyorsam karımla arama sadece fiziksel olarak değil, özellikle de zihinsel olarak biraz mesafe koymam gerekiyordu.

Aria telefonundan başını kaldırdı ama ben tek kelime etmeden banyoya girip kapıyı kapattım.

Kahvaltıdan kısa bir süre sonra genelevlerimizin birkaçının müdürüyle buluşmak üzere ayrıldım. Babamın artık yaptığı tek şey politikacılarla golf oynamak ya da fahişeleri test etmektir.

Foxy'ye biraz erken gelmiştik ve iki pelüş koltuğa oturduk. Fahişelerden biri içkilerimizle geldi. İçkilerimizi alçak masanın üzerine bıraktı, bize kışının en iyi görüntüsünü verdi, sonra doğruldu ve çapkın bir el ile omzuma dokundu.

"Sana bana dokunman için izin verdim mi?" Gözlerim onunkilere kaydı ve bara geri dönmeden önce elini hızla bıraktı. Aria'ya verdiğim sözü bu kadar küçük bir şekilde bile bozamazdım.

"Kışında ne var?" Matteo Negroni'sinden bir yudum aldıktan sonra sordu.

"Sence yumuşuyor muyum?"

Arkama yaslandım ve kısık gözlerle lanet olası kardeşimin gülmekten neredeyse altına işemesini izledim.

"Gi---bana bir dakika izin verin," diye ısırdı Matteo.

"Neyi biliyorsun?" Mırıldandım. "Belki de teorimi test etmek için seni biraz dövmeliyim."

Matteo sırttı, gözleri yaşlıydı. "Oh, Luca. Bu çok iyiydi." Başka bir kıkırdamayla başını salladı. "Birçok şeysin ama yumuşak mısın? Hadi ama, neyin var senin?"

Hiçbir şey söylememeyi düşündüm. Kendimi başkalarının, hatta kardeşimin önünde savunmasız bırakmak hiç yaptığım bir şey değildi.

Matteo'nun gülümsemesi kayboldu. "Aria yüzünden mi?"

Kahretsin, o pislige güvenmişim, o yüzden her şeyi siktir et. "Onu hâlâ sikmedim ve ona başka bir kadına dokunmayacağıma dair söz verdim. Bu beni ne yapar?"

Matteo omuz silkti. "Normal standartlara göre iyi bir koca sanırım."

"Sanki normal standartlar umurumuzda da. Bizim oynadığımız kurallar bunlar değil." "Babamız ölür ölmez Capo sen olacaksın. Yakında kuralları sen koyacaksın." "Bazı gelenekler sarsılamaz ve babamız hâlâ Kaptan. Eğer bunu bilseydi

henüz karımı sikmedim..." Sustum.

"Muhtemelen kendisi yapardı," dedi Matteo. Ben de kendimi kaybettim.

"Kızın vücudundaki tek bir kıla dokunursa işini bitiririm, söz veriyorum," diye homurdandım.

Matteo başını salladı. "Tek kelime edersen ben de işin içinde olurum. Bunu biliyorsun, değil mi?" "Biliyorum," dedim sessizce. Matteo ve ben bir süredir bu işi nasıl yapacağımızı düşünüyorduk.

babamızı yıllarca öldürdü. "Ama Famiglia babasını öldüren bir Capo'yu kabul etmez." Matteo iç çekti. "Yaşlı sadist neden ölmüyor ki?"

"Belki Nina bir noktada yemeğine zehir koyacak cesareti bulur. Ne o ne de bir başkası onun kendisini aşağılamasına ve dövmesine daha ne kadar dayanabilir?"

"Belki de onun yerine kendini öldürür," diye mırıldandı Matteo. İkimizin de düşündüğü "annemiz gibi" ifadesini dile getirmedi. "Babamızı öldürdüyse sen de onu öldürmek zorunda kalırsın."

"Avrupa'ya kaçır ve benim bir kadının peşine düşecek vaktim olmaz," dedim. Nina babamın sonunu getirseydi, kesinlikle onu cezalandırmazdım. Ondan nefret ederdim ama babamla kıyaslandığında o bir kurbandı.

"Biliyorsun," dedi Matteo alçak sesle, "Aria'yı zorlamayacağını biliyordum." Ona baktım, sözlerinin altındaki ağır notadan hoşlanmamıştım.

"Hâlâ kâbuslarında annemizin yalvarışlarını mı duyuyorsun?" diye fısıldayarak devam etti.

Midem bulandı. "Çok sık."

Matteo bıçağını çıkardı, yavaşça çevirirken gözleri parılayan bıçağa odaklandı. Bu onun en sevdiği bıçaktı. Annemizin bileklerini kesmek için kullandığı bıçak. "Bir kadın kendisine tecavüz etmemesi, dövmemesi ve aşağılamaması için kocasına yalvarmak zorunda kalmamalı. Ben zalimin tekiyim ama bunu ben bile biliyorum."

Başımı salladım. Annemizin o gecelerden sonra sabahları nasıl görüldüğünü çok iyi hatırlıyordum. Morarmış, gözlerinde dövülmüş bir köpek gibi bir bakış vardı. Aria'nın böyle görünebileceği fikri, etrafımdaki herkesi öldürmek istememe neden oluyordu. Aria asla böyle görünmeyecekti. Asla benim ya da bir başkasının elinden şiddet görmeyecekti. Ona vurmadan önce lanet parmaklarımı keserdim ve karıma tecavüz etmeden önce sikimi parçalara ayırırdım. Benimle güvende olurdu, yatakta ve başka her yerde.

"Yine Aria ifadeni takınmışsın."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

Matteo sırttı. "Koruyucu bir katillik ve hülyalı bir saygının karışımı." Ayakta durmaya çalıştım. "Siktir git, Matteo."

Gülümsemesi genişledi. "Becerecek yeterince kadını var ama teşekkür ederim."

Ona parmağımı gösterdim ve topuklarımın üzerinde dönerek işemek için banyoya yöneldim.

Saat yediden birkaç dakika önce Vitiello'ların konağının önünde durduk. Yol sessizlik içinde geçmişti; ne Matteo ne de ben babamız ve Nina'yla yiyeceğimiz yemekten önce sohbet edecek durumda değildik ve Aria da sohbet etmeye çalışmamıştı.

Nina biz daha zili çalmadan kapıyı açtı. Onu bizi ağırlamak için bu kadar hevesli görmek iyiye işaret değildi. Aria'nın kalçasındaki elim sıkılaştı ve bana meraklı bir bakış attı, ama sonra üvey annemi garip bir kucaklamayla karşıladı. Aria'nın gözleri Nina'nın yüzüne takıldı, kalın bir makyaj tabakasıyla kaplıydı ama sürdüğü koyu ruja rağmen şiş dudağını gizleyememişti. Aria'nın ifadesi son derece kibar kalmıştı. Muhtemelen hayatı boyunca gereğinden fazla çürük görmüştü.

Nina sahte gülümsemesini takındı. "Sizi ağırlamak güzel. Akşam yemeği servis edilmek üzere."

Bizi babamın her zamanki sandalyesinde, masanın başında beklediği yemek odasına götürdü. Ayağa kalkmadı, sadece başını salladı ama gözleri Aria'ya kilitlendi.

Ona teklif etmeden önce yanındaki koltuğa oturdum ve ona sıkı bir gülümseme

verdim.

Nina babamın diğer yanına, Matteo da Aria'nın karşısına oturdu. Üvey annem parmaklarını şıklattı ve hizmetçi hemen başlangıçlarla içeri daldı. Babamın favorisi: ciğer ezmesi.

Ben bir lokma yerken Aria önce yemeğine sonra da bana baktı. Nedenini anlamam bir anımı aldı. Ciğer sevmiyordu. İlk buluşmamızda bana bundan bahsetmişti.

"Yemeğini sevmiyor musun?" Nina dudaklarını büzerek sordu, bakışları babamdan Aria'ya kaydı.

Aria'ya hiç hoşlanmadığım bir şekilde baktı.

Aria mahcup bir gülümseme verdi. "Ciğerden pek hoşlanmam. Yine de lezzetli görünüyor."

"Luca ciğer yiyor," dedi babam onaylamayarak.

Aria bana baktı, belli ki babamın yorumuyla nereye varmaya çalıştığından emin değildi. Nina'nın babamın sevdiği şeyleri sevmek ya da sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunu bilmiyor olamazdı. Aria'nın ciğer yiyip yememesinin umurunda olmadığını söylemek için ağzımı açtım ama Matteo daha hızlı davrandı.

"Luca da işkence etmeyi ve öldürmeyi seviyor, ama bu karısının da bundan hoşlanması gerektiği anlamına gelmiyor." Babamıza sahte gülümsemesini gönderdi.

Babamın yanağındaki bir kas seğirdi. "İyi bir yemeğin ziyan edilmesinden hoşlanmam, Aria," dedi karıma.

"Yiyeceğim," diye homurdanarak tabağa

uzandım. "Karın yiyecek," diye emretti babam.

Aria dondu kaldı.

"Yapmayacak," diye homurdandım. "Aria benim karım. Senin taleplerine cevap vermeyecek,

Baba."

Nina oturduğu yerde kıpırdamadan durmuş, bıçağını tutuyordu.

Matteo'nun eli masadan kaymıştı. Kendi silahıma uzanmadım ve ona uyarıcı bir bakış attım.

Bu şekilde değil. Bugün olmaz.

"Çok sahiplenici!" Babam güldü, sanki lanet bir fıkra anlatmışım gibi, sanki tüm bu durum komikmiş gibi başını arkaya attı. Nina hemen içeri girdi.

Zorla gülümsedim ve Matteo da öyle yaptı. Aria kararsızca güldü. Babamı yeterince iyi tanı mıyordu. Belki de bunun gerçekten babamın şaka yapmak için kullandığı çarpık bir yol olduğunu düşünüyordu. Onun iyiliği için bunu umuyordum.

Arabaya dönüp babamdan uzaklaştığımız anda Matteo sırtarak öne doğru eğildi, ama sırtışı kesilmişti. "Kız kardeşinin bizi ziyarete geldiğini duydum."

Aria'nın gerginliği bir anda kayboldu ve gülümseyerek başını salladı. "Evet." Bir an sonra gözlerini kıstı. "Neden umursuyorsun ki?"

Sesindeki korumacı ton çok açıktı ve eğer babamla yediğimiz yemek yüzünden hâlâ gergin olmasaydım beni güldürebilirdi. Matteo'nun onun dikkatini dağıtmayı başarması iyi bir şeydi. Aria'nın bugünün hayatımdan ve birleşik bir Famiglia şansından vazgeçtiğim tarih olabileceğini bilmesine gerek yoktu. Matteo ona tek kelime bile etmemiş olsa da *biliyordu* ve soru sormadan yanımda olacaktı.

Aria yatakta bana katılır katılmaz onu sırt üstü yatırdım ve vücudunda aşağı doğru ilerledim, ayrılmış kalçalarının arasına yerleşmeden önce külotunu bacaklarından aşağı sürükledim. Aria hâlâ benimdi, her zaman benim olacaktı. Yanına uzanmadan önce dilimle iki kez boşalmasını sağladım. Beni usulca öptü, parmakları göğsümü okşuyordu. Pek çok açıdan iyi hissettiriyordu. Her zaman duvarlarımı aşardı. Bunu nasıl yaptığından bile emin değildim. Öpücükten çekildim. "Ağzını istiyorum."

Aria durakladı. İfadesini görmesem bile sert ses tonumdan dolayı kafasının karıştığını biliyordum. Aşağı doğru hareket etti ve sonra dudaklarını ucumun etrafında hissettim. Rahatladım, babamın sözlerinin uzaklaşmasına izin verdim, anın tadını çıkardım, karım, güvenli olan tek yol buydu.

Geçen seferki gibi karnımın üzerine boşaldım, sonra kendimi kabaca temizledim ve Aria yanıma yaslanmışken sırt üstü yattım. "Her şey yolunda mı?" diye fısıldadı.

"Evet." Kısa cevabım karşısında gerildi ama bir süre sonra başını salladı. Uykuya dalması uzun zaman aldı. Bu gece hiç uyuyamayacağımı biliyordum, kimse öğrenmeden babamdan kurtulmanın yollarını düşünüp dururken olmazdı.

BÖLÜM 16

JFK Havaalanı'nın önüne geldiğimizde Aria bana doğru bakışlar fırlatıp duruyordu. Bütün gün onunla neredeyse hiç konuşmamıştım ve belli ki bu onu rahatsız ediyordu. Ama bu en iyisiydi. Aria'yla arama güvenli bir mesafe koyma kararlılığıma rağmen, havaalanının gelen yolcu salonuna girdiğimizde elim onun sırtına gitti. Ona dokunmadan duramıyordum. Çıldırtıcıydı.

"Gianna'nın önümüzdeki birkaç gün bizimle kalmasının senin için sorun olmayacağından emin misin?" diye sordu.

"Evet. Ve babana onu koruyacağıma söz verdim. Bizim dairemizde yaşarken bu daha kolay." Scuderi, Gianna'nın yakın gözetime ihtiyacı olduğunu açıkça belirtmişti ve ben de bundan şüphe etmemiştim. Kız tam bir baş belasıydı.

Aria özür dileyerek gülümsedi. "Seni kışkırtacak."

"Küçük bir kızla başa çıkabilirim."

"O kadar da küçük değil. Benden çok az küçük."

Karıma baktım. Bazen onun ne kadar genç olduğunu unutuyordum. Ben onun yaşındayken yedi yıldır Made Man'dim, sayısız kadınla yatmıştım, çok şey yapmış ve görmüştüm ama Aria genç ve korunaklıydı, kız kardeşi de öyle. "Onunla başa çıkabilirim."

"Luca, Gianna insanların damarına nasıl basılacağını iyi biliyor. Eğer kendini kontrol edebileceğinden kesinlikle emin değilsen, onun sana yaklaşmasına izin vermem."

Ne yapacağımı sanıyordu? Gianna on yedi yaşında bir kızdı. "Merak etme.

Önümüzdeki birkaç gün içinde onu da *seni de* öldürmeyeceğim." "Aria!" Gianna'nın çığlığı koridorda çınladı.

Kızıl saçlı kız bize doğru hışımla geldi ve Aria'yla çarpıştı. Sanki aylardır birbirlerini görmemişler gibi birbirlerine sarıldılar.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, Gianna Aria'nın vücudunu kontrol ederek bir gösteri yaptı. "Görünür bir çürük yok. Sadece giysilerin örttüğü yerlere mi vurdun?" Gözlerini bana dikti ve ben de ona soğuk bir gülümseme verdim. Ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi. Öte yandan Aria endişeli görünüyordu.

"Valizini al. Bütün gece burada durmak istemiyorum," dedim.

Gianna arkasını döndü ve bavulunu düşürdüğü yerden aldı. "Bir beyefendi onu benim için alırdı."

"Bir centilmen, evet." Gianna kesinlikle içimdeki kibarlığı ortaya çıkarmıyordu. Babamın onu benim için seçmemiş olması iyi bir şeydi.

Döndüm ve arabaya doğru yürümeye başladım, sadece bir şey olması ihtimaline karşı Aria ve Gianna'nın arkamda olduğundan emin olmaya çalışıyordum.

Aria ve Gianna aslında ikisi de arka koltukta oturmak istiyordu.

Karıma kaşlarını çatıttım. "Ben senin şoförün değilim. Benimle ön tarafa gel."

Ses tonum karşısında irkildi ve ben yine babamdan kurtulmanın bir yolunu bulmak istedim.

O aradan çekilene kadar Aria'yı uzakta tutmaktan nefret ediyordum.

"Onunla böyle konuşmamalısın," diye araya girdi Gianna.

Aria yanımdaki koltuğa kaydı. "O benim karım. Ona istediğimi yapabilir ve söyleyebilirim," dedim Gianna'ya.

Aria çatık kaşlarıyla bana baktı, gözlerinde acı ve şaşkınlık vardı. Neredeyse yanağını okşamak için uzanacaktım. Lanet olsun, mesafemi korumak imkânsızdı.

Dikkatimi tekrar sokağa ve Aria'nın sitemkâr ifadesinden uzaklaştırarak arabayı çalıştırdım ve havaalanından uzaklaştım.

"Lily ve Fabi nasıllar?" Aria oturduğu yerde dönüp kız kardeşine bakarak sordu.

"Çok can sıkıcı. Özellikle Lily. Romero hakkında konuşmayı bırakmıyor. Ona aşık."

Aria çan sesine benzeyen kahkahasını attı, kaygısız ve korumasızdı. Önce midemin, sonra da ağzımın haince seğirdiğini hissettim ama kendimi tuttum.

Aria yumuşak bir gülümsemeye elini kalçama koydu. Gözlerim onunkilere kaydı ve hiç düşünmeden küçük elini büyük elimle kapattım. Mesafemi korumak kaybettiğim bir oyundu.

Daireye adımımızı attığımızda, kızarmış kuzu eti ve biberiye kokusu üzerimize yayıldı.

"Marianna'ya güzel bir akşam yemeği hazırlamasını söyledim," dedim kayıtsızca. Genç karımı kendimden uzaklaştırmayı gerçekten başarmak istiyorsam, kesinlikle yanlış bir yaklaşım kullanıyordum. Siktir et.

Aria bana o gülümsemeyi, o lanet gülümsemeyi verdi. "Teşekkür ederim."

O tatlı ağzı öpmek için başımı eğme isteğime direndim. "Kız kardeşine odasını göster, sonra yemek yiyebiliriz." Onun tepkisini beklemedim. Bunun yerine, Marianna'nın yemek pişirme sihrini kullandığı mutfak alanına doğru ilerledim.

"Luca," dedi hızlı bir gülümsemeye, sonra kuzuyu kontrol etti.

Zeytinyağı ve biberiye denizinde yüzen kızarmış patates yarımlarından birine uzandım. Marianna dilini gıcırdatarak elimi geri çekti. "*Yemekten önce olmaz,*" diye İtalyanca azarladı.

Kaşlarım kalktı ve bakışlarını tutarak bir patates alıp ağzıma attım. Başını salladı. Lanet şey dilimi yaktı ama lezzetli tadı acıya değerd.

"*Senin kız nasıl?*"

"*Güzel,*" dedim.

Başını iki yana salladı. "*Bu kadar sık yalnız kalamayacak kadar güzel.*"

"Marianna," diye uyardım. Marianna'yı severdim ve onu hayatım boyunca tanımıştım ama bu işe karışmasına izin veremezdim.

İç çekti ve kuzuya geri döndü.

Asansör yükselmeye başladı, sonra bu katta durdu. Kapının kilidini açan düğmeye bastım ve bir dakika sonra kapılar açıldı. Matteo lanet bir podyum mankeni gibi dışarı çıktı. Gözleri çatı katını taradı ve yeni takıntısını göremeyince sinir bozucu gülümsemesi düştü. Bana doğru geldi ve yanımdan geçerken bir biberiye patatesini kaptı. Marianna ona tahta kaşıkla vurmaya çalıştı, bana karşı denemediği bir şeydi bu ama Matteo dönerek onun ulaşamayacağı bir yere gitti.

"Siz iki küstah çocuğa neden katlanıyorum bilmiyorum."

Matteo ukala bir sırıtişla, "Çünkü sen de diğer kadınlar gibi cazibemize karşı koyamıyorsun," dedi. "Gerçi Luca'nın kaba cazibesi gerçekten arzulanan bir şey bırakıyor."

Marianna nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Babamdan benim ve Matteo'nun hizmetçisi olmasını istediğimde minnettar olmuştu. Marianna her zaman

Babamdan korkuyordu ama onun için çalışmayı asla bırakamazdı. O da buna izin vermezdi.

"Neden masaya oturmuyorsun ve yoluma çıkmıyorsun?" Marianna söyledi.

Matteo ve ben yemek alanına doğru ilerledik. "Ve?"

"Ve ne?"

"Nasıl görünüyor?"

Masaya vardığımızda ona kaşlarını kaldırdım. "Orospu suratını yerine oturtmuş."

Matteo kıkırdadı, sanki bu hayal edebileceği en iyi habermiş gibi.

"Onunla evlenmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Tekrar denedim. Matteo'nun aklının başına gelmesini ummaktan kendimi alamıyordum.

Adım sesleri duyuldu, ardından Aria ve Gianna odaya girdi.

Gianna kardeşimi gördü ve sanki çürümüş bir şeyin kokusunu almış gibi yüzünü buruşturdu. "Onun burada ne işi var?"

Mazoşist bir pervane gibi, onun ateşli şirretliğine çekilmişti. Ona doğru yürüdü ve elini öptü. "Seni tekrar görmek güzel, Gianna."

Maskaralıkları karşısında gözlerimi devirmiştım.

Gianna elini çekti. "Dokunma bana."

Matteo'nun gözleri hevesle parladı. Bu bakışı biliyordum. Bu ikisini yakından izlemem gerekiyordu. Zaten öpüşmüşlerdi. Kız benim korumam altındayken başka bir vücut sıvısı alışverişi ihtiyacım yoktu. Hepimiz yerlerimizi aldık, Matteo benim karşımda ve müstakbel karısının yanında oturuyordu.

Aria kaşlarını çatarak onları izledi, belli ki o da benim kadar endişeliydi ve yaklaşan düğünlerinden henüz haberi bile yoktu.

Marianna kuzu rosto, biberiyeli patates ve yeşil fasulye servis ederek içeri daldı. Aria'nın omzunu sıvazladığında yüzü yumuşadı. Aria'da insanların yumuşamasına neden olan şey neydi?

"Neden o adamın boğazını sıktın?" Yemeğimiz bittiğinde Gianna sordu. Aria bana dönmeden önce dondu kaldı. Sandalyede arkama yaslandım. Bu bir hikâyeydi.

Hayatımda sayısız kez anlatmışımdır.

"Hadi ama. O kadar da büyük bir sır olamaz. Bunun için bir lakabın var," diye alay etti Gianna, gözlerinde bariz bir meydan okuma vardı ama ben Matteo değildim ve o kadar kolay kandırılamazdım.

Matteo sırttı. "Mengene güzel bir isim."

"Nefret ediyorum," dedim. Sanki o tek an beni tanımlıyordu. Daha acımasızca öldürmüştüm ama herkes sadece o lanet günü hatırlıyordu.

"Bunu hak ettin," dedi Matteo. "Şimdi onlara hikayeyi anlat, yoksa ben anlatacağım."

"On yedi yaşındaydım. Babamızın pek çok erkek ve kız kardeşi var ve kuzenlerimden biri benimle birlikte mafyada yükselmişti. Benden birkaç yaş büyüktü ve Capo olmak istiyordu. Babamın beni seçeceğini biliyordu, bu yüzden beni evine davet etti ve beni sırtımdan bıçaklamaya çalıştı. Bıçak sadece kolumu sıyırdı ve fırsatını bulduğumda ellerimi boğazına doladım ve onu boğdum."

"Neden onu vurmadın?" Gianna sordu.

"O aileden biriydi ve eskiden bir aile üyesinin evine girdiğimizde silahlarımızı bırakmamız bir gelenektir. Artık değil tabii ki."

Aile. Bu kelime bir şakaydı. Amcalarım ve halalarım ne Matteo'yu ne de beni umursuyordu; babamız da öyle. Birincisi için biz Capo pozisyonu için rakiptik, ikincisi içinse bir amaca ulaşmak için araç. Babam kendini klonlamanın bir yolunu bulursa ya da

sonsuz dek yaşasaydı, kardeşimi ve beni tereddüt etmeden öldürürdü. Güven ve sevgiye dayalı bir aile, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi ve bunu ummuyordum da. Bazı şeyler ulaşılamazdı ve uğruna savaşılabileceğim bir şey varken enerjimi onları özleyerek harcamamayı öğrenmiştim: Famiglia.

"İhanet Luca'yı o kadar kızdırmış ki kuzenimizin boğazını tamamen parçalamış. Kanında boğuldu çünkü boynundaki kemikler atardamarını kesmişti. Berbat bir durumdu. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Matteo bana bir sırtış fırlattı. Hikâyemi anlatmaya her zaman benden daha hevesli olmuştu. Beni sadece sinirlendirirken, o bunu eğlenceli buluyordu. Geçmişte aptallık etmiş, hak etmeyen insanlara güvenmişim ve bu beni neredeyse öldürüyordu. Bu hatayı bir daha yapmayacaktım. Güven aptallıktı. Aşk zayıflıktı. Gözlerim beni şefkatle izleyen Aria'yı buldu.

"İşte bu yüzden Luca her zaman bir gözü açık uyur. Yastığının altında ya da vücudunun bir yerinde silahı olmadan geceyi bir kadınla bile geçirmez." Matteo'nun sesi düşüncelerimi yarıp geçti ve haklı olduğunu anladım. O günden beri insanların yanında asla silahsız olmamıştım, ta ki Aria'ya kadar. Kardeşime ters ters baktım. Çenesini kapatamaz mıydı?

Matteo ellerini kaldırdı. "Sanki Aria senin başka kadınlarla yattığını bilmiyor."

Bu yüzden mi kızgın olduğumu düşünüyordu? Paylaşmaya hiç niyetim olmayan gerçekleri ağzından kaçırdı. Aria onun yanında silahsız olduğumu biliyordu. Çok fazla anlam çıkarmasını istemedim. Gianna dirseklerinin üzerinde öne doğru eğildi, kaşları kalkıktı. "Şimdi de silah mı taşıyorsun? Ne de olsa hepimiz aileyiz."

"Luca her zaman silah taşır." Matteo Gianna'ya doğru eğildi. "Bunu kişisel olarak algılamak. O günden beri ben bile onu silahsız gördüğümü sanmıyorum. Bu Luca'nın tiki."

Aria'nın gözlerini üzerimde hissedebiliyor, o bebek mavilerinin ardındaki düşüncelerini görebiliyordum. O *biliyordu*. Ona sert bir bakış gönderdim, hareketlerimi büyütmesini engellemeye çalıştım. Ne olmuş yani? Onun yanında silah taşımadım çünkü o korkulacak bir rakip değildi. Hepsi bu.

Yemekten sonra Matteo ve Gianna oturma odasında tartışmaya devam ederken ben de Aria'nın tabakları bulaşık makinesine taşınmasına yardım ettim.

Aria yine esnedi, gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Hadi yatağa gidelim."

Gözleri kanepelerde karşılıklı oturan ağabeyim ve kız kardeşime kaydı. "Matteo gitmeden olmaz. Onu ve kız kardeşimi yalnız bırakmayacağım."

Haklıydı. Konu Gianna olduğunda Matteo'nun dünyamızın kurallarına uyacağına güvenmiyordum ve dün gecesinde v-kartını kaybetmeyi umursadığından da şüpheliydim. "Haklısın. Onunla yalnız kalmamalı."

Bakışlarını sırtarak Gianna'dan ayıran kardeşime doğru yürüdüm. Eğildim. "Bu senin külot düşürücü sırtışın. Poşete koy ve lanet olası dairene git. Karın olmadan Gianna'nın külotunun yanına bile yaklaşmayacaksın."

"Kim demiş?" Matteo meydan okudu.

Ona uyarıcı bir bakış attım ve kaşlarını çatarak ayağa kalktı. Ne düşünmüştü ki? Geceyi kızla geçirmesine izin vereceğimi mi? Bu bir savaş ilanıydı. Babam kendini kaybedecek ve ikimize de bunun bedelini ödetecekti. Sonunda bana bunu kalıcı bir etki bırakacak şekilde ödetmenin bir yolunu bulduğuna dair bir his vardı içimde. Gözlerim mutfak tezgâhına yaslanmış olan Aria'yı buldu. Bu piçten kurtulmak için kusursuz bir plan yapmak zaman alacaktı; o zamana kadar babamın karımı hedef almak için bir nedeni olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Matteo, Gianna'ya son bir kez sırtarak daireyi terk etti.

Beni görmezden gelen Gianna kız kardeşine doğru ilerledi. "Bana kafayı takmış durumda." Haklıydı.

"O zaman ona sataşmayı bırak. Hoşuna gidiyor," dedi Aria, ben ona doğru yürüyüp yanına eğilirken.

"Neyi sevdiği umurumda değil."

Bir kolumu Aria'nın beline doladım, ona karşı daha az şefkatli olmaya çalıştığımı bir an için çok geç hatırladım. "Matteo bir avcı. Kovalamayı sever. Seni kovalamak istemesine neden olmasan iyi edersin," dedim Gianna'ya.

Gianna gözlerini devirdi. "Beni istediği kadar avlayabilir. Beni yakalayamayacak." İşte burada yanıliyordu. Matteo zaten ona sahipti ve yakında bunu öğrenecekti.

"Şimdi yatmaya niyetin yok, değil mi?" Gianna Aria'ya sordu.

"Gerçekten çok yorgunum."

Gianna'nın omuzları çöktü. "Evet, benim de. Ama yarın seni tamamen kendime istiyorum." Sanki üzerimde bir etkisi varmış gibi bana sert bir bakış fırlattıktan sonra misafir yatak odasına yöneldi. "Eğer çığlıklar duyarsam, yastığın altındaki hiçbir silah seni kurtaramaz Luca." Kapıyı büyük bir gürültüyle kapattı.

Aria'nın yanakları kızarmıştı. Başımı eğdim. "Bu gece benim için çığlık atacak mısın?" Dilimi boğazında gezdirdim.

"Kız kardeşim aynı çatı altındayken olmaz," dedi Aria utanarak.

"Bunu göreceğiz," diye mırıldandım, boğazını sevdiği şekilde ısırdım ve nefes nefese bir inilti ile ödüllendirildim. Bu gece Aria'nın çığlıklarını duyacaktım. Başka bir şey söylemeden onu yatak odamıza götürdüm. Kapıyı kapattıktan sonra Aria'yı kendime doğru çektim ve elbisesini çıkardım. Onu yerden kaldırıp yatağa götürmeden önce gözlerim takdirle beyaz dantel iç çamaşırının üzerinde gezindi. Başımı ayırdığı bacaklarının üzerine eğip külotunun üzerinden amını öpmeden önce hiç vakit kaybetmedim. Külot çoktan ıslanmıştı ve Aria'nın tatlı kokusu kasıklarımı tahrik edici bir şekilde sıkılaştırdı. Göğsüne doğru öpücükler gönderdim.

Sütyenini açıp çıkarmadan önce göğsüne karşı "Benim," diye mırıldandım. "Meme uçlarına bayılıyorum. Pembe, küçük ve mükemmeller."

Sonra külotunu indirdim ve zaten ilgi bekleyen şişmiş am dudaklarını okşadım, ama Aria altımda kıvrana kadar meme uçlarına odaklandım. Sonra aşağıya indim ve dilimi kıvrımlarının arasına daldırdım. Kısa süre sonra nefes nefese kalmıştı.

Onu tekrar daha sert emdiğimde, elini ağzına kapattı ve inlemelerini bastırdı.

"Hayır," diye emrettim, ellerini tutup karnına doğru bastırdım.

"Gianna duyacak."

Umarım yapmıştır. Muhtemelen bu onu çılgına çevirirdi. Gözlerimi Aria'nın muhtaç yüzünde tutarak, seslerini daha fazla tutamayana kadar klitorisile dudaklarımla alay etmeye başladım. O kadar ıslaktı ki parmağım kolayca içeri girdi. "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı Aria.

Klitorisini emerken onu nazıkçe parmakladım ve sonra sertçe boşaldı. Yüzünü yastığa bastırdı, ama birkaç inleme yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı. Aria'nın kontrolünü kaybettiğini görmek bile onu her gün yemek istememe neden oluyordu.

Tekrar sürünerek bacaklarının arasına diz çöktüm.

"Seni almama ne zaman izin vereceksin?" Nabzının attığı noktaya bir öpücük kondururken alçak sesle sordum.

Aria sertleşti. Ona baktım. "Lanet olsun. Sana bu soruyu sorduğumda neden bu kadar korkmuş görünmek zorundasın?"

"Özür dilerim. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

Daha fazla zaman, ne kadar zamanımız olduğundan emin değilken. Başımı salladım.

Aria kıyafetlerimin arasından göğsümü okşadı ve özür dilercesine gülümsedi. Arkama yaslandım ve gömleğimi çıkardım. Önce silah ve bıçak kılıflarımı çıkarmama yardım etti, sonra da dövmemi ve kaburgalarımın üzerindeki yarayı öptü. Yüz ifadesi aniden cüretkâr bir hal aldı ve parmaklarını meme uçlarımla üzerinde gezdirdi. İnledim, sonra hızla soyundum ve sırt üstü uzandım.

Aria ereksiyonumun üzerine eğildi ve dudakları ucuma sadece bir santim kala durdu. "Eğer sessiz olmazsan, duracağım."

Başının arkasına dokundum, Aria'nın bu alaycı yanını seviyordum. "Belki de durmana izin vermeyeceğim."

"Belki ısırırım."

Kollarımı başımın arkasında kavuşturdum. "Benimle istediğin gibi oyna, sesimi çıkarmayacağım. Kız kardeşinin bakire kulaklarını rahatsız etmek istemem."

"Bakire kulaklarım ne olacak?" Sikimi öptü ve seğirmemi sağladı.

Hâlâ bakireydim. "Hâlâ bakire olmamalısın," dedim ama sonra Aria beni emmeye başladı ve ben de onun sıcak ağzını hissetmeye ve sessiz kalmaya odaklandım. Geçen sefer olduğu gibi, boşalmadan önce onu uyardım ve hemen geri çekildi.

Daha sonra onu kucakladım ve ışıkları kapattım.

"Kuzeninın yaptığı şey için üzgünüm," dedi Aria aniden.

Kimi kastettiğini anlamam bir anımı aldı: Junior, hain kuzenim. İşin kötüsü, artık onun ihanetini neredeyse hiç düşünmüyordum çünkü hayatımda hepsi Rus olmayan pek çok yeni tehdit vardı. "Kimseye güvenmemem gerektiğini bilmeliydim. Güven, benim konumumdaki insanların karşılayamayacağı bir lüks."

"Güvensiz hayat yalnızlıktır."

"Evet, öyle," diye kabul ettim, boynunu öperek. Bir yanım Aria'ya güvenme riskini almak istiyordu. Çoktan öldüğünü sandığım bir parçamdı bu.

İlk defa Aria'dan sonra uyandım. O duştan döndüğünde ben çoktan sabah çubuğuna kavuşmuştum. Aria bana inanmayan bir gülümseme attı ama ben fazla beklemedim. Yataktan kalktım ve onu göğsüme bastırarak boy aynasının karşısına oturttum. Yanakları utançtan kızarıırken bile meme uçlarıyla oynadığımı ona izlettirdim.

Tabii ki kız kardeşi de erkenciydi ve çok geçmeden kapımızın önünden Aria'yı çağırdı ama onu bırakmadım. Onunla işim henüz bitmemişti. Hem de hiç.

"Kız kardeşin tam bir baş belası," diye fısıldadım kulağına, parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip içine iterken. "Ama çok ıslaksın, *principessa*." Aria beni daha fazla tahrik olarak ödüllendirdi.

"Evet," diye inledim parmağımı yavaşça içine sokarken, o her şeyi izlerken ben de onu izliyordum.

"Aria?" Gianna kapıya vurdu.

Klitorisini okşadım ve onu sertçe öptüm, parmaklarımın altında sertçe boşalırken çığlıklarını yuttum. Onu öne doğru ittim ve arkasında diz çöktüm. Kahretsin, kıcının ve amının sergilenme görüntüsü neredeyse çok fazlaydı. Dilimi kıvrımları boyunca sürükledim, sonra Aria'nın ikinci orgazmı bacaklarını bırakmasına neden olana kadar tekrar içine daldım.

Nefes nefese yanıma diz çöktü. Doğruldu ve sikimi yüzüne yaklaştırdım.

Bir anlık tereddüitten sonra Aria beni ağzına aldı. Dizlerinin üzerinde sikimi emmesi hayal edebileceğim en ateşli manzaraydı.

"Çok güzelsin Aria," diye mırıldandım hafifçe itmeye başlarken, beni bu şekilde alıp alamayacağını görmeye çalışıyordum.

Gianna da sonunda pes etti ama ben sadece Aria'nın beni yavaşça emmesini izleyebildim.

Başını daha hızlı bir ritme yönlendirmeye başladım. "Taşaklarımı avuçla."

Kahretsin, bu harika hissettirdi. Aria beni emerken kalçalarımı salladım. "Ağzınıza boşalmak istiyorum, *principessa*."

Aria başını salladığında neredeyse o anda boşalacaktım ama çok fazla gelene kadar kendimi tuttum. Sertçe boşalırken kalçalarım sarsıldı, bir yandan da karımı izliyordum. Her şeyi yutmaya çalışırken yanağını okşadım. Aria'yı kendime doğru çektim, güvensiz olmasını istemiyordum ve onu sertçe öptüm.

"Umarım bunu bütün gün hatırlarsın." Kesinlikle hatırlardım.

Hızlı bir kahvaltıdan sonra Küre'de geçireceğim bir gün için ayrıldım. Matteo ve ben ilaç satış rakamlarımızı gözden geçirecek ve nihayet babamızın sonunu tartışacaktık.

Ofiste birbirimizin karşısına yerleştik.

"Sonunda o sadist pislige hak ettiğini vermek mi istiyorsun?"

"Famiglia'nın zirvede kalması için yapılması gerekeni zar zor yapıyor."

Matteo sırtıttı. "Sanki bu yüzden onu öldürmek istiyorsun. Karına nasıl davrandığını beğenmiyorsun."

"Pek çok insana davranış şeklinden hoşlanmıyorum."

Matteo'nun yüz ifadesinden saçmalamayı kesmemi istediği anlaşılıyordu.

Sesimi alçaltarak öne doğru eğildim. "Her şeyi mahvediyor. Sefaletten besleniyor. Sadece gitmesini istiyorum. Benimle misin?"

"Gerçekten sormak zorunda mısın? Kendimi bildim bileli onu öldürmek istiyorum."

Başımı salladım, sonra arkama yaslandım. "Dikkatli olmalıyız. Hiçbir şeyin izinin bize kadar sürülmesi riskini göze alamayız."

Matteo bunu düşündü. "Babam paranoyaktır. Çok sıkı korunmadığı ve korumalarının hemen yanında oturmadığı tek zaman metresiyle buluştuğu zamandır."

"Onu kendimiz öldüremeyiz."

Matteo'nun ağzı gerildi. "Bunu gerçekten ben yapmak istiyorum ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Bir yolunu buluruz. Babamın çok sayıda düşmanı var. İçlerinden birinin onu öldürmesini sağlamanın bir yolu olmalı."

BÖLÜM 17

Telefonum çaldığında Matteo ve ben kokain ve sentetik uyuşturucu satış rakamlarımızı kontrol ediyorduk.

Romero'nun telefonundan gelen bir mesajdı.

A bir sopaya vurmak istiyor. İzin var mı?

"Umarım başka kötü haber yoktur," diye mırıldandı Matteo, ben "**Hayır**" yazıp gönderirken. "Aria ve Gianna dansa gitmek istiyor."

"Sanırım hayır dediniz."

"Aria bir kulübe gitmek istiyorsa, bunu benimle yapmak zorunda."

İşimize geri döndük. Bölgemizdeki şehirlere göre sıralanmış satış rakamlarını gözden geçirmek her zaman sonsuza kadar sürerdi, ancak bölgemizde neler olup bittiğini bilmek istiyordum.

Bir saat daha geçtikten sonra kapı çaldı ve başımı laptoptan kaldırdım. "İçeri gel," dedim.

Barmenimiz Tony kafasını içeri soktu. Kaşlarımı çattım. Genelde barın arkasında kalırdı. En yoğun zamanlara yakındı, bu yüzden barın onsuz yapabileceğinden şüpheliydim.

"Bize içki yok mu?" Matteo sırtarak söyledi.

Tony gülümsedi ama gergin olduğu belliydi. Gözlerimi kıstım. Bu, söyleyeceklerinden hoşlanmayacağım anlamına geliyordu.

"Beni Romero gönderdi," dedi dikkatle. "Karın ve kız kardeşi burada, dans ediyorlar." Dizüstü bilgisayarını kenara ittim ve Matteo gibi ben de ayağa kalktım. İçimden öfke fişkırdı.

Romero'ya açık bir emir vermiştim. Elbette iyi bir nedeni olmadan buna karşı geldiğinden şüpheliydim ve Aria ile kız kardeşinin onu buraya zorlamanın bir yolunu bulduklarına dair bir his vardı içimde. Gitmesini işaret ettim ve o da hemen gitti. "Lanet olsun," diye homurdandım, sonra sendeleyerek ofisten çıktım. Matteo hemen arkamdaydı. "Görünüşe göre Aria düşündüğün kadar iyi eğitilmemiş."

Ona ters ters baktım. "Bunu Gianna'nın yaptığına şüphe yok. O kız tam bir baş belası." Dans pistine girdik ve Aria'yı fark etmem uzun sürmedi. Onu fark etmemek imkânsızdı. Uzun sarı saçları ışıkların altında parlıyordu.

Bir sürü erkek onun ve Gianna'nın etrafında dans ediyor, onlara hayranlıkla bakıyorlardı.

Hay sikeyim. Aria'yı hiç böyle giyinmiş görmemiştim. Yaklaştım, dar deri pantolonunun her santimini, mükemmel poposunu nasıl vurguladığını inceledim. Kalçalarını ritme göre sallıyor, dönüyor ve kıvrılıyordu, bana bindiğinde nasıl olacağını merak ediyordum. Karımın yanında dans etmeye cüret eden şerefsizlere ölüm bakışları gönderdim ve geri çekildiler. Piçlerden biri henüz beni fark etmemişti, Aria'ya odaklanmıştı ve aslında onunla dans etmesini işaret ediyordu. Bakışlarını tüm öfkemle karşıladım ve başını çevirip arkasını döndü. Aferin ona.

Aria'nın tam arkasında durdum. Kalçalarını ritme göre salladı, sonra sırtını dikleştirerek o mükemmel, şeftali şeklindeki poposunu gösterdi. Kalçalarını kavradım, sıcaklığını hissettim. Aria gerildi, sonra gevşedi. Kıcını bana doğru uzatarak beni şaşırttı. Topuklu ayakkabılarıyla yanağını baştan çıkarıcı bir şekilde sikime bastırdı. Onu kendime doğru çektim, sonra kulağına doğru eğildim. "Kimin için dans ediyorsun?" Sesim sahiplenmeyle titreyerek sordum.

Aria arkasına yaslandı, mavi gözleri benimkilerle buluştu. "Sen.

Sadece sen." Sadece ben. Her zaman. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dans etmek."

"Romero'ya 'hayır' dedim."

"Ben senin malın değilim, Luca. Bana öyleymişim gibi davranma."

Aria, onun sadece benim olduğundan emin olmak, güvenliğini garanti altına almak için ne kadar ileri gidebileceğini anlamıyordu. "Sen benimsin Aria ve ben benim olanı korurum."

"Korunmak umurumda değil ama hapsedilmek umurumda," diye bağırdı Aria yüzünü bana dönerken, transparan gömleğinin altından göğüslerini vurgulayan ışıltılı sütyenine bakmama izin verdi. İçimde bir sahiplenme dalgası daha oluştu. "Benimle dans et," diye yalvardı yumuşak bir gülümsemeyle.

Hay sikeyim. Şu gülümseme. Kalçalarını daha sıkı kavrayarak müzik eşliğinde hareket etmeye başladım. Bir kulüpte eğlenmeyi uzun zaman olmuştu ama Aria için bu bir ilkti. Benimle paylaştığı bir başka ilk. Başımı kulağına doğru eğdim. "Çok seksi görünüyorsun, Aria. Kulüpteki her erkek seni istiyor ve ben hepsini öldürmek istiyorum."

"Ben sadece seninim," dedi tereddüt etmeden. Onu öptüm, tadına bakmak ve benim olduğunu herkese göstermek istiyordum.

"Çok sertleştin," diye inledim. "Sikeyim. Beş dakika içinde distribütörlerimizden biriyle bir görüşme ayarladım." Yeterince asit, ekstazi ve kulüplerimizdeki kalabalığa sattığımız diğer tüm şeylerin olduğundan emin oldu.

Aria göğsüme dokundu. "Sorun yok. Zamanın olduğunda geri gel. Ben bir içki alacağım."

"VIP alanına gidin." Bu Romero'nun işini çok daha kolaylaştıracaktı. "Bu gece sıradan bir kızmışım gibi davranmak istiyorum."

Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünüyor muydu? Aria gittiği her yerde ilgi odağı oluyordu. "Sana bakan hiç kimse sıradan biri olduğunu düşünmeyecek." Saatime baktım. Lanet olsun. Ofise geri dönmem gerekiyordu. "Cesare ve Romero sana göz kulak olacak."

VIP alanına doğru baktığında Aria'nın rengi soldu.

Bakışlarını takip ettim. Grace'in bir adam için kucak dansı yaptığını gördüğümde "Siktir et," diye mırıldandım. "Benim yüzümden burada değil."

Aria bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Evet, öyle."

Grace kısa bir süre başını kaldırıp gözlerimi yakaladı. Aria muhtemelen haklıydı. Grace'in bu saplantısına bir son vermeliydim. "Onu dışarı atamam. Buraya sürekli partiye geliyor. O gecedeki onu görmedim. Genelde arka tarafta kalırım."

Aria hiçbir şey söylemedi ve ben de yanağını avuçlayarak onu bakışlarımla buluşmaya zorladım. "Sadece sen varsın, Aria." Saatime bir kez daha bakma riskini göze aldım. Lanet olsun. "Artık gerçekten gitmem gerek. Elimden geldiğince çabuk döneceğim." Karıma son bir kez bakarak hızla ofisime döndüm, Matteo da peşimden geldi.

Odaya adımımı atar atmaz telefonumu kulağıma götürdüm ve daha sessiz olan arka ofise geçtim. Matteo ön tarafta kalıp diğer numaralarımızı kontrol etti.

Matteo ciddi bir yüz ifadesiyle odaya girdi. "Biri Aria'nın içkisine hap koymuş."

Sarsılarak doğruldum ve tek kelime etmeden telefonu kapattım. Lanet ilaçlar bekleyebilirdi.

"O hiçbir şey yapmadı. Romero ve Cesare oradaydı," diye ekledi Matteo aceleyle, ama ön ofise doğru hissimle yanından geçerken onu zar zor dinledim. Aria Cesare'ye sarıldı,

yüzü kül rengi, bacakları onu zar zor destekliyordu. Uyuşturulmuş karımdan uyuşturucu satıcılarımızdan biri olan Rick'e baktığımda öfke içimi yaktı. Herif yakında hiç doğmamış olmayı dileyecekti.

"Ne oldu?" Boğazımda, damarlarımda, vücudumun her santiminde zonklayan yakıcı öfkeyi geçerek dışarı çıktım. Odayı geçtim ve Aria'yı Cesare'nin elinden aldım, Cesare de onu hemen bıraktı. Onu kollarıma aldım ve başı göğsüme düştü, şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Lanet olsun. İşte bu yüzden Aria'yı böyle yerlerde istemiyordum. Etrafta bu kadar çok insan varken onu korumak neredeyse imkânsızdı ve ne pahasına olursa olsun onu korumam gerekiyordu. İtaatsizlik ettiği için ona karşı kısa süreli bir öfke patlaması bedenimde titreşti, ama çaresiz karıma bakarken bu öfke kayboldu.

Gianna tiz sesiyle söylenmeye devam ediyordu ama benim dikkatim Aria'ya odaklanmıştı.

Mavi gözleri yüzüme yapıştı, parmakları gömleğimi buruşturdu.

Ben Aria'yı kanepeye yatırırken Romero da Gianna'ya sakinleştiricilerle ilgili bir şeyler anlattı. Küçük ve savunmasız görünüyordu. Rick'e doğru döndüm ve ona doğru yürüdüm. Kafatasını duvara çarpmak, sıvada lanet olası bir göçük bırakmak istiyordum. Ama böyle hızlı bir son mu? Hayır, bu olmayacaktı.

"Karımın içeceğine uyuşturucu mu koydun Rick?" diye sordum, sesim zorlukla bastırduğım öfkemle titriyordu. Aria ve Gianna odada olmasaydı, onu çoktan ısıruk büyüklüğünde parçalara ayırmaya başlardım.

Rick'in boncuk gibi gözleri fal taşı gibi açıldı, ağzı açık kaldı. "Karın mı? Senin olduğunu bilmiyordum.

Ben yapmadım. Yemin ederim!"

Romero'yu kenara itip Rick'in çirkin suratına baktım, sonra hâlâ kalçasından çıkmakta olan bıçağı kavradım ve sertçe çevirdim. Rick acı içinde kükredi, gözleri yuvalarından fırladı ama Romero herifi ayakta tuttu.

"Onu dışarı çıkardıktan sonra ne yapmayı planlıyordun?" Rick gibi şerefsizler sıklerini ıslatmak için sakinleştirici kullanıyor ve aynı şeyi yapmak isteyen pisliklere sakinleştirici satıyorlardı çünkü hiçbir kadın onlara yüz vermiyordu.

"Hiçbir şey!"

"Hiçbir şey mi? Yani adamlarım seni durdurmasaydı onu öylece hastaneye mi bırakacaktın?" Bu pislik herifin Aria'ya dokunmuş olabileceği düşüncesi bile göğsümde bir ateş topunun yanmasına neden oldu.

Aria birkaç tutarsız kelime mırıldandı. Yanına gittim ve onunla göz hizasında olmak için kalçalarımın üzerine çöktüm.

"Ne dedin Aria?"

"O dar kıcını sikeceğim. Sana çığlık attıracağım, kaltak. Seni kanlı bir şekilde sikeceğim, amcık. Bana söylediği buydu," Aria kelimeleri ağzından sürükleyerek çıkardı, göz kapakları çırpınıyordu. Gianna benden önce kendini kaybetti, öfkeleni ve çığlık attı.

Rick'e, "Öleceksin!" diye bağırdı.

Sadece ölmeyecekti. Ölüm basit bir günah içindi. Bu en büyük suçtu, en büyük günahı.

Ayağa kalktım, öldürmeden önce, işkenceden önce her zaman olduğu gibi nabzımın yavaşladığını hissettim.

Matteo, Rick'in gözlerini oymaması için Gianna'yı tutuyordu.

"Kanını akıtacaklar ve umarım şuradaki süpürge sopasıyla o çirkin kıcına tecavüz edecekler."

"Gianna," diye inledi Aria ve kısa bir süre nabzım hızlandı, sonra gözlerim Rick'e takıldı, onu değerlendiriyor, mümkün olduğunca kısa sürede ona nasıl en fazla acıyı çektirebileceğime karar vermeye çalışıyordum. Aria'nın eve gitmesi,

uyuşturucunun etkisinden kurtulması gerekiyordu.

"Bunu ona ödeteceğim, Gianna," diye söz verdi Matteo kırmızı saplantısına.

Başımı salladım. "Hayır. O benim sorumluluğumda." Matteo bana doğru baktı, yüzümü taradı. Beni tanıyordu ve karşımdaki piçi ezmeme gerektiğini biliyordu.

Rick'in yanına gittim. Çenesi titriyor, gözleri dehşetten seğiriyordu. Benimle uğraşan insanlara neler yaptığımı biliyordu. Anlaştığımızdan daha yüksek bir yüzde tutan uyuşturucu satıcıları, düşük kaliteli uyuşturucularıyla her şeyi mahvetmeye çalışan lanet olası Bratva pislikleri... Bu hikâyeleri biliyordu ve bunlar işti. Bu ise kişiseldi. Daha fazla *kişiselleşemezdi*.

Duman ve ucuz tıraş losyonu kokusu dudağımı kıvırsa da eğildim. "Karımı becermek mi istedin? Ona çığlık attırmak mı istedin?"

Aria ile aynı havayı solumaya değmezdi. Ona bakmaya bile cesaret edememeliydi.

Rick ağlamaya başladı. "Hayır, lütfen."

Boğazını kavradım ve onu yukarı çekerek boğdum, ama bu onun sonu olmayacaktı. Çok kolay, çok acısız. Onu kendimden uzaklaştırdım, böylece duvara çarptı ve sonra yere düştü. Bakışları kısa bir süreliğine Aria'ya kaydı, sanki ondan yardım umuyormuş gibiydi ve ben de kendimi kaybettim.

"Umarım açsındır, çünkü seni sakinle besleyeceğim." Ona doğru sendeleyerek yürüdüm, kulaklarımda parazitler vardı, bıçağımı çekerken damarlarımda zehirli bir öfke dolaşıyordu.

Matteo'nun kızları dışarı çıkardığını kaydettim. Güzel. Rick'in yanına diz çöktüm. Bir an sonra Matteo yanımdaydı, çırpınan piçi tutuyordu. Pantolonunu indirdim ve çığlık attı. "Hayır, hayır, lütfen!"

Yalvarmak bende işe yaramadı. Bıçağı indirdim ama sikine değil. Henüz değil. Önce cevaplar istedim.

Kısa süre sonra Rick, sarışın bir kadının Aria'nın içkisine uyuşturucu hap koyması için ona para verdiğini açıkladı. Grace olmalı. O kaltağın kolay kolay pes etmeyeceğini bilmeliydim. Diğer tek seçenek, Matteo ve beni öldürmek için gönderilen katiller gibi bir Rus casusuydu. Ya da Aria'nın beni yumuşatabileceğinden korktuğu için babamın gönderdiği bir kadın bile olabilirdi.

Ama Rick hüngür hüngür ağlıyordu ve beyni yıllarca kendi başına bela almaktan çok yıpranmıştı. Ondan daha fazla bilgi alamazdım. Rick, Aria'nın karım olduğunu bilmiyordu. Bunun bir önemi yoktu. "Lütfen," diye tekrar yalvardı. "Sana her şeyi anlattım. Bir daha olmayacak."

Yüzümü yaklaştırdım, sertçe gülümsedim. "Haklısın. Bir daha olmayacak." Sonra bıçağımı sikine indirdim ve çığlıkları boğuk bir çağılıya dönüşene kadar daha da yükseldi. İşim bittiğinde ayağa kalktım ve Matteo da kalktı. Rick hâlâ etrafındaki kan denizinde ara sıra seğiriyordu. Lavaboya gittim, ellerimdeki, yüzümdeki ve bıçağımdaki pis kanı yıkadım. Sonra tek kelime etmeden oradan ayrıldım. Matteo pisliği temizleyecek birini bulacaktı.

Arka girişten geçip bekleyen arabaya doğru gittim. Romero arabanın yanında duruyordu.

Gianna beni görür görmez kaltak suratı düştü ve şoka girdi. "Vay anasını.

Her tarafın kan içinde."

"Sadece gömleğim," dedim ona. Ben harap olmuş gömleğimden sıyrılırken Romero da bagajdan yeni bir gömlek aldı.

"Hiç utanman yok," dedi Gianna beni izlerken. Yine de gözlerini üst bedenimden ayırmadı.

"Gömleğimi çıkarıyorum, lanet pantolonumu değil. Sen hiç çeneni kapatmaz mısın?" Hırladım, karanlığım hâlâ derimin altında kaynıyordu, daha fazla kanın çağrısı hâlâ lanet damarlarımda siren şarkısını söylüyordu.

Romero temiz gömleği bana uzattı. "Al patron."

Onu taktım ve Romero'ya kanlı olanı uzattım. "Bunu yak ve her şeyi hallet Romero. Ben sürerim." Romero tereddüt etti, gözleri Gianna ve Aria'ya kaydı ve onları benimle yalnız bırakmaya gönülsüz olduğunu anladım. İlk dürtüm bana karşı gelmeyi düşündüğü için onu duvara çarpmaktı, ama sonra benden çekinmek için muhtemelen bir nedeni olduğuna karar verdim. Ama bu kararı vermek ona düşmezdi. Bir süre sonra döndü ve gitti. Aria'nın yayılmış, solgun ve titriyor görüldüğü arabanın arkasına doğru eğildim. Yanağına dokundum ve gözleri kısa bir süreliğine yüzüme odaklandı.

Öfkemin bir kısmı süzülüp gitti. Geri çekildim ve direksiyonun arkasına geçtim. Bizi eve götürmek istiyordum, orada Aria'yı kana susamışlığım geçene kadar kollarımda tutabilecektim.

Kırmızı bukleler çevresel görüşümde şekillendi. "Oldukça yakışıklısın, biliyorsun değil mi? Eğer kız kardeşimle evli olmasaydın ve böyle bir pislik olmasaydın, sana bir şans vermeyi düşünebilirdim."

Ona hızlı bir bakış attım, dilimde kötü bir cevap vardı.

"Gianna," diye yarı yalvardı Aria kız kardeşine. O şirret kızla karşı kendimi kaybedeceğimden mi korkuyordu? Gianna'yı sevmezdim ama o daha on yedi yaşında bir kızdı.

"Ne, dilini kedi mi kaptı? Genelde aleti olmayan her şeyin üzerine atladığını duydum."

Yemi yutmayınca sonunda sustu. Otoparka girdik ve arabadan indim.

Aria'yı kollarıma aldım ve asansöre taşıdım. Gianna bana doğru eğildi ve yüz ifadesinden hiç hoşlanmadım. Bakışlarımı Aria'ya çevirdim, onun içimdeki sakinliğe hitap edeceğini biliyordum, çok az insanın varlığından haberdar olduğu bir yere. "Hiç üçlü seks yaptın mı?"

O sürtük gerçekten bir cevap bekliyor muydu?

"Kız kardeşimden önce kaç kadına tecavüz ettin?"

Başımı kaldırdım. Aria'nın kız kardeşiyle ne kadar şey paylaştığından emin değildim. Gianna'yı ezmek istiyordum ve Matteo'nun onun amina sahip olduğu gibi basit bir gerçeği söyleyerek bunu yapabileceğimi biliyordum ama Aria göğsüme dokundu ve bakışlarıyla karşılaştığımda içimdeki öfke boşaldı. Sakin kalmam için bana yalvarıyordu. "Ağzınla çene çalmaktan başka bir şey yapamaz mısın?" Mırıldandım.

"Ne gibi? Sana oral seks yapmak gibi mi?"

Yukarı baktım. Bu Matteo'nun ayrıcalığı olmalıydı. "Kızım, sen daha bir sık bile görmedin. Sadece dudaklarını kapalı tut."

"Gianna," diye fısıldadı Aria.

Aria'yı yatak odamıza götürmek için hızla merdivenlere doğru yürüdüm ama Gianna yolumu kesti. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Yatağa," dedim ona, yanından geçmeye çalışarak, ama o yoluma çıktı.

"Kafası iyi. Muhtemelen beklediğin fırsat bu. Seninle yalnız kalmasına izin vermeyeceğim."

Aria böyle çaresizken onu becerebileceğimi mi ima ediyordu? "Sadece bir kez söyleyeceğim ve itaat etsen iyi olur: yolumdan çekil ve yatağa git."

"Yoksa ne olur?"

Sorun da buydu zaten. Yapabileceğim çok az şey vardı. Birincisi kız olduğu için, ikincisi de *Matteo'nun* kızı olduğu için.

"Gianna, lütfen," diye yalvardı Aria.

Gianna sonunda saçmalamayı kesti. "Geçmiş olsun."

Sürtüğe bir kez daha bakmadan Aria'yı yatak odamıza taşıdım. Elimde kıvranıyor, titriyordu. "Hasta olacağım."

Onu tuvaletin üzerine tuttuğum anda Aria kustu, hâlâ titriyordu. "Özür dilerim," diye fısıldadı, sesi mahcup ve perişan geliyordu.

"Ne için?" Kolumu ona dolayıp kalkmasına yardım ederken sordum.

"Kusmak için."

Bir havluyu ıslattım ve ona uzattım. Aria zayıf bir gülümsemeyle havluyu aldı ve elimde titreyerek yüzünü temizledi.

"O boku sisteminden atmış olman iyi oldu. Lanet olası haplar. Rick gibi çirkin heriflerin siklerini bir amcığa sokmalarının tek yolu bu," diye homurdandım, öfkem yeniden alevlenmişti. Zaten işim başımdan aşkın olmasaydı, işkencesini birkaç güne yazardım.

Aria'nın yatak odasına girmesine yardım ettim. Ağır bir şekilde bana yaslandı. Ona bakarak, "Soyunabilir misin?" diye sordum.

Başıyla küçük bir selam verdi. "Evet."

Onu serbest bıraktım ve dengesini kaybetti. Yatağa düştü ve yüzünü buruşturup başını tutmadan önce gülmeye başladı. Kesinlikle kendi kendine soyunamayacaktı. Dikkatini çekmeye çalışarak üzerine eğildim. Gözlerinin bana odaklanması bir an aldı.

"Seni giysilerinden çıkaracağım. Duman ve kusmuk kokuyorlar," diye yavaşça açıkladım. Nedense onu bu haldeyken soymak yanlış geliyordu. Uyuşturulmuştu ve belli ki teklifleri reddedecek bir ruh halinde değildi. Uyuşturucu hapların tecavüzcüler tarafından tercih edilmesinin iyi bir nedeni vardı.

Parmaklarımı Aria'nın gömleğinin altına soktum ve yavaşça yukarı kaydurdım. Yine kıkırdadı, ama ben onu ve kıpırdanmalarını görmezden geldim. En iyi niyetime rağmen, deri pantolonunu aşağı ittiğimde ona bakmaktan kendimi alamadım. Tüylerim diken diken oldu, muhteşem ince bacakları dantel külotuna kadar kaplanmıştı. Sırtının altına uzandım ve sanki onu gıdıklamışım gibi bir kıkırdama daha çıkarmasına neden oldum. Ne yaptığının farkında olduğundan şüpheliydim. Bana bakarken odaklanmamış gözleri oynaktı. Sütyeninin kancasını açtım ve çıkardım, sonra dikkatsizce fırlatıp attım.

Tanrım, uyuşturulmuş Aria bile nefesimi kesiyordu. Kukusunu örten küçük bir dantel parçasından başka bir şey giymeden önümde yayılmıştı, meme uçları serin odada dikilmişti ve bana gülümsüyordu. Ne endişe ne de korku vardı. Düşüncelerim karanlık bir yola sapmadan önce hızla arkamı döndüm. Çekmecemden bir gömlek kapmadan önce üzerimdekileri çıkardım, sonra Aria'nın oturmasına yardım ettim. Onu gömleğin içine sokmak birkaç deneme gerektirdi ama dayanıksız geceliklerinden birine sokmak daha da fazla deneme gerektirebilirdi. Aria'yı bir kez daha kaldırdım ve başı yastığa gelecek şekilde yatırdım. Hareket etmedi, sadece aynı hülyalı gülümsemeyle bana baktı. Yanına uzandım.

"Etkileyicisin, biliyor musun?" dedi, gözleri göğsümün üzerinde geziniyor, odaklanıp odaklanmıyordu.

Alnına dokundum. Aşırı derecede sıcaktı. Aria kıkırdadı ve daha da aşağı kaymadan önce alt karın kaslarına dokundu. Dolaşan elini çabucak durdurdum ve sıkıca tuttum. "Aria, uyuşturulmuşsun. Uyumaya çalış."

Bana muhtemelen baştan çıkarıcı olması gereken sarkık bir gülümseme verdi. "Belki de uyumak istemiyordumdur."

Alnındaki saçlarını okşadım. "Evet, öyle." Aria gözlerini kırıştırdı ve esnedi. "Bana sarılır mısın?"

Işıkları kapattım ve onu kollarımın arasına aldım. "Tekrar hasta olursan diye yan yatsan iyi olur," diye mırıldandım boynuna doğru.

"Onu sen mi öldürdün?" diye mırıldandı.

Ona ne kadarını söyleyeceğimi düşündüm ama Aria dünyamızın kurallarını biliyordu. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyordu. "Evet."

"Şimdi ellerimde kan var." "Onu sen öldürmedin."

"Ama onu benim yüzümden öldürdün."

"Ben bir katilim, Aria. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok." Böyle bir şey için kendini suçlu hissetmesini istemiyordum. Geçmişimdeki her ölüm gibi, geleceğimdeki her ölüm gibi bu ölüm de benim suçumdu. Aria'yı asla lekeleyemeyeceklerdi, çünkü ben buna izin vermeyecektim. Onun hayatının benim varlığımın dehşetinden uzak olmasını istedim. Karanlığın onu annem gibi tüketmesine izin veremezdim, bizim çevremizdeki pek çok kadının yaptığı gibi çünkü kocaları onları umursamıyordu.

Aria'nın yumuşak sesi karanlığı bir kez daha yırttı. "Biliyor musun, bazen senden nefret etmek istiyorum ama edemiyorum. Sanırım seni seviyorum. Sevebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Kalbim hiç olmadığı kadar tekledi ve göğsüme bir sıcaklık doldu. Aşk mı? Lanet olsun. Aria beni sevemezdi. Neden bahsettiğini bilmiyordu. Uyuşturulmuştu. İlaçlar beynini karıştırmıştı.

Uzun bir nefes verdikten sonra Aria devam etti, sesi daha da boğuklaşmıştı. "Ve bazen benimle sevişsen nasıl olurdu diye merak ediyorum."

Aria'yı sahiplenmek, ona sahip olmak, onu becermek istiyordum... Onunla sevişmek mi? Daha önce hiç sevişmemiştim ve bunu yapabileceğimi de sanmıyordum. "Uyu."

"Ama sen beni sevmiyorsun," diye devam etti Aria, sözcükleri sefalet dolu bir bulamaç gibiydi. "Benimle sevişmek istemiyorsun. Beni becermek istiyorsun çünkü bana sahipsin."

Haklıydı ama yine de sözleri doğru gelmiyordu. Bundan daha fazlasını istiyordum. Aria ile sadece istedim. Onun her şeyini, en küçük şeyini, sadece bedenini değil, gülümsemesini, yakınlığını, şaşkın soluklarını ve nefessiz inlemelerini de istiyordum. Kolumu ona daha sıkı doladım. Aşk.

Birini sevdiğinizi nasıl anlıyorsunuz?

"Bazen keşke beni düşün gecemizde alsaydın diyorum; o zaman en azından asla olmayacak bir şeyi dilemezdim. Beni Grace'i becerdiğin gibi becermek istiyorsun, bir hayvan gibi. Bu yüzden beni kanlı bir şekilde becereceğini söyledi, değil mi?"

Sözlerini tam olarak algılamam bir anımı aldı. Grace, Aria'ya onu sikeceğimi mi söylemişti? "Bunu ne zaman söyledi? Aria, ne zaman?"

Aria'nın üst kolunu kavradım. "Ne zaman?" Hırladım ama o bayılmıştı.

Saldırının arkasında Grace'in olduğundan şüphelenmiştim ve şimdi Aria'nın sözleri şüphelerimi doğruluyordu. Vücudum gerginlik ve intikam alma isteğiyle dolup taşıyordu. Rick çoktan hak ettiğini almıştı ama Grace hâlâ oradaydı. Onu öldürmek istiyordum. O bir kadındı ama her şeyden önce aşağılık bir insandı. Ondakı kurtulabilir miydim? Babasının en sevdiği çocuğu değildi, o kadar da değil ama kızını sevmemekle öldürülmesini istemek arasında fark vardı. Nüfuz kazanmak istiyorsak onun işbirliğine ihtiyacımız vardı. Babası kesinlikle bana izin vermezdi.

Grace'i kör bir öfkeyle öldürerek riske atamazdım. Bu sadece Aria'ya olan hislerimi sorgulamasına neden olurdu ki bu da riske atamayacağım başka bir şeydi.

BÖLÜM 18

Aria'nın uykusu düzensizdi, bu da benim gecenin çoğunda uyanık kalmama neden oldu. Nefes alıp almadığını kontrol etmeden duramıyordum, sakinleştiricilerin bilincini kaybetmesine ya da daha kötüsüne yol açacağından endişeleniyordum. Aria'yı kaybetme fikri, dün gece onu neredeyse kaybediyor olmak, beni huzursuz ve öfkeli yapıyordu.

Yan yatmış, göz kapakları çırpınıyor, vücudu titriyordu. Terli alnındaki bir tutam saç okşadım. Dudaklarından küçük bir inilti geçti - ona zevk verdiğimde çıkardığı o güzel sesler değil, rahatsızlığın ürpertici sesi.

Gözleri açıldı ve bir an için bana göz kırptı, sonra ayağa kalktı, bir elini ağzına götürdü ve banyoya doğru koşmaya başladı.

Kendimi battaniyeden kurtardım ve onu takip ettim. Tuvalete tutunmuş, sert bir şekilde nefes alıyordu.

Sifonu çektim çünkü sifonu çekemeyecek kadar titrediği belliydi, sonra alnındaki saç tellerini fırçaladım.

Aria neşesiz bir kahkaha atarak ağlamaklı gözlerle bana baktı. "Artık o kadar da ateşli değilim, değil mi?"

Aria benim korumam altındaydı. O benim sorumluluğumdaydı ve yine de biri ona kendi kulübümde saldırmaya cüret etmişti. "Böyle bir şey olmamalıydı. Seni güvende tutmalıydım."

Aria güçsüzce, "Sen yaptın," dedi ve ayağa kalkmaya çalıştı. Bayılacağından endişelenerek onu sabitledim.

"Belki bir banyo iyi gelir," dedim. Aklım hâlâ Grace'e borcumu ödemenin yollarını arıyordu.

Aria başını salladı. "Sanırım şimdi küvete uzanırsam boğulacağım."

Musluğu açtım ama bayılır diye Aria'yı bırakmadım. Bu haliyle suya tek başına girmesine izin vermeye hiç niyetim yoktu. "Birlikte banyo yapabiliriz."

Aria'nın ağzının sağ köşesi yukarı kalktı. "Sadece bir şeyler hissetmek istiyorsun."

Başparmağımla bileğini okşadım. "Hâlâ savunmasızken sana dokunmayacağım." Küvette birlikte yaptığımız ilk banyoyu hayal ettiğimde, kesinlikle ateşli bir seks söz konusuydu, ama birkaç nedenden dolayı bu söz konusu değildi. Bunlardan biri de karımın hâlâ bakire olmasıydı... Rick kulüpten Aria'yla birlikte çıkmayı başarabilseydi, bu onun ilk deneyimi olsaydı neler olabileceğini düşünmeden edemiyordum. Mantıksız bir öfke damarlarımı bir kez daha yaktı ve sadece Aria'nın varlığı beni kudurmaktan alıyordu.

"Ahlaklı bir Capo mu?" diye alay etti.

"Ben henüz Kaptan değilim," diye itiraz ettim. Ama her şey umduğum gibi giderse, babam çok uzun süre Capo olamayacaktı, kesinlikle bu yıldan sonra değil. "Ve benim ahlaki değerlerim var. Çok değil ama birkaç tane." Ve bunlardan biri her zaman Aria'yı incitmemek olacaktı.

Aria alnını göğsüme bastırdı. Teni yanıyordu. "Sadece takılıyorum." Elimi omurgasında gezdirerek başının tepesini öptüm. Aria bu dokunuşla rahatladı ve küçük bir nefes verdi. Sonunda dişlerini fırçalamak için lavaboya doğru yürüdü. Gözlerim onun her hareketini takip etti. Gömleğimin içinde küçücük görünüyordu. Savunmasız.

Tişörtünü başından ekiştirmeden önce musluğu kapattım. Kendini sabitlemek için kollarıma tutundu. Parmaklarımı külotunun içine sokarak, külotu zayıf bacaklarından aşağıya doğru çektim ve bunu yaparken onun güzel vücudunu seyretmekten kendimi alamadım.

Her şeye rağmen, şortumu indirdiğimde aletime kan dolduğunu hissedebiliyordum. Aria'nın küvete girmesine yardım ettim, sonra arkasına geçip onu kendime doğru çektim. Sikim dış uyluğu boyunca kaydı. Kesinlikle iyi bir adam değildim. Aria yüzünü bana dönüp bacaklarıma sarıldığında beni şaşırttı. Bu pozisyon onun amının sikimin üzerinde kaymasını sağladı. Ona karşı hissettiğim duyguyla gerildi. Kahretsin, onun ucuma karşı açıldığını hissetmek hayal edebileceğim en tatlı işkenceydi.

Aletimi geri ittim, sonra suyun derinliklerine doğru kaydım, böylece Aria göğsümün üzerine yayıldı, artık ereksiyonuma bastırılmıyordu.

Aria bana hak etmediğim o güven dolu bakışını attı. "Bazı erkekler bu durumdan faydalanabilirdi."

"Ben yle bir adamım, Aria. İyi bir adam olduğuma inanarak kendini kandırma. Ben ne soyluyum ne de bir centilmen. Ben zalim bir piim."

"Benim için değil," dedi Aria usulca ve burnunu boğazıma gömüp bana sıkıca tutundu.

Dn geceki sözlerini hatırlayarak kalbim hızlandı ve başını tekrar öptüm. "Benden nefret etmen daha iyi. Bu şekilde incinme ihtimalin daha az olur."

"Ama senden nefret etmiyorum."

Duygular hiçbir zaman anlaşmanın bir parçası olmamıştı. Bu barış içindi, g ve para içindi. Aria, Famiglia'nın başarısını garantilemek, babamdan daha güçlü bir Famiglia'ya hkmedeceğimden emin olmak için benim yolumdu.

"Grace'in sana söylediği bir şeyden bahsetmiştin," dedim, Aria'nın bana karşı olan hislerini ya da benimkileri düşünmek istemiyordum. "Seni kanlı bir şekilde becermekle ilgili bir şey." Tanıdık fke yeniden ortaya çıktı, başa çıkabileceğim bir duyguydu.

"Ah, evet. Düğün resepsiyonumuz sırasında benimle konuşurken canımı yakacağını, beni bir hayvan gibi becereceğini, kanlı bir şekilde becereceğini söyledi. Aklımı kaçıracak kadar korktum."

Aria'nın hayalet görmüş gibi görünmesine şaşmamalı. Benimle yatmaktan bu kadar korkmasının asıl nedeninin Grace'in sözleri olup olmadığını merak ediyordum. Ona karşı nazik olacağımı göstermemiş miydim?

"Sanırım dn geceki adam da neredeyse aynı şeyi söylüyordu," diye ekledi bir süre sonra. "Onu öldürmeden önce, kendisinden uyurturucu alan kadınlardan birinin ona senin bir ders verilmesi gereken bir sürtük olduğunu söylediğini anlattı. Ona nakit para vermiş." Ben yapmadım.

son dakikalarının iğrenç detaylarından bahsetti.

Aria başını kaldırdı. "Grace olduğunu mu düşünüyorsun?"

"O olduğuna eminim. Tarif uyuyor ve başka kim sana saldırmakla ilgilenebilir ki?" Grace'in bu kadar ileri gidebileceğini hiç düşünmemiştim ama belli ki bana olan takıntısını hafife almışım.

"Ne yapacaksın?"

"Onu ldremem, boğazını kesmek istesem bile - bu babası ve erkek kardeşiyle çok fazla soruna neden olur. Yine de onlarla konuşmak zorundayım. Ona bir tasma takmaları gerektiğini yoksa bizden para alamayacaklarını söyle."

"Ya reddederlerse?"

Aria'nın omurgasını okşadım. Senatör Parker'ın kıına ne kadar para soktuğumuzu bilmiyordu. "Yapmayacaklar. Grace uzun zamandır işleri berbat ediyor. Muhtemelen onu rehabilitasyon için Avrupa'ya ya da Asya'ya falan

gönderirler."

Aria eğildi ve ağzıma tatlı bir öpücük bıraktı. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim, hoşlanacağım bir şey olduğunu hiç düşünmemiştim. Saf bir tatlılık ve benim olmuştu. Rick'in Aria'nın üzerindeki pis elleri ve onu nasıl incittiği bir kez daha gözümün önünden geçti ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Aria bir kraliçe gibi davranılmayı hak ediyordu. "Romero ve Cesare orada olmasaydı, o herif seni kulüpten çıkarsaydı neler olurdu diye düşünmeden edemiyorum. Onun kirli ellerinin senin üzerinde olduğunu düşündükçe onu tekrar öldürmek istiyorum. Onun yapmış olabileceği düşünce..."

Aria başını salladı ama gözlerindeki bakışı okuyamadım ve sonra başını eğerek bunu tamamen imkânsız hale getirdi. "Gianna birkaç gün içinde gittiğinde beni alabilirsin."

Şaşkınlık üzerime çöktü. Belki de ona bana böyle bir söz vermek zorunda olmadığını söylemeliydim ama ona olabildiğince yakın olma, onu benim yapma arzusuyla yanıp tutuşuyordum.

Aria ve ben öğlen saatlerinde odamızdan çıkar çıkmaz Gianna koşarak kız kardeşine doğru gitti. "Sen iyi misin? Yatak odandan çıkmadığın için çok endişelendim." Sanki umurumdaymış gibi bana hızlıca onaylamayan bir bakış gönderdi. Onu mutfağa doğru götürürken elimi Aria'nın belinde tuttum. Bir şeyler yemesi gerekiyordu.

"Yemek yapabilir misin?" Kızıl saçlıya sordum. Gianna ters ters baktı. "Kadın olduğum için mi?"

Bir kaşımı kaldırdım. "Kız kardeşin her kadının yemek yapamayacağının canlı bir kanıtı," dedim ve sözlerimi yumuşatmak için Aria'nın sırtını okşadım.

Aria küçük bir kahkaha atarak bana baktı ve bu kadını korumak için dünyayı yakıp yıkacağımı biliyordum. Düşmanlarımin her birini ortadan kaldırıncaya kadar parçalanmış bir Famiglia'ya hükmetmek anlamına gelse bile babamı öldürmekle işe başlayacaktım.

Gianna omuz silkmeden önce bir süre bizi izledi. "Krep ya da onun gibi bir şey yapmaya çalışabilirim ama hiçbir şey için söz veremem."

Gianna pek iyi bir aşçı değildi ama yenilebilirdi. Daha sonra, Romero çatı katını korurken ben de Aria ve kız kardeşini biraz yalnız bırakıp Matteo'nun dairesine gittim.

"Aria nasıl?" Matteo kanepesine uzandığımda sordu.

"Daha iyi," dedim. "Senatör Parker'la konuşmam gerek. Grace'i göndermesi gerekiyor."

New York'ta kalırsa onu öldürürüm."

"Babam bundan hoşlanmayacak. Politikacılara yağ çekmeyi ne kadar önemseydiğini biliyorsun."

Hâlâ yaptığı tek şey buydu.

Matteo dirseklerini kalçalarına dayadı. "Sorunu nasıl çözeceğinizi düşündünüz mü? Bratva her zaman bir seçenektir."

Başımı salladım. "Bu onları çok özgüvenli yapar. Bir Capo'yu öldürmek büyük bir olaydır."

Famiglia zayıf görünecektir."

Matteo başını salladı ama Bratva'nın en iyi seçeneğimiz olduğunu düşündüğü belliydi ve muhtemelen haklıydı ama ben daha az belirgin bir çözümü tercih ettim. "Bence zehir yoluna gitmeliyiz. Babamın ailesindeki pek çok erkek felç ya da kalp

krizi geçirdi. Aynı etkiye sahip zehirler var."
"Çok azının izi sürülebilir."

"Seeneklerimizin çoğu ancak özel olarak ararsanız izlenebilir. Ne Nina ne de biz kapsamlı bir muayene istemeyeceğiz."

"Amcalarımız olabilir," dedi Matteo arpık bir sırtışla. "O zaman onları biz hallederiz."

"Ne zaman?"

Seeneklerimizi dūřundum. Mümkün olduğunca çabuk gitmesini istiyordum ama mükemmel zamanlamayı bulmamız gerekiyordu, içkisine zehri kimin koyması gerektiğinden hâlâ emin olmadığımdan bahsetmiyorum bile. "Babam şüpheleniyor. En azından birkaç gün beklemeliyiz. Belki Gottardo ya da Ermano ziyarete gelene kadar bekleyebiliriz. Zehir tespit edilirse onları suçlayabiliriz."

"Nina'yı dahil etmek istemediğini varsayıyorum."

"Ona güvenmiyorum. Babamdan nefret ediyor ve onun gitmesini istiyor ama öldüğünde suçu bizim üzerimize atabilir."

Matteo ve ben, Grace hakkında babamla konuşmak için telefonumu almadan önce birkaç ayrıntıyı daha konuştuk. Beklendiği gibi, Senatör'den kızını sürgün etmesini istemem fikrinden hoşlanmadı. Onu öldürmek için sabırsızlanıyordum.

Matteo o gün akşam yemeğine geldi, Gianna'yı dehşete dūřrmřt ama o daha çok kız kardeşine göz kulak olmakla meşguldü. Kızıl saçlı kızın hakkını vermeliydim: Aria'ya karşı son derece korumacıydı. Bu onun sevdiğim birkaç karakter özelliğinden biriydi.

Yemekten sonra Aria ve Gianna st kata çıktılar, ancak birkaç dakika sonra bikipleriyle geri döndüler.

Matteo müstakbel karısını keskin gözlerle takip ediyordu ama ben de pembe bikiyli Aria'dan başka bir yere bakmakta zorlanıyordum.

"Umarım gözlerin müstakbel karına odaklanmışır," diye mırıldandım. Matteo'nun karıma asla asılmayacağını biliyordum ama yine de onu bu kadar açık giyinmiş görmesinden nefret ediyordum.

Matteo kıkırdayarak, "Sözlerini algılayamıyorum, kan beynimi terk etti," dedi.

Aria, Gianna'yla birlikte çatı terasına çıkıp jakuziye girmeden önce bana hızlı bir gülümseme gönderdi.

"Onlara katılabiliriz," dedi Matteo hevesle.

"Evet, doğru. Sen ve Gianna bir jakuzide yarı çıplak birliktesiniz. Böyle bir şey olmayacak." Mutfağa doğru işaret ettim. "Hadi bir espresso alalım."

Matteo isteksizce beni takip etti. Bize espresso hazırladım ama gözlerim sürekli Aria'ya dönüyor, jakuzide olduğumuz zamanı hatırlıyordum.

Matteo, "Onu yutmak ister gibi izliyorsun," dedi.

"ok konuşuyorsun. Gianna henüz karın bile değilken bütün gün onunla göz göze geliyorsun."

"Aria senin karın ve hâlâ benden daha fazla aksiyon yaşamıyorsun," diye alay etti Matteo. "İnan bana, hayal edebileceğinden çok daha fazlasını alıyorum ve yakında..." Kendimi durdurdum,

Kardeşimle Aria ile seks hakkında konuştuğumu fark ettim. Geçmişte cinsel maceralarımızı hep birbirimizle paylaşmıştık ama Aria benim karımdı ve ona bu tür bilgileri ifşa edemeyecek kadar saygı duyuyordum.

Matteo kıkırdadı. "Hadi ama Luca. Hiç böyle olmamıştın. Ben senin kardeşinim. Söyle bana, bizim kızlardan biriyle birlikte olmak nasıl bir şey? Oral seks için çok mu kibirliler? Aria'nın gevşeyeceğini düşünemiyorum. Sen zorlamadıkça sakso çekecek bir kadına benzemiyor ve ikimiz de biliyoruz ki sen onun tek bir altın saç teline bile zarar veremezsin."

İçimden bir öfke fırladı ve uyarmak için elimi kaldırdım. "Aria hakkında böyle konuşma. Asla."

Matteo başını eğdi ve merakla bana baktı. Kaşlarımı çatarak gözlerimi kaçırdım. Lanet olsun

o.

"Ona karşı çok koruyucusun ve bu kesinlikle sadece sahiplenme duygusu değil."

Gianna ile sohbet edip gülerken gözlerim bir kez daha karıma takıldı Jakuzide. Aria'yı sahiplendiğimi hissediyordum, bunu inkâr edemezdim ama bu kesinlikle hislerimin boyutu değildi, yakınından bile geçmiyordu.

BÖLÜM 19

Gianna sonunda Chicago'ya dönmek üzere uçağa binerken gözden kaybolduğunda kendimden geçmişim. Aria kalbi kırık görünüyordu. Bu bana garip bir huzursuzluk hissi verdi, çünkü New York'ta kendini yalnız hissettiğini anladım. Aria döndü ve burnunu çekerek kendini kollarıma attı. Sırtını okşadım, aklım gece için yaptığım planlara kaydı. Umarım Aria'yı üzüntüsünden uzaklaştırırlardı. "Akşam yemeği yeriz, sonra da rahatlatıcı bir akşam geçiririz diye düşünmüştüm."

"Kulağa hoş geliyor," dedi sessizce ama yüz ifadesi endişeyle titriyordu. Onu korkusundan nasıl kurtaracağımdan emin değildim. Hayatım boyunca amacım başkalarını korkutmak olmuştu. Birinin korkusunu yatıştırmak benim konfor alanımın tamamen dışındaydı.

Aria yemek boyunca gergindi ve yemeğine neredeyse hiç dokunmadı. Beklenmedik bir şeyden korkuyordu, hatta belki hâlâ ne yapacağımdan korkuyordu ama ona sert davranmaya hiç niyetim yoktu.

"Neden içeri girmiyoruz?" Ben önerdim.

Küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

Sabırlı bir adam değildim. Hayatımda hiçbir şey için beklemek zorunda kalmamıştım. Gergin olduğumu biliyordum, ama bu gece onu istiyordum; sikim ona sahip olmak için can atıyordu. İçeri girdik ve Aria içki dolabına doğru ilerleyerek konyağa uzandı. Bileğinden tuttum ve onu kendime doğru çektim. Gözleri irileşti.

"Yapma," dedim sessizce. Onu sahiplendiğimde sarhoş olmasını istemiyordum.

Onun 'evet'inin gerçek olmasına ihtiyacım vardı. Onu kollarıma aldım ve zorlukla bekleyerek üst kata taşıdım. Onu yatağa yatırdım, üstüne tırmanıp dudaklarına yapıştığımda sikim pantolonuma yapışmıştı. Tadı mükemmeldi ve onu tadabilecek tek kişi bendim. Bu bilgi beni ona tamamen sahip olmak için umutsuz bir ihtiyaçla doldurdu. Geri çekilmeden önce onu daha sert öptüm ve mükemmel, sert bir meme ucunu ağzıma aldım. Hay sikeyim. Çok sertleşmişim. Aria'nın elbisesini çıkarmasına yardım ettikten sonra aşağıya indim.

Gözlerimin vücudunda gezinmesine izin verdim. Büyüleyiciydi. O sadece benimdi.

Yüzümü külotuna kadar indirdim ve dilimi mükemmel am dudaklarının arasına soktum. Hay sikeyim. Mükemmellik. Sikim seğirdi. Geri çekildim, çürük külotunu kavradım ve amını tekrar tatmadan önce yırtıp attım. Ama ihtiyacım çok büyüktü. Onu benim yapmam gerekiyordu. Yalnız benim. Bir parmağımı içine soktum ve dar duvarlarının sikimi sıkmasının nasıl bir his olacağını düşünmek beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi. Ayağa kalktım ve kıyafetlerimi çıkardım.

Aria yatağa uzanmış, sarı saçları etrafına yayılmış, bacaklarını ayırmış, mükemmel pembe amını ortaya çıkarmıştı. "Sen benimsin," diye homurdandım. Bunun için o kadar uzun süre beklemiştim ki.

Bacaklarının arasına girdim ve onları ayırdım, onu benim için açtım ve sikimi onun sıcak girişiyle hizaladım. Amcığının sikime karşı hissi bir vahiy gibiydi. Daha önce hiç prezervatifsiz seks yapmamıştım.

Aria'nın tırnakları omuzlarıma battı ve beni arzu sisinden çekip çıkardı. Aşağıya baktım. Acı çekmeyi beklerken gözlerini kapatmış, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Sikime karşı ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum.

Aria eğildi ve yüzünü boynuma bastırđı, titriyor, derin nefesler alıyordu.

Sıcaklığı sikimi içine sokmam için beni çağırıyordu ama titreyen vücudu ve gerginliği beni durdurdu. "Aria," diye mırıldandım. "Bana bak."

Geri çekilip gözlerini açtı ve korku dolu gözlerle bana baktı. Tamamen dehşete düşmüştü ve sanki bir fahişeymiş gibi üzerine atladım. Vücutlarımız birbirlerine bastırılana kadar kendimi alçalttım. Şakağını ve yanağını öperken, "Ben bir pisliğim," diye mırıldandım.

O güzel dudaklar şaşkınlıkla aralandı. "Neden?" Sesi kırık bir fısıltı gibiydi.

Ona karşı nazik olacağıma, onu koruyacağıma yemin etmiştim ve şimdi nazik olmama en çok ihtiyaç duyduğı anda lanet bir mağara adamı gibi davrandım. "Korkuyorsun ve neredeyse kontrolümü kaybediyordum. Daha iyi bilmem gerekirdi. Seni düzgün bir şekilde hazırlamalıydım ama bunun yerine neredeyse sikimi içine sokacaktım."

Aria altımda hareket etti ve ucumun açıklığının üzerinde kaymasına izin verdi. Korkuyla nefes aldı ve ben de sertçe nefes verdim çünkü karanlık bir yanım kalçalarımı öne doğru kaydırıp başladığım işi bitirmek istiyordu. O artık benim olmuştu, haftalardır öyleydi. Kendime hakim olmaya çalışarak gözlerimi kapattım. O parçam, yani canavar, onun için yaratılmamıştı. O Aria'ydı, benim karım, benim korumam gereken. Ona bir kraliçe gibi davranacaktım. Gözlerimi açtım ve onun beni korku ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla izlediğini gördüm. Başım onun mükemmel göğüslerinin üzerinde durana ve amı karın kaslarıma bastırılana kadar yer değiştirdim.

"Sen benim karımsın," dedim.

Aria bakışlarını tuttu ve gözlerinde güven parladı. Parmaklarım meme uçlarının etrafına dolandı ve onun sevdiği şekilde hafifçe çektim. Bir inilti benim ödölümdü,

ama Aria aynı anda eğildi ve amının karın kaslarıma sürtünmesini sağladı. Çok

baştan çıkarıcıydı. "Kıvrınmayı kes," dedim kabaca. Sınırdı sallanıyordum, karanlığım derimin altında o kadar yakındı ki onu serbest bırakmak için fazla bir şey gerekmeyecekti ve bu Aria'ya asla yapacağım bir şey değildi. Göğüs uçlarını

çekiştirdim, daha önceki acelem olmadan göğüslerini okşarken Aria'nın inlemelerinden zevk aldım. Kısa süre sonra nefessiz kalmış ve altımda kaymaya

başlamıştı. Elimi kaburgalarında ve belinde gezdirdim, dudaklarım da aynısını yapmadan önce parmak uçlarımla ona tapıyordum. Kalça kemiğinin üzerindeki yumuşak deriyi sahiplenerek ısırdım.

Ben kalçalarını yoğururken.

Aria rahatlamaya başlamıştı. Bacaklarını ayırdım ve onu önüme serdim. Parlıyordu ve kıvrımlarına yumuşak bir öpücük kondurdum. Titreyerek küçük bir iç çekti. İç uyluğunu hafifçe ısırdım. Aria soluk soluğa doğruldu ve avuçlarını sıkı kıcının altına sıkıştırdım. Gözlerimi yüzünden ayırmadan amını ağzıma götürdüm ve yumuşak etine bir öpücük daha kondurdum.

Aria inledi ve ben hareketi tekrarladım. Gözleri açıldı ve ihtiyaçla doldu. Amının bu şekilde öpülmesinden hoşlanıyordu. Gözlerim onunkilere kilitlendi. Onu biraz daha ayırdım ve sıkı açıklığını öptüm, dudaklarım yumuşak iç kıvrımlarını fırçaladı. Aria'nın dudakları yumuşak bir iniltiyle aralandı. Baş döndürücü kokusu burnuma ulaştı ve başparmaklarımla onu aralayarak sularını ortaya çıkardım. Onları yaladım ve ihtiyaçtan titredi ve beni tatlılığının başka bir dalgasıyla ödüllendirdi. Tadına bayılmışım ve bu kadar hevesle karşılık vermesine de bayılmışım. Dudaklarını hafifçe emdikçe daha da ıslandı. İnleyip sızlanırken, gözlerini sıkıca kapatıp amını bana karşı sarsarken gözlerimi ondan alamıyordum. Açıklığını hafifçe daire içine aldım ve duvarları sıkıştı. Sikim yatağa doğru sarsılıyordu ama sabırlı olmam gerekiyordu ve bu yüzden dilimi yukarı doğru takip ettim, asla klitorisine ulaşmadım.

"Luca, lütfen," diye yalvardı, kalçalarını kaldırdı ve lanet olsun, neredeyse kendimi kaybediyordum. "Bunu mu istiyorsun?" Klitorisini okşadım ve inledi.

"Evet."

"Yakında," diye homurdandım ve bir parmağımı yavaşça içine soktum. Çok sıkıydı. Dilimi parmağımın ve Aria'nın girişinin etrafında gezdirdim, sonra yumruğuna kadar takip ettim. Dudaklarımı klitorisinin etrafına hafifçe kapatıp emmeye başladığımda Aria inledi.

"Boşaldığında söyle bana," diye mırıldandım emmeye devam etmeden önce. Islandıkça parmağım Aria'nın kanalına daha kolay girip çıkıyordu.

"Geliyorum-"

Parmağımı hızla geri çektim ve iki parmağımı içeri soktum. Kahretsin, çok sıkıydı. Duvarları parmaklarımın etrafında kenetlenirken yüzü acı ve zevkle parladı. Kalçasını öptüm, sonra duvarlarının parmaklarımı kavrayışından dolayı inledim. "Çok sıkıysın Aria. Kasların parmaklarımın canını çıkarıyor."

Kahretsin, bu beni bu kadar heyecanlandırmamalıydı.

Aria bana baktı, yüzü kızarmıştı. Parmaklarımı yavaşça biraz dışarı çektim ama o daha da gerildi ve yüzünü buruşturdu. Tekrar içeri girdim ve parmaklarımın onu becerdiği yavaş, nazik bir ritim oluşturdum.

"Rahatla," dedim ama rahatlamadı. "Sizi genişletmem gerekiyor, *principessa*."

Eğer sadece iki parmağımla bile bu kadar gerginse, sikimi içine sokmak tam bir felaket olurdu. Yumuşak bir iç çekene kadar dilimle klitorisinin etrafında hafifçe dolaştım, daha da tahrik olurken duvarları parmaklarımın etrafındaki tutuşlarını hafifletti. Rahatladığında parmaklarımı çektim ve yukarı doğru hareket ederek üzerine çıktım. Bacaklarını nazikçe birbirinden ayırdım ve sikimi girişiyle aynı hizaya getirdim. Sikim pembe amcığına karşı kocaman görünüyordu ve beni ne kadar sıkı kavrayacağını bilmek bana heyecan veriyordu. Ucu açıklığına değdiğinde gerildi. Kendimi alçalttım ve yüzüne nazik öpücükler bıraktım, bunun korkusunun bir kısmını alacağını umuyordum. "Aria," diye mırıldandım. Bakışlarını benimkilere çevirdi, mavi gözleri endişeyle dönüyordu. Kollarını bana doladı, titreyen parmakları sırtıma dokunuyordu. Bana gergin bir gülümseme verdi. Lanet olsun. Bu kadını korumak ve onunla ilgilenmek istedim.

Aria'nın girişindeki baskıyı artırdım, sıkılı duvarlarını aşmaya çalıştım ama gergindi. Daha fazla güç kullanarak gerginliğini kırabilirdim ama bu yapmak istediğim son şeydi. "Rahatla," dedim, yanağını avuçladım ve dudaklarını öptüm. "Daha içine bile girmedim."

Parmak uçlarımı onun yanında gezdirdikten sonra kalçasını kavradım ve içine daha kolay girmemi sağlayacağını umarak onu benim için daha da ayırdım. Kalçalarını oynatıp dişlerimi sıkarak içine bir santim kadar kaydım. Tırnaklarını derime geçirdi, yüzü acıyla parladı, vücudu daha fazla acı beklentisiyle daha da gerildi. Duvarlarının kavranması kör edici bir zevk dalgası getirdi. Sadece onun acı dolu yüzüne bakmak bile kontrolü elimde tutmamı ve onun sıkılığının bana sunabileceği zevkin daha fazlasını istemememi sağlıyordu. Aria inledi, bu ses içimi temiz bir şekilde kesti. Beni zerre kadar rahatsız etmeyen acı çığlıkları duymuştum ama bu...

Durdum ve Aria'nın göğüslerini okşamaya başladım, bunun vücudunun penetrasyona uyum sağlamasına izin vereceğini umuyordum.

"Çok güzelsin," diye fısıldadım kulağına, bu sözlerin nereden geldiğinden bile emin değildim. Daha önce hiçbir kadınla tatlı dille konuşmamıştım. Olsa olsa, onları nasıl becermek istediğimi söyledim. "Çok mükemmel, *principessa*."

Sözlerim sonunda Aria'yı rahatlattı ve gözleri minnettarlıkla parladı. Benim hakkımda böyle hissetmemeliydi, onu inciten, sınırlarını zorlayan bendim çünkü onu sahiplenmek için daha fazla beklemek istemiyordum.

Tüm bunları biliyordum ama yine de durmadım, duramadım. Sonunda bu kadına sahip olma ihtiyacı çok güçlüydü ve ben bir piçtim.

Sikimi daha derine soktum ve tekrar gerildi. Onu öperken, "Neredeyse oldu." diye mırıldandım. Bu lanet bir yalandı. Daha yarısına bile gelmemiştim. Bir elimi aramıza soktum ve zevkle rahatlamasını umarak klitorisini ovuşturdum.

Aria küçük bir of çekti, dudakları aralandı ve yüzünde tereddütlü zevk titreşimleri belirdi. Kısa süre sonra Aria etrafımda yumuşadı ve tereddütlü inlemeler çıkardı.

Yolun geri kalanını içine sokmadan önce onu uyarmadım, vücudunun direncini planladığımdan daha büyük bir güçle kırdım. Aria altımda kamburlaştı, nefesi kesildi, acının şiddetiyle gözleri kapandı. Kıpırdamadan durdum, gerginliğinin verdiği hisler ve yüzündeki acı ifadesi beni şaşkına çevirmişti. Bana doğru bastırdı, nefesi boğazımda sertleşiyor, vücudu titriyordu.

Yavaşça dışarı çıktım, ama "Lütfen kıpırdama" diye bağırdı.

Karımın sesindeki yalvarma notası karşısında donup kaldım. Yukarı ittim ve yüzünü yukarı kaldırdım. Bakışlarımla buluşması bir an aldı. Gözleri yaşlıydı ve şiddetli bir utançla doluydu. Sertçe yutkundum.

"O kadar acıyor mu?"

"Hayır, o kadar da değil." Yüzünü buruşturdu, sikimin etrafında daha da gerildi ve vücuduma bir zevk sarsıntısı gönderdi. "Sorun yok Luca. Sadece hareket et. Sana kızmayacağım. Benim için kendini tutmana gerek yok. Sadece bitir şu işi."

Karıma baktım ve onu incitme fikrinden ne kadar nefret ettiğimi fark ettim. "Seni böyle kullanmak istediğimi mi sanıyorsun? Bunun ne kadar acı verici olduğunu görebiliyorum. Hayatımda pek çok korkunç şey yaptım ama bunu listeme eklemeyeceğim."

"Neden? Sen her zaman insanları incitirsin. Sadece evli olduğumuz için duygularımı önemsiyormuş gibi davranmana gerek yok."

Onu önemsemediğimi nasıl düşünebilir? Hiç kimseye ona davrandığım gibi davranmamıştım, başka birine karşı hiç bu kadar güçlü bir koruyuculuk hissetmemiştim. "Rol yapmam gerektiğini düşündüren ne?"

Gözleri benimkileri ararken Aria'nın yüz ifadesi umutla titredi ve gözlerindeki bakış göğsümü sıktı. Kahretsin, bana öyle bakmamalıydı.

"Bana ne yapacağımı söyle."

Parmakları kürek kemiğimi hafifçe okşadı. "Bir süre bana yakın durabilir misin? Ama kımıldama." Sanki isteğini görmezden geleceğimden hâlâ emin değilmiş gibi, akut utanç yine yalvarma hissiyle karışmıştı. Ona karşı öyle bir canavar olmayacaktım, ne bugün ne de başka bir zaman.

"Öpmeyeceğim." Dudaklarını öptüm ve sonra kendimi tamamen alçalttım. Bu hareket onun duvarlarının sikime sıkıca yapışmasına neden oldu ve bir an için bu hissin şiddetinden delireceğimden emin oldum. Bunun yerine Aria'ya odaklandım ve onu dikkatlice kollarımın arasına alıp sıkıca tuttum. Onu tekrar öptüm, yavaşça, nazikçe, daha önce yaşadığım hiçbir öpücüğe benzemiyordu. Aria'nın yakınlığı, vücudunun benim yumuşaklığım altında yumuşadığını hissetmek, ifadesindeki şefkatli güven... göğsümü garip bir huzur ve sıcaklık duygusuyla doldurdu. Avuç içimi yan tarafına ve kalçasına doğru gezdirdim, sonra tekrar yukarı kaldırdım. Yer değiştirerek elimi aramıza soktum ve onu rahatlatacağını umarak göğüslerini okşadım. Her zamanki gibi çok güzel tepki veriyordu ve vücudunun yavaş yavaş yumuşadığını, bu müdahaleye alıştığını hissettim. Hareket etme, Aria'nın duvarlarının etrafımda kaydığını hissetme ihtiyacıma rağmen hareketsiz kaldım. Meme ucunu okşadığımda Aria kamburunu çıkardı ve dudaklarımdan uzaklaştı. Nefes alış verişini düzensizdi ve dudakları öpüşmemizden dolayı şişmişti. O kadar seksiydi ki.

Aria usulca gülümsedi. "Hala...?"

Neredeyse gülecektim ama tepkimi bastırdım. Bunun yerine kalçalarımı dikkatle hareket ettirerek Aria'nın ereksiyonumu içinde hissetmesini sağladım. Yüzünden şaşkınlık ifadesi geçti.

"Sana iyi bir adam olmadığımı söyledim. Acı çektiğini bildiğim halde, içinde olduğum için hâlâ ereksiyon halindeyim," dedim çünkü gerçek buydu. İyi bir adam olsaydım onu zorlamazdım, ona ihtiyacı olan tüm zamanı verirdim, ama ona karşı öyle olmamaya çalışsam bile lanet olası bir piçtim.

Aria sırtımı okşadı. "Çünkü beni istiyorsun," diye fısıldadı. Sesinde bir parça belirsizlik vardı. Bu konuda nasıl şüphesi olabilirdi ki?

"Hayatımda hiç bu kadar çok şey istememiştim." Yine gerçek. Yüksek sesle dile getirmemem gereken bir gerçek çünkü Aria'ya güç veriyordu, çünkü ona sadece seks için değil, yakınlığı için ne kadar yanıp tutuştuğumu gösteriyordu. Siktir, sadece seks değil.

"Yavaş gidebilir miyiz?" Aria küçük, özür dileyen bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek sordu. Sanki bunun için özür dilemesi gerekiyormuş gibi.

"Elbette, *principessa*," dedim kararlılıkla. Hareket etmeye başlarken yüz ifadesine dikkatle baktım, hareketlerimi mümkün olduğunca kontrollü ve nazik tutmaya özen gösterdim. Kaslarım harcadığım çaba yüzünden titriyordu. Bu bana yabancı bir şeydi, daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

Aria küçük bir nefes verdi, kaşları birbirine yaklaştı. Rahatsızlık, ama eskisi kadar kötü değil.

Yavaşça girip çıkarken gözlerimi ondan hiç ayırmadım. Zevkim gittikçe daha sıkı sarılıyor, bacak kaslarımın titremesine neden oluyordu. Vücudum daha hızlı girmem için bağıırıyordu ama ben kendi ihtiyacımı bastırdım. Bir ilk daha. İlklerini benimle paylaşan tek kişi Aria değildi. Sadece benimki biraz farklıydı. Dizlerimi yeniden konumlandırıdım ve açığı değiştirdim. Bir nefesle sarsıldı.

Ritmim bozuldu. "Acıdı mı?"

Aria başını hafifçe salladı. "Hayır, iyi hissettirdi."

Sonunda. İtişimi aynı şekilde açtım, sonra Aria'nın ayrılmış dudaklarını öptüm, onu tattım, zaten daha önce biriyle hiç olmadığım kadar yakınen ona daha da yakın olmaya ihtiyaç duydum. Taşaklarımdaki, tüm vücudumdaki titreşen ihtiyaç, düşük bir arzu yanmasına dönüştü. Aria altımda hafifçe kıpırdandı ve vücudunun biraz gerginleştğini hissedebiliyordum ve kesinlikle boşalacağı için değil. "Sen iyi misin?" diye sordum.

Kızarmış yüzünde utanç ifadesi belirdi. "Ne zamana kadar...?"

"Biraz daha hızlı gidersem çok sürmez."

Aria'nın vücudunun bunu kaldırabileceğinden emin değildim. Ona bir hayvan gibi saldıracığımdan değil, ama bu düzeyde nazik bir seks beni boşaltmayacaktı. Aria başını sallayarak bana ihtiyacım olan izni verdi.

Dirseklerimin üzerine kalktım ve daha derine ve daha sert vurarak hızlandım. Taşaklarım kısa sürede sıkılmaya başladı, arzusunun tanıdık nabzı geri dönüyordu. Aria bana sarıldı, vücudu daha da sıkı sarıldı, sikimi sıkı. Kahretsin, bu cennet gibi hissettiriyordu. "Aria?" Başka bir hamleden sonra irkildiğinde sesimi yükselttim.

"Devam edin. Lütfen. Gelmeni istiyorum."

Lanet olası bir piçtim, ama artık durmanın ötesindeydim. Taşaklarım sıkılaştı, zevk dalgaları sikimden dışarı yayıldı ve ben inleyerek koptum, döllerimi içine boşaltırken itişlerim sarsıntılı hale geldi. Sanki yıllardır seks yapmamışım gibi sikim seğirdi ve seğirdi. Güçlü bir sahiplenme dalgası içimi yaktı ama bunun altında tamamen yabancı olan daha sıcak bir duygu vardı. Aria'nın boğazını öptüm, nabzının dudaklarımın altında hızla attığını hissettim. Sıcak nefesi tenimde gezindi, düzensiz

benimki gibi. Avuç içleri sırtımı okşadı, parmakları yumuşak ve titriyordu. Karımı. Ne pahasına olursa olsun koruyacağım kadın, bu babamı öldürmek anlamına gelse bile.

Bir an için gözlerimi kapattım, esnek vücudunun benimkinin altındaki hissinin, şimdi benimkine karışan tatlı kokusunun ve daha karanlık bir seks notasının tadını çıkardım. Benimkini. Lanet olası benim.

Dikkatlice içinden çıktım ve yatağa uzandım, sonra onu kendime doğru çektim ve kollarımı ona doladım. Bunu düşünmeden yaptım, onu yakınımda istiyordum. Şimdi yakınlığıma ihtiyacı olduğunu biliyordum ama kızarmış yüzünü okşadığımda, onu kollarımda tutmamın tek nedeninin bu olmadığını fark ettim. Hiç kimse rahatsız etmezken o benim içimdeki iyiliği görmek istiyordu ve ben içimde 'iyi' etiketine layık bir şey olduğundan tam olarak emin değildim.

Aria'nın gözleri önce büyüdü sonra aşağıya kaydı. Seks sonrası sersemliğimle nedenini anlamam bir saniye sürdü. Benim dölüm. Şakağını öperek yataktan kaydım. "Bir bez getireyim." Banyoya girdim ve gözlerim sikime takıldı. Kanla kaplıydı. Aria çok sıkıydı. Aynı anda hem heyecan verici hem de işkence gibiydi. Yatak odasına dönmeden önce kendimi temizledim ve bir bezi ılık suyla ıslattım, onu çarşaflardaki kan lekelerine bakarken buldum. "Çok daha fazlası var Düşün gecemizde yarattığın sahte sahneden daha kanlı," diye fısıldadı.

Karımın yanına uzandım ve bacaklarını nazıkçe ayırdım. Kokusu şişmiş ve kana bulanmış durumdaydı. Bu görüntü göğsümü sıktı çünkü bu, onun için ne kadar acı verici olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu. Acı vermek her zaman iyi olduğum bir şeydi. Bezi acıyan etine bastırdım ve bir nefes aldım.

Dizini öptüm, bu gece düşün gecemiz olmadığı için, bu çarşafları sunmak zorunda kalmayacağım için çok rahatlamıştım. "Düşündüğümde çok daha sıkıymışsın," dedim sessizce. Aria'nın yanaklarındaki kırmızı daha da belirginleşti. Avucumu karnının alt kısmına bastırmadan önce el bezini attım. Dokunduğumda kasları kasıldı ve tekrar aşağı kayma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. Aria bir süre daha seks için hazır olmayacaktı. "Ne kadar kötü?" diye sordum.

Aria önümdeki yatağa uzandı. "O kadar da kötü değil. Bıçak ve kurşun yaralarıyla kaplıyken nasıl şikâyet edebilirim ki?"

Başımı salladım. Mesele bu değildi. Acı çekmemesi gerekiyordu. Buna izin veremezdim. "Benim hakkımda konuşmuyorsun. Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum, Aria. Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar acıyor?"

"Şimdi mi? Beş mi?"

Hay sikeyim. Şimdi beş mi? Beş olmasını umuyordum. Yanına uzandım ve bir kolumu ona doladım. Bana biraz utangaçlık biraz da rahatlama hissiyle baktı. Rahatlamıştı çünkü ilk seferini atlatmış ve bitirmişti. Pek de ego yükseltici bir düşünce değildi. "Peki ya sırasında?"

Aria dudaklarını yalayarak başka tarafa baktı. "Eğer hissettiğim en kötü acı on ise, o zaman sekiz." Sesinde hâlâ doğruyu söylemediğini belli eden bir nota vardı. Lanet olsun.

"Gerçeği."

"On."

Karnını okşadım. Onun acı seviyesinin benden farklı olduğunu kendime hatırlatsam da Aria'nın itirafı pek hoşuma gitmedi. Ona bu kadar acı çektiren kişi olmayı asla istemezdim. "Bir dahaki sefere daha iyi olacak." Öyle olmasını umuyordum. Bunu onun için nasıl kolaylaştıracığımdan emin değildim. Ufak tefek ve gergindi, bense ona sahip olma arzusuyla yanıp tutuşan bir pisliktim.

Aria bana özür dileyen bir bakış attı. "Bu kadar erken tekrar yapabileceğimi sanmıyorum."

"Şimdi demek istemedim. Bir süre ağırın olacak." Onu hâlâ istiyordum, belki de her zamankinden daha fazla. Onu sahiplenmek ona olan arzumu ya da ona olabildiğince yakın olma ihtiyacımı kesinlikle dindirmemişti. Bu sinir bozucuydu.

"Bir ile on arasında bir ölçekte, ne kadar hızlı ve sert gittin? Gerçeği söyle," diye sordu Aria alaycı bir sesle.

Yalan söylemeyi düşündüm ama nedense söylemek istemedim. Aria'nın her yönümlle ilgili gerçeği, kötüyü, en kötüyü bilmesini istiyordum. Nedeninden bile emin değildim. Matteo dışında kimseyle bir şey paylaşma zahmetine girmemiştim.

"İki," dedim, bunu yaparken onu yakından izliyordum. Gerildi, yüzünde şok ifadesi belirdi. Ona yapabileceğim kadar nazik davranmışım. Seks yaparken hiç kimseye bu kadar yakın olmamışım, hiç bu kadar yavaş gitmemişim ya da bir kadının iyi olduğundan emin olmak için yüz ifadelerine dikkat etmeye çalışmamışım.

"İki mi?"

"Zamanımız var. İsteddiğin kadar nazik davranacağım." Kahretsin, bu gerçekten de doğrudu. Eğer Aria'nın bana ihtiyacı varsa, aylarca vanilya rotasını izleyebilirdim.

Aria içime işleyen bir şekilde gülümsedi. Mümkün olduğunca sık görmek istediğim bir bakıştı bu. "Luca-Vise-Vitiello'nun 'nazik' dediğine inanamıyorum."

Biri onlara nazik olabileceğimi söylese adamlarım buna inanmazdı. Ve babam, lanet olası babam, kendini kaybederdi. Kendime gelmemi ve karımı dövmemi isterdi. Kendini koruyamayan birine, senin koruman altında olması gereken birine kötü davranmanın güç göstermediğini asla anlayamazdı. Bir erkek kime özenle davranacağını ve kimi ezeceğini bilmelidir. Aria'nın yanağına dokundum ve eğilerek, "Bu bizim sırrımız olacak," diye mırıldandım. Öyle olmalıydı. Kimse bilmemeliydi. Eğer babam Aria'yı benim acımasızlığım için bir risk olarak görseydi, onu hemen öldürürdü. Onun sefil hayatına son verirdim, onun sahip olduğu sadistlik damarının benim de damarlarımda dolaştığını ona gösterirdim ama bu Aria'yı kurtarmazdı.

Ona hiçbir şey olmayacaktı. Ben hayatta olduğum sürece olmaz. Ona zarar vermeyi düşünen herkesi öldürürdüm.

Aria başını salladı, yüz ifadesi yumuşadı. "Nazik olduğun için teşekkürler. Böyle olacağını hiç düşünmemiştim."

"İnanın bana, buna benden daha fazla şaşırın kimse yoktur," dedim. Naziklik benim doğamda yoktu, hiçbir zaman da olmamıştı ve Aria'dan başkasının bunu deneyimleyebileceğinden de şüpheliydim.

Aria bana döndü ve başını omzuma yaslayarak yanıma yaslandı. Ona daha sıkı sarıldım. Sanki ona yakınlığa izin verdiği için lanet bir hediye vermişim gibi küçük bir iç çekti. Belinin yumuşak tenini hafifçe okşadım ve bir sakinlik hissettim.

"Birine karşı hiç nazik olmadın mı?"

Hayatımda daha yumuşak bir tarafımı gösterdiğim bir anı bulmak için beynimi harap ettim ama bulduğum tek anı beş yaşında bir çocuk olduğum zamandı. Annemi yatağında ağlarken bulmuş ve yatak odasına girmeme izin verilmemesine rağmen yanına gitmişim. Feryatlarından korkmuş ve onu durdurmak için eline dokunmuşum. Annem elini çekti ve bir süre sonra babam içeri girdi. Beni dışarı sürüklemiş ve bir kadının aptalca kaprislerine boyun eğmeye çalıştığım için dövmüştü. "Hayır. Babam Matteo'ya ve bana her türlü kibarlığın bir zayıflık olduğunu öğretti. Ve benim hayatımda buna hiç yer yoktu," dedim. Geçmişimden gelen tüm duygusal yükler, karıma bile açıklamak istediğim bir şey değildi.

"Peki ya birlikte olduğun kızlar?" Aria sordu. Sesi bir parça endişe ve kıskanılıkla titriyordu. Sarı tacına baktım, çıplak vücutu benimkinin yanında uzanıyordu, zarif, nefes kesici derecede muhteşem, *benimki*. Grace olayından sonra diğer kadınlar hakkında endişelenmesi anlaşılabilir bir şeydi ama bir daha başka bir kadına dokunmak gibi en ufak bir niyetim yoktu ve gemişimdeki tüm kadınların hiçbir anlamı yoktu. oğunun adını ya da yüzünü bile hatırlamıyordum.

"Onlar bir amaç için araçtı. Sikişmek istiyordum, bu yüzden bir kız aradım ve onu becerdim. Sert ve hızlıydı, kesinlikle nazik değildi. Çoğunlukla onları arkadan beceriyordum, böylece gözlerinin içine bakmak ve onları umursuyormuş gibi davranmak zorunda kalmıyordum."

Aria Famiglia dövmemi öperek beni şaşırttı, dudakları yumuşacıktı. Ona daha da sıkı sarıldım, onun sevimliliğine, masum şefkatine nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum. Bu daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeydi. Karşılığında ona anlamlı bir şey vermek istiyordum ve bunu yapabilmemin tek bir yolu vardı. "Bana nasıl nazik olunacağını öğretebilecek tek kişi annemdi," dedim, kelimeler boğazımda şarapnel gibi hissederken bile. Onun hakkında konuşmaktan, hatta onu hatırlamaktan bile hoşlanmıyordum. "Ama ben dokuz yaşındayken kendini öldürdü."

"Özür dilerim," diye fısıldadı Aria, bakışlarımla buluşmak için başını geriye eğerek. Yumuşak avucunu yanağıma bastırdı. Aria'dan önce hiç kimse böyle bir şey yapmamıştı ve ne zaman başkalarında bu tür sevgi dolu bir jeste tanık olsam, neden birinin yanağına dokunduğunu ya da sikini emdirmek varken yanağına dokunulmasını istediğini merak ederdim. Lanet olası bir yanak. Ama bu iyi hissettirdi. Diğerı kadar iyi değildi ama yine de çok iyiydi. Aria'nın gözlerinde merhamet vardı ama geçmişe takılıp kalmak istemiyordum.

"Hâlâ acıyor mu?" Sordum ve neden bahsettiğimden emin olmadığı anlaşılınca parmak uçlarımı karnının üzerinde gezdirdim.

Aria kızardı, altın rengi kirpikleri utançla dalgalandı. "Evet, ama konuşmak yardımcı olur."

"Nasıl yardımcı oluyor?" Sadece kelimelerin bunu yapması imkansız görünüyordu. Acı içindeyken, Matteo isteklerimi çoğunlukla görmezden gelse de, kesinlikle kimseyle konuşmak, hele hele birinin saçmalıklarını dinlemek istemiyordum.

"Dikkatimi dağıtıyor," diye itiraf etti Aria, gözleri hâlâ benimkilerdeydi. şimdiye kadar bakışlarımı en uzun süre tuttuğu andı ve itiraf etmeliyim ki bundan hoşlanmıştım. "Bana annen hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?"

Dün olmuş gibi hatırladığım o kadar çok şey vardı ki ama hiçbiri mutlu değildi. Annemle paylaştığımız tek bir mutlu anı var mıydı, babamın acımasız gölgesiyle lekelenmemiş bir şey var mıydı, emin değildim. "Babam ona vurdu. Ona tecavüz etti. Küçüktüm ama neler olduğunu anlamıştım. Babama daha fazla dayanamadı ve bileklerini kesip aşırı dozda uyuşturucu almaya karar verdi."

Aria titredi. Bunun annemin yaşadıklarını hayal ettiği için olup olmadığından emin değildim. Aria'nın bunun onun da kaderi olacağından endişe ettiğinden emindim. Babamın anneme yaptığını Aria'ya yapabileceğim, Aria'nın altımda kırık ve dehşet içinde yatacağı düşüncesi bile bende düş alma isteği uyandırdı.

"Seni ve Matteo'yu yalnız bırakmamalıydı."

Onu etkileyen şey bu muydu? Aria benim için fazla nazik, fazla iyiydi ve her zamanki gibi duvarlarımdan birini daha delip geçti. Tüm hayatımı onları inşa etmek için harcamıştım, alınacak kadar sağlamlardı ve o burada farkına varmadan onları yıkiyordu. "Onu buldum."

Aria nefesini içine çekti ve o mavi gözleri yaşlarla doldu. Benim için gözyaşları. "Annemi bileklerini kestikten sonra mı buldun?"

Duygular göğsümü sıkıştırdı ama onları ait oldukları yere, derinlere ittim. "Bu aslında gördüğüm ilk cesetti. Elbette sonuncusu değildi," dedim, sesimin sert ve kararlı olmasından memnundum.

"Bu korkunç bir şey. Çok korkmuş olmalısın. Sadece bir çocuktun."

Çocuktum ama değildim. Hayatım hep kan ve şiddetle, geceleri annemin çılgınlıklarıyla doluydu. "Bu beni sertleştirdi. Bir noktada, her çocuk masumiyetini kaybetmek zorundadır. Mafya zayıflara göre bir yer değildir."

"Duygular bir zayıflık değildir."

Aria'nın gözlerini aradım. Gözlerindeki yumuşaklık ve şefkat zaten bir riskti. Bunlar riske atamayacağım duygulardı, kesinlikle toplum içinde değil ve kapalı kapılar ardında bile akıllıca değillerdi. Eğer bir gün Familgia'ya hükmetmek istiyorsam, çalmak kadar sert, korkulan ve acımasız olmalıydım ve o zamana kadar piç babamı sırtımdan uzak tutmalıydım. "Evet, öyle. Düşmanlar her zaman size en çok zarar verebilecekleri yeri hedef alırlar."

Babam, Aria'nın benim için hükmedebileceğim ve vahşileştirebileceğim güzel bir şeyden daha fazlası olduğunu düşünseydi, lanet olası akıl oyunlarında onu bana karşı kullanırdı. Karım için Bratva kadar, belki de daha fazla risk oluşturunuyordu çünkü onu ondan koruma seçeneklerim şimdilik sınırlıydı.

"Peki Bratva sana zarar vermek isteseydi nereye nişan alırdı?" Aria usulca sordu, sesi aynı anda hem umutlu hem de meraklıydı. Bakışlarım yüzünün hassas çizgilerinde gezindi.

Matteo kendini savunabilecek kadar güçlü olduğu için düşmanlarımın bana karşı koz olarak kullanabilecekleri kimse yoktu. Kimseyi umursamadığımı biliyorlardı, sadece Famiglia'yı. Hayatımı mafyaya adamıştım, hayattaki tek amacım Capo olmaktı. Sadece bu amaçla yetiştirilmiştim. Diğer her şeyin, özellikle de bir kadının önemsiz olması gerekiyordu. Kadınların yeri doldurulabilirdi. Babam Matteo'ya ve bana bunu öğretmişti ve buna göre yaşamıştı. Annemin yerine Nina'yı koyması uzun sürmemişti.

Aria'nın gözlerindeki bakış bir başka duvarımı daha yıktı ama ona izin veremezdim. Işıkları kapattım, yüzündeki duyguyu gizlemek için karanlığa ihtiyaç duyuyordum. "Asla öğrenemeyecekler," dedim.

Aria küçük bir nefes verdi, bana karşı sönükleşti. Ona veremeyeceğim, ikimizin iyiliği için de vermeyeceğim bir şeyi dilemekten vazgeçmesi gerekiyordu. Umutlarını yıkmak, duygularını daha tomurcuk halindeyken bastırmak kolay olurdu. Benim için her zaman çok kolay olan birkaç acımasız kelime. *İstediğimi aldım, duygusal saçmalıkları bırak. Tek umursadığım senin dar amcığının sikimi sağması. Benim için gerginliği azaltmak için bacaklarını açmaktan başka bir şey değilsin.* Bu sözler Aria'yı iliklerine kadar keser, bir daha duvarlarımı aşmasını engellerdi. Şüphesiz bunların doğru olduğuna inanacaktı, çünkü bunlar benim olduğum adama, bekaretini alırken mırıldandığım tatlı sözlerden daha uygun kelimelerdi. Herkes bu sözlerin yanımdaki kadına karşı hissettiklerimin gerçek doğasını yansıttığına inanacaktı. Sözcükler dilimde dolaşıyordu, Aria'yı ve güç iddiamı korumak için söylenmeleri gerekiyordu ama dudaklarımdan dökemiyordum. Aria'ya böyle yalan söyleyemezdim, onu böyle ezemezdim.

Ama en önemlisi, daha sonra bana nasıl bakacağı, bana bir daha asla o küçük, güven dolu gülümsemeyi vermeyeceği düşüncesine katlanamıyordum.

BÖLÜM 20

Uyandığımda Aria bana yaslanmıştı, alnı göğsüme yaslanmıştı, bacaklarımız makaslanıyordu. Kıpırdanması beni uyandırmıştı. Beni uyandırmadan kendini tuttuğum yerden kurtarmaya çalıştı ama nafile bir çabaydı bu. Uykum hafifti ve en küçük bir ses ya da hareketle uyanıyordum. "Neyin var?" Gümbürdedim.

Aria uykulu bir sesle, "Tuvalete gitmem gerek," dedi.

Onu sınıksız kavrayan elimi gevşettiğimde geri çekildi ve bana baktı. Yarı kapalı gözlerle onu izledim. Aria dudağını ısırды, belirsizce gülümsedi. Dün gece yaptıklarımız yüzünden utangaçtı.

Başparmağımı şişmiş dudaklarına sürterek yanaklarının kızarmasını izledim. Yavaşça yataktan çıktı, hareketleri sertti. Banyoya doğru yürürken gözlerim onun güzel poposunu takip etti. Rahatsızlıktan dolayı yürüyüşü biraz bozuktu. Hatırlattığı için mutluydum çünkü sikim çoktan yorganın altında çadır kurmaya başlamıştı. İnleyerek komodinin üzerindeki telefonuma uzandım. Saat daha sekizdi ve Romero'nun Aria'yı korumak için dokuzda gelmesi gerekiyordu.

Ona kısa bir mesaj atarak saat on ikide orada olmasını söyledim, ardından Matteo'ya bir mesaj daha atarak işin daha sonraya kaldığını bildirdim. Sonra telefonumu kapattım, henüz kardeşimin can sıkıcı sorularını dinleyecek durumda değildim.

Aria on dakika sonra döndü, yüzü ara sıra buruşuyordu.

"Ağrın var mı?" Retorik bir soru olsa da sordum. Acı belirtilerine daha az aşına olan biri bile onun rahatsız olduğunu görebilirdi.

Aria yatağın önünde durdu, burnu utançla kııştı. "Evet. Özür dilerim."

"Neden üzgünsün?"

Aria yanımda uzandı, gözleri kısa bir süre kasıklarına kaydı ve sonra tekrar yüzüme döndü. Ona olan arzumu gizlememin hiçbir yolu yoktu ama bu onun bedeninin ihtiyaçlarını göz ardı edeceğim anlamına da gelmiyordu.

"Bunu tekrar yapmak isteyebileceğini düşündüm ama yapabileceğimi sanmıyorum."

Kaburgalarını ve yan tarafını okşadım. "Biliyorum. Bu kadar çabuk hazır olmanı beklemiyordum." Aria'nın teni bakımlarımın altında sivilcelendi. Önce karnını, sonra da güzel sarışın üçgeninin kenarını okşadım. Nefesini tuttu. "Eğer istersen seni yalayabilirim." Kendimi onun kalçalarının arasına gömme fikri içimi arzuyla doldurdu.

Aria yutkundu. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Arkama yaslandım ama gözlerimi ondan ayırmadım. Meme uçları dikkatim altında büzüştü.

Aria üzerime eğildi, bakışları göğsümde ve karnımda geziniyordu. İfadesi cinsel değildi, yani kaslarıma hayranlık duymuyordu, ama Aria'nın vücudunun beni arzudan çıldırttığı gibi onu da tahrik ettiklerini biliyordum. Elimi uzattım ve başparmağımla pembe meme ucunu okşadım. Aria'nın her santimi mükemmeldi, sadece dışı değil, tatlı kişiliği de. Her türlü arzumu yerine getiren pek çok güzel kadınla birlikte olmuştum. Benim hakkımda tek bir gerçeği bile bilmeyen, onlara verebileceğimden fazlasını bilmek istemeyen kadınlar.

Arzu ettiğim her şeyi duygularını umursamadan almıştım, onları görünüşlerine, göğüslerinin büyüklüğüne veya dudaklarının şekline, dillerinin becerisine veya kışlarına almaya istekli olmalarına göre seçmiştim.

Aria kendim için seçmediğim ilk kadındı ve muhtemelen hiçbir zaman da seçmeyecektim. Eğer babam bir Outfit kızı seçme kararını bana bıraksaydı, başka birini seçerdim çünkü Aria'yı ilk gördüğüm andan itibaren onu korumak istemiştim. O zamanlar bile onunla evlenmenin inşa ettiğim her şey için lanet bir risk oluşturduğunu içten içe biliyordum. Gianna'yla evlenmek güvenli bir seçim olurdu çünkü onun kişiliğiyle pislik olmak, canavar maskemi takmak gibi bir derdim olmazdı. Aria ile kaybettiğim bir oyundu. Şimdiye kadar oynadığım en tehlikeli oyundu.

Bana ne yapıyordu böyle? "Göğüslerin mükemmel amına koyayım," dedim sessizliğim içinde, bu çılgın anı bozmak istiyordum.

Aria parmak uçlarını karnımdaki bir yara izinin üzerinde gezdirdi. "Bu yara izi nerede oldu?"

Daha güvenli bir arazi. "On bir yaşındaydım." Anılar, diğer pek çok kötü anının arasından sıyrılarak yukarı doğru tırmandı.

Aria'nın yüzünde bir şok ifadesi belirdi. Hangi hikâyenin geleceğini biliyordu. Herkes hikâyeyi biliyordu. On bir yaşında ilk adamını öldüren çocuk, o zaman bile bir canavardı. Babasının oğluydu. Belki o zamandan önce de insanlar benden korkuyordu, ama diğer insanların bana dikkat edilmesi gereken biri gibi baktıklarını ilk kez o ilk cinayetten sonra fark ettim.

"Famiglia şimdiki kadar birleşik değildi," diye başladım ve ona her şeyin nasıl başladığını, nasıl bir Yapma Adam, bir katil olduğumu anlattım. O zamanlar bile başka bir insanı öldürdüğüm için suçluluk hissetmemiştim. Eğer dikkatli olmazsam babamı öldürmek Famiglia'yı yeniden parçalayabilirdi.

Aria niyetli bir ifadeyle beni izledi, bu hikâye anlatıldığında genellikle bana yöneltilen hastalıklı hayranlık ya da saygılı korku yoktu.

"Bu senin ilk cinayetindi, değil mi?"

"Evet. Birçoğunun ilki." Kaç kişiyi öldürdüğümünden tam olarak emin değildim, sadece Matteo'nun mu yoksa benim mi kurşununun bir toplu katliam kaosunda birini öldürdüğü her zaman net olmadığı için değil, aynı zamanda bir noktada saymayı bıraktığım için. Yirmi, elli ya da yüz kişiyi öldürmüş olmamın ne önemi vardı ki?

Aria'nın parmakları hâlâ yara izimi okşuyordu ama fark ettiğinden şüpheliydim. Tamamen yüzüme odaklanmıştı. "Tekrar ne öldürdün?"

"Aynı gece. O ilk adamdan sonra Matteo'ya dolabıma saklanmasını söyledim. İtiraz etti ama ben daha büyüktüm ve onu içeri kilitledim. O zamana kadar epey kan kaybetmiştim ama adrenalinim yüksekti ve alt kattan hala silah sesleri geliyordu, ben de silahımla gürültüye doğru yöneldim. Babam iki saldırganla atış talimi yapıyordu. Merdivenlerden aşağı indim ama kimse bana dikkat etmedi ve sonra birini arkadan vurdum. Babam da diğerini omzundan vurarak indirdi."

"Neden onu öldürmedi?"

Aria, ne kadar da masum. "Famiglia'da başka hainler olup olmadığını öğrenmek için onu sorgulamak istedi."

"Peki seni hastaneye götürürken o adamla ne yaptı?"

Sanki babam beni hastaneye götürmek şöyle dursun, bana tıbbi yardım sağlamak için birine işkence etmeyi bırakacakmış gibi.

"Sakin bana seni almadığını söyleme."

"Famiglia'nın doktorunu aradı, yaranın üzerine baskı yapmamı söyledi ve bilgi almak için adama işkence etmeye başladı."

Aria başını yavaşça salladı. "Ölebilirdin. Bazı şeylerin hastanede tedavi edilmesi gerekir. Bunu nasıl yapabildi?"

"Aile her şeyden önce gelir," dedim. Bu benim yaşadığım bir gerçektir. Askerlerimizden talep ettiğimiz bir şeydi ve Matteo ile benim de uymak zorunda olduğumuz bir şeydi. "Yaralılarımızı asla hastaneye götürmeyiz. Çok fazla soru soruyorlar ve polis olaya dahil oluyor ve bu da zayıflığın kabulü anlamına geliyor. Babam da hainin kendini öldürmeye fırsat bulamadan konuştuğundan emin olmalıydı."

"Yani yaptığı şeyi onaylıyor musun? Famiglia'yı ve gücünü koruyabilmek için sevdiğin birinin kan kaybından ölmesini izleyebilirdin."

Sevgiler.

Sevdiğin biri.

Aria gerçekten benim aşık olabileceğimi düşünüyor muydu? Babam ya da benim gibi insanların böyle saf bir duyguyu içimizde barındırabileceğimizi? Belki de her çocuk sevmek ve sevilme ihtiyacıyla doğuyordu ama ben bu kavramdan yoksun yetiştirilmiştim ve sonunda şiddet, ihanet ve zalimlikle içimdeki bu duygu yakılıp atılmıştı.

"Babam beni sevmiyor. Matteo ve ben onun güç garantisi ve aile adını yaşatmak için bir yoluz. Aşkın bununla hiçbir ilgisi yok."

Aria'nın yüzü buruştu, o bebek mavilerinde umutsuzluk parlıyordu. "Bu hayattan nefret ediyorum. Mafyadan nefret ediyorum. Bazen keşke kaçmanın bir yolu olsaydı diyorum."

Onun bu itirafı karşısında vücudum gerildi. "Benden mi?" Bu fikrin bana verdiği acının yanı sıra öfkemi de bastırarak sordum.

"Hayır. Bu dünyadan. Hiç normal bir hayat yaşamak istemedin mi?" Başını eğdi ve yine gözlerimi aradı, iyi bir şey ya da umut ışığı aradı. Benim kim olduğumu, her zaman kim olacağımı anlaması gerekiyordu.

"Hayır. Ben buyum, bunun için doğdum Aria. Bildiğim tek hayat bu, istediğim tek hayat bu. Normal bir hayata bağlanmak benim için hayvanat bahçesinde küçük bir kafeste yaşayan bir kartal gibi olurdu." Kahretsin, normal bir hayatı seçenek olarak bile düşünmemiştim. Üniversiteye gitmeyi, normal bir iş sahibi olmayı hiç hayal etmemiştim. Yaratılmış Adam olmasaydım ne olabileceğimden bile emin değildim. Kendimi bildim bileli, Yaratılmış Adam olmak, Capo olmak benim hedefimdi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Liseyi her şeyden çok gösteriş için ve sadece babamın etkisi ve parası okul yönetiminin devamsızlık oranını görmezden gelmesini sağladığı için bitirmiştim. "Benimle evlenmen seni mafyaya zincirliyor. Ben yaşadığım sürece kan ve ölüm senin hayatın olacak," dedim sonunda, Aria'nın isteklerini ve umutlarını yıkmak zorunda kalmaktan nefret ediyordum ama bunun daha iyi olduğunu da biliyordum.

O her zaman benim olacaktı, bu konuda başka seçeneği yoktu çünkü ben ona başka bir seçenek sunmayacaktım. Daha fazlasını ummak yerine elindekiyle yetinirse, aşk yerine saygıya dayalı bir evliliği kabullenirse, belki o zaman bu hayattan ve bana olan bağından kurtulabilirdi.

Bu düşünce pek hoşuma gitmemişti ama aptalca duygusal fantezilere kapılmak çocukken beni çok hırpalamıştı.

Aria başını salladı ama ezilmiş gibi görünmüyordu. Aslında kararlı görünüyordu. "O halde öyle olsun. Sen nereye gidersen ben de oraya gideceğim, yol ne kadar karanlık olursa olsun."

Ve gerçek Aria tarzında, tüm masumiyeti ve sevecenliğiyle, indirmeye hiç niyetim olmayan bir duvarı daha yıktı ve benim onu saygı ve uygunluk bağıyla yetinmeye razı etme konusundaki kahrolası kararlılığımı da beraberinde götürdü. Onu sertçe öptüm, çoğu tamamen yabancı ve tamamen delice olan sayısız çelişkili

duyguyla yanıp tutuşuyordum.

Aria lanet olası bir peri masalı, gişe rekorları kıran bir Hollywood filmine layık bir aşk hikâyesi istiyordu. Bunu elde etmeye kararlıydı ve ben onu reddedecek kadar güçlü olup olmadığımdan emin değildim.

Aria ve ben birlikte mutfağa indik. Öğleye birkaç dakika vardı ve Matteo'yla buluşup Sphere'e gitmem gerekiyordu. Yatakta bu kadar uzun süre kalmaya niyetim yoktu ama dün gecedan sonra Aria'yı olabildiğince uzun süre yanımda tutma isteği duydum. Aria buzdolabında yenebilecek bir şeyler ararken ve ben de kahve hazırlarken Romero henüz gelmemişti. Gözlerim sürekli ona dönüyordu. Üzerinde renkli noktalı beyaz bir yazlık elbise vardı, saçları duştan sonra hâlâ nemliydi, ayakları çıplaktı ve tanımadığım hafif bir melodi mırıldanıyordu. O sanki omuzlarından bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

Fincanlar kahveyle dolduğunda, bir tanesini meyve ve mısır gevreği dolu iki kâse hazırlamış olan Aria'nın yanına koydum. Kahvemden bir yudum aldıktan sonra kolumu arkadan beline doladım. Aria hemen arkasına yaslandı, bana bakarken başının arkası göğüs kafesine dayanıyordu.

"Mutlu ve rahatlamış görünüyorsun," dedim sessizce. Küçük bir kahkaha atarak dudağını ısırdı. "Öyleyim."

"Neden?" Kısık bir sesle sordum. Ona dokunmadan edemiyordum ve burnumu sarı saçlarına gömmekten kendimi zor alıkoyuyordum.

İç çekti. "Kızmayacağına söz verir misin?"

Kaşlarımı çattım. "Bu söz verebileceğim bir şey değil ama sana kızmakta zorlandığımı söylediğimde bana güven."

Aria gülümsedi. "Sadece bittiği için rahatladım."

Kaşlarım alnıma tırmandı. "Tekrar seks yapacağımızın farkındasın."

Aria kıkırdayarak dirseğiyle beni dürttü. "Biliyorum. Ama sonunda beni kendinin yaptığın için rahatladım..." Sesi alçaldı, gözleri utanç içinde burnuma doğru kaydı.

Bu ikimiz için de geçerliydi, ama Aria'nın ağzından sanki seks değil de acı verici bir tıbbi tedaviden kurtulmuş gibi çıkıyordu. Kafa karışıklığım gün gibi ortada olmalıydı, çünkü Aria söz almadan devam etti. "Çok korkuyordum çünkü ne bekleyeceğimden emin değildim, bilinmeyenden korkuyordum, özellikle de bana karşı nazik olup olmayacağından emin değildim... ama şimdi seninle olmaktan korkmama gerek olmadığını biliyorum."

Yüzünü kavradım ve onu öptüm. "Benden asla korkmana gerek yok Aria, ne yatakta ne de yatak dışında. Sana karşı her zaman nazik olacağım."

Tamamen sıçmıştım.

Asansör durdu. Gözlerim buzdolabındaki saate kaydı. Öğleyi gösteriyordu. Romero her zamanki gibi tam vaktinde gelmişti. Aria'dan uzaklaştım, doğruldum ve kahvemden bir yudum daha aldım. Asansörün kapıları açılıp Romero dışarı çıktığında ve ardından baş belası kardeşim geldiğinde yüzüm duygusuz maskeme geri dönmüştü. Aria beni izledi, sonra kendi kahvesini aldı ve bar taburesine doğru yürüdü. Yürüyüşü biraz bozuktu ve tabii ki hem Romero hem de Matteo bunu fark etti. Made Men olarak geçirdiğimiz yıllar bize başkalarının tavırlarındaki en ufak bir değişikliği fark etmeyi öğretmişti çünkü bu genellikle tehlike anlamına gelirdi.

Aria onların ilgisini fark etti ve kıpkırmızı kesildi, gözleri önce bana, sonra hızla fincanı tutan ellerine kaydı. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Utanç duyduğunda çok sevimli oluyordu. Romero şaşkınlıkla gözlerini kıstı ama Matteo bana o lanet köpekbalığı sırtışını yaptı. "Görüyorum ki sonunda keşfedilmemiş topraklarda bir gezintiye çıkmışsın," dedi.

Aria elindeki fincanı bir çingirtıyla yere bıraktı, yüz ifadesi dehşet içindeydi.

Matteo'yu öldürecektim. "Neden o lanet çeneni kapalı tutmuyorsun?" diye homurdandım. Romero'ya baktım, Matteo'nun aptalca yorumunu anlayıp anlamadığını ölçmeye çalışıyordum. Romero'nun ifadesi dikkatle boştu ama beni kandırmıyordu. Matteo'nun ne demek istediğini çok iyi biliyordu, özellikle de Aria'nın davranışını göz önüne alırsak. Lanet olsun. "Kahvaltı edecek misin?" Aria gergin sessizliğin içinde başını sallayarak sordu

mısır gevreği dolu bir kase.

"Vakit yok," diye tersledim, Aria sıçradığında ses tonumdaki keskinlikten pişmanlık duydum. Öfkem ona yönelik değildi. Lanet olsun. Romero ve Matteo'nun önünde bunu telafi bile edememiştim. Ona doğru yürüdüm, vücudumla görüşünü engelledim, sonra eğildim. Matteo ve Romero beni sadece sahiplenici davranırken ve genç karımı ona sahip olduktan sonra öperken görecekerdi. "Bu akşam yemek yiyeceğiz," diye mırıldandım kulağına, geri çekilmeden önce başparmağımla dudaklarını hafifçe okşadım.

Aria başıyla küçük bir selam verdi. Romero ve kardeşime döndüğümde yüzümdeki ifade taş gibiydi. Matteo gülmekten patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Bir gün onu Hudson Nehri'nde boğacaktım.

Romero'ya son bir kez bakıp, onunla daha sonra yüzleşmem gerektiğini bilerek asansöre doğru yürüdüm. Matteo yanıma eğildi ve kapı bizi içeri alır almaz ağzı bir karış açıldı. "Aria sonunda kirazını patlatmana izin mi verdi?"

Öfkeyle baktım.

Omuz silkti. "Hadi ama. Davranışlarından sikini bakır sulara daldırdığın o kadar belliydi ki."

"Dikkatli ol," diye uyardım.

İnanmayan bir kahkahayla başını salladı. "Yaramaz haberleri paylaşmak yok. Koruyucu koca modu. Ve bakire gelinini sahiplenmeden önce hazır olmasını beklemek. Seni tanımasaydım, küçük karına karşı zaafın olduğunu söylerdim."

"Neden bunu çatılardan haykırmıyorsun ya da daha iyisi, lanet olası babamıza duyurmuyorsun ki beni kontrol altında tutmak için Aria'yı kullanabilirsin? Yumuşadığımı ya da onu önemsedığimi düşünecek ve ikimiz de bunun olmamasını sağlayacağını biliyoruz."

"Peki ya sen?" Matteo dikkatle sordu.

"Ne yapacağım?" Homurdandım, tüm savunmalarım yerine oturdu.

"Ona iyi bak. İkimiz de biliyoruz ki yumuşaman mümkün değil. Sen acımasız bir pişsin."

Matteo'ya bakmam boşunaydı. Başka herkes öfkem karşısında sinerdi ama o bakışlarını bırakmadı. Asansörün kapıları açıldı ve sendeleyerek kapalı otoparka girdim. Sikeyim böyle işi. Bu evliliğin barış getirmesi ve lanet olası Outfit'i sırtımızdan uzak tutması gerekiyordu, beni bir aptala dönüştürmesi değil.

"Sanırım bu bir evet," dedi Matteo arkamdan.

Döndüm ve omzunu sert bir şekilde kavradım. "Bu lanet olası bir oyun değil Matteo. İnsanların Aria'yı bana karşı kullanabileceklerini düşünmelerini istemiyorum, bu yüzden bir kez olsun çeneni kapalı tut."

"Siktir," diye mırıldandı. "Kızı önemsiyorsun. Sen-" "Kapa çeneni, tamam mı?" Sabrımı kaybederek söyledim.

Matteo keskin bir baş hareketiyle beni şaşırttı. "Küçük karına karşı iyi bir insan olduğunu kimseye söylemeyeceğimi biliyorsun."

Gözlerimi ona diktim. "Romero'ya dün geceye kadar karımı sikmediğimi söyledin."

"Romero'yu bilirsin, yaşayan hiç kimseye, muhtemelen babasının hayaletine bile bir şey söylemez."

Sırlarım konusunda insanlara güvenmek, özellikle de her şeyi yok etme potansiyeline sahiplerse, yapmaktan hoşlandığım bir şey değildi ama şimdi sessizliklerini korumaları için Aria, Romero ve Matteo'ya güvenmek zorundaydım.

Matteo omzuma vurdu. "Korkaklığı bırak. Her şey yoluna girecek. İnsanlar senden o çarşafların sahte olma ihtimalini bile düşünemeyecek kadar çok korkuyor. Sen Mengene'sin." Sırtı iç çekmeme neden oldu ama göğsümdeki düğüm gevşedi. "Şimdi söyle bana, nasıldı?"

Ona bir bakış attım. "Bunu sormamışsın gibi davranacağım." "Tekrar sorabilirim."

Arabamın etrafından dolaştım ve bindim.

"En azından Gianna'nın kızlığını bozmak zorunda kalacağım zaman için bana biraz ipucu ver!" Matteo böğürdü ve sonra güldü.

Ona parmağımı gösterdim ve motoru çalıştırıp uzaklaştım. Bisikletini alıp gidebilirdi.

Matteo bütün gün Aria ile geçirdiğim gece hakkında benden bilgi almaya çalıştı ama onu görmezden geldiğimde sonunda pes etti. Tehditler ve öfke onu daha da cesaretlendirdi. O gece eve döndüğümde Aria ve Romero çatı terasında oturmuş kâğıt oynuyorlardı.

Romero'ya içeri gelmesini işaret ettim ve o da hemen içeri girdi. "Seninle konuşmak istiyorum."

Romero başını salladı, yüz ifadesi dikkatle boştu. Onu neden köşeye sıkıştırdığımı bildiğinden oldukça emindim.

"Matteo'nun bu sabah söyledikleriyle ilgili. Beni tanıyorsunuz ama bazı insanlar beni zayıf gören her pisliği öldüreceğimi anlamayabilir."

Romero başını salladı. "Ben bir şey duymadım."

Gözlerimi kıstım. "Saçmalamayı kes. Sen benim en iyi adamlarımdan birisin. Matteo'nun ne demek istediğini çok iyi biliyorsun."

"Kanlı çarşaf geleneğinin hiçbir zaman hayranı olmadım. Bir erkeğin karısının kanını akıtmak gibi bir amacı olmamalı."

"Ama bu bizim geleneğimiz ve nedenini biliyorsun."

Romero başını eğdi, sonra bakışlarımla buluştu. "Sana her zaman saygı duydum Luca ve karına bir kadına davranılması gerektiği gibi davrandığın için sana daha da çok saygı duyuyorum. Sen Famiglia'nın gördüğü en iyi Capo olacaksın."

Hiçbir şey söylemedim. Romero her zaman Matteo ve Cesare'den sonra en güvendiğim adam olmuştu ve bir gün ona hak ettiği değeri verecek ve onu Kaptan yapacaktım. Bu konuda geleneği siktir et.

—X—

Aria'ya dokunmamak için kendimi zor tutmama rağmen iki gün bekledim, ama ilk seferinden sonra hâlâ ne kadar hassas hissettiğini anlayabiliyordum ve azgın bir piç gibi davranarak durumu daha da kötüleştirmek istemiyordum. O akşam dışarıda terasta oturduk ve sıcak yaz havasının tadını çıkardık.

Dalgınca Aria'nın yan tarafını okşadım, başparmağım kaburgasını sıyırdı, sakın ve huzurlu hissediyordum ve daha önce buna yakın bir şey hissedip hissetmediğimi hatırlamaya çalışıyordum.

"New York'u seveceğimi hiç düşünmezdim."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Beğendin mi?"

Başını salladı. "Burası neredeyse huzur dolu."

"Eğer korna seslerini duymazdan gelersen," dedim.

Güldü. "O kadar da kötü değil. Manzarayı gerçekten seviyorum ve hiç kırsalda yaşamadım. Chicago da çok yoğun."

"Şehrimi kabullenmene sevindim."

"Senin şehrin," dedi Aria, sesinde bir gülümsemeyle, bana bakarak. "Senin Doğu Yakası'nı yöneteceğini, benim de bir Capo'nun karısı olacağımı düşünmek çok tuhaf."

Sanki böyle olması gerekiyormuş gibi karımla terasımda oturuyor olmam bana çok daha garip geliyordu. "Güzelliğinle, güçlü bir adama verileceğini küçük yaştan beri biliyor olmalısın."

Aria dudaklarını büzdü. "Biliyordum. İnsanlar bana bunu söylemekten hiç vazgeçmedi ama müstakbel bir Capo'ya verileceğimi hiç düşünmemiştim. Bir Underboss, evet."

"Birkaç Outfit üyesinin seni Dante'nin yanında tercih edeceğini duydum," dedim, sesim sahiplenmeyle gerilmişti.

Aria güldü. "Altın Çift söylentisi." Başını iki yana salladı. "O yeni bir eş ararken sen ve ben zaten nişanlıydık."

"Onunla evlenmeyi tercih eder miydin?" Kıskançlığı sesimden uzak tutamadım.

Aria gözlerini kırptırdı ve sonra ciddi bir kahkaha patlattı. Onu izlerken benim de ağzım bir gülümsemeye dönüştü. "Hayır," dedi. "Soğukluğuyla beni hep korkutmuştur." "Güzel," diye mırıldandım Aria'nın şakağına bir öpücük

kondururken. Başını eğdi omzuma.

"Benden önce evlenmek için aklınızda biri var mıydı?"

"Hayır," dedim tereddüt etmeden. "Evlilik hiçbir zaman umurumda olmadı. Bana yüksek rütbeli bir aileden birinin verileceğini biliyordum."

"Pek romantik değil, değil mi?" diye fısıldadı.

"Mafya romantik fikirler için pek uygun bir yer değil."

Aria bir an sessiz kaldı. "Ama bu romantik hissettiriyor."

O haklıydı. Romantizm konusunda hiç deneyimim yoktu ama bu an bana doğru gelmişti.

Aria'nın yan tarafını okşamaya devam ettim. Nefes alış veriş yavaşça derinleşti ve bir an için uykuya daldığını sandım ama sonra kıpırdandı ve bana baktı. Öne doğru eğildi ve beni nazikçe öptü. Yanağını kavradım ve ağzını aradım, tadına baktım. Öpüşmemiz yavaş ve derindi, dillerimiz acele etmeden birbirinin üzerinde kayıyordu. Çok geçmeden Aria kalçalarını neredeyse belli belirsiz sallamaya başladı ve sikim hazır ola geçti. "Hadi içeri girelim," diye mırıldandım. Aria

dudağını ısırarak başını salladı. Görünürdeki ihtiyacın ardındaki endişenin ipucunu yakaladım.

"Seks yok," diye söz verdim.

Onu kollarıma alıp içeri taşıdım, sonra da üst kattaki yatak odamıza çıkarıp yatağın üzerine yatırdım ve vücudumla sardım. Dudaklarım bir kez daha onunkileri buldu ve kalçalarını bacağıma doğru sallayana kadar onu öptüm. Yavaşça, tenini santim santim ortaya çıkarmanın her saniyesinin tadını çıkararak pantolonunu indirdim, ardından gömleğini başının üzerine kaldırdım. Dantelli iç çamaşırı pembe meme uçlarını ve kalçalarının arasındaki baştan çıkarıcı altın üçgeni görmemi sağladı. Başımı eğip göğsünü ağzıma almadan önce "Muhteşem," diye inledim.

Aria nefesini tuttu, bacaklarını birbirine kenetledi. Sütyenini çıkarmasına yardım etmeden önce göğüslerini emmek ve dişlemek için zaman ayırdım. Sonra külotunun üzerine eğildim ve bacaklarını ayırdım. Kıvrımlarının üzerindeki narin kumaşa bir öpücük kondurdum. Aria usulca inledi. Aynı yeri öptüm, sonra biraz daha aşağıya indim. Çok geçmeden Aria'nın külotu uyarılmasından dolayı amına yapıştı. İşaret parmağımı giysinin içine soktum ve kenara çekerek pembe dudaklarını ortaya çıkardım. Hâlâ hafif kırmızı, hassas ve acılıydılar. Bir dudağını ağzıma alıp emdim ve nefis bir nefes aldım.

Külotunu bacaklarından aşağı sürükleyerek teninde öpücükler bıraktım. Sonra ayağa kalktım ve kendi giysilerimi çıkardım. Aria kapüşonlu gözlerle beni izliyordu, bacakları kapalıydı, kendini bana sunmaktan hâlâ çekiniyordu. "Hadi yeni bir şey deneyelim," dedim ona.

Sırt üstü uzandım ve Aria kaşlarını çattı. "Üzerimde diz çok. O zaman ben seni yalayabilirim, sen de bana sakso çekebilirsin."

Sözlerim karşısında Aria'nın yanakları kızardı ama diz çöküp göğsüme yaslandı. Kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru çektim, böylece amı önümde lezzetli bir ikram gibi yayıldı. Aria biraz kaskatı kesilmişti, muhtemelen bana bu şekilde maruz kalmanın verdiği özbilinçten. Ama Tanrım, öyle olmasına gerek yoktu. Pembe dudaklarının ve mükemmel şekilli poposunun görüntüsü damarlarıma bir zevk iğnesi gibi saplanmıştı.

Aria kıkırdadı. "Seğirdin."

"Çünkü parlayan dudaklarının tadına bakmayı hayal ederken bile ağzım sulanıyor, *principessa*."

Kukusu kasıldı ve ben de sözlerimin onu tahrik ettiğini bilerek kendimi beğenmiş bir şekilde gülümsemekten kendimi alamadım. Aria hâlâ çok sessizken bile onunla konuşmamı seviyordu. Kızının yanaklarını avuçladım, sonra ona ziyafet çekmek için öne doğru eğildim, dilimi yarığının üzerinde gezdirerek pembe dudaklarını ayırdım. Aria inledi, sonra başını eğdi ve ucunu ağzına sokup hafifçe emdi. Ona karşı inledim.

"Kirli sakalların çiziyor," diye fısıldadı, sonra uzun bir yalama yaptığımda tekrar inledi.

"Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. Sakalımın sürtünmesini klitorisini kızdırmak için kullandım ve Aria tekrar nefes aldı. Kısa süre sonra geriye doğru eğildi ve amını bana sundu. Onu ayırdım ve yumuşayana kadar dilimi yumuşak açıklığının üzerinde hafifçe okşadım. Sonra dilimi yavaşça içine soktum. Başparmağım klitorisini ovarken onu dilimle sikmeye başladım. Kahretsin, sikimi tekrar içine sokmak için sabırsızlanıyordum. Kalçalarımı hafifçe yukarı doğru iterek Aria'nın sıcak ağzına soktum. Bu konuda şimdiden çok daha iyiydi, itişlerime uymaya çalışıyor ve parmaklarıyla sikimi sıkıyordu.

Aria sonunda boşaldığında gerildi, amını yüzüme doğru itti ve ben de onun gevşemesini görmekten hoşlanarak cesaretle kıcını sıktım. İlerken sikimi emmeyi bıraktı ve çaresizce üstümde titredi. Sırtını ve kıcını okşayarak, "Arkanı dön, *prens*. Ağzına boşaldığımda sana bakmak istiyorum."

Aria üzerimden kalktı ve bacaklarımın arasına diz çöktü, yanakları hem orgazmından hem de benim sözlerimden kızarmıştı. Beni kavradı ve sonra ağzını tekrar zonklayan sıkime doğru indirdi. Kalın ucumun pembe dudaklarının arasından kayışını izlerken inledim. Aria'nın saçları yüzünün yarısını kapatıyordu ve onu görebilmek için saçlarını kenara ittim. "Bana bak," diye emrettim.

Aria'nın gözleri parladı, yanakları pembeleşti. Ona istediğim açıyı ve hızı göstermek için başını nazikçe yönlendirdim. Gözlerini tekrar kaçırdı ve ben de cesaretlenmesinin zaman alacağını bildiğim için onu zorlamadım. Kısa süre sonra inleyerek boşalana kadar itişlerim sarsıntılı bir hal aldı. Aria'nın hareketleri, ucumun etrafını yutmaya çalışırken koordine edilemez hale geldi. Geri çekildi ve tereddütle dudaklarını yaladı. Hâlâ başını tutuyordum ve Aria daha önce yaptığı gibi başını eğerek avucuma bastırdı. Bana doğru süründü ve ben de onu göğsüme doğru çektim. "İyileşiyor muyum?" Aria küçük bir kahkaha atarak sordu.

Kaşlarım birbirine çarparak ona baktım ama o bana değil, karnımda gezinen elime bakıyordu.

"Bana kafa atmakta daha mı iyisin?" Kıkırdayarak sordum.

Aria başını salladı. "İlk birkaç seferde iyi olmadığımı biliyorum ve muhtemelen hala çok iyi değilim, ama daha iyi olmak istiyorum..."

"Mükemmelsin," dedim elimi vücudunun kıvrımları boyunca kaydırarak. Aria bana kızgın bir bakış attı. "Mükemmelin yakınından bile geçmiyorum."

"Aria, seninle evlendiğimde bir tür seks tanrıçası olmanı beklemiyordum."

"Kendini vasat bir seks hayatına teslim ettin," dedi kaşlarını kaldırarak. Tekrar kıkırdadım. "Ben öyle demedim. Öğrenmen gerektiğini biliyordum ve öğreniyorsun da."

Yeni şeyler denemek istemeyen namuslu biri olmadığın için çok mutluyum."

"Tamam," dedi, kucağımda bir kez daha yumuşayarak. Kolunu okşadım ta ki Nefes alış verişi düzleşti, vücudu küçük bir seğirmeyle uykuya daldı. Bir başkasının kollarında ya da sadece onun arkadaşlığında uykuya dalmak, kavramakta zorlandığım bir güven düzeyi gerektiriyordu. Aria benim yanımdayken kendini savunmasız bırakmakta hiç zorlanmıyordu. Ayrıca uyanıkken de daha az savunmasız olduğu söylenemezdi. Uyurken de uyanıkken de benim merhametime kalmıştı ve bunu biliyordu. Başparmağımı kolundan aşağıya, sonra kalçalarına ve karnının yumuşak derisine doğru gezdirdim. Küçük bir iç çekişle bana daha da yaklaştı, parmakları kalçamın üzerinde kıvrıldı ve bana tutundu.

Böyleanlarda, Aria yanımda olmadan uyuyalı bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

BÖLÜM 21

Cesare, Matteo ve beni depomuzun önünde bekliyordu. Rusların binaya saldırdığını söylemek için on dakika önce beni aramıştı.

Cesare, beni spor salonuna götürürken koyu renk gözleri kan çanağına dönmüş bir halde, "Doktor hâlâ birini yamamaya çalışıyor," dedi. Havayı kan ve kusmuk kokusu kaplamıştı. Gözlerim önümdeki manzaraya takıldı. Yerleri ve duvarları kan kaplamıştı. Sanki Ruslar kanı bilerek her yere püskürtmüş gibiydi. Parçalanmış cesetlerin yanından geçip Doc ve asker bir aileden gelen genç bir kadın olan yardımcısına doğru ilerledim. İki ölü adam saydım ama Doktor'un yanına vardığımda üç kişi olmamasına şaşırdım. Askerimin yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Yeni katılmıştı, henüz reşit bile değildi. Yaklaşık iki yıl önceki kabul törenini hâlâ hatırlıyordum. Doktor'un ne yapmaya çalıştığından emin değildim çünkü vücudunun çok az bir kısmı sağlamdı.

Görünüşe bakılırsa Ruslar bacaklarındaki ve kollarındaki tüm kemikleri kırmış, sonra da uzuvlarının derisini yüzüp karnını deşmişlerdi. "Nico," dedim sertçe.

Çocuğun şişmiş gözleri tekrar kapanmadan önce kısa bir süre bana odaklandı. Doktor'a baktım, o da başını salladı. "Acıyor..." diye bağırdı.

"Biliyorum," dedim omzuna hafifçe dokunarak. Ürperdi, ağzından kan damlıyordu.

Doktor bana beş parmağını gösterdi. Beş dakikalık ıstırap.

Bıçağımı çektim, sonra eğildim. "Ailene ne kadar cesurca savaştığını anlatacağım. Seninle gurur duyacaklar, Nico."

Başıyla küçük bir selam verdi. Elimi göğüs kafesinin üzerine koydum ve bıçağımın ucunu göğüs kafesinin altına dayadım. Sonra sert bir hamleyle bıçağımı kalbine sapladım. Yavaşça bıçağımı çektim ve askerimin kanına bulanmış bir şekilde ayağa kalktım. Bir öfke dalgası üzerime çöktü. Ölmek için çok gençti.

Matteo yanıma geldi ve başını salladı. "Bratva'nın kanı bunun için akacak."

Benim adamlarım gibi onların da kanı akacak ve acı çekeceklerdi.

Cesare'ye "Bana ailelerin adreslerini ver" dedim. İçimizden biri öldüğünde askerlerimin ailelerine bizzat söylemeye çalıştım. Uğruna savaştıkları ve öldükleri Capo'ları tarafından bilgilendirilmeyi hak ediyorlardı ama babam hiçbirini umursamıyordu, bu yüzden onun yerine ben gittim.

Çocuğun ailesi en sondaydı. Ben kapıyı çalmaya fırsat bulamadan dairelerinin kapısı açıldı. Otuzlu yaşlarının sonlarında bir kadın kapıda duruyordu ve yanında da genç bir kız. Şimdi hatırladığım kadarıyla kocası iki yıl önce ölmüştü ve oğlu Nico da kısa bir süre sonra yemin etmişti.

Beni görünce bir çığlık attı. Neden burada olduğumu biliyordu. En son ne zaman ziyarete geldiğimi hatırlıyordu.

Yaklaştım ve umutsuzca başını salladı, ağlıyordu. Arkasında başka bir çocuk, bir oğlan belirdi. On üç ya da on dört yaşlarındaydı, daha büyük değildi. Beni görünce gözleri büyüdü ve sonra onun da yüzü dehşet dolu bir farkındalıkla değişti.

Annesi bana doğru koştu, yüzü çaresizlikle çarpılmıştı ve yumruklarıyla beni yumruklamaya başladı. "Hayır! Nico olmaz. O da olmaz."

İki çocuğu donup kalmıştı. Bana vurmasına izin verdim ama çok geçmeden oğlu kollarından tutup onu uzaklaştırdı. "Anne, sakın ol. Lütfen."

Söylemedi. Teselli sözleri benim doğamda yoktu. "Oğlunuz cesurca savaştı."

Başıyla zayıf bir selam verdi. Çocuk bana baktı, gözlerinde yaşlarla bile bir erkek gibi görünmeye çalışıyordu. "Ailemi geçindirmek için yemin edeceğim."

Cüzdanımı çıkardım ve ona cenaze ve sonraki birkaç hafta için on bin dolar uzattım. "İki yıl içinde. O zamana kadar Famiglia sana bakacak."

Eğer babam kararlarımı onaylamıyorsa, bir Capo gibi davranmalıydı. O zamana kadar işleri istediğim gibi halledecektim. Çocuk annesini dairelerine geri götürdü ve ben de arkamı dönüp oradan ayrıldım. Daha sonra adamlarımın kanı temizlemesine yardım etmek için depoya döndüm.

Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum. Çatı katına adım attığımda öfke ve hayal kırıklığı göğsümü doldurdu. Romero bar taburesinde oturduğu yerden kalktı, tek ışık kaynağı telefon ekranıydı. "Kaç kişi?" diye sordu.

"Üç," dedim, çoktan yanından geçip gitmişim. Konuşacak havada değildim. Üzerimdeki kiri ve kanı temizlemek ve biraz uyumak istiyordum. Tabii vücudum bu gece uyumama izin verirse.

Asansörün gürültüsünden Romero'nun gittiğini anladım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Saat gece yarısını geçmişti, bu yüzden Aria'nın hâlâ ayakta kitap okuduğunu görünce şaşırdım.

Başka bir şey söylemeden banyoya girdiğimde gözleri endişeyle doldu. Kapıyı kapattım ve uzun bir süre duş aldım, sonrasında Aria'nın yanında olmak istediğim adam gibi hissetmeyi umuyordum ama dışarı çıktığımda içimdeki şiddet ve öfke bedenimi hâlâ ele geçirmişti.

Hâlâ bir şey söylemeden dışarı çıktım ve yarı yarıya yatağa düştüm. Gözlerimi tavana diktiğimde Aria'nın bakışları yüzümdeydi. Bu gece iyi adamlar kaybetmişim ve onların aileleri de babalarını ve oğullarını kaybetmişlerdi. Para sorun olmazdı, Famiglia kendi başının çaresine bakardı ama bu herkes için bir teselli değildi.

"Kötü bir gün mü?" Aria usulca sordu.

Kendini yukarı kaldırmıştı ve göz ucuyla meme uçlarının nasıl sivrildiğini gördüm. Gerginliğimi atmak için onu geçen seferkinden daha sert bir şekilde tekrar kucaklamak istemekle, bu hayatta birkaç iyi şeyin kaldığını kendime hatırlatmak için onu kollarımda tutmak arasında kaldım.

"Luca?"

"Bugün üç adamımı kaybettim," diye homurdandım. Bu ilk kez olmuyordu ama bugün çok acımasızdı. Bratva kendine fazla güvenmeye başlamıştı ve kaos ve anarşiden beslenen yerel MC'lerle çalışmaya başlamışlardı. Geçmişte, böyle günlerden sonra Famiglia'nın kulüplerinden birine gider ve sert bir sikiş için bir kadın bulurdum ya da Grace'i arardım, çünkü o benim şiddet yanımdan ıslanırdı. Artık bu bir seçenek değildi. Yanımdaki kadın, yani karım, öfkemi çıkarabileceğim biri değildi.

Aria pazuma dokunarak gözlerimi yakalamaya çalıştı ama onun masum yüzüne bakmak istemiyordum, hatta benim yüzümdeki lanet karanlığı görmesini bile istemiyordum. "Ne oldu?"

"Bratva depolarımızdan birine saldırdı." Tanık olduğum karmaşayı anlatmaya başlamamıştı bile ama Aria'nın hazmedemeyeceği kadar fazlaydı. "Yapacağız

ödeyecekler. İntikamımız onların kanını akıtacak." Adamlarımı cehenneme göndermişlerdi. Onlara bazı insanların benden neden şeytan gibi korktuğunu gösterecektim.

"Ne yapabilirim?" Aria göğsümü hafifçe okşayarak sordu. Sonunda ona döndüm ve dokunuşunun yumuşaklığıyla beni teselli etmeye çalıştığını fark ettim. Geçmişte öfkemi sistemimden atmış, damarlarımdaki ateşi daha fazla ateşle yakmışım. Aria'ya kadar başka bir seçeneği hiç düşünmemiş, hiç istememiştim.

"Sana ihtiyacım var," diye bastırdım. Kahretsin, ona ihtiyacım vardı ama bedenimde hâlâ bir savaş sürüyordu.

"Tamam." Sözcükte hiç tereddüt yoktu. Soyundu, sonra yanımda bekledi. Gözlerim vücudunda gezindi ve bir arzu kükremesi diğer her şeyi bastırdı. Boxerımı aşağı ittim, zaten acı verici bir şekilde sertleşmişim. Aria'ya uzandım ve onu üstüme çektim, amını benimde hissettim. Aria'nın bana binmesi fikri baştan çıkarıcıydı, ama gözlerindeki endişeyi, vücudunun gerginliğini fark ettim. Bu sadece ikinci seferiydi ve son seferi onun için acı verici olmuştu. Öfkeyle sevişmek yok.

Aria'yı yakaladım ve yüzüme doğru kaldırdım. Dudaklarını ağzıma aldığımda şok çığlığı zevk çığlığına dönüştü. Öne doğru sallandı, ellerim yatak başlığına kenetlenirken dilim amının her santimini yalamak için dışarı fırladı, sonra da deliğine daldı. Aria'yı daha önce birçok kez yemişim ama bu sefer kendimi tutmadım. Onu yuttum, teslim olmaktan başka seçenek bırakmadım. Onu becermek istediğim gibi yedim, kısıtlama olmadan, acımasızca ve sertçe.

Ben onu emerken Aria'nın açılmış gözleri bana bakıyordu. O kadar ıslaktı ki, kalçalarını sallayarak birazdan ona çarpma şeklimi taklit etmesi beni çılgına çevirdi. Homurdandım ve kalçalarım onun içinde olma ihtiyacımla seğirmeye başladı. Aria amını yüzüme doğru daha sert bastırırken başı geriye düştü ve ben onu dilimle becerdim.

Her zamankinden daha yüksek sesle inledi, vücudu spazm geçirmeye başladı. Bir çığlıkla kendini sıktı. "Luca, oh tanrım!" Parmaklarımı kıcının yanaklarına soktum, dilim tekrar tekrar içine dalarken amını yüzüme doğru ittim.

Aria üstümde doğruldu ve ağzımdan uzaklaşmaya çalıştı, ama ona tekrar sahip olmadan önce onu daha da ıslatmak istedim. İnlemesine rağmen onu sıkıca yerinde tuttum ve tadına bakmak için zaman ayırdım. Yakıcı öfkenin bir kısmı gözeneklerimden sızmıştı ve Aria'nın uyarılmasının ve bir kez daha zevk almasının tadını çıkarmak için zaman ayırdım.

Aria'nın iniltileri bir kez daha yükseldi, kalçaları sarsıldı, ama o rahatlayamadan onu yatağa fırlattım ve bacaklarının arasına tırmandım, onu becermek istiyordum. Sikim açıklığına değdi ama sert bir darbeye içine dalmaktan kendimi alıkoydum. Acı beklentisiyle kenetlenmişti.

Pembe meme ucuna ulaşabilmek için başımı eğdim ve ucumu ıslak amının üzerinde kaydırırken onu emdim. Kısa süre sonra sikim onun uyarılmasıyla kayganlaşmıştı ve Aria küçük sallanma hareketleri yapıyordu, acıdan korkmasına rağmen vücudu sikimi arıyordu.

Aria'nın sikim içindeyken boşalmasını istiyordum. *Sabır.*

Ucumu içine kaydırdım, duvarlarının sikimi kavrayış şeklinden bir iniltiyi bastırdım. Gerilmeyi bırakana kadar uzun bir süre sadece ucumla onunla alay ettim. Sonunda onları serbest bıraktığımda meme uçları kızarmış ve sertleşmişti.

Ucumu bir kez daha içine soktuğumda Aria'nın yüzüne baktım, ama bu sefer durmadım. Onun sıkılığına doğru daha derine ittim. Bu onun tepkisini ölçmek için olduğu kadar, onu sahiplendiğimi görmek isteyen sahiplenici yanımla tatmin etmek içindi.

Onu tamamen doldurduğumda Aria nefesini tuttu, taşaklarım sert kış yanaklarına dayanmıştı. Başını okşadım, yavaş ve dikkatli bir tempoyla içine girmeye başladığımda yumuşak bakışlarını tuttum. Vücudu hâlâ rahatsızlıkla gerilmişti ama duvarlarının etrafımda yavaşça gevşediğini hissedebiliyordum. İçine biraz daha sert girdim, ama Aria'nın hemen irkilmesi ve parmaklarının pazularına batması beni bir kez daha yavaşlattı.

Bu gece öfkeli ve sert bir sevişme değildi. Ağzımı kulağına dayadım. "Senin tadını sevdim, *principessa*. Ağzımı nasıl siktiğini sevdim. Dilimin içinde olmasını sevdim. Amını ve göğüslerini seviyorum ve tamamen benim olmanı seviyorum." Kulağına fısıldayarak onu yemeyi ne kadar çok sevdiğimi söylerken yavaşça, istikrarlı bir şekilde itmeye devam ettim. Ve işe yaradı. Aria'nın kanalı daha kayganlaştı ve sikim daha kolay girip çıkmaya başladı.

Parmağım klitorisini buldu ve onunla alay etmeye başladım. Aria inledi, zevk yüzüne yansıyor.

Onu daha hızlı becerdim, ama daha sert değil ve inlediğinde bile hızımı korudum. Kalçalarının itişlerimi karşılamak için yukarı doğru sallanmasından, vücutlarımızın ıslak seslerinden, Aria'nın şaşkın inlemelerinden, onun yakın olduğunu biliyordum.

"Benim için gel, Aria," dedim, ona çarparken klitorisini tekrar fiskeledim ve Aria yükseldi, haykırdı, duvarları bir mengene gibi aletimi kavradı. Acı ve yoğun zevkin karışımı beni uçurumun kenarına itti. İçine boşaldıkça itişlerim daha da sertleşti ve koordinasyonsuzlaştı.

Duvarlarının hâlâ beni sıkıca kavramış olmasından dolayı inleyerek Aria'dan çıktım. Nefes nefese kaldı. Onu ezmek için ağırlığımı destekleyerek bacaklarının arasında gevşedim. "Çok mu sert davrandım?" Orgazmım kontrolü ele geçirdiğinde planladığımdan daha sert itmişim.

"Hayır, iyiydi."

Ağzının kenarını ve alt dudağını öptüm, kollarımda ve yatakta benimle güvende olduğunu gösterdim. Aria'yı öpmek bana her zaman garip bir sakinlik ve ait olma hissi verirdi. Aletimin yeniden sertleşmesi uzun sürmedi. Bu kadını o kadar çok istiyordum ki.

Aria iri gözlerle geri çekildi. "Bu kadar çabuk mu? Erkeklerin dinlenmek için zamana ihtiyacı olduğunu sanırdım."

Dinlenme zamanı. Kıkırdadım, onun sevimli masumiyetini seviyordum ve onu bu masumiyetten kurtaracak kişinin ben olacağımı bilmek daha da hoşuma gidiyordu. Aria'yı baştan çıkaracak, ona zevkin tüm biçimlerini gösterecektim. Sabırsızlanıyordum. "Çıplak bedenin altımdayken olmaz." Kıcının yanağını kavramadan önce avucumu dış uyluğundan yukarı kaydırardım. "Ne kadar ağrın var?"

"Çok ağrıyorum," dedi Aria ama korkunç bir yalancıydı.

Karnımın üstüne oturması için bizi döndürdüm. Bu şekilde vücudunun bu kadar kısa sürede ne kadarını kaldırabileceğine karar verebilirdi.

Aria'nın bacaklarını okşadım, endişesini gidermeye çalıştım. "Acele etme. Kontrol sende."

Kalçalarımı kaldırdım, onu ne kadar arzuladığımı göstermek için sıkı kıcının üzerinden kaydım. Aria avuçlarını göğsüme bastırdı, hâlâ hareket etmiyordu.

"Kontrolün sende olmasını istiyorum."

Hay sikeyim. "Benim gibi bir adama böyle bir şey söyleme." Onu tek hamlede elde etme isteğimi bastırdım. Bunun yerine, sikim amını hafifçe dürtünceye kadar vücudunu kaydırardım. Aria büzülmüş kaşlarıyla aşağıya baktı. Ucumu ıslaklığına doğru kaydırardım, klitorisıyla alay ederek onu rahatlatmaya çalıştım. Boştaki elimle göğsünü okşadım. Aria gevşemeye başladı ve ben de kalçasından tutarak vücudunu yavaşça indirdim. Eli omuzlarıma yapıştı ve yarısından fazlasını soktuğumda derin

bir nefes çaktı. Elini yavaşça göğsümde gezdirdi, parmakları tenimde seğiriyordu. Ellerimden biri pembe memesine doğru yol almadan önce meme uçlarını okşadım ve çekıştirdim.

Başparmağımı üzerine kaydardım. Aria inledi ve ben de o anı onu tamamen doldurmak için kullandım, amının leğen kemiğıme bastırđı lezzetli hisle, sikimin ona ne kadar derine gömüldüğüyle inledim.

Aria bir çığlıkla gerildi.

Kıpırdamadan durdum, bakışlarım gözlerine kaydı, onu incitip incitmediğımi anlamaya çalıştım. "Aria," diye mırıldandım.

Dudaklarında tereddütlü bir gülümseme belirdi ve kalbimin etrafındaki yumruk gevşedi. "Bana bir dakika ver."

Başparmaklarımı kalça kemiklerinin üzerinde gezdirip yukarı kaldırdım, sonra tekrar aşağı indirdim, birkaç derin nefes alırken gözlerimi karımın yüzünden hiç ayırmadım. Nefes verdi ve kalçalarını oynattı. Hareketleri pratik değildi ve henüz ona fazla zevk vermedikleri belliydi, ama ben kendimi tuttum, ona ne kadar harika olabileceğini göstermek istediğimde bile pozisyona alışmasını bekledim.

Aria'nın gözleri benimkilerle buluştu. "Bana yardım eder misin?"

Göğsüm daraldı. Belini tuttum, büyük ellerim sıkı kıçına dokunuyordu. Yukarı doğru küçük itişler yaparken kalçalarını döndürmesine yardım ettim. Her itişte kalçalarımı kaydırırken en çok hangi açıyı sevdiğini görmek için onu yakından izledim.

Aria muhteşemdi ve bunu onun için iyi hale getirmem konusunda bana güvenmesini, benden yardım isteyecek kadar bana güvenmesini sevdim. Onun için kendimi tutacağıma güveniyordu ve ben de öyle yaptım. Sadece fiziksel yönünü sayarsanız, şimdiye kadar yaptığım en iyi seks değildi, ama yine de diğer her şeyden daha iyiydi, çünkü Aria'yla ilgilenerek, kendi ihtiyaçlarımı bir kenara iterek, daha önce hiç hissetmediğim farklı bir tatmin hissettim. Aria ile nihai zevki aramak, vücudunun henüz verebileceğinden fazlasını almak kolay olurdu. Aria düğün gecemizde beni reddetmiş olabilirdi ama içten içe bir şeylerin değiştiğini, artık ne istersem isteyeyim taleplerime boyun eğeceğini biliyordum ve tam da bu yüzden kendi ihtiyaçlarını karşılamak için iki kat daha dikkatli olacaktım.

Ve Aria sonunda üstüme geldiğinde, vücudu zevkten gevşemişti, sarı saçları sırtından aşağı ipek gibi dökülüyordu ve benim vücudum da serbest bırakılmanın etkisiyle gerilmişti, geçmişteki anlamsız sevişmelerden, umursamaz zevk arayışlarından nasıl zevk aldığımı merak ettim.

Aria öne düştü, dudaklarımı öptü, sonra boynuma sarıldı ve ben de ona sıkıca sarıldım, kalbimin hiçbir neden yokken hızlandığını hissettim ve sadece korku olarak tanımlayabileceğim bir şeyin üstesinden geldim. Yapma Adam olduğumdan beri nadiren hissettiğim bir duyguydu ve son yıllarda daha da az hissediyordum.

"Seni kaybetmeyeceğim," diye mırıldandım, içimi çalkalayan kaos yüzünden kafam karışmıştı. "Kaybetmeyeceksin."

Aria ne kadar büyük bir tehlike içinde olduğunu anlamamıştı. "Bratva yaklaşıyor. Seni nasıl koruyabilirim?" Bratva en zayıf noktayı hedef alacaktı ve Aria'nın bu zayıf nokta olduğu her geçen gün daha da belirginleşiyordu çünkü Famiglia'dan başka hiçbir şeyi önemsemezken onu önemsiyordum. Onu korumak zor olacaktı.

"Bir yolunu bulacaksın," dedi Aria kararlılıkla. Yine bana olan o sonsuz güveni. Bir noktada kırmak zorunda olduğum bir güven.

BÖLÜM 22

Sonraki iki hafta boyunca günlerim babamla Bratva'ya para ödetmenin olası yolları üzerine sayısız tartışmayla geçti. Bir başka uyuşturucu laboratuvarını hedef aldık ve birkaç satıcısını öldürdük çünkü babam para kaybetmenin en çok onlara zarar vereceğine inanıyordu. Günümün tek aydınlığı karıma döndüğüm, onun güzel gülümsemesini gördüğüm ve vücuduna taptığım zamandı.

Bugün, çatı katına girdiğim anda onun gülümsemesine maruz kalmayacağım belli oldu.

Çatı terasından hızla içeri girdiğinde Aria'nın yüzü öfke maskesine dönüşmüştü.

Tam önüme gelene kadar yavaşlamadı ve yumruklarıyla göğsüme vurarak beni hazırlıksız yakaladı. Ona ne olmuştu böyle? Bileklerini yakaladım ve onu sıkıca tuttum. "Aria, ne-"

Aria dizini yukarı doğru salladı ama ben geri sıçrayarak doğrudan bir darbeden kurtulmayı başardım. "Çık dışarı," diye hırladım Romero'ya, o da bir anda asansörde kayboldu. Aria bana ters ters baktı ve dizini tekrar taşaklarıma saplamaya çalıştı.

İçimdeki öfke kabardı ve onu vücudumla bastırmadan önce kanepeye ittim. "Tanrı aşkına, Aria. Sana ne oldu böyle?"

"Gianna ve Matteo'yu biliyorum," diye tısladı ve sonra öfkesi geçti ve ağlamaya başladı.

Onu bıraktım ve tutmayı bıraktım. "Mesele bu mu yani?" Böyle bir şey için aklını kaçırdığına inanamıyordum. Kız kardeşi her halükarda evlenmek zorunda kalacaktı. Onun New York'ta olmasından mutlu olacağını düşünmüştüm.

"Elbette anlamıyorsunuz, çünkü hiç kimseyi kendi hayatınızdan daha fazla sevmediniz. Sevdiğiniz kişinin incineceği düşüncesiyle kendi kalbinin kırılmasının nasıl bir şey olduğunu anlamın mümkün değil. Ben sevdiğim insanlar için ölürüm."

Aria için hayatımı verirdim, bunu yapmakta tereddüt bile etmezdim ama o bunu bilmiyordu. Ayağa kalktım. "Haklısın. Anlamıyorum."

Aria da koltuktan kalktı. "Neden bana söylemedin? Haftalardır biliyordun."

"Çünkü bundan hoşlanmayacağını biliyordum."

"Sana kızacağımı biliyordun ve beni becerme şansını mahvetmek istemedin."

Onu *sikmek mi*? Sadece onu *becerdiğimi mi* sanıyordu? "Tabii ki seni sikmek istedim.

Ama *sevişme* seanslarımızdan hoşlandığınız izlenimini edindim."

Aria'nın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Düğün gecemizdeki küçük numaramızdan sonra herkesi kandıracak kadar iyi bir oyuncu olmadığımın endişeleniyordun. Ama seni bile kandırdığım ortaya çıktı. Seni bundan gerçekten zevk aldığıma inandırdım."

Bazı eşler kocalarının dokunuşlarından ve arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranıyorlardı - Nina gibi, çünkü benim gibi bir adamla evliliği sürdürmenin tek yolu buydu.

Baba.

Aria'ya karşı öyle bir adam olmamaya çalışmışım ama o bana öyleymişim gibi hissettirmişti. Zalimce gülümsedim. "Bana yalan söyleme. Bir orgazmı gördüğümde anlayacak kadar orospu siktim."

Aria irkildi, gözleri büyüdü. "Bazı kadınlar tecavüze uğradıklarında bile orgazm olurlar. Bundan zevk aldıkları için değil. Bu, vücutlarının başa çıkma yöntemidir."

Bana tecavüz hakkında bir şey söylemesine gerek yoktu. Kadınlara neler yaptığını, anneme neler yaptığını ve Nina'ya hâlâ neler yaptığını görmüştüm. Öfke derimin altına sızmış, serbest kalmak istiyordu ama onu bastırdım.

"Kız kardeşin Matteo onu istediği için mutlu olmalı. Çok az erkek onun gevezeliğine dayanabilir," dedim soğuk bir şekilde.

Aria bana bakarken tiksinti dolu bir ifadeyle başını salladı. "Tanrım, nedeni bu, değil mi? Çünkü ona o gün otelde onun ateşli vücudunu asla elde edemeyeceğini söyledi. Bundan hoşlanmadı. Onun ürkütücü cazibesine karşı bağışıklığı olmasına dayanamadı."

"Ona meydan okumamalıydı. Matteo kararlı bir avcıdır. İstedğini alır."

"İstedğini alıyor mu? Babamdan kızını isteyerek onu evliliğe zorlarsa bu avcılık olmaz. Bu korkaklıktır."

"Önemli değil. Evleniyorlar." Bu tartışmadan sıkılmış bir şekilde dönmeye başladım.

Göz ucuyla Aria'nın asansöre doğru koştuğunu gördüm ve ilk içgüdüm kaçmaya çalıştığı yönündeydi. "Aria, ne halt ediyorsun?"

Ona zamanında ulaşamayacak kadar yavaşım. Asansörün kapıları yüzüme kapandı ve bir kat aşağı indi. Matteo'yla yüzleştiğini fark ettiğimde vücudumu gerginlik kapladı. Sikerim böyle işi. Tekrar yukarı çıkana kadar asansör düğmesine vurdum. Matteo Aria'ya zarar vermezdi. Vermeyecekti çünkü o benimdi.

Dışarı çıktığımda Matteo Aria'yı duvara yaslamış, bileklerini başının üzerinde tutuyordu. Parmaklarını seğirdi, içimde şiddetli bir korumacılık dalgası kabardı.

"Bırak onu," diye ısrar ettim. Matteo tereddüt etmeden Aria'yı bıraktı ve aralarına mesafe koydu ama Aria'ya fena halde kızgın olduğu belliydi. Yanağının kızarmasından, nedenini bildiğime dair bir his vardı içimde.

Onlara doğru ilerledim, Matteo'nun bir kadını, özellikle de *benim* kadınımı incitmesi için bir tokattan daha fazlası gerektiğini bildiğim halde Aria'yı incittiğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını kontrol ettim.

"Bunu bir daha yapmayacaksın," dedim kardeşime, ona ters ters bakarak.

Matteo bana sert bir bakış attı. "O zaman ona terbiyeyi öğret. Bana bir daha vurmasına izin vermeyeceğim."

Direkt yüzüne baktım. "Karıma bir daha dokunmayacaksın, Matteo. Sen benim kardeşimsin ve senin için kurşun bile yerim ama bunu bir daha yaparsan sonuçlarına katlanmak zorunda kalırsın." Matteo'nun gözlerinde meydan okuma parlıyordu. Hiçbir şeyin ya da hiç kimsenin aramıza girmesine alışık değildi.

"Sana bir daha vurmayacağım, Matteo. Bunu yapmamalıydım," dedi Aria, beni şaşırtarak. Aria, Matteo ile benim aramda gidip geldi. "Seni incittiysem ya da korkuttuysam özür dilerim," dedi Matteo. Hâlâ öfkesini görebiliyordum, ama bunun

Aria'ya mı yoksa bana mı yönelik olduğundan emin değildim. Onun tarafını tuttuğum için.

"Yapmadın," diye yalan söyledi Aria. Matteo da benim gibi bunu anlayabilirdi. Ona doğru yürüdüm ve bir kolumu beline doladım. Bana baktı, gözleri hayal kırıklığıyla doluydu. Gianna yüzünden hâlâ kızgın mıydı? Tanrı aşkına, onun

Kız kardeş her halükarda evlenmek zorundaydı ve Matteo kesinlikle en kötü seçim değildi. Ne kadar kaltak olursa olsun Gianna'ya kötü davranmazdı.

Aria bir kez daha Matteo'yla yüzleşti. "Gianna'yla evlenme." Onu uyarmak için belini sıktım ama Aria devam etti. "O seninle evlenmek istemiyor."

Matteo bize doğru başını sallayarak, "Sen de Luca'yla evlenmek istememiştin ama işte buradasın," dedi. Bu doğrudu ama Gianna'nın karakterini hesaba katmamıştı. O Aria kadar mantıklı olamazdı.

"Gianna benim gibi değil. Görücü usulü bir evliliği kabullenmeyecektir."

Aria'ya baktım, bunun sadece kaçınılmaz olanı kabullenmek mi olduğunu, yoksa bu evliliğin onun için gerçekten daha fazlası olup olmadığını, aşk hakkındaki sözlerinin gerçekten doğru olup olmadığını ve bunu onun için kolaylaştırmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordum. Ama bundan da öte, neden bu kadar önemseydiğimi merak ettim.

"On sekiz yaşına girdiği anda benim karım olacak. Bu evrendeki hiçbir güç onu benim yapmama engel olamayacak," dedi Matteo.

Aria başını salladı. "Beni iğrendiriyorsunuz. Hepiniz iğrendiriyorsunuz."

Yanımdan geçip gitti ama onu takip etmedim, asansöre binip dairemize geri döndüğünde bile.

Matteo yanağını ovuşturarak, "Bir de Gianna'nın baş belası olduğunu söylüyorsun," diye mırıldandı. "Karın oldukça ele avuca sığmaz biri."

Onaylamayan bir ses çıkardım. Aria kendine daha fazla güvenmeye başlamıştı ve bir yanım onun bu çıkışından rahatsız olsa da, artık benim yanımda acı verici bir şekilde itaatkâr olmadığı için rahatlamadan edemiyordum. Onun ateşli yanını da en az diğer yanları kadar seviyordum.

Onunla ilgili her küçük şeyi sevdim, sinir bozucu duygusallığını bile.

Sevgiler.

Aria'yı sevdim.

"Felç geçirmiş gibi görünüyorsun," dedi Matteo.

Aşk bir riskti. Bir zayıflık. Eğlenmemem gereken bir şey.

"Luca?"

Başımı ona ve kendime doğru salladım. Aşık olabilecek kapasitede değildim.

BÖLÜM 23

Sonraki üç gün boyunca Aria'dan uzak durdum, mesafemi korursam duygularımın azalacağını umuyordum ama azalmadı. Geceleri onu öpmeden ve ona dokunmadan yanında yatmak işkenceydi, ama daha da kötüsü gülümsemesini görememektir.

Sphere'de daha da fazla zaman geçirdim, aşırı iş yüküyle Aria'yı sistemimden çıkarmaya kararlıyım, ama bu bile işe yaramıyordu. Cesare aradığında Matteo ve ben eve dönüyorduk. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlamıştım. Onu sadece iki saat önce hızlı bir dövüş antrenmanı için görmüştüm. Söylemesi gereken bir şey varsa, o zaman söyleyebilirdi.

Açtım.

"Bratva babanı vurdu," diye homurdandı Cesare, sesi nefes nefese çıkmıştı.

Bir an için onu doğru duymadığımdan emin oldum. Sadece Matteo'nun geniş gözlü bakışı sözleri doğruladı.

"Ne?"

"Metresiyle dışarıdaydı ve birkaç kurşunla vuruldu. Ben de oraya gidiyorum. En sevdiği restoranda. Hâlâ hayatta. Doktor birkaç dakika içinde orada olacak. Ambulans çağırayım mı?"

"Ambulans yok. Kuralları biliyorsun," dedim ve telefonu kapattım. Direksiyonu kırdım ve gaza basıp restorana doğru hızlanmadan önce U dönüşü yaptım.

"Siktir," diye nefes aldı Matteo. "Belki de budur. Belki de biri onu elimizden aldı."

"O henüz ölmedi," diye homurdandım. "Ve Bratva onun ölümüne karışmasını isteyeceği son insanlar. Kendilerine aşırı güvenecekler."

Beş dakika içinde restorana vardık. Arabadan atladım. Restoranın içinde ve dışında birkaç adam toplanmıştı, çoğu yakınlarda yaşayan askerlerdi. Polis henüz gelmemişti. Bu bölgedeki herkes buranın ne tür bir restoran olduğunu biliyordu.

Polisi aramak söz konusu bile olamazdı. Koşarak restorana girdim. Famiglia askerleri silahlarını çekmişlerdi ve Cesare, babamın üzerine eğilmiş olan doktorun yanında duruyordu. Yer cam kırıkları ve kanla kaplıydı.

Alnında bir delik olan genç bir kadın devrilmiş bir sandalyenin yanına yayılmıştı.

Matteo ve ben babamızın yanına gittik. Doktor babamın karnındaki bir yaraya bastırıyor, yardımcısı da kan nakli torbasını tutuyordu. Babam çaresizce doktorun kolunu tutuyor, birbiri ardına tıkırdayan nefesler alıyor ve gözlerini kocaman açmış bize bakıyordu. Kendimi bildim bileli babamı bu şekilde görmenin, son nefeslerini verirken onu izlemenin nasıl bir his olduğunu merak etmişimdir. Zaman zaman pişmanlık ya da üzüntü hissedeceğimden korkmuştum ama hiçbir şey olmadı. Sadece rahatlardım.

Ben onun yanına, Matteo da diğer yanına diz çöktü.

"Ona yardım edemem. Ambulans çağırırsak kurtulabilir," dedi Doktor, yıpranmış buruşuk yüzü ciddiye.

Babam elimi tuttu, şişkin gözleri üzerimdeydi, bana yalvarıyordu. Beni nasıl dövdüğünü ve içimdeki merhamet kırıntılarını nasıl söküp attığını hatırlamıyor muydu? Bir şey söylemeye çalışıyordu. Eğildim. "H-hastane... beni al... beni hastaneye götür."

Bakışlarını karşıladım ve başımı salladım, sonra doktora dönerek ayağa kalkmasını işaret ettim. Sendeleyerek ayağa kalktı ve asistanı da öyle yaptı.

"Gidin ve diğerlerine söyleyin," dedim onlara. "Babam adamlarının son anlarına tanıklık etmesini istemiyor. Güçlü bir Capo olarak hatırlanmak istiyor."

Doktor ve yardımcısı restoranın önüne doğru ilerlediler. Gözümün ucuyla Matteo'nun babamın yan tarafındaki yaraya bastırarak söylemek istediği sözleri durdurduğunu ve acı dolu bir çağılıya dönüştürdüğünü gördüm. Bu gece kurtulamayacaktı.

Kalan adamlar başlarını öne eğerek ayrıldılar ve babamızın yanında sadece Matteo ve ben kaldık. Tekrar onların yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

Babam soluk soluğa kaldı ve gittikçe solgunlaştı. "Sen... seni hain...."

Matteo kan nakli iğnesini çıkardı ve ikimiz de babamızın üzerine eğildik. Bize ve eşlerine işkence eden, annemizi intihara sürükleyen adam sonunda ortadan kaybolmuştu.

"Seni yakında zehirle öldürecektik. Acısız olurdu," diye mırıldandı Matteo, sonra babamın karnındaki kurşun yarasına bakarken çarpık bir sırıtişla durakladı.

"Ben böyle olmasını tercih ederim. Son anların ıstırap dolu olsun." Babam tıkrıtlı bir nefes çekti. Hareket etmeye, yardım aramaya çalıştı ama Matteo ve ben herkesin görüşünü engelledik ve kimsenin izlediğinden bile şüpheliydim. Onlar Bize vedalaşmak için zaman verdi. "O fahişe sana bunu ayarladı..."

Bir an Nina'yı kastettiğini düşündüm, ama sonra kimden bahsettiğini anladım: Aria.

"Seni sikinden tutup gezdiriyor," diye iğrenerek tükürdü. "Keşke... keşke onu senden önce becerseydim."

Ona daha da yaklaştım ve öfke damarlarımı yakıp kavururken parmaklarımdan birini karnındaki yaraya soktum. Matteo çığlıklarını bastırmak için bir avucunu ağzına bastırdı.

"Karıma asla dokunmayacaksın, baba. Aria bir kraliçe ve ben de ona öyle davranacağım.

Senin gibi olmayacağım. Mirasın bugün ölüyor. Matteo ve ben bundan emin olacağız."

Babamın göğsü gittikçe daha fazla kabardı ve Matteo'nun hâlâ babamın ağzına bastırdığı parmaklarının arasından kan damladı.

"Nina'ya son dakikalarında acı çektiğini söyleyeceğim. Bunu duyunca kendinden geçecektir. Belki Matteo ve ben onunla birlikte en sevdiğin şarap şişesiyle ölümüne kadeh kaldırırız," diye homurdandım. Babamın gözleri büyüdü, kasıldı ve sonra hareketsiz kaldı. Parmağımı yarasından çektim ve Matteo ağzını serbest bıraktı ve bir an için her şey sessizliğe büründü.

Matteo'nun ve benim gözlerimiz buluştu, ellerimiz babamızın kanıyla kaplıydı. Matteo omzumu kavradı. "O öldü."

Gitti. Sonunda hayatımızdan çıktı.

Gözlerim restorandaki karmaşaya takıldı. Rus silahlarından çıkan mermiler yere saçılmıştı. "Bir hain Bratva'ya onu nerede bulacaklarını söylemiş olmalı. Çok az kişi biliyordu."

"Muhtemelen amcalarımızdan biri."

"Muhtemelen. Asıl soru, onların yanında kaç kişinin yer aldığı ve bunun nasıl kanıtlanacağı."

"Biz-"

"Yere yat!" Cesare ılık attı. Silah sesleri duyuldu. Matteo ve ben yere dstk, kurunlar restorana doğru ilerliyordu. Bara doğru sürünürken silahımı çektim. Matteo yanımdaydı. Dışarıda adamlarım bağırıyor ve ateş ediyordu.

Barın arkasından dışarı bakarak saldırganları seçmeye çalıştım. Yakındaki atılarda gelişimizi bekliyor olmalıydılar ya da biri onları Matteo ve benim babamızı görmeye geldiğimiz konusunda uyarmıştı. Saflarımızda lanet bir hain. Ateş edenlere doğru kurşun üstüne kurşun sıkmaya başladım, öfkemin beni tüketmesine, hareketlerimi yönlendirmesine izin verdim. Sonunda polisin yanıp sönen ışıkları karanlığı doldurdu. Silahımı pantolonumun içine soktum ve kollarım havada, nabzım şakaklarımda atarak restorandan ıktım. Cesare polisle konuşmaya çalışıyordu ama onlar da silahlarını çekmişlerdi. Bana doğru işaret etti. Polis memurlarından biri bana yaklaşırken, meslektaşları silahlarını adamlarıma ve bana doğrulttu. "Yetkili sen misin?"

Bir an için sadece adama baktım, sonra gerçekler kafama dank etti. Kırık camların arasında kanlar içinde dururken herkes beni izliyordu. Bu karmaşa artık benim sorumluluğumdaydı. Adamlarım benden sorumluları bulmamı, intikam almamı ve Famiglia'yı bir arada tutmamı bekliyordu. "Ben Famiglia'nın Capo'suyum."

Memuru zar zor dinledim. Bu onları ilgilendirmezdi. Benim işimdi ve ben halledecektim. Babamı öldürmek için Bratva'yla birlikte çalışan ve Matteo'yla beni öldürmeye çalışan adamları bulacaktım.

fkem gittikçe artıyordu. Kısa süre içinde bölge Famiglia askerleri ve polisleriyle doldu. Babamın Consigliere'i Bardoni çok geçmeden geldi. "Kaptanımız nerede?"

Ona ters ters baktım. Baştan aşağı babamın adamıydı. "O senin önünde duruyor."

Bardoni'nin gözleri büyüdü, sonra yüzüne o iğrenç gülümsemesini yapıştırdı. "Başınız sağ olsun. Eminim senin ve kardeşinin yas tutmak için zamana ihtiyacınız vardır. Siz kendinizi hazır hissedene kadar işleri ben devralabilirim."

Ona en soğuk glmsememi verdim. Gerçekten kontrolü ele geçirmesine izin vereceğimi mi düşünüyordu? Ona zerre kadar güvenmiyordum ama bu noktada gerçekten kime gvenebilirdim ki? Gözlerim etrafımdaki erkeklere takıldı. Matteo her zaman. Cesare belki. Ama diğer herkes hain olabilirdi. "Zamana ihtiyacım yok. Famiglia'yı ben yneteceğim ve Matteo da bugünden itibaren benim Consigliere'im olacak."

Bardoni bir adım geri çekildi, öfkesi yüzünde parladı. "Ama-"

Yakasından tutup onu daha da yaklaştırdım. "Ben senin Capo'num. İtiraz sözlerine tahammülüm yok. Benim babamın oğlu olduğumu hatırlasan iyi edersin. Zalimlik damarlarımda dolaşıyor ve şu anda kan dökmekten başka bir şey istemiyorum."

"zr dilerim, Kaptan," diye kekeledi Bardoni ve ben de onu serbest bıraktım.

İki saat sonra nihayet eve doğru yola çıkmıştım. fkem daha da artmıştı. Nedeninden bile emin değildim. Sayısız duygu hissediyordum ama öfke en bilindik seçenektir. Yıllarca babamdan kurtulmanın, Capo olmanın hayalini kurmuştum ve bugün dileğim nihayet gerçekleşmişti. Ama bu ihanet sayesinde olmuştu. Hainler hâlâ aramızdaydı ve Matteo ile beni de ortadan kaldırmak için bir sonraki fırsatı bekliyorlardı.

Birisi bize yine ihanet etmişti. Yine ihanet etti. Kime gvenebilirdim ki?

Öfke görüşümü kırmızı bir sise dönüştürdü. şiddet damarlarımda yanıyor, şakaklarıma vuruyor, serbest bırakılmak istiyordu.

Asansörden sendeleyerek ıktım. Romero koltuktan kalktı. "Olanları duydum."

Şimdi mi? Ona doğru yürüdüm. Güvenilir olduğundan nasıl emin olabilirdim? Babamın ne yaptığını çok az insan biliyordu. Romero'yu duvara doğru ittim. "Sana kim söyledi?" Hırladım.

"Matteo," diye ısırdı.

"Yani daha önce bilmiyor muydun?"

Romero boğazını tutuşumu çözmeye çalıştı ama ben ona daha sert bastırdım, bir şeyleri parçalara ayırmak için o kadar çaresizdim ki.

"Famiglia'ya asla ihanet etmem," diye yutkundum Romero, sonra öksürdü. "Ben sadık biriyim. Sizin için ölürüm. Eğer bir hain olsaydım, Aria burada güvende ve zarar görmeden olmazdı. Bratva'nın elinde olurdu."

Onu serbest bıraktım ve o da yere düştü. Aria hiçbir şey söylemeden merdivenlerden indi.

Romero ona doğru baktı ve ben kendimi kaybettim. "Dışarı, hemen," diye emrettim, kulaklarımdaki uğultu giderek artıyordu. Romero'yu kavradım, vücudum güçlülükle bastırılmış bir öfkeyle titriyordu. Onu asansöre fırlattım ve düşmeye bastım. Kapılar kapandı ve bu katı kilitletim, böylece kimse yukarı çıkamayacaktı.

Babamın katilinin Aria'nın da peşinde olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Aria.

Bedenim karanlık bir açıklıkla, vahşi bir yanmayla zonkluyordu. Etrafımdaki her şey zifiri karanlıktı, onun dışında.

"Sen iyi misin?" Aria sordu.

Bana yavaşça yaklaşırken başımı ona doğru çevirdim. Gözlerim geceliğine doğru uzanan göğüs uçlarına takıldı. Kan dökme ihtiyacım bedenimdeki şehvetle savaştı.

Aria bir adım daha yaklaştı ve ben de açlığımın kontrolü ele almasına izin vererek kendimi kaybettim. Düşüncelerim durağanlaştı, bedenim içgüdüleriyle hareket etti. Aria'yı yakaladım, sıcaklığını hissettim, ilahi kokusunu kokladım. Benim kokum. Her zaman benim.

Ona ihtiyacım vardı, her santimine. Onu zorla kendime doğru çektim ve sert bir öpücükle susturdum.

Döndüm, rahatsızlık beni uykumdan sürüklüyordu. Beynim bulanıktı, kaslarım saatlerce çalışmışım gibi gergin ve ağrılıydı. İnleyerek tavana baktım ve yatak odasında olmadığımı fark ettim. Sarsıldım, el yordamıyla silahımı aradım ama orada değildi ve doğruldum. Sabahın erken ışıkları oturma odasına doluyordu. Yerdeydim, tamamen çıplaktım. Dün geceden görüntüler, sisli bir mercekten çekilmiş gibi küçük bakışlar, iç gözümün önünde cisimleşti. Babamın vurulması. Öfkeyle eve dönüp Romero'ya ve... Aria'ya saldırmam.

Göğsüm daraldı. Etrafıma bakındım ve sonra gözlerim ahşap zeminde yan yatmış olan karıma takıldı. Kendi içine kıvrılmıştı, vücudu tüylerle kaplıydı. Yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm ve yaklaştım. Sırtının alt kısmında yere sürtünmüş olmalı ki morluklar oluşmuştu. Gördüğüm manzara karşısında boğazım düğümlendi. Babamın anneme tecavüz ettiği çocukluğumdan hatırladığım bir manzaraydı bu.

Ne yaptım ben? Kahretsın, ne yaptım ben?

Ayağa kalktım ve Aria'ya baktım. Titreyen ellerimle onu kaldırdım ve kalçalarında daha fazla çürük buldum, parmak şeklinde çürükler. Bir an için, Aria'yı

Kusmak. On yıldır kusmamıştım, düşmanlarımin kanı, bağırsakları, bokları, kusmukları ve sidikleriyle çevrili olduğum zamanlarda bile. Aria'yı yatak odamıza taşıdım ve yavaşça yatağa indirdim. Aria kıpırdamadı, derin bir uykuya dalmıştı. Sonra içimi yeni bir endişe kapladı. Başının arkasında şişlik var mı diye dikkatlice yokladım ama yoktu. Küçük bir iç çekti. Kendimi bitkin hissederek yatağın kenarına çöktüm.

Gözlerim hırpalanmış karımın üzerinde donup kalmıştı. Hayatım boyunca asla babam gibi olmayacağıma yemin etmişim, en azından bu konuda. Ellerimi yumruk yaptım, umutsuzluk ve suçluluk duygusu göğsümde öfkeli bir savaş veriyordu. Matteo'yu aramayı düşündüm ama utanç beni durdurdu. O ve ben babamızdan kadınlarına davranış biçimi yüzünden şiddetle nefret etmiştik. Onun kadar kötü olduğumu nasıl kabul edebilirdim?

Aria'nın göz kapakları titredi ve beni gördüğünde gözlerindeki ifadeden korkarak gerildim.

Benden nefret eder miydi? Benden korkar mıydı?

Bunu ona nasıl telafi edebilirdim? Düşündüğüm gibi onu incittiysem özür dileyebilir miydim? Böyle bir şey için özür dilenemezdi. Bu affedilemezdi.

Aria kaşlarını çatarak bana baktı.

"Ben ne yaptım?" Bilmek istememekle çaresizce bilmek istemek arasında kalmış bir halde söyleniyordum.

Aria vücudunun aşağısına baktı. Tepkisini anlamamıştım. Şokta mıydı? Ne kadar kötü batırmıştım? Parmaklarını boğazında gezdirdi ve ben onun lekesiz teninde bıraktığım ısırik izlerine bakarak irkildim. Ben bir canavardım. Bana Aria gibi biri asla verilmemeliydi.

Aria oturur pozisyona geçti ve yüzünü buruşturdu, acısı yüzünde parladı. Kendimden nefret eden yeni bir dalga, herhangi bir bıçağın yapabileceğinden daha keskin bir şekilde içime saplandı.

"Aria, lütfen söyle bana. Ben...?" O lanet kelimeyi bile söyleyemedim. Ne tür bir adam eylemi gerçekleştirebilir ama kelimeyi söyleyemez?

Aria'nın kaşları birbirine çarptı, sanki söylediklerimden hiçbir şey anlamamış gibi bana bakıyordu. "Hatırlamıyor musun?"

"Parça parça hatırlıyorum. Seni tuttuğumu hatırlıyorum." Bu en kötü anıydı. Aria kanepenin üzerine eğilmişti, ben de onun üzerindeydim.

"Bana zarar vermedin," dedi Aria yumuşak bir sesle.

Vücudu farklı bir dil konuşuyordu. Neden beni korumaya çalışıyordu? "Bana yalan söyleme."

Aria sürünerek yanıma geldi. Hareket etmeden ona baktım. "Her zamankinden biraz daha sert davrandın ama bunu ben istedim. Hoşuma gitti."

Ne kadar sert bir yanım olduğunu düşününce buna inanmakta güçlük çektim. "Hayır, gerçekten Luca," diye mırıldandı Aria yanağımdan öperek. Korkmuş ya da kırılmış görünmüyordu. "En az dört kez boşaldım. Her şeyi tam olarak hatırlamıyorum. Aşırı duyusal yüklenme yüzünden bayılmışım."

Bir an gözlerimi kapattım. Lanet olsun. Babam gibi değil.

"Sana ne oldu anlamıyorum. Romero'ya bile saldırdın."

Elimi Aria'nın dizine koydum, yumuşak teninin tadını çıkardım, irkilmemesine sevindim. "Babam öldü."

Aria'nın gözleri büyüdü. "Ne? Nasıl?"

"Dün gece. Bir keskin nişancı kafasına bir kurşun sıktığında Brooklyn'de küçük bir restoranda yemek yiyordu." Aria'nın tüm gerçeği bilmesine gerek yoktu. Hiçbir amaca hizmet etmezdi. Bu konuda ne kadar az şey bilirse o kadar güvende olurdu.

"Peki ya üvey annen?"

Gözleri beni buldu, sonra arkama geçti. Romero'nun yüzünde onaylamama ifadesi belirdi ve ağzı gerildi ama bir şey söylemedi. Onun ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

Aria'nın boğazındaki izleri görünce düşündü. Boğazını sıkıttığım yerde kendi boğazını çevreleyen bir çürük vardı.

"Bu olmamalıydı," dedim, Matteo'nun bakışlarıyla beni x-ray'lemesini görmezden gelmeye çalışarak.

Romero'nun öfkeli gözleri bana çarptı. "*Ben halledebilirim.*"

Doğrulmuştum. Aria'yı ilk düşündüğüm gibi incitmiş olsaydım kendimden sonsuza dek nefret ederdim ama Romero'nun beni eleştirmeye hakkı yoktu, ne şimdi ne de hiçbir zaman. "Ben senin Capo'num," dedim alçak bir sesle ve bu sözler içimi yeni bir amaçla, garip bir varış duygusuyla doldurdu. "Eğer bana söylemek istediğin bir şey varsa, söyle."

Romero sonunda gözlerini kaçırdı ama Aria'nın adına hâlâ kızgın olduğu belliydi.

"Kahve ister misiniz?" Aria her zamanki gibi günü kurtarmak için söze girdi.

"Evet," dedi Romero tereddüt etmeden ve ona doğru yürüdü. Aria üzerindeki korumacılığının iyi bir şey olduğunu kabul etmek zorunda olsam bile, onun maskaralıkları karşısında gözlerimi kısmıştım.

Aria bar taburesinden atladı ve kahve makinesine yöneldi. "Peki ya sen Matteo?"

Kardeşim başını salladı, gözleri hâlâ bana odaklanmıştı.

Aria kahve hazırlarken Romero yanında durmuş, gözleri morluklarda geziniyordu. Aria ona gülümseyerek yakalayamadığım bir şey söyledi ve Romero rahatladı.

"Ne oldu?" Matteo bana yaklaşırken sordu. "Aria iyi mi?" "Ne düşünüyorsun?" Mırıldandım.

Gözlerimi aradı. "Kör bir öfkeyle bile karına zarar vermeyeceğini düşünüyorum."

Başımı salladım. "Nina'ya gitmeli ve mümkün olan en kısa sürede Alt Patronlar ve Kaptanlarla bir toplantı ayarlamalıyız. Birinin de cenazeyi organize etmesi gerekiyor."

"Ben olmayacağım. Cesedi Hudson Nehri'ne atabiliriz."

"Bu görevi Nina'ya vereceğiz. Görünüşün iyiliği için bunu bir gösteri haline getirecektir," dedim. Sonra aklıma bir şey geldi. "Dante'ye ya da Scuderi'ye babamızın ölümünden bahsettin mi?"

Matteo başını salladı. "Sen Capo'sun. Bu senin işin."

Asansöre bindik ve Matteo'ya cevapsız aramalar listemi gösterdim. "İçimden bir ses onlara başka birinin söylediğini söylüyor."

"O zaman kim olduğunu bulmalı ve onlarla uzun uzun konuşmalıyız." Dudakları kıpırdadı.

Başımı salladım. Babam öldüğünde üzerimden kalkan yükün yerini yeni bir sorumluluk yükü almıştı. Famiglia'nın güçlü bir Capo'ya ihtiyacı vardı.

"Babamızdan daha iyi bir Capo olacaksın," dedi Matteo.

Matteo ve ben Vitiello konağına adım attık. Garip bir şekilde sessizdi. Nina'nın şimdiye kadar masaların üzerinde dans ettiğini sanırdım. Matteo bana sorgulayıcı bir bakış gönderdi.

"Nina?" Ben seslendim.

Cevap yok. Silahlarımızı çektik ve yavaşça yukarı çıktık.

"Muhafızlar nerede?" Matteo mırıldandı.

Ben de kendime bunu sormuştum. Babamın ölümüne karışmadığı sürece Nina hâlâ olası saldırıların hedefi olabilirdi.

Onu yatak odasında bulamamıştık ki koridorun aşağısından boğuk bir kahkaha geldi. Matteo ve ben sesi takip ederek babamın yatak odasına gittik ve Nina'yı parçalanmış kıyafetlerin arasında yerde yatarken bulduk. Bir elinde makas, diğer elinde ise babamın en pahalı viskisinden neredeyse boş bir şişe tutuyordu. Çürük geceliği, ellerindeki ve kollarındaki yaralardan sıçrayan kanla kaplıydı. Sarhoşluk sersemliğiyle babamın takım elbiselerini ve gömleklerini parçalarken kendini kesmiş olmalıydı.

Ağlamaktan odaklanamayan gözlerle bize baktı. "Öldü mü?" "Acı içinde öldü," dedim ona.

Nina başını geriye attı ve hıçkırığa dönüşen boğuk bir kahkaha daha attı. Alnındaki bir tutam saç silmek için makasın olduğu elini kaldırdı. Bileğini hızla kavradım ve kazayla bir gözünü kaybetmeden önce makası parmaklarından kurtardım. Ayağa kalkmasına yardım ettiğimde gömleğime sarıldı. "Şimdi bana ne olacak?" diye mırıldandı.

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarını kırmadan tutuşunu gevşetmeye çalışarak sordum, ama kendi başına ayakta duramayacağı çok çabuk anlaşıldı.

"Hiçbir şeyim yok... hiçbir şeyim. Baban beni mirasından mahrum etti. O öldüğünde mutlu olmamı istemedi."

Kimsenin mutlu olmasını istemiyordu. Matteo bana bir bakış attı. Babamın ölümünden sonra bile Nina'nın hayatını cehenneme çevirmenin bir yolunu bulacağından şüphelenmiştim.

"Bir duş al, Nina," diye emrettim. "Ayıldığın zaman konuşuruz."

Onu banyoya götürdüm, duşu soğuk açtım ve altına oturttum. Nefesi kesildi.

"Aşağıda bekliyor olacağız. Acele edin. Konuşacak çok şeyimiz var," dedim ve Matteo yanımda olduğu halde dönüp gittim.

Nina'nın ailesi düşük rütbeli askerlerden oluşuyordu. Babası onu tam da bu nedenle seçmişti çünkü bu sayede nüfuzlu bir aile araya girmeden ona işkence edebilecekti. Nina'nın hiçbir şeyi yoktu. "Ne yapacaksınız? Sanırım onu tekrar evlendirmeyeceksin?"

"Hayır," dedim hemen. "Cesare'yi ara ve Nina'nın yeni muhafızları olması için birkaç güvenilir adam göndermesini söyle. Babamın adamlarını onun etrafında istemiyorum."

Mutfağa yöneldik, orası da terk edilmişti. Babamın öldüğünü öğrendikleri anda herkes gitmiş miydi? Bardoni'yi ararken kahve makinesini çalıştırdım. Hemen açtı. "Luca, ne büyük bir zevk."

Yüzümü buruşturdum. "Nina neden evde tek başına?"

"Baban ölümü halinde bana emir verdi. Personelin Nina için çalışmaması gerekiyordu ve Nina'nın evden taşınması gerekiyordu."

"Babam öldü. Artık Capo benim. Her şey bana ait ve ne olacağına ben karar veririm. Önce bana danışmadan tek bir emir bile vermeyeceksin, anlaşıldı mı?" Öfkeyle telefonu kapattım.

Matteo yanıma eğildi. "Cesare iki adam gönderdi."

Öfkemi kontrol etmeye çalışarak kahve hazırladım. Adım sesleri duyuldu ve Nina içeri girdi. Solgundu ve makyaj yapmamıştı. O anda otuz üç yaşından daha genç görünüyordu ve bana yıllar önce babamın merhametine sığınan kızı hatırlattı. O da gitmişti.

Bu yüzden, biz daha çocukken bize nasıl davrandığı için ondan gerektiği kadar nefret etmedim.

Bileklerindeki, kollarındaki ve ayak bileklerindeki morlukları ortaya çıkaran siyah kolsuz bir elbise giymişti. Babama sık sık yaptığı gibi Matteo'ya ve bana baktı, sonra kollarını ortasına doladı. "Beni sokağa atacaksın, değil mi?"

Bir fincana kahve doldurdum ve ona doğru yürüdüm. "İç."

Elleri titreyerek aldı, sahibinin onu cezalandırmasını bekleyen dayak yemiş bir köpek gibi bana bakıyordu. Hay sikeyim. Nina'nın şirretliğini buna tercih ederdim. Yutkundum ve sonra Matteo'ya baktı. "Yapabilirim... belki sen... ben..."

Matteo yüzünü buruşturdu. Kendisinden isteyebileceğini düşündüğü her şey için kendini ona sunuyordu.

"Nina," dedim kararlılıkla ve gözleri bana dikildi. Babam onu ikna etmekte harika bir iş çıkarmıştı. "Bu evi sana vereceğim. Ne istersen onu yap. İster sat, ister yak, umurumda değil."

Gözleri kocaman açılmıştı. Evin piyasa değeri yaklaşık on beş milyon dolardı.

"Senin için iki yeni koruma seçtim. Bundan sonra seni onlar koruyacak. Yeni Capo'nun üvey annesi olarak korunmaya ihtiyacın var."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana baktı.

"Kredi kartın sende kalsın. Rahat yaşayabilmen için sana ayda on bin dolar vereceğim. Hayatını kurallarımız çerçevesinde yaşamakta özgürsün."

Fincanı tezgâha bıraktı ve bana doğru bir adım attıktan sonra durdu. "Karşılığında ne istiyorsun?"

"Babamın ölümüyle ilgili gerçeği ve biri arkamdan iş çevirmeye kalkarsa bana söylemen için."

Çenesini kaldırdı. "Salvatore'u kimin öldürdüğünü bilmiyorum ama keşke onlara teşekkür edebilseydim."

Başımı salladım. "Ve?"

"Amcalarının senin ve kardeşinin gitmenizi istediğini biliyorsun ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Benimle konuşmuyorlar. Ben sadece bir kadınıyım."

"Son bir şey daha," dedim. Nina gerildi ama yüzü artık o kadar itaatkâr değildi. "Görkemli bir cenaze töreni düzenleyin. Herkesin babamın ölümünden dolayı teselli bulamadığıma inanmasını istiyoruz. İstedığınız kadar para harcayın."

Bununla birlikte ayrıldım. Bir aileymişiz ya da birbirimizi önemsiyormuşuz gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Onurun gerektirdiğini yapmıştım ve artık Nina benim sorunum değildi.

Yapacak çok işim vardı, en önemlisi Fiore Cavallaro ile konuşmak ve babamın ölümünün Famiglia'yı zayıflatmadığını açıkça belirtmekti. Famiglia'nın bunu atlattığından ve daha güçlü bir şekilde ortaya çıktığından emin olacaktım.

BÖLÜM 24

Nina kendini aşmıştı. Babam paranın satın alabileceği en pahalı maun tabutla gömüldü. Famiglia ve Chicago Outfit'ten önemli herkes ve birçok üst düzey politikacı mezarlıkta toplandı.

Son birkaç gün içinde hepsi beni aramış, artık iktidarda olduğum için Famiglia'nın kampanyaları için ödeme yapmaya devam edeceğinden emin olmak istemişlerdi. Aynı şey Kaptanlar ve Yardımcı Patronlar, hatta amcalarım için de söylenebilirdi; hepsi taziyelerini sunmak ve konumlarını teyit etmek için bana gelmişti. Bu sabah resmi olarak Kaptanlığı devralmış, Kaptanların ve Yardımcı Patronların önünde yemin etmişim ama bunun hepsinin beni tereddütsüz kabul edeceği anlamına gelmediğini biliyordum.

Bardoni dışında hiçbir babamın gidişine üzülmemişti, o da sadece Consigliere pozisyonunu kaybettiği içindi. Her çift göz bana ve Matteo'ya dikilmiş, bizi değerlendiriyor, bir zayıflık belirtisi arıyordu. İkimiz de gençtik ve birçok kişi bizi zayıflatmaya çalışacaktı. Bunu yapmak için benim Capo olduğum ilk resmi Famiglia toplantısına kadar bekleyeceklerinden şüpheliydim. Amcalarım muhtemelen arkamdan iş çevirmeye başlamışlardı bile.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde Aria'ya doğru baktım. Son birkaç gündür sık sık yaptığı gibi bana biraz endişeyle bakıyordu. Elini tutma ya da onu öpme isteğine karşı koydum ve yüz ifademi soğuk ve sert tuttum. Bakışlarını tekrar altı Made Men tarafından yere indirilen tabuta çevirdi. Aria içten içe bir parçamın babamın ölümüne üzüldüğünü düşündü. Onu korumak için bizzat öldürmeyi planladığımı bilmiyordu ve asla da bilmeyecekti. O artık ölmüştü. Önemli olan tek şey buydu.

Amcalarım sanki herhangi birimiz onu özleyecekmişiz gibi bana sahte empatik gülümsemeler vermeye devam ettiler. Daha sonra herkes Matteo'ya, bana ve

Nina'ya başsağlığı dilemek ve Capo olduğum için beni tebrik etmek için geldi.

Nina, Criminella Teyze'ye sarılırken sahte gözyaşlarını mükemmelleştirmişti.

Etrafı çevreleyen çok sayıda muhafıza rağmen etrafı kolaçan etmeye çalıştım.

Bratva'nın yakında Matteo ve beni tekrar ortadan kaldırmaya çalışacağını hissediyordum. Bugün birçok önemli kişiden kurtulmak için mükemmel bir fırsattı. İtalyan mafyasının üyeleri.

Tören sırasında Romero'yu kenara çektim. "Aria ve kardeşlerini Hamptons'a götür. Bu geceki toplantı için New York'ta olmalarını istemiyorum."

Romero başıyla onayladı. "Umberto'nun da bizimle geleceğini varsayıyorum."

"Evet, Cesare de öyle," dedim. Scuderi, çocukları benim malikânemdeyken kendi korumalarının etrafta olmasını istiyordu ve ben de ek korumaya aldırıyordum.

Birkaç saat sonra, Cavallaros ve Scuderi, yükselen Rus tehdidini tartışmak üzere Matteo ve benimle birlikte Küre'deki toplantı masasının etrafında toplanmışlardı, ancak her zamanki gibi, kendi bölgelerindeki Bratva hakkında pek bilgi vermediler. İşbirliğimizin başlangıcından bu yana, her zaman sadece asgari düzeyde bilgi alışverişinde bulunmuştuk. Gergin bir akşam yemeğinden sonra Matteo ve ben eve gitmek üzere arabama doğru yol alırken Cesare aradı.

Mideme bir korku hissi yerleşti. "Cesare?"

Arka plandan silah sesleri geliyordu. "Saldırı altındayız. Bratva binaya girmeye çalışıyor."

"Aria'yı panik odasına götürün. Rusların onu almasına izin vermeyin! Helikopteri alacağız!" Bağıldım, arabaya doğru koşmaya başlamıştım bile.

"Sorun nedir?" Matteo kendini yanımdaki koltuğa atarken sordu. "Bratva malikâneye saldırıyor," diye boğazımdaki sıkıntıyı atlattıktan sonra bizimkilere seslendim.

Helikopteri hazırlaması için pilot. Matteo takviye kuvvet organize etmek için Kaptanlarımızla telefonda görüşüyordu.

Helikoptere bindiğimiz anda Aria'nın cep telefonunu aradım. Telefonu açması neredeyse bir dakika sürdü, sonsuzluk gibi gelen dakikalar. "Aria? Güvende misin?"

"Umberto'yu öldürdüler," diye fısıldadı Aria.

Aria güvende olduğu sürece kimin öldüğü umurumda değildi. Eğer bu onun bana dönmesi anlamına gelecekse hepsini kendi ellerimle öldürürdüm. "Neredesin sen?"

Aria'nın nefes alış veriş hızlanmıştı. "Gianna'yı arıyorum."

Midem çukurlaştı. "Aria, Romero nerede? Neden seni panik odasına götürmüyor?"

"Gianna'yı bulmalıyım."

"Aria, Bratva seni istiyor. Panik odasına gir. Helikopteri alıyorum. Yirmi dakika içinde orada olacağım. Yoldayım bile." Mafyanın tüm üyeleri New York'tayken Bratva'nın malikâneye saldırmasının tek bir nedeni olabilirdi. Aria'yı istiyorlardı çünkü bana ulaşmanın tek yolunun o olduğunu anlamışlardı.

"Artık konuşamıyorum," dedi Aria.

"Aria-" Arama kesilmeden önce daha fazla ilerleyemedim. Bir an için telefonuma bakmaktan başka bir şey yapamadım.

"Luca? Ne dedi o? Gianna onunla mı?" Matteo sordu ama onu duymazdan geldim. Yalnız olsaydık belki onunla konuşurdum ama helikopterde üç adam daha vardı ve karım için ne kadar endişelendiğimi anlamalarını istemiyordum. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Silahıma uzandım ve her şeyin çalıştığından emin olmak için kontrol etmeye başladım. Bratva'nın Aria'yı ele geçirmesi durumunda neler olabileceğini düşünmeme izin veremezdim. Zamanında orada olurdum.

Pilotumuz helikopteri konağın arkasındaki çimenliğe indirdi. İçinden atladığımız anda mermiler havada süzülerek bize doğru gelmeye başladı. Bahçeyi süsleyen İtalyan mermer heykellerinden birinin arkasına saklandık ve ateş etmeye başladık.

Çok geçmeden eve yaklaştığımız. Matteo ve diğer adamlarıma arkamı kollamalarını işaret ettim. Sonra eve saldırdım. İlk Rus'u kafasından, ikincisini boğazından vurdum.

"Karın elimizde, Vitiello. Onu tek parça halinde görmek istiyorsanız, dövüşmeyi bırakıp silahlarınızı bıraksanız iyi edersiniz," diye bağırıldı Vitali.

"Ben emir verene kadar kimse harekete geçmeyecek. Anladınız mı?" Bakışlarımı Matteo'nun üzerinde sabitleyerek hırladım. Başını salladı ama bunun ne kadar değerli olduğundan emin değildim, ne de olsa Gianna da oradaydı.

Yüzümü sakın tutmaya çalışmak kaybedilmiş bir savaştı. Derimin altında kaynayan öfkeyi ve daha da kötüsü korkuyu hissedebiliyordum. İlkine odaklandım. Düşmanlarımın önünde Aria'nın hayatı için korktuğumu göstermek en büyük hata olurdu.

Yavaşça konağın yaşam alanına doğru yürüdüm, silahlarım ellerimdeydi. Gözlerim Cesare'nin yerde kanlar içinde yattığını gördü, göğsü her nefes alışında kabarırken gözleri irileşmişti. Bakışlarımı kaldırdım. Cesare kaybolmuştu. Matteo arkamdaydı ama gözlerim Vitali ve Aria'ya odaklandı. Onu vücuduna yaslamış, bıçağını boğazına dayamıştı. Onu mümkün olan en acımasız şekilde parçalara ayıracaktım.

"Demek karın bu, Vitiello?" Vitali pis bir sırtışıla sordu. Bıçağını Aria'nın derisine bastırdı ve kan damlamaya başladı. Kalbim hızlandı, korkum sert ve hızlı bir şekilde arttı. Bıçağının bir dilimi onu öldürebilir, her şeyi mahvedebilirdi.

"Bırak onu Vitali," diye hırladım, öfkeli ve dehşete kapılmış bir halde. En son ne zaman bir yüzleşme sırasında korktuğumu hatırlamıyordum. Ölümünden korkmuyordum ama Aria'yı kaybetmek... Bu düşünce göğsümde kocaman bir delik açmıştı.

Vitali Aria'nın boğazını yakaladı. Dehşete düşmüş gözleri benimkilerle buluştu. "Hiç sanmıyorum," dedi. "Bize ait olan bir şeyi aldın Vitiello ve şimdi bende sana ait olan bir şey var." Vitali elini Aria'nın yanağında gezdirdi ve neredeyse kendimi kaybediyordum. Lanet kafası Aria'nınkine bu kadar yakın olmasaydı, lanet altında bir delik açabilirdim. "Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Onu parçalara ayırmak isteyerek öne doğru sallandım ama Vitali bıçağını tekrar kaldırdı. "Silahlarınızı indirin yoksa boğazını keserim."

Aria bir an için gözlerini kapadı ve kaderine boyun eğdi. Vitali'nin emrini itibarımı kaybetmek istemediğim için reddedeceğimi mi düşünmüştü? Rus pisliğinin önünde güçlü görünmek için ondan vazgeçeceğimi mi?

Silahlarımı bıraktım. Aria için hayatımı ortaya koyardım. Onun için her şeyi yaparım. Matteo bana aklımı kaçırmışım gibi baktı ama o da silahlarını bırakana kadar gözlerimi kısmıştım.

Vitali Aria'nın yüzünü tekrar yalarken sinsice baktı. "Karının tadı çok lezzetli.

Acaba her yerde bu kadar lezzetli midir?" Aria'nın yüzünü kendisine doğru çevirmeye zorladı. Yüzünü yaklaştırdığında ağlayacakmış gibi görünüyordu ve tek düşünebildiğim onu nasıl koruyabileceğim, karımı güvende tutmak için o piçi nasıl öldürebileceğimdi. Aria geri çekilmeye çalıştı, yüz ifadesi çaresizdi ve ben silahlarımı baktım.

Vitali Aria'nın çenesini yaladı ve o kadar büyük bir öfkeyle titremeye başladım ki her an beni tüketeceğinden emindim. Ve sonra her şey çok hızlı oldu. Aria arka cebinden bir bıçak çıkardı ve adamın kalçasına sapladı. Adam acı içinde çığlık atarak onu serbest bıraktı. Arka kılıfımdan kendi bıçağımı çıkardım, onlara doğru ilerledim, Aria'yı yanıma çektim ve Vitali'nin boğazını açtım. Açılan yarasından kan fışkırdı ve giysilerime bulaştı.

Silah sesleri ve çığlıklar yükseldi. Aria'yı vücuduma bastırdım, yerden silahları aldım ve ateş etmeye başladım. Aria eğildi ve kendisi için bir silah aldı. Başka bir Rus piçine nişan aldım ve kafatasını ikiye ayırdım. Aria'yı pisliğe doğru sürükleyerek onun silahına uzandım çünkü benimkilerden birinin mermisi bitmişti. "Luca!" Aria çığlık attı. Başka bir saldırgan silahını bana doğrulttuğunda bakışlarım yukarı fırladı. Lanet olsun. Aria önüme atladı ve Rus tetiği çekerken aynı anda ateş etti. Silah sesi kulaklarımda çınladı ve Aria sarsıldı.

Gözleri büyüdü, dudakları acı dolu bir çığlıkla ayrıldı ve tüm dünyam durmuş gibiydi. Aria'yı bir kez daha kendime doğru çektim ama bacakları kendini bıraktı ve işte o zaman gömleğini ıslatan kanı gördüm. İçimi soğuk bir korku kaplarken kalp atışlarım üç katına çıktı. Onu kollarımda tutarak yere indirdim ama hiç kıpırdamadan yatıyordu. Bir an için öldüğünden, kendi hayatımdan daha çok sevdiğim tek kişiyi kaybettiğimden emin oldum. Aşkın her zaman korkmak, onsuz yaşayamayacağın birini kaybetmekten korkmak anlamına geldiğini hiç bilmezdim.

"Aria," diye mırıldandım, gözlerim neredeyse on beş yıldır hiç olmadığı kadar yanıyordu. Parmaklarım boğazını okşadı, düzensiz nabzını hissettim. Yaşıyor. İçimde saf bir rahatlama hissettim. Kanamayı durdurmak için yarasına bastırdım ve Aria'nın kısıp bir inilti çıkarmasına neden oldum.

Kendini önüne atmış, benim için bir kurşunu yakalamıştı. Yutkundum, alnındaki saçlarını okşadım. "Aria, aşkım, uyan," diye mırıldandım, solgun yüzüne doğru eğilerek.

Etrafımızdaki her şey sessizdi.

"Luca?"

Gianna'ya sarılmış olan kardeşime baktım. Gözlerinde bariz bir endişe vardı, sanki kendimi kaybetmemi bekliyordu.

Aria inledi ve ben de hemen ona baktım. Yarasına uyguladığım baskı sayesinde kanaması durmuştu ama kül rengi olmuştu. Sonra gözlerini araladı ve ilk andan itibaren üzerimde güç sahibi olan o mavi gözler benimkilerle buluştu.

Bu kadını sevdim. Kelimeler dilimde dolaşıyordu ama herkes beni izliyordu ve onları söyleyemezdim, şimdi olmazdı.

"İyi misin?" Aria fısıltıyla sordu.

Bana iyi olup olmadığımı sordu. Onu korumakta başarısız olan bendim. Aria bugün öleydi kendimi asla affetmezdim. "Evet," dedim boğazım düğümlenerek. "Ama sen değilsin."

Aria'nın yüz ifadesi acıyla burkuldu ama yarasına tutunduğum elimi gevşetemedim. "Peki ya Gianna, Lily ve Fabi?"

"Tamam," diye bağırdı Gianna, hâlâ kardeşime bastırarak. Aria'nın gözleri bir kez daha odaklanamadı. Tedaviye ihtiyacı vardı. Hem de hemen.

Aria'nın yarasını bıraktım ve onu dikkatlice kollarıma aldım. Acı dolu çılgılığı beni gerdi ama daha da kötüsü solgun yanaklarından süzülen gözyaşlarıydı. Onu şu anda askerlerimle dolu olan giriş salonuna taşıdım. Saldırganların çoğu ölmüştü ve ölmeyenler de yakında ölmeyi dileyeceklerdi.

"Seni hastaneye götüreceğim," dedim.

Matteo önümde belirdi. "Luca, bırak doktor halletsin. O yıllardır bizim işlerimizle ilgileniyor."

Kardeşime kaşlarımı çattım. Aria'yı taşımıyor olsaydım, onu iterek yolumdan çekebilirdim. "Hayır," diye homurdandım. "Aria'nın uygun bakıma ihtiyacı var. Çok fazla kan kaybetti."

Doktor malikaneye girerken, "Kan nakli yapabilirim," dedi.

Gözlerimi ona diktim. Aria koluma dokundu. "Sorun yok Luca. Bırak benimle ilgilensin. Beni hastaneye götürmeni istemiyorum. Bu çok tehlikeli."

Aria'nın yüzüne baktım. Kabul etmem için bana yalvarıyordu. Aria çok özveriliydi, çok iyiydi. Bunu neden yaptığını anlayarak yavaşça başımı salladım. Güçlü görünmemi istiyordu. Aria zayıf biri değildi. Gözlerimi ayırdım ve başımı Doktor'a doğru salladım. "Beni takip edin!"

Aria yine elimde gevşedi.

"İhtiyacım olan her şeyi arabadan almam gerekiyor," dedi Doc.

Aria'yı merdivenlerden çıkarıp yatak odasına götürürken, "Acele et," diye homurdandım. Onu yavaşça yatağa yatırdım ve yanağını okşadım. "Seni seviyorum, Aria," dedim sessizce. Kimse beni duymasa bile bunu yüksek sesle itiraf etmek büyük bir adım gibi geliyordu. Eğildim ve alnından öptüm ama adım sesleri duyunca doğruldum.

Doktor kadın asistanıyla birlikte topallayarak içeri girdi. Bazen bir erkekle de çalışırdı ama muhtemelen genç bir adamı karımın yanına yaklaştırmayacağını biliyordu.

Doktor dikkatle, "Yarasına bir göz atmam gerekiyor," dedi.

Geçebilmesi için bir adım geri çekildim ama yakınımnda durdum. Aria'yı bu durumdayken kimseyle yalnız bırakamazdım. Doktor onun üzerine eğilmeden önce bana kısa bir süre baktı. Nabzına baktı, sonra bir göz kapağını kaldırıp gözlerini kontrol etti, sonra da muayeneye devam etti.

"O iyi olacak mı?" Sıkıca sordum.

Doktor başını kaldırıp baktı, kaşları çatılmıştı. "Elbette. Ama kan nakline ihtiyacı var. B-pozitif."

"O-pozitifim," dedim hemen. "Kanımı alın. Zaman kaybetmeyin."

Doktor benimle tartışmadı. Doğrudan transfüzyon için her şeyi hazırlarken kolumu uzattım.

Tekrar önümde çaresizce yatan karıma baktım. "Gömleğini çıkarabilir misin?" Doktor bana saygıyla sordu.

Tereddüt ettim ama sonra bıçağımı aldım ve Aria'nın tişörtünü kestim. Beyaz sütyeni kan içindeydi ama onu çıkarmadım.

Doktor yarasını kontrol ederken asistanı iğneyi önce benim koluma sonra da Aria'nınkine batırdı. Kanım nihayet Aria'nın damarlarına girdiğinde rahatladım. Doktor Aria'nın yarasından kurşunu çıkarıp yarayı dikerken gözümü ondan ayırmadım. Bu manzara karşısında duyduğum suçluluk beni derinden yaraladı. Bu bana her zaman onu korumam gerektiğini hatırlatacaktı.

Bakışlarım Aria'nın solgun yüzüne döndü. Yerimden kıpırdamamak, alnından öpmemek ve ona olabildiğince yakın durmak zordu. Sonunda kan nakli tamamlandı ve doktor ile asistanı ayrıldı. Aria ile ilk kez yalnız kalmıştım. Yanına uzandım ve onu dikkatlice koluma aldım, burnumu saçlarına gömdüm. Gözlerimi kapatarak hâlâ hızla atan nabzımı sakinleştirmeye çalıştım. Aria iyi olacaktı. Sadece küçük bir yara izi, başka bir şey yok ama onu kaybettiğimi düşündüğüm anı unutabileceğimden şüpheliydim. "Seni asla kaybetmeyeceğim, *principessa*," diye mırıldandım şakağına karşı.

Matteo kapıyı çalmadan içeri girdi. Gözleri Aria'yı bana doğru tuttuğumu gördü ve bir kez olsun umurunda olmadı. Bu gerçekle bile kardeşime güvenmiştim.

"O nasıl?" diye sordu sessizce yaklaşırken.

"Doktorun verdiği ağrı kesici ilaçlardan dolayı hâlâ baygın. Birkaç saat daha uyanmayacak."

"Doktor ihtiyacımız olursa diye misafir odalarından birinde

kalacak." "Güzel," dedim Aria'nın yüzüne bir kez daha bakarak.

"Rus piçlerini sorgulamaya başlayacağız. Sanırım sen de bunun bir parçası olmak istiyorsun."

Onları parçalamak istiyordum ama Aria'yı şu anda terk etme fikri nabzımın hızlanmasına neden oldu. "Size sonra katılırım."

Matteo'nun yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "O zaman sana pek bir şey kalacağına söz veremem."

"Şerefsizlerden birine odaklan ve diğerlerini bana bırak," diye bastırdım ve kardeşimin bakışlarıyla karşılaştım. Gözlerimi süzdü ve dışarı çıkmadan önce yavaşça başını salladı.

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü evin içinde kulakları yırtan bir çığlık çaldığında sarsılarak uyandım. Aria hâlâ yanımda baygın yatıyordu. Kolumu dikkatlice altından çektim, silahımı aldım ve hızla odadan çıktım. Olası bir saldırıya karşı kulak kabarttım ama feryat dışında ev sessizdi.

Sesi çıkaranın Liliana olduğunu anlamam bir anımı aldı. Aria'nın kapısını kilitleyerek hışımla aşağı indim, sonra çığlıkları takip ederek bodruma indim ve Gianna ile Liliana'yı orada buldum. İşkence gören Rus'un görüntüsü Liliana'yı çıldırtmış olmalıydı. Umurunda bile değildi. Önemli olan tek şey Aria'nın uyanmamasıydı. Üzülürdü.

Matteo, Romero ve benim Liliana'yı susturup odasına götürmemiz ve Gianna'yı yüksek sesli protestolar altında yatak odasına geri götürmemiz neredeyse on beş dakika sürdü.

Matteo ile yalnız kaldığımda "Lanet olsun," diye homurdandım.

Üstü başı kan içindeydi ve gözlerinde heyecanlı bir parıltı vardı. "Şimdi bize yardım edecek misin?"

Gözlerim ana yatak odasına kaydı. "Doktorun Aria'yı tekrar kontrol etmesini istiyorum, sonra size katılacağım."

"Seni hiç böyle görmemiştim," dedi Matteo.

Yorum yapmadım. "Doktoru gönder."

Doktor Aria'yı kontrol ettikten sonra nihayet Gianna'nın kız kardeşini ziyaret etmesine izin verdim ve bodrumda kardeşime katıldım.

İçeri girdiğim anda adamlarım tutsaklarımızdan uzaklaştı. Romero bana sıkı bir gülümseme verdi. Matteo soldaki pislği işaret etti. Sağdaki adam kadar kötü durumda değildi. Matteo'nun özellikle ilgilendiği piç kurusu buydu.

Hedefime yaklaşırken kollarımı sıvadım. "Yani Vitali kirli ellerini karımın üzerine mi sürmek istedi?"

Bana kanlı bir gülümseme veren piç kurusuna baktım. "O sürtüğü sikecektik. Her bir deliğini. Üç delikli fahişeler bunun içindir."

Yüzümü onunkine yaklaştıırken gülümsemem genişledi. "Bakalım karıma sürtük dediğin için özür dilemeden önce bıçağımla kaç deliğini sikebileceğim."

Göğsüme tükürdü. "İtalyan bir fahişeden özür dilemeyeceğim."

Doğrudum ve elimi Matteo'ya doğru uzattım, o da bana bıçaklarından birini uzattı. "Ölmeden önce ona kraliçe diyeceksin."

İnleyen Rus piçinin yanına diz çöküp kulağına eğildiğimde tepeden tırnağa kana bulanmıştım. "Karımın kim olduğunu tekrar söyler misin?"

Kanla kaplı bıçağı hâlâ gören gözünün önünde tuttum. İnledi. "Bunu en az bir saat daha uzatabilirim, belki daha fazla," dedim gülümseyerek. "O... o bir kraliçe," diye boğuk boğuk konuştu.

"Aynen öyle." Bıçağımlı gözüne sapladım ve sefil varlığına son verdim.

Kapının çalındığını duyduğumda misafir odasındaki duştan çıktım. Hızla belime bir havlu sardım ve kapıya doğru koştum, kapıyı açtım ve kızıl saçlıya baktım.

Kaşlarını çattı. "Kanı temizlemeye mi çalışıyorsun?"

"Ne istiyorsun?" Hırladım. Günün olaylarından dolayı hâlâ gergindim ve onun iğnelemelerine tahammülüm yoktu.

"Aria'nın uyandığını bilmek istersiniz diye düşündüm."

Yatak odasına dönüp hızla giyindim ve yalınayak ebeveyn yatak odasına doğru hışım ile ilerledim.

Aria'yı gördüğüm anda kalbim göğsümde çılgınca çarpmaya başladı. Muhteşem mavi gözlerinin altında koyu gölgeler yayıldı ve bana küçük bir gülümseme verdi.

Bacaklarım beni ona doğru götürdü ve alnından öptüm. Şaşırtıcı bir şekilde, Gianna tereddüt etmeden gitti.

"Morfine ihtiyacın var mı?" Ben sordum. "Evet."

Aria'ya morfini enjekte ettikten sonra ona dokunma ihtiyacıyla elini elimde tuttum.

"Birini mi kaybettik?" diye sordu.

"Birkaç kişi. Cesare ve birkaç asker," dedim, "ve Umberto," diye eklemekten önce.

Aria'nın gözlerinde hüzün parladı. "Biliyorum. Vurulduğunu gördüm."

Kaybettiğimiz adamlar için üzülemezdim çünkü Aria buradaydı.

Aria yutkundu. "Vitali denen adam sende ona ait bir şey olduğunu söylerken ne demek istedi?"

"Uyuşturucu teslimatlarından birini durdurduk. Ama şu anda bunun bir önemi yok." Önemli olan tek şey Aria'yı güvende tutmaktı.

"O zaman önemli olan ne?" diye fısıldadı.

"Seni neredeyse kaybediyordum. Vurulduğunu gördüm," diye söze girdim, o anı hatırlayarak. Hiç böyle hissetmemiştim, sanki bir parçam başka biri yüzünden koparılmıştı. "Kurşun sadece omzuna isabet ettiği için şanslısın. Doktor tamamen iyileşeceğini ve kolunu eskisi gibi kullanabileceğini söyledi."

Aria yavaşça gözlerini kırptırdı ve ağzının kenarları kısa bir süreliğine yukarı doğru seğirdi. İlaçlar onu yine aşağı çekiyordu.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım. "Bunu bir daha asla yapma," diye mırıldandım. Ne demek istediğimi anlamamış gibi başını eğdi.

"Neyi?" "Benim için kurşun yemek."

Aria elimi hafifçe sıktı, göz kapakları düştü. "Senin için her zaman bir kurşunu göze alacağım." Ben daha başka bir şey söyleyemeden uykuya daldı.

Dudaklarını hafifçe öptüm. "Buna izin vermeyeceğim. Bir daha asla."

BÖLÜM 25

Aria günün büyük bölümünde uyudu, sadece birkaç kez kardeşleriyle konuşmak için uyandı. Onu mümkün olduğunca sık ziyaret etmeye çalıştım ama Kaptanlarım ve Dante ile telefonda konuşmak zorundaydım. Aria'yı yanıma almadan New York'a bir toplantı için gitmeyecektim ve Aria hâlâ çok titriyordu.

Ailesi Chicago'ya gittiğinde işler biraz sakinleşmeye başlamıştı ve ben de Yüzbaşılara mükemmel hedefi bulana kadar Bratva'ya saldırmak için beklemelerini emretmiştim. Kör bir öfkeyle saldırarak daha fazla adam kaybetmek istemiyordum. Onları canlarının yandığı yerden vurmamız gerekiyordu.

Son görüşmemden sonra ana yatak odasına geri döndüm. Banyoda su akıyordu, ben de yatağa oturup Aria'yı beklemeye başladım. Sonunda ortaya çıktığında geceliğiyle uğraşiyor, ikinci askıyı omzuna geçirmeye çalışıyordu ama yarası yüzünden bunu yapması imkânsızdı.

Ona doğru yürürken yumuşak bir gülümsemeyle "İşin bitti mi?" diye sordu. Onu yatağa doğru götürdüm ve yavaşça aşağı ittim. Gözleri berrak ve nazikti, acı dolu ve uyuşturucu etkisinde değildi. Benim Aria'm.

"Ben iyiyim," dedi Aria kararlılıkla.

Hissettiğim tüm endişe ve korku üzerime çöktü. Önünde diz çöktüm ve yüzümü karnına bastırdım. "Seni iki gün önce kaybedebilirdim."

Aria titredi. "Ama sen yapmadın." Onun yumuşak bakışlarıyla karşılaştım.

"Bunu neden yaptın? Neden benim için kurşun yedin?" Benim yüzümden ölseydi, onu kaybetseydim, aklımı kaçırırdım. Sadece bunu düşünmek bile, onun öldüğünü sandığım o anı yeniden yaşamak bile göğsümde kocaman bir kara delik açıyordu.

Aria'nın gözleri daha da yumuşadı. "Gerçekten nedenini bilmiyor musun?"

Yüz ifadesi bana nedenini anlattı. Her şey durmuş gibiydi. Karşımdaki kadına karşı ne hissettiğimi biliyordum, onu neredeyse kaybettiğim anda bunu kesin olarak anlamıştım ama o zamandan önce bile hislerimin doğasını biliyordum ama şüphelerime tutunmuştum. Aria'yı seviyordum. Nasıl sevmeyebilirdim ki? Sevilesi biriydi. Nazik, zarif ve bağışlayıcıydı. Saf bir ışıktı. Sevimleyi hak eden biriydi.

Ben yapmadım.

Ne olduğumu biliyordum. "Seni seviyorum, Luca."

Yüzünü kavradım, yüzlerimizi yakınlaştırdım ama asla yeterince yakınlaştırmadım. Gözlerini aradım, beni nasıl sevebildiğini, bende sevimleyi hak eden bir şeyi nasıl bulduğunu anlamaya çalıştım. "Beni seviyorsun," diye tekrarladım. Daha önce hiç kimse bana bu sözleri söylememişti. Kimse söylememeliydi. "Beni sevmemelisin, Aria. Ben sevilmesi gereken biri değilim. İnsanlar benden korkuyor, benden nefret ediyor, bana saygı duyuyor, bana hayranlık duyuyor ama beni sevmiyorlar. Ben bir katilim. Öldürmekte iyiyim. Muhtemelen diğer her şeyden daha iyiyim ve bundan pişman değilim. Kahretsin, bazen zevk bile alıyorum. Sevmek istediğin adam bu mu?"

Aria bana o gülümsemeyi verdi; karanlığımın içinden bir güneş ışığı gibi fırlayan, soğuk kalbimi bile ısıtan o gülümsemeyi.

"Bu bir istek meselesi değil Luca. Seni sevmeyi bırakmayı seçecek değilim," diye fısıldadı.

Hayatındaki çok az şey onun seçimiydi. Bana karşı olan hislerinin bile öyle olmaması çok uygundu. Bu evliliğe hapsediği kadar bana olan aşkına da hapsedilmişti. "Ve beni sevmekten nefret ediyorsun. Bunu daha önce de söylediğini hatırlıyorum."

Aria başını salladı. "Hayır. Artık değil. Senin iyi bir adam olmadığını biliyorum. Bunu hep biliyordum ve umurumda değil. Umurumda olması gerektiğini biliyorum. Kocamın Amerika'daki en acımasız ve en ölümcül suç örgütlerinden birinin patronu olmasına göz yumduğum için geceleri kendimden nefret ederek uyumam gerektiğini biliyorum. Ama yapmıyorum. Bu beni ne yapar?" Aria başını elime doğru kaydırdı ve kaşlarını çatarak kucakındaki ellerine baktı. "Bir adam öldürdüm ve hiç üzülmiyorum. Hem de zerre kadar. Yine olsa yine yaparım." Bakışlarıyla buluştu ve gözleri sevgi doluydu. Nefret yok, pişmanlık yok, sadece sevgi. "Bu beni ne yapar, Luca? Ben de senin gibi bir katilim."

"Yapman gerekeni yaptın. Ölmeyi hak ediyordu." Onu öldürebilmeyi diledim, sadece her bir Bratva piçinin mümkün olduğunca acı çekmesini istediğim için değil, aynı zamanda Aria'nın ölümle yükümlü olmasını istemediğim için.

"İçimizde ölümü hak etmeyen hiç kimse yok. Muhtemelen çoğumuzdan daha fazla hak ediyoruz," diye fısıldadı Aria.

"Sen iyisin, Aria. Masumsun. Seni buna ben zorladım." Kendini benimle nasıl kıyaslayabilirdi? Benim ne yaptığımı, ne yapmaktan zevk aldığımı bilmiyordu. O sevdiği birini korumak için öldürmüştü. Bense pek çok nedenden ötürü öldürdüm, bunlardan pek azı asil ya da fedakârcaydı.

"Sen yapmadın, Luca. Ben bu dünyada doğdum. Bu dünyada kalmayı ben seçtim. Bizim dünyamıza doğmak, ellerinde kanla doğmak demektir. Aldığımız her nefeste günah tenimize daha da derin kazınıyor."

"Başka seçeneğiniz yok. Bizim dünyamızdan kaçmanın bir yolu yok. Benimle evlenirken de seçme şansın yoktu. Eğer o kurşunun beni öldürmesine izin verseydin, en azından evliliğimizden kaçabilirdin."

Özgür olmayacaktı çünkü bizim dünyamızda özgürlük yoktu ama Matteo onu tekrar evlenmeye zorlamayacaktı.

"Dünyamızda çok az iyi şey vardır Luca ve eğer bir tane bulursan, ona tüm gücünle sarılırsın. Sen benim hayatımdaki o iyi şeylerden birisin."

Göğsüm sevgiyle kabardı. "Ben iyi değilim."

"Sen iyi bir adam değilsin, hayır. Ama benim için iyisin. Kollarında kendimi güvende hissediyorum. Nedenini bilmiyorum, seni neden sevdiğimi bile bilmiyorum ama seviyorum ve bu değişmeyecek."

Yüz ifadesindeki şiddetli duyguya karşı gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. "Aşk bizim dünyamızda bir risktir ve bir Capo'nun göze alamayacağı bir zayıflıktır." Bu sözlerle hayatım boyunca inanmışım. Yenilmez bir Capo olmak istiyorsam hâlâ inanmalıydım.

"Biliyorum," diye mutsuzca fısıldadı Aria.

Ona baktım. Bilmiyor muydu? Görmüyor muydu? "Ama umurumda değil, çünkü seni sevmek hayatımdaki tek saf şey."

Aria'nın gözleri yaşlarla ve kuşkuyla doldu. "Beni seviyor musun?"

"Evet, yapmamam gerekse bile. Düşmanlarım benim için ne kadar önemli olduğunu bilselerdi, seni ele geçirmek, senin aracılığınla bana zarar vermek, seni tehdit ederek beni kontrol etmek için her şeyi yaparlardı. Bratva tekrar deneyecek ve diğerleri de deneyecek. Bir Yapma Adam olduğumda, Famiglia'yı ilk sıraya koyacağıma yemin ettim ve yalan söylediğimi bildiğim halde Capo dei Capi olduğumda da aynı yemini pekiştirdim. İlk tercihim her zaman Famiglia olmalıdır."

Aria sanki kulaklarına güvenmiyormuş gibi dudaklarını aralayarak beni izledi.

"Ama sen benim ilk tercihimsin, Aria. Gerekirse dünyayı yakarım. Öldürür, sakat bırakır ve şantaj yaparım. Senin için her şeyi yaparım." Onun için neler yapabileceğimi, onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğimi tahmin bile edemezdi. Bugünkü Rus şerefsizi tadına bakmıştı ve ona hakaret etmeye ya da onu incitmeye cüret eden herkesin sonu aynı olacaktı. "Belki aşk bir risktir, ama almaya hazır olduğum bir risk ve dediğin gibi, bu bir seçim değil. Birini böyle sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama sana aşık oldum. Savaştım. Kaybetmeyi umursamadığım ilk savaşı bu."

Aria kollarını bana doladı, gözyaşları boynuma döküldü. Omzu bana çarptığında bir iniltiyle seğirdi. Onu incitmekten endişe ederek yavaşça geri çekildim. "Dinlenmen gerek. Vücudunun iyileşmeye ihtiyacı var."

Arkasına yaslanana kadar onu nazıkçe aşağı ittim ama parmaklarını pazularıma geçirdi. Kırpıklarının arasından bana baktı. "Dinlenmek istemiyorum. Seninle sevişmek istiyorum."

Gözlerim onun güzel bacaklarına kaydı ve sonra tekrar yalvaran yüzüne döndü. Aria'ya olabildiğince yakın olmaktan başka bir şey istemiyordum ama o yaralıydı. "Canını yakacağım. Dikişlerin yırtılabilir."

Aria önce göğsümü, sonra karnımı okşadı, ta ki parmakları pantolonumda giderek büyüyen şişkinliğe ulaşana dek. Beni hafifçe ovalamaya başladığında bir iniltiyi bastırdım.

Yüz ifadesi alaycı bir hal aldı. "O da benimle aynı fikirde."

"Her zaman öyle, ama inan bana mantığın sesi değil," diye mırıldandım.

Aria güldü ama bir an sonra irkildi.

Acı içindeydi. "Demek istediğim buydu."

"Lütfen. Seninle sevişmek istiyorum. Bunu uzun zamandır istiyordum." Yalvarışı kararlılığını parça parça kırdı.

"Seninle hep seviştin Aria," diye itiraf ettim. Başlangıçta anlam veremediğim ve daha sonra savaştığım duygular, Aria'nın bekâretini aldığımda da vardı. İlk kez sevişmişim ve Aria her zaman seviştiğim tek kadın olacaktı.

Aria beni daha sert okşadı. "Bunu istemiyor musun?"

Neredeyse gülecektim. "Tabii ki istiyorum. Neredeyse birbirimizi kaybediyorduk. Sana olabildiğince yakın olmaktan başka bir şey istemiyorum."

"O zaman benimle seviş. Yavaş ve nazıkçe."

Ve son duvarım da Aria'yla her zaman olduğu gibi yıkıldı. "Yavaş ve nazık," diye kabul ettim.

Yatağın ucunda diz çöktüm ve Aria'nın ayaklarına ve baldırlarına masaj yaparak yumuşak teninin tadını çıkardım. Aria bacaklarını ayırdı ve gözlerim onun davetini kabul etti. Sırlıklam külotunu görünce sikim sarsıldı. İnleyerek ayak bileğine bir öpücük kondurdum. Parmaklarımı kasıklarına değdirene kadar bacağının üzerinde gezdirdim. O kadar ıslak ve ateşliydi ki. "Yavaş ve nazık davranarak beni gerçekten zorluyorsun. Eğer yaralanmamış olsaydın, onu gömerdim. içime alacağım ve sana adımı haykıracağım."

"Yaralı olmasaydım, bunu yapmanı isterdim."

Aria'nın bileğini emdim. "Benimkini." Baldırını öptüm. "Benimkini." Sonra dizini. "Benimkini." Kalçasını. "Benimkini." Sonunda amina ulaşana kadar. Kendimi kalçalarının arasına sıkıştırmadan önce külotunu aşağı çektim. Kıvrımlarına bir öpücük kondurdum. "Benim."

Aria inledi ve sonra hareket ettiği için acı içinde sızlandı.

"Tamamen rahatlamanı istiyorum. Kaslarını germek yok, yoksa omzun ağrır," diye emrettim dudaklarımı kıvrımında gezdirirken.

"Geldiğimde hep gerilirim. Ve gerçekten, gerçekten boşalmak istiyorum."

Onu istediği kadar sık boşaltacaktım, sadece bugün değil, hayatımızın geri kalanı boyunca. "Yapacaksın, ama gerilme yok."

Aria bana bunun işe yaramayacağını belli eden bir bakış attı.

Dudaklarımla ve dilimle onu memnun etmeye başladım, bakımlarımı hafif ve nazik tutarak onu yavaşça serbest kalmasına doğru yönlendirdim. Aria'nın nefessiz inlemeleri ve vücudunun uyarılması beni teşvik etti, ta ki yatağın kenarını kuru bir şekilde kamburlaştırmamak için her şeyimi harcayana kadar. Aria sonunda boşaldığında vücudu daha da yumuşamış gibiydi, zevke teslim olurken bacakları açılmıştı.

Kıyafetlerimi çıkardım ve kendimi Aria'nın bacaklarının arasına yerleştirdim. Yavaşça içine girdim, alçak sesle ve tatlı tatlı inlerken yüzünü izledim.

"Benim," dedim içine tamamen gömüldüğümde.

Onunla nazikçe sevişirken Aria bakışlarını tuttu.

"Senin," diye fısıldadı, yüz ifadesi hayal edebileceğim en büyük aşk ilanıydı.

Hayatım boyunca Capo olmanın hayatımın en büyük zaferi olacağını düşünmüştüm. En mutlu günüm değil, çünkü gerçek mutluluğu hiç tatmamıştım. Ama şimdi, Aria'nın sevgi dolu bakışlarıyla karşılaştığımda, onun benim en büyük zaferim olduğunu biliyordum. Kan ve şiddet dolu günlerime sadece o mutluluk getirebilirdi, karanlık dünyamı sadece o ışıkla doldurabilirdi.

O benim ışığımdı, aşkımdı... hayatımdı.

Beni her zaman etkileyen gülümsemesiyle avucunu Famiglia dövmeme bastırdı, tam kalbimin üzerine. Sadece onun için atan zalim bir kalp.

"Benim," dedi şüphe duymadan. Bakışlarını tuttum.

"Her zaman."

CORA REILLY'DEN
DAHA FAZLA KİTAP
KANLA DOĞAN MAFYA GÜNLÜKLERİ:

Onurla Bağlanmış
(Aria & Luca)
Görevle Bağlanmış
(Valentina & Dante)
Nefretle Bağlanmış
(Gianna & Matteo)
Baştan Çıkarma ile Bağlı
(Liliana & Romero)
İntikam ile Bağlı (Growl
& Cara)
Aşkla Bağlı
(Luca & Aria)

ÇOK YAKINDA:

Geçmişin Bağladığı
(Dante & Valentina)

CAMORRA GÜNLÜKLERİ:

Çarpık
Sadakatler
(Fabiano) *Çarpık*
Duygular (Nino)
Bükülmüş Gurur
(Remo)

YAZAR HAKKINDA

Cora Reilly, Born in Blood Mafia Serisi, The Camorra Chronicles ve çoğu tehlikeli derecede seksi kötü erkeklerin yer aldığı diğer birçok kitabın yazarıdır. Tutkusunu aşk kitaplarında bulmadan önce, geleneksel olarak yayınlanan genç yetişkin edebiyatı yazarıydı.

Cora, sevimli ama çılgın bir Bearded Collie ve yanındaki sevimli ama çılgın adamla birlikte Almanya'da yaşıyor. Günlerini seksi kitaplar hayal ederek geçirmediği zamanlarda, bir sonraki seyahat macerasını planlıyor ya da dünyanın dört bir yanından çok baharatlı yemekler pişiriyor.

Hukuk diplomasına rağmen, Cora her gün kitaplardan konuşmayı kanunlardan konuşmaya tercih ediyor.